DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
PENDERGAST

RELICVA

Jurassic Park în New York City

THE CHICAGO TRIBUNE

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

RELICVA

Traducere din limba engleză și note
Ana-Veronica Mircea

CLASS

Pentru Charles Crumly.
– D. P.

Pentru Lucie, care mi-a fost alături.
Și în memoria lui Nora și Gaga.
– L. C.

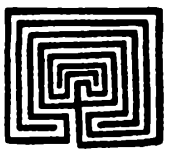

MULȚUMIRI

Autorii doresc să-și exprime mulțumirile față de următoarele persoane care le-au împrumutat cu generozitate, timpul și/sau priceperea lor pentru a-i ajuta să facă din *Relicva* cartea pe care o aveți în față: Ken Goddard, Tom Doherty, Bob Gleason, Harvey Klinger, Anna Magee, Camille Cline, Denis Kelly, Georgette Piligian, Michael O'Connor, Carina Deleon, Fred Ziegler, Bob Wincott, Lou Perretti și Harry Trumbore.

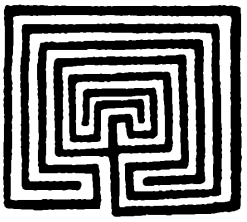

INTRODUCERE

1

Bazinul Amazonului, septembrie 1987

La amiază, norii lipiţi de culmea Cerro Gordo se desprinseră şi se împrăştiară. Whittlesey zărea tenta aurie aşternută de lumina soarelui sus, departe, peste bolta pădurii. Nişte vietăţi - probabil maimuţe păianjen, se răsuceau şi zbierau deasupra capului său, iar un papagal se repezi în jos, cu un ţipăt necuviincios.

Whittlesey se opri lângă un palisandru prăvălit şi se uită la Carlos, asistentul său asudat, care îl ajungea din urmă.

- O să ne oprim aici, îi spuse în spaniolă. *Baja la caja.* Pune lada jos.

Se aşeză pe copacul căzut şi îşi scoase bocancul şi ciorapul din piciorul drept. Îşi aprinse o ţigară şi îi apăsă vârful pe pădurea de căpuşe de pe pulpă şi de pe gleznă.

Carlos îşi dădu jos pe umăr rucsacul de armată, cu cadru de lemn, de care fusese legată, cu neîndemânare, o ladă din acelaşi material.

- Deschide-o, te rog, spuse Whittlesey.

Carlos îndepărtă frânghiile, desfăcu o serie de cleme mici din alamă şi scoase capacul.

Conţinutul era strâns înfăşurat în fibrele unei plante indigene. Whittlesey le îndepărtă, scoţând la vedere o serie de artefacte, o mică presă din lemn pentru plante şi o agendă cu coperte pătate, de piele. Ezită un moment, apoi scoase din buzunarul vestei sale de călătorie o figurină cioplită mică, dar superbă. Cântări artefactul în palmă,

admirându-i încă o dată lucrătura și greutatea nefirească. Apoi, fără tragere de inimă, îl așeză în ladă, acoperi totul cu fibre și reatașă capacul.

Luă din rucsacul său o coală împăturită de hârtie albă, pe care și-o desfăcu pe genunchi. Din buzunarul cămășii scoase un pix auriu uzat și începu să scrie:

Cursul superior al râului Xingú
17 septembrie 1987

Montague,

M-am hotărât să-l trimit pe Carlos înapoi, cu ultima ladă, și să plec singur în căutarea lui Crocker. Carlos e de încredere și, orice mi s-ar întâmpla, nu pot risca să pierd lada. Ia seama la clopoțelul șamanului și la celelalte obiecte rituale. Par să fie unicate. Dar statueta pe care am adăugat-o și pe care am descoperit-o în baraca părăsită din acest loc reprezintă dovada pe care o căutam. Observă ghearele supradimensionate, caracteristicile reptiliene, indiciile care sugerează o *bipedalia.* Kothoga există, iar legenda lui Mbwun nu e o simplă născocire.

În carnetul ăsta sunt toate impresiile mele de la fața locului. Conține și o relatare completă a destrămării expediției, despre care bineînțeles că o să afli înainte de a ajunge la tine această scrisoare.

Whittlesey scutură din cap, reamintindu-și scena care se desfășurase cu o zi înainte. Maxwell, ticălosul ăla idiot. Singurul lucru care îl interesase fusese să ducă la muzeu, în bună stare, specimenele peste care dăduse cu totul întâmplător. Râse tăcut în sinea lui. Ouă preistorice. De parcă ar fi fost ceva mai mult decât niște păstăi cu semințe. Maxwell ar fi trebuit să fie paleobiolog, în loc de antropolog. Faptul că își strânseseră bagajele și plecaseră când se aflau la numai o mie de metri de descoperirea *lui* era o adevărată ironie.

În orice caz, Maxwell plecase, iar ceilalți i se alăturaseră. Nu mai rămăseseră decât Carlos și Crocker, și cele două călăuze. Iar în momentul acela, acolo era numai Carlos. Whittlesey se concentră din nou asupra biletului.

Folosește notițele mele și artefactele, așa cum o să crezi de cuviință, pentru a reface buna mea reputație din cadrul muzeului. Dar,

mai presus de orice altceva, ai grijă de această statuetă. Sunt convins că, din punct de vedere antropologic, valoarea ei e incalculabilă. Noi am descoperit-o ieri, din întâmplare. Pare să fie cea mai importantă piesă a cultului lui Mbwun. Totuşi, în preajmă nu mai există nici un alt indiciu că zona ar fi locuită. Asta mă şochează, pare ciudat.

Whittlesey se opri. Nu descrisese descoperirea statuetei în notiţele luate de pe teren. Chiar şi în clipa aceea, mintea lui refuza să-şi aducă aminte.

Crocker hoinărea pe lângă cărare, vrând să se uite mai îndeaproape la o pasăre jacamar; altfel n-ar fi dat în vecii vecilor peste poteca ascunsă, care cobora, abruptă, printre stânci acoperite cu muşchi alunecos. Şi, pe urmă, nici peste coliba grosolană, pe jumătate îngropată sub copaci bătrâni, din valea umedă, în care pătrundea cu greu lumina zilei... Cele două călăuze botocudo, care pălăvrăgeau de obicei neîncetat împreună, în limba tupian, amuţiseră imediat. Fiind întrebaţi de Carlos, unul dintre ei şoptise ceva despre un paznic al colibei şi despre blestemul aruncat asupra oricui îi afla tainele cu de-a sila. Apoi Whittlesey îi auzise rostind pentru prima oară cuvântul Kothoga. Kothoga. Oamenii-umbre.

El era sceptic. Îi mai auzise vorbind despre blesteme şi înainte – de obicei, înainte de a cere să fie mai bine plătiţi. Dar când ieşise din colibă, călăuzele dispăruseră.

... Pe urmă, baba aia care se ivise din pădure poticnindu-se. Probabil o yanomamo, fiindcă evident nu era o Kothoga. Ea îi văzuse. Blestemele pe care li le adresase... Şi felul în care se topise, pur şi simplu, înapoi, printre arbori, mai degrabă ca un jaguar în primul an al vieţii decât ca o septuagenară.

Pe urmă îşi îndreptaseră atenţia către colibă.

Coliba... Whittlesey îşi permise să şi-o reamintească cu minuţiozitate. Era flancată de două lespezi de piatră, pe care erau cioplite două animale identice, aşezate pe labele posterioare. Ţineau în gheare ceva ros de intemperii şi de neidentificat. Iar în spate, se întindea o grădină năpădită de buruieni, cu oaze stranii, de culori strălucitoare, în mijlocul unei cetăţi de verdeaţă.

Podeaua colibei era afundată la vreo doi metri sub nivelul solului şi Crocker aproape că îşi frânse gâtul păşind înăuntru. Whittlesey îl urmă, cu mai multă prudenţă, în timp ce Carlos îngenunche, pur şi simplu, pe prag. Înăuntru, aerul era întunecat şi jilav şi mirosea a lut mucegăit. Când îşi aprinse lanterna, Whittlesey dădu cu ochii de statueta aşezată pe un morman înalt de pământ, în mijlocul încăperii. În jurul acestuia zăceau o serie de discuri cioplite, cu aspect bizar. Lumina lanternei atinse apoi pereţii.

Erau căptuşiţi cu cranii umane. Examinându-le pe câteva dintre cele mai apropiate, observă semnele lăsate de nişte zgârieturi adânci, ceea ce, pe moment, i se păru de neînţeles. În creştete se căscau găuri cu marginile zdrenţuite. În multe cazuri, osul occipital şi baza ţestei erau, de asemenea, zdrobite şi desprinse, apofizele mastoide lipsind cu totul.

Mâna îi tremură şi lanterna se stinse. Înainte de a o reaprinde, văzu lumina slabă care se strecura prin mii de orbite goale şi firele de praf plutind alene în aerul apăsător.

După aceea, Crocker hotărâse că avea nevoie de o scurtă plimbare – ca să fie singur pentru o vreme, îi spusese lui Whittlesey. Dar nu se mai întorsese.

Aici, vegetaţia e foarte neobişnuită. Cicadeele şi ferigile arată aproape ca formele lor primitive. Păcat că nu e timp pentru un studiu mai atent. Am folosit o specie deosebit de elastică ca ambalaj pentru lăzi; nu te sfii să-l laşi pe Jörgensen să arunce o privire, dacă e interesat.

Sunt pe deplin încredinţat că de acum într-o lună o să fim împreună la Clubul Exploratorului, sărbătorindu-ne succesul cu două pahare de Martini sec şi cu o ţigară bună, o Macanudo. Până atunci, ştiu că-ţi pot încredinţa acest material şi reputaţia mea.

Colegul tău,
Whittlesey

Strecură scrisoarea sub capacul lăzii.

– Carlos, zise, vreau să duci lada asta înapoi la Pôrto de Mós şi să mă aştepţi acolo. Dacă nu mă întorc în două săptămâni, vorbeşte cu

colonelul Soto. Spune-i s-o trimită la muzeu, pe calea aerului, împreună cu toate celelalte. El o să-ţi plătească salariul.

Celălalt îşi întoarse ochii spre el.

– Nu înţeleg, făcu. O să rămâneţi aici singur?

Whittlesey zâmbi, aprinse o a doua ţigară şi continuă să omoare căpuşele.

– Cineva trebuie să ducă lada. O să reuşeşti să-l prinzi din urmă pe Maxwell înainte de a ajunge la râu. Am nevoie de două zile ca să-l caut pe Crocker.

Carlos se plesni peste genunchi.

– *Es loco!* Nu vă pot lăsa singur. *Si te dejo atrás, te moirías.* O să muriţi aici, în pădure, *señõr,* şi oasele or să vă rămână la bunul plac al maimuţelor urlătoare. Trebuie să ne întoarcem împreună, aşa e cel mai bine.

Nervos, Whittlesey scutură din cap.

– Dă-mi mercurocromul, chinina şi carnea afumată de vacă din rucsacul tău, zise, trăgându-şi pe picior şoseta murdară şi legându-şi şireturile bocancului.

Încă protestând, Carlos începu să despacheteze. Whittlesey îl ignoră, scărpinându-şi absent muşcăturile de insecte de pe ceafă şi privind îndelung în sus, către Cerro Gordo.

– O să se mire, *señõr.* O să creadă că v-am lăsat aici singur, turui Carlos, plasând cele cerute în rucsacul celuilalt. Muştele cabouri o să vă mănânce de viu, continuă, îndreptându-se către ladă şi legând capacul. O să faceţi din nou malarie şi de data asta o să muriţi. Rămân cu dumneavoastră.

Whittlesey se holbă la claia de păr alb ca zăpada lipită de fruntea asudată a lui Carlos. Părul acela fusese cu desăvârşire negru în ziua precedentă, până în momentul în care Carlos se uitase în colibă. Acesta îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi îşi lăsă ochii în jos.

Whittlesey se ridică în picioare.

– *Adiós,* spuse, apoi dispăru în hăţiş.

Către sfârşitul după-amiezii, Whittlesey observă că norii groşi şi joşi se reîntorseseră, înfăşurând Cerro Gordo într-un linţoliu. Străbătuse ultimii câţiva kilometri urmărind o potecă foarte veche, de

proveniență necunoscută, o cărăruie îngustă din hățiș. Fusese croită cu iscusință printre smârcurile împuțite de la poalele *tepui*-ului, platoul umed, înconjurat de junglă, din fața ochilor săi. Poteca părea să fi fost rodul logicii umane, cugetă Whittlesey. Urmărea un scop anume; cele făcute de animale nu aveau, adesea, nici o țintă. Se îndrepta către o râpă abruptă de pe coasta *tepui*-ului din apropiere. Crocker trebuia să fi trecut pe acolo.

Se opri ca să se gândească, fără să realizeze că-și pipăia talismanul – o săgeată de aur acoperită de o alta, din argint – pe care îl purta la gât încă din copilărie. În afară de colibă, în ultimele câteva zile nu văzuseră nimic care să indice că ținutul era locuit de oameni, cu excepția unui sat de culegători de rădăcini, părăsit de multă vreme. Poteca aceea nu putea fi făcută decât de Kothoga.

Pe măsură ce se apropia de platou, deslușì câteva fire de apă care se scurgeau, în cascadă, pe versanții abrupți ai acestuia. Ar fi putut să poposească la poale în timpul nopții, făcând ascensiunea de o mie de metri în dimineața următoare. Avea să fie un drum abrupt, noroios și, poate, periculos. Dacă îi întâlnea pe Kothoga – ei, atunci urma să fie prins în capcană.

Dar nu avea motive să creadă că tribul Kothoga ar fi fost sălbatic. La urma urmelor, creatura aia, Mbwun, era cea pe seama căreia puneau legendele locale omorurile și atrocitățile. Bizar – o ființă necunoscută, despre care se presupunea că ar fi fost controlată de un trib pe care nu-l văzuse nimeni, niciodată. „E posibil ca Mbwun să existe cu adevărat?“ se întrebă. Se putea presupune că în jungla aceea întinsă ar fi putut rămâne în viață câteva fosile; zona era, practic, neexplorată de către biologi. Își dori, ceea ce nu se întâmpla pentru prima oară, ca Crocker să nu-i fi luat pușca Mannlicher de calibrul 0.30, când părăsise tabăra.

Dar pentru început, realiză Whittlesey, trebuia să dea de Crocker. Pe urmă putea să-i caute pe Kothoga, să dovedească faptul că nu pieriseră cu secole înainte. Ar fi fost celebru – descoperitorul unui popor preistoric, trăind într-un fel de simplitate a epocii de piatră, în inima junglei amazoniene, pe un platou care plutea deasupra acesteia, aidoma *Lumii pierdute* a lui Arthur Conan Doyle.

Nu avea nici un motiv ca să se teamă de Kothoga. „În afară de colibă...“

Se opri când un miros pătrunzător și înțepător îi invadă brusc nările. Nu avea cum să-l confunde – era al unui animal mort, al unuia mare. Făcu vreo doisprezece pași, timp în care mirosul deveni tot mai puternic. Speranța îi înteți bătăile inimii: poate că oamenii din tribul Kothoga înjunghiaseră vreun animal prin apropiere. La fața locului ar fi trebuit să rămână artefacte – unelte, arme, poate și ceva urme ale ritualului desfășurat în mijlocul naturii.

Continuă să înainteze, furișându-se. Duhoarea dulceagă și grețoasă era tot mai puternică. Sus, deasupra capului, putea zări un petic de cer strălucind în lumina soarelui – semn sigur că în preajmă se afla un luminiș. Se opri și își fixă mai strâns rucsacul, fiindcă nu dorea să fie stânjenit în caz că ar fi trebuit să se deplaseze cu mai multă repeziciune.

Cărarea îngustă, străjuită de hățișuri, deveni plană și coti brusc în direcția unei mici zone defrișate. În partea opusă a acesteia se afla hoitul unui animal. Pe trunchiul copacului de care se rezema fusese gravată o spirală, iar în partea de sus a cavității toracice căscate, maronii și pline de grăsime, se afla un mănunchi de pene verzi de papagal.

Dar când ajunse mai aproape, văzu că hoitul purta o cămașă kaki.

În jurul coșului deschis al pieptului roia și bâzâia un nor de muște unsuroase. Băgă de seamă că brațul stâng, retezat, era legat de trunchi cu o frânghie de cânepă, având palma despicată. Câteva tuburi de cartuș folosite zăceau în jurul leșului. Apoi îi văzu capul. Zăcea sub subsuoara cadavrului, cu fața în sus, cu partea din spate a țestei desprinsă, cu ochii cețoși holbați către cer și obrajii bulbucați.

Whittlesey îl găsise pe Crocker.

Instinctiv, începu să se îndepărteze de-a-ndăratelea, împleticindu-se. Zări șirurile de urme de gheare care jupuiseră corpul cu o putere dezgustătoare, inumană. Cadavrul părea să fie țeapăn. Poate că – dacă Dumnezeu era îndurător – Kothoga se îndepărtaseră deja.

„Presupunând că fuseseră Kothoga."

Pe urmă observă că pădurea tropicală, de obicei mult prea plină de zgomotele vieții, era cufundată în tăcere. Dintr-un salt, se întoarse cu fața înspre junglă. În tufișurile de la marginea luminișului se mișcă ușor ceva și printre frunze se conturară doi ochi îngustați, de culoarea

flăcărilor. Cu un suspin şi cu o înjurătură, Whittlesey îşi trecu mâna peste faţă şi se uită din nou. Ochii dispăruseră.

Nu avea timp de pierdut, trebuia să se întoarcă pe potecă, îndepărtându-se de locul ăla. Drumul către pădure i se aşternea exact înainte. Trebuia să alerge într-acolo.

Atunci văzu pe jos ceva care îi scăpase înainte şi auzi mişcările unei creaturi greoaie, dar care se furişa cu o dexteritate înfiorătoare printre tufişurile din faţa lui.

2

Belém, Brazilia, iulie 1988

De data asta, Ven era cât se poate de sigur că supraveghetorul docului îi luase urma.

Stătea la pândă cu mult mai în spate, în umbra de pe aleea care ducea către depozit. Ploaia uşoară estompa contururile masive ale cargoboturilor ancorate şi reducea luminile portului la nişte gămălii de ac. Apa lovea scândurile încinse ale punţilor, făcând să se înalţe un abur care răspândea mirosul vag al creozotului. Din spatele lui izvorau zgomotele nocturne ale portului: lătratul sacadat al unui câine; râsul estompat, îmbibat de vorbe în limba portugheză; muzica din barurile de pe chei cu faţada către apă.

Afacerile decurseseră într-un mod atât de plăcut. Se întorsese pe drumul cel mai lung, după ce la Miami începuse să fie prea cald. Aici se ocupa mai ales de un comerţ lejer, cu ajutorul micilor cargoboturi care se deplasau în susul sau în josul coastei. În echipa de pe doc era întotdeauna nevoie de hamali, iar el mai încărcase nave şi până atunci. Pretinsese că se numea Ven Stevens şi nimeni nu-i pusese vorbele la îndoială. Oricum, tipii ar fi luat de bun chiar şi un prenume ca Stevenson.

Înscenarea pusă la cale avea toate ingredientele necesare. Exersase din belşug la Miami, avusese timp din belşug ca să-şi ascută simţurile. Acum, simţurile acelea făceau toţi banii. Vorbea dinadins o portugheză stricată, şovăielnică, astfel încât să poată să citească în ochi şi să

cântărească răspunsurile. Ricon, tânărul ajutor al comandantului portului, era ultima legătură de care avea nevoie.

Ven intra în alertă când sosea un transport din susul fluviului. De obicei, nu folosea decât doi termeni: sosire și plecare. Știa întotdeauna ce să caute, cutiile arătau întotdeauna la fel. Trebuia să aibă grijă să fie descărcate în bune condiții și stivuite în depozit. Pe urmă nu mai trebuia decât să se asigure că erau ultima încărcătură a unui cargobot anume, cu destinația Statele Unite.

Era prevăzător din fire. Îl urmărea îndeaproape pe supraveghetorul docului. O dată sau de două ori avusese senzația, similară unui clopoțel de alarmă sunându-i în creier, că acesta bănuia ceva. Dar de fiecare dată, o lăsase ceva mai moale și semnalul de alarmă dispăruse în câteva zile.

Acum își privi ceasul. Era unsprezece. De dincolo de colț, auzi o ușă deschizându-se și apoi închizându-se. Ven se îndreptă, lipindu-se de zid. Pe pavajul de lemn răsunară pași grei, apoi o siluetă familiară se opri sub un felinar. Când pașii se îndepărtară, se uită cu atenție după colț. Biroul era întunecat și pustiu, așa cum știuse că avea să fie. Cu o ultimă privire, dădu colțul clădirii, intrând pe doc.

La fiecare pas, un rucsac gol îl plesnea, jilav, peste umeri. În timp ce mergea, își duse mâna la buzunar, scoase o cheie și o strânse cu putere. Reprezenta colacul lui de salvare. Înțelesese asta înainte de a se încheia primele două zile petrecute pe doc.

Trecu pe lângă un mic cargobot ancorat lângă platforma de descărcare, din ale cărui parâme grele se scurgeau picături negre de apă pe suporții ruginiți de ancoră. Nava părea părăsită, pe punte neaflându-se nici măcar unul dintre paznicii portului. Ven își încetini pașii. Ușa depozitului era exact în fața lui, lângă capătul digului principal. Aruncă o privire grăbită peste umăr. Apoi descuie ușa metalică rapid cu o răsucire a mâinii și se strecură înăuntru.

Împinse ușa, închizând-o, și își lăsă ochii să se obișnuiască cu întunericul. Era pe jumătate acasă. Nu mai trebuia decât să termine aici și să plece dracului.

Imediat ce avea să fie posibil. Pentru că Ricon devenea din ce în ce mai lacom, *cruzeiros* scurgându-i-se printre degete ca apa. Ultima dată,

se legase de lungimea părului lui, luându-l peste picior. Chiar în dimineața aceea, Ricon și supraveghetorul discutaseră în grabă și cu voce scăzută, cel din urmă aruncând câte o privire înspre el. Acum, instinctul îi spunea lui Ven să plece.

Înăuntru, văzu întunericul din depozit metamorfozându-se în priveliștea estompată a unor containere pentru cargoboturi și a unor lăzi de depozitare. Nu putea risca să aprindă o lanternă, dar asta nu avea nici o importanță, cunoștea locul destul de bine ca să îl cutreiere și în vis. Înaintă cu precauție, urmărind un culoar care trecea printre munții imenși de mărfuri. În cele din urmă, dădu peste punctul de reper pe care îl căuta: un morman de lăzi de lemn, șase mari și una mai mică, stâlcite și îngrămădite într-un colț lăsat în părăsire. Pe două dintre cele mai mari era scris cu vopsea MNH, NEW YORK.

Cu luni înainte, Ven întrebase ce era cu ele. Băiatul intendentului îi spusese povestea. Se pare că lăzile sosiseră în josul fluviului, din Pôrto de Mós, cu transportul precedent. Erau programate să plece, pe calea aerului, la un muzeu din New York, dar celor care făcuseră aranjamentele li se întâmplase ceva – novicele nu-i putuse spune exact ce anume. Banii nu sosiseră la timp, iar lăzile erau acum legate cu o grămadă de benzi roșii, părând uitate de toată lumea.

Cu excepția lui Ven. În spatele lăzilor abandonate era suficient loc în care să-și dosească mărfurile până ce erau încărcate cargoboturile pregătite de plecare.

Briza caldă a nopții pătrunse printr-o fereastră spartă din partea de sus a peretelui, clintindu-i picăturile de sudoare de pe frunte. Zâmbi în întuneric. Chiar cu o săptămână mai înainte, aflase că lăzile urmau să fie trimise, în sfârșit, în Statele Unite. Dar la vremea aceea, el avea să fi plecat de mult.

Acum își verifică propriul depozit. O singură ladă de data asta, al cărei conținut avea să se așeze de minune în colțurile rucsacului său. Știa unde se aflau pietele de desfacere și ce avea de făcut. Și urma să o facă – undeva, departe – cât de curând.

Se opri brusc când era pe punctul de a se strecura în spatele lăzilor mari. Simțea un miros straniu: de pământ, de țap, de putreziciune. În

port ajungeau o mulţime de mărfuri bizare, dar nici una nu mirosea într-un asemenea hal.

Toate instinctele îi erau în alarmă, totuşi nu reuşi să observe nimic periculos sau neobişnuit. Înaintă, furişându-se, şi se strecură între marfa pentru muzeu şi perete.

Se opri din nou. Acolo în spate, ceva nu era în regulă. Ceva nu era câtuşi de puţin în regulă.

Auzi, mai degrabă decât văzu, o mişcare în acel spaţiu strâmt. Duhoarea înţepătoare se revărsă asupră-i, învăluindu-l cu izul ei de putreziciune. Pe neaşteptate, fu izbit de perete cu o forţă înspăimântătoare. Durerea îi explodă în piept şi în măruntaie. Îşi deschise gura ca să ţipe, dar ceva îi clocotea în gâtlej, apoi o lovitură fulgerătoare îi despică ţeasta, lăsând în urmă doar întunericul.

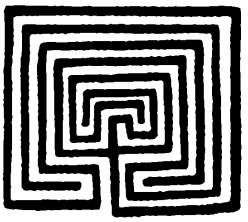

MUZEUL MISTERELOR NEFIREȘTI

PARTEA ÎNTÂI

3

New York, în zilele noastre

Puştiul roşcat se căţăra pe platformă, strigându-i fratelui său mai mic că e un laş şi întinzându-se către piciorul elefantului. Juan îl privi în tăcere, luând-o din loc exact când mâna copilului atinse exponatul.

– Hei! strigă, apropiindu-se în grabă, cu paşi mărunţi. Ei, nu atinge elefanţii.

Băiatul părea speriat şi îşi retrase mâna; era încă la vârsta la care uniforma îl impresiona. Cei mai mari – de cincisprezece, şaisprezece ani – îi răspundeau uneori făcând un gest obscen cu degetul mijlociu. Ştiau că nu era decât un paznic de muzeu. O slujbă păduchioasă. Într-una dintre zilele acelea avea să termine cu tot rahatul şi să-şi ia examenul de poliţist.

Îl privi bănuitor pe frăţiorul roşcatului, care se plimba în jurul vitrinelor din sala întunecată, uitându-se la leii împăiaţi. În faţa celei pline cu cimpanzei, băiatul începu să ţipe şi să se scarpine în subţiori, dând un spectacol în beneficiul fratelui mai mic. Unde naiba îi erau părinţii?

Billy, roşcatul, îşi târî apoi frăţiorul într-o încăpere plină cu artefacte africane. Un şir de măşti cu dinţi plaţi, de lemn, îi priveau chiorâş dintr-o vitrină.

– Uau! exclamă fratele mai mic al lui Billy.

– Asta-i o *tâmpenie*, zise Billy. O să vedem dinozauri.

– Unde-i mămica? făcu puştiul, răsucindu-şi capul în toate părţile.

– Pfui, s-a pierdut, spuse Billy. Haide.

Prinseră să înainteze printr-o sală imensă, plină de ecouri şi de stâlpi totem. În capătul cel mai îndepărtat, o femeie cu un steguleţ roşu şi voce stridentă conducea ultimul grup de vizitatori din ziua aceea. Fratelui mai mic al lui Billy i se părea că încăperea avea un iz oarecum bizar, parcă de fum şi de rădăcini de copaci bătrâni. Când grupul dispăru după colţ, în sală se aşternu tăcerea.

Billy îşi aminti că, ultima dată când fuseseră acolo, văzuseră cel mai mare brontozaur din lume, un tiranozaur şi un trachident. Cel puţin aşa credea el că se numeşte, trachident. Dinţii tiranozaurului trebuie să fi avut trei metri. Era cel mai mare obiect de care dăduse vreodată cu ochii. Dar nu-şi amintea să mai fi văzut stâlpii totem. Poate că dinozaurii erau dincolo de uşa următoare. Dar aceea ducea doar în anosta sală a Popoarelor din Pacific, plină cu obiecte din jad şi fildeş, de mătăsuri şi de statuete din bronz.

– Acum uite ce ai făcut, zise Billy.

– Ce?

– M-ai făcut să mă rătăcesc, spuse Billy.

– Mama o să fie furioasă *de-a-binelea,* zise puştiul.

Billy pufni. Nu trebuiau să se întâlnească cu părinţii decât la ora închiderii, pe treptele imense din faţa intrării. Avea să găsească el drumul către ieşire, asta nu era o problemă.

Se învârtiră prin mai multe încăperi prăfuite, în josul unui şir de trepte înguste şi printr-un coridor lung, întunecos. Mii de păsări mărunte împăiate, din ai căror ochi fără vedere ieşeau în afară smocuri de vată albă, erau înşirate de-a lungul pereţilor, de la podea până în tavan. Coridorul era pustiu şi mirosea a naftalină.

– Ştiu unde suntem, spuse Billy, plin de speranţă, scrutând întunecimea.

Puştiul începu să se smiorcăie.

– Gura, făcu Billy.

Smiorcăiala încetă.

Coridorul coti în unghi ascuţit, sfârşindu-se într-o fundătură întunecoasă, plină de praf şi de vitrine goale. Nu exista nici o ieşire vizibilă, cu excepţia celei către culoarul cu păsări moarte. Zgomotul

paşilor copiilor reverbera, trădător, departe de ceilalţi vizitatori de duminică. În partea opusă a încăperii se afla o baricadă deplasabilă, confecţionată din prelată şi lemn, care pretindea, fără succes, că ar fi fost un perete. Dând drumul mâinii frăţiorului său, Billy se duse într-acolo şi trase cu ochiul dincolo de ea.

– Am mai fost aici, spuse, cu încredere. Au închis locul ăsta, dar ultima dată era deschis. Pariez că suntem exact sub dinozauri. Să văd dacă avem cum să ajungem sus.

– N-ar trebui să mergem acolo, îl avertiză fratele mai mic.

– Ascultă, prostule, eu mă duc. Iar tu ai face bine să mă aştepţi.

Billy se ghemui, trecând dincolo de baricadă şi, peste câteva secunde, băieţelul auzi scârţâitul metalic al unei uşi care se deschidea.

– Hei! răsună vocea lui Billy. Aici e o scară în spirală. Nu duce decât în jos, dar e mişto. Mă duc s-o încerc.

– Nu! Billy! strigă puştiul, dar singurul răspuns pe care îl primi fu zgomotul paşilor care se îndepărtau.

Se apucă să urle, vocea lui subţire înălţându-se în semiîntunericul sălii. După câteva minute, prinse să sughiţe, se smiorcăi zgomotos şi se aşeză pe podea. Începu să tragă de o mică limbă de cauciuc care ieşea în afara vârfului unuia dintre tenişii lui, străduindu-se să o desprindă.

Îşi ridică brusc ochii. Sala era tăcută, cu aer stătut. Luminile din vitrine aruncau umbre negre pe podea. Undeva, o conductă cu aer comprimat pocni şi începu să huruie. De-acum, Billy plecase cu adevărat. Puştiul începu să plângă din nou, de data asta mai tare.

Poate că ar fi fost bine să plece după Billy. La urma urmelor, poate că nu era ceva atât de înfricoşător. Poate că Billy se dusese înainte, îi găsise pe părinţii lor şi acum îl aşteptau, acolo, de cealaltă parte. Dar trebuia să se grăbească. Probabil că muzeul se închisese între timp.

Se ridică şi se strecură dincolo de despărţitură. Sala se întindea în continuare, vitrinele fiind pline de praful şi de mucegaiul de pe exponatele îndelung neglijate. Uşa veche de metal din capătul încăperii era uşor întredeschisă.

Puştiul se îndreptă într-acolo şi privi cu atenţie peste prag. În spatele uşii era capătul de sus al unei scări înguste, în spirală, care cobora răsucindu-se şi dispărând din vedere. Acolo era încă şi mai mult praf,

iar în aer plutea un miros care îl făcu să strâmbe din nas. Nu vroia să rămână pe treptele alea, nu o vroia nicidecum. Dar Billy era acolo, jos.

– Billy! zbieră el. Billy, vino sus! *Te rog!*

În semiîntunericul cavernos, ecourile fură singurul răspuns. Copilul se smiorcăi, apoi se prinse bine de balustradă și începu să coboare încet în beznă.

4

Luni

Când Margo Green dădu colțul, intrând pe West Seventy-second Street, lumina zorilor o izbi drept în față. Privi în jos un minut, clipind; apoi traversă strada, aruncându-și părul castaniu pe spate cu o mișcare a capului. Muzeul de Istorie Naturală din New York i se contură înaintea ochilor ca o fortăreață antică, fațada amplă, în stilul arhitectural Beaux Arts, înălțându-se greoaie deasupra unui șir de fagi cu frunze arămii.

Margo coti, intrând pe aleea pietruită care ducea către intrarea personalului. Trecu pe lângă o platformă de încărcare și se îndreptă spre tunelul de granit care pătrundea în curtea interioară a muzeului. Apoi își încetini pașii, suspicioasă. Gura tunelului din fața ei era brăzdată cu dungi de lumină roșie, scânteietoare. La capătul celălalt, putu vedea ambulanțe, mașini de poliție și un vehicul al Serviciului de Urgență, toate parcate la întâmplare.

Intră în tunel, mergând către o gheretă de sticlă. De obicei, la ora aceea a dimineții, bătrânul Curly, paznicul, moțăia pe scaun, rezemat de colțul gheretei, cu o pipă înnegrită, din tigvă, odihnindu-se pe pieptul său lat. Dar atunci era treaz și stătea în picioare. Îi deschise ușa.

– Bună dimineața, doamnă doctor, i se adresă.

Le spunea „doctor" tuturor, de la proaspeții absolvenți de facultate până la directorul muzeului, indiferent dacă dețineau sau nu un asemenea titlu.

– Ce se întâmplă? întrebă Margo.

– Habar n-am, răspunse Curly. Au ajuns acolo exact acum două minute. Dar cred că de data asta ar fi bine să-mi arătați legitimația.

Margo scotoci în geanta ei sport, întrebându-se dacă avea într-adevăr o legitimație. Trecuseră luni de zile de când nu i-o mai ceruse nimeni.

– Nu sunt sigură c-o am la mine, spuse supărată, fiindcă nu-și curățase geanta de vechiturile din iarna trecută.

Prietenii ei din Departamentul de Antropologie i-o ridicaseră de curând la statutul de „cea mai dezordonată geantă din muzeu".

Telefonul din gheretă sună și Curly se întinse către el. Margo găsi legitimația și o ridică în dreptul ghișeului, dar el o ignoră, ascultând cu ochii măriți ceea ce auzea în receptor.

Îl lăsă jos fără nici un cuvânt, cu trupul înțepenit în poziție de drepți.

– Ei? făcu Margo. Ce s-a întâmplat?

Paznicul își puse pipa deoparte.

– Nu vreți să știți, spuse.

Telefonul sună din nou, iar el îl înșfăcă.

Margo nu-l mai văzuse niciodată mișcându-se cu atâta repeziciune. Ridică din umeri, își lăsă legitimația să cadă din nou în geantă și își văzu de drum. Următorului capitol al disertației ei i se apropia termenul de predare și nu-și putea permite să piardă nici măcar o singură zi. Pierduse săptămâna precedentă – înmormântarea tatălui ei, formalitățile, telefoanele. Acum nu-și mai putea irosi timpul.

Traversă curtea interioară și pătrunse în muzeu prin intrarea personalului, o luă la dreapta și străbătu în grabă coridorul lung de la subsol, care ducea către Departamentul de Antropologie. În diversele birouri ale personalului era întuneric, ca întotdeauna înainte de ora nouă și jumătate sau zece.

Coridorul coti brusc spre dreapta și ea se opri. O bandă de plastic galben era întinsă de-a curmezișul. Reuși să descifreze cuvintele imprimate: NYPD – LOCUL FAPTEI – ACCES INTERZIS. Jimmy, un paznic care lucra de obicei în Sala Peruviană Aurie, stătea în fața benzii alături de Gregory Kawakita, un tânăr asistent de custode din Departamentul de Evoluție Biologică.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Margo.

– Obișnuita bună funcționare a muzeului, spuse Kawakita, cu un zâmbet strâmb. Suntem încuiați pe dinafară.

– Nu mi s-a spus nimic, cu excepția faptului că nu trebuie să las pe nimeni să intre, făcu nervos paznicul.

– Uite ce e, zise Kawakita, trebuie să fac o prezentare pentru Fundația Națională pentru Știință săptămâna viitoare, iar ziua asta o să fie una lungă. Acum, dacă m-ai lăsa...

Jimmy părea stânjenit.

– Nu-mi fac decât datoria, OK?

– Haide, îi spuse Margo lui Kawakita. Să bem o cafea sus, în bar. Poate că cineva de acolo știe ce se petrece aici.

– Mai întâi vreau să ajung într-o toaletă pentru bărbați, dacă găsesc vreuna nesigilată, răspunse acesta, irascibil. Ne întâlnim acolo.

Ușa barului personalului era închisă, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Margo își puse mâna pe mânerul ei sferic, întrebându-se dacă trebuia să-l aștepte pe Kawakita. Apoi o deschise. În momentul în care ar fi avut nevoie de *el* ca s-o susțină, în iad ar fi fost o zi răcoroasă.

Înăuntru stăteau de vorbă doi polițiști, așezați cu spatele către ea. Unul râse pe înfundate.

– Asta a fost a șasea oară?

– Le-am pierdut șirul, răspunse celălalt. Dar cred c-a borât deja tot ce-a mâncat la micul dejun.

În timp ce oamenii legii se dădeau la o parte, Margo aruncă o privire în barul din spatele lor.

Încăperea aceea imensă era goală. În zona bucătăriei, din capătul cel mai îndepărtat, cineva se aplecă deasupra unei chiuvete. Scuipă, se șterse la gură și apoi se întoarse. Margo îl recunoscu pe Charlie Prine, noul expert în conservare din Departamentul Antro, angajat temporar cu șase luni înainte pentru a restaura obiectele destinate unui nou salon. Avea chipul cadaveric și lipsit de expresie.

Cei doi polițiști îl încadrară și îl împinseră cu delicatețe înainte.

Margo se dădu deoparte, lăsând grupul să treacă. Prine era țeapăn, mergând ca un robot. Ea își coborî instinctiv privirea.

Pantofii lui erau îmbibaţi de sânge.

Privind-o absent, Prine observă că îşi schimbase expresia. Ochii lui îi urmăriră pe ai ei; apoi se opri atât de brusc, încât poliţistul care venea în urma lui îl izbi în spate.

Ochii lui Prine se măriră şi se albiră. Poliţiştii îl înşfăcară de braţe şi el li se împotrivi, fornăind cuprins de panică.

Margo se lipi de perete, dorind să-şi poată încetini bătăile inimii, în timp ce Kawakita intra, urmat de mai multe alte persoane.

– Probabil că jumătate din muzeul ăsta e sigilat, spuse el, clătinând din cap şi turnându-şi o ceaşcă de cafea. Nimeni nu poate ajunge în biroul lui.

Ca la un semnal, anticul sistem de amplificare al muzeului hârâi, intrând în funcţiune. „Atenţie, vă rog. Tot personalul neadministrativ aflat în acest moment în clădire este rugat să se prezinte în barul angajaţilor."

În timp ce se aşezau, în bar intrară şi alţi angajaţi, în grupuri de câte doi-trei. Erau mai ales tehnicieni de laborator şi asistenţi de custode netitularizaţi pe post; era prea devreme pentru oamenii cu adevărat importanţi. Margo îi privi cu detaşare. Kawakita spunea ceva, dar ea nu izbutea să-l audă.

În zece minute, încăperea era plină până la refuz. Toată lumea vorbea în acelaşi timp: exprimându-şi nemulţumirea fiindcă le era interzis accesul în birourile lor, plângându-se fiindcă nimeni nu le spunea nimic, discutând fiecare zvon nou pe un ton şocat. Era limpede că, într-un muzeu în care părea să nu se întâmple nimic palpitant, se distrau de minune.

Kawakita îşi sorbi cafeaua cu lăcomie şi se strâmbă.

– Vreţi să vă uitaţi la acest precipitat? Se întoarse către ea. Ai amuţit, Margo? N-ai scos nici o vorbă de când ne-am aşezat.

Şovăind, ea îi povesti despre Prine. Trăsăturile frumoase ale bărbatului se ascuţiră.

– Dumnezeule, spuse, într-un târziu. Ce crezi că s-a întâmplat?

În timp ce vocea lui baritonală bubuia, Margo îşi dădu seama că toate discuţiile din bar se stinseseră. Un bărbat voinic şi pleşuv, în costum maro, stătea în cadrul uşii, cu o staţie radio a poliţiei în

buzunarul hainei şi cu un trabuc neaprins între buze. Trecu pragul, urmat de doi poliţişti în uniformă.

Se plasă în partea din faţă a încăperii, îşi ridică mai sus pantalonii, îşi dădu deoparte trabucul, îşi culese un fir de tutun de pe limbă, şi îşi drese glasul.

– Atenţie, vă rog, spuse el. A intervenit o situaţie care vă impune să colaboraţi cu noi pentru o vreme.

O voce acuzatoare răsună, pe neaşteptate, în spatele încăperii.

– Scuzaţi-mă, domnule...?

Margo îşi întinse gâtul pe deasupra mulţimii.

– Freed, şopti Kawakita.

Margo auzise de Frank Freed, un custode ţâfnos de la Ihtiologie.

Bărbatul în maro se răsuci, îndreptându-şi privirea către Freed.

– Locotenent D'Agosta, spuse, tăios. De la Departamentul de Poliţie al Oraşului New York.

Era un răspuns care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi oameni să amuţească. Freed, un bărbat sfrijit, cu părul lung şi cărunt, era de nepotolit.

– Poate, făcu el sarcastic, ar fi cazul să fim informaţi ce anume se întâmplă aici? Cred că avem dreptul...

– Mi-ar *plăcea* să vă expun pe scurt cele întâmplate, reluă D'Agosta. Dar în acest moment, tot ce vă putem spune este că în clădire a fost descoperit un cadavru, în împrejurări pe care le investigăm chiar acum. Dacă...

În faţa exploziei de glasuri, locotenentul îşi înălţă obosit mâna.

– Nu vă pot spune decât că o echipă de la Omucideri se află la faţa locului şi că ancheta e în plină desfăşurare, continuă. Muzeul se închide, practic, imediat. Pe moment, nu este permisă intrarea şi ieşirea nimănui. Ne aşteptăm ca această stare de lucruri să fie de foarte scurtă durată. Făcu o pauză. Dacă a avut loc o crimă, există posibilitatea, doar *posibilitatea,* ca ucigaşul să se afle încă în interiorul muzeului. Vă rog, pur şi simplu, să rămâneţi aici o oră sau două, timp în care vom organiza o cercetare amănunţită a clădirii. Un ofiţer de poliţie va veni să vă noteze numele şi funcţiile.

Părăsi încăperea în tăcerea plină de stupoare care urmă, închizând uşa în urma lui. Unul dintre poliţiştii care rămăseseră înăuntru trase

un scaun în dreptul ei și se așeză cu mișcări greoaie. Treptat, conversațiile începură să se reînnoade.

– Suntem încuiați aici? zbieră Freed. Asta-i scandalos.

– Isuse, murmură Margo. Crezi că Prine e un ucigaș?

– Înfiorătoare idee, nu-i așa? făcu Kawakita. Se ridică și se duse la automatul de cafea, storcând ultimele picături din recipient cu o lovitură sălbatică. Dar nu tot atât de cumplită ca gândul de a fi nepregătit pentru prezentarea pe care trebuie s-o susțin.

Margo știa că, în calitatea lui de tânăr savant de succes, Kawakita nu putea fi niciodată nepregătit, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

– În ziua de azi, imaginea e totul, continuă bărbatul. De una singură, știința nu mai înseamnă nimic.

Margo dădu iarăși din cap, încuviințând. Îl auzea, așa cum auzea și vârtejul de voci din jurul ei, dar nimic din toate astea nu i se părea important. Cu excepția sângelui de pe pantofii lui Prine.

5

– Atenţie, spuse poliţistul, după o oră. Acum puteţi pleca. Dar asiguraţi-vă că rămâneţi în afara zonei delimitate de banda galbenă.

Margo tresări şi îşi săltă capul de pe braţe când o mână i se aşeză pe umăr. Înalt şi deşirat, Bill Smithback strângea în mâna cealaltă două mape cu spirală, iar părul lui castaniu arăta, ca întotdeauna, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Ţinea după o ureche un creion ros în dinţi, avea gulerul descheiat şi nodul cravatei soioase desfăcut. Era caricatura perfectă a unui ziarist cu greutate şi Margo bănuia că îşi întreţinea această imagine. Smithback fusese însărcinat să scrie o carte despre muzeu, punând accentul pe expoziţia *Superstiţii*, care urma să fie deschisă în săptămâna următoare.

– Fapte nenaturale la Muzeul de Istorie a Naturii, îi murmură la ureche pe un ton sumbru, în timp ce îşi plia trupul, aşezându-se pe un scaun de lângă ea.

Îşi trânti mapele pe masă şi pe blatul acesteia se revărsară, împrăştiindu-se, hârtii scrise de mână, dischete neetichetate şi articole fotocopiate acoperite de sublinieri făcute cu un marker galben.

– Bună, Kawakita! spuse Smithback jovial, bătându-l pe celălalt pe umăr. Ai văzut recent ceva tigri?

– Numai din specia de hârtie, răspunse sec acesta.

Smithback se întoarse spre Margo.

– Cred că până acum aţi aflat toate amănuntele sângeroase. Foarte neplăcut, eh?

– Nu ne-au spus nimic, zise ea. Am auzit doar câteva vorbe despre o crimă. Presupun că Prine trebuie s-o fi comis.

Smithback râse.

– Charlie Prine? Tipul ăla nu ar putea să omoare nici măcar ceva cu șase picioare, ca să nu mai vorbim de un biped. Nu, Prine doar a găsit cadavrul. Sau *cadavrele,* ar trebui să spun.

– Cadavrele? Despre ce vorbești?

Smithback oftă.

– Voi chiar *nu* știți nimic, nu-i așa? Credeam că ați aflat câte ceva stând aici cu orele.

Se ridică dintr-un salt și se duse spre vasul cu cafea. Îl răsturnă, îl clătină, înjură și se întoarse cu mâna goală.

– Au găsit-o pe nevasta directorului, împăiată, într-o vitrină din sala primatelor, spuse, după ce se așeză din nou. A stat acolo douăzeci de ani înainte de a o observa cineva.

Margo îi adresă un murmur dezaprobator.

– Să auzim adevărata poveste, Smithback, făcu ea.

– Bine, bine, oftă el. În dimineața asta, pe la șapte și jumătate, în subsolul Clădirii Vechi au fost găsiți doi băieți morți.

Margo își apăsă gura cu palma.

– Cum ai aflat toate astea? se interesă Kawakita.

– În timp ce voua vi se lungeau urechile așteptând aici, restul lumii era împins afară, pe Seventy-second Street, continuă Smithback. Ne-au închis porțile în nas. Erau și reporteri acolo. De fapt, numai câțiva. Concluzia este că Wright o să țină la ora zece o conferință de presă în Rotonda Mare, ca să se termine cu zvonurile. Cu discuțiile despre zoo. Mai avem zece minute.

– Discuții despre zoo? spuse apăsat Margo.

– *Aici* e o grădină zoologică. O, Doamne. Ce chestie încurcată. Smithback se delecta, nedezvăluindu-le ceea ce aflase. Se pare că ucigașii au fost foarte cruzi. Și știți cum sunt jurnaliștii: au presupus întotdeauna că țineți închise aici tot felul de animale.

– Am impresia că, de fapt, toate astea te distrează, zâmbi Kawakita.

– O poveste de genul ăsta i-ar adăuga cărții mele o nouă dimensiune, continuă celălalt. *Șocanta relatare a oribilelor crime din muzeu,* de

William Smithback, junior. Fiare sălbatice, vorace, cutreierând pe coridoarele părăsite. Ar putea fi un bestseller.

– Nu e amuzant, spuse Margo, cu asprime.

Se gândea că laboratorul lui Prine nu era prea departe de biroul ei din subsolul Clădirii Vechi.

– Știu, știu, făcu Smithback binedispus. *E* groaznic. Bieții puștani. Dar încă nu sunt sigur că pot să cred una ca asta. Probabil că e una dintre ideile năstrușnice ale lui Cuthbert, care vrea să facă mai multă reclamă în vederea expoziției. Oftă, apoi adăugă, cu un aer vinovat: Ei, Margo, mi-a părut într-adevăr rău să aflu despre tatăl tău. Am avut de gând să ți-o spun mai devreme.

– Mulțumesc.

Zâmbetul lui Margo căpătă puțină căldură.

– Hei, voi doi, zise Kawakita, ridicându-se. Eu chiar trebuie să...

– Am auzit că te gândești să pleci, continuă Smithback să i se adreseze lui Margo. Să-ți lași baltă disertația ca să lucrezi la firma tatălui tău, sau cam așa ceva. O privi plin de curiozitate. E adevărat? Credeam că certările tale ajunseseră în sfârșit la un rezultat.

– Păi, spuse Margo, și da, și nu. Disertația a trenat puțin în ultimele zile. Astăzi, la ora unsprezece, am întâlnirea săptămânală cu Frock. Probabil că el o să uite, ca de obicei, și o să-și programeze altceva, mai ales acum cu tragedia asta. Dar sper c-o să reușesc să-l văd. Am găsit o monografie interesantă, despre clasificarea Kiribitu a plantelor medicinale.

Realiză că ochii lui Smithback se îndreptaseră deja în altă parte și își reaminti încă odată că majoritatea oamenilor nu erau câtuși de puțin interesați de genetica plantelor și de etnofarmacologie.

– Ei, ar trebui să mă pregătesc.

Margo se ridică.

– Așteaptă o clipă! spuse Smithback, străduindu-se să-și adune hârtiile. Nu vrei să vezi conferința de presă?

În timp ce părăseau barul personalului, Freed continua să i se plângă oricui era dispus să-l asculte. Kawakita, care le-o luase deja înainte, străbătând coridorul în pas alergător, le făcu cu mâna peste umăr, în timp ce păși dincolo de un colț, dispărând din vedere.

*

Ajunseră în Marea Rotondă ca să descopere că anunțata conferință de presă era deja în plină desfășurare. Reporterii îl înconjurau pe Winston Wright, directorul muzeului, împingându-și înspre el microfoanele și camerele de luat vederi, iar vocile reverberau delirant în încăperea cavernoasă. Ippolito, directorul de securitate a muzeului, era alături de Wright. Pe margini se aflau, în grupuri, alți angajați ai muzeului și câțiva elevi curioși.

Wright stătea furios sub lumina reflectoarelor, dând răspunsuri la întrebările strigate. Costumul său Savile Row, de obicei impecabil, era șifonat, iar părul rar îi atârna peste o ureche. Tenul lui palid era pământiu, iar ochii păreau înroșiți.

– Nu, spunea Wright, se pare că au crezut că băieții lor ieșiseră deja din muzeu. Nu am primit nici un avertisment prealabil... Nu, *nu* ținem animale vii în muzeu. Ei, avem, desigur, câțiva șoareci și câțiva șerpi, folosiți pentru studiu, dar nu lei, tigri sau altceva de genul ăsta... Nu, nu am văzut cadavrele... Nu știu despre ce fel de mutilări e vorba, dacă există... Nu am autoritatea de a mă pronunța asupra acestui subiect, va trebui să așteptați rezultatele autopsiei... Vreau să subliniez că poliția nu a dat nici o declarație oficială... Până ce nu încetați să țipați, nu mai răspund la nici o întrebare... Nu, am mai spus că *nu* avem animale sălbatice în muzeu... Da, prin asta înțeleg și urși... Nu, nu o să dau nici un fel de nume... Cum aș putea să răspund unei astfel de întrebări?... Conferința de presă s-a încheiat... Am spus că această conferință de presă *s-a încheiat*... Da, bineînțeles că noi colaborăm cu poliția sub toate aspectele... Nu, nu văd nici un motiv pentru ca toate acestea să întârzie deschiderea noii expoziții. Dați-mi voie să subliniez că vernisajul expoziției *Superstiții* va avea loc conform programului... Avem lei împăiați, da, dar dacă încercați să insinuați... Pentru numele lui Dumnezeu, au fost împușcați în Africa, acum șaptezeci și cinci de ani... Zoo? Nu suntem afiliați la Grădina Zoologică... Pur și simplu, nu mai răspund nici unei presupuneri exagerate de acest gen... Domnilor de la *Post,* vreți, vă rog, să nu mai țipați?... Poliția îl interoghează pe omul de știință care a descoperit cadavrele, dar nu dețin nici o informație în această privință... Nu, nu mai am nimic altceva de adăugat, cu

excepția faptului că facem tot ceea ce ne stă în puteri... Da, a fost o tragedie, sigur că da...

Reporterii începură să se răsfire în evantai, trecând pe lângă Wright și îndreptându-se către muzeul propriu-zis.

Acesta din urmă se întoarse, plin de mânie, către directorul de securitate.

– Unde dracu' e poliția? îl auzi Margo răstindu-se.

În timp ce se răsucea pe călcâie, Wright aruncă peste umăr:

– Dacă o vezi pe doamna Rickman, spune-i să vină imediat în biroul meu.

Și ieși furios din Marea Rotondă.

6

Margo pătrunse mai adânc în inima muzeului, îndepărtându-se de zonele deschise publicului, până ce ajunse pe coridorul numit „Broadway". Acesta străbătea întreaga lungime a muzeului – întins pe şase cvartale – şi se spunea că era cel mai lung din New York. De-a lungul pereţilor erau aliniate vitrine vechi din lemn de stejar, întrerupte, din trei în trei metri, de uşi din sticlă mată. Pe cele mai multe dintre ele erau inscripţionate numele custozilor, cu litere aurii conturate cu negru.

În calitate de aspirant, Margo nu avea decât o masă metalică şi un dulap cu rafturi într-unul dintre laboratoarele de la subsol. „Cel puţin, eu am un birou", se gândi, ieşind pe coridor şi începând să coboare un grup de trepte înguste, de fier. O altă aspirantă, care se număra printre cunoştinţele ei, nu beneficia decât de un pupitru minuscul de elev, înghesuit între două frigidere enorme din Departamentul de Mamalogie. Era nevoită să poate pulovere groase la serviciu, chiar şi în toiul lunii august.

Un paznic plasat la baza scării îşi flutură mâna, făcându-i semn să înainteze şi ea străbătu un tunel întunecos, flancat în ambele părţi de schelete asamblate de cai, plasate în vitrine vechi. Nu se vedea nici una dintre benzile puse de poliţie.

În biroul ei, îşi lăsă geanta sport lângă masă şi se aşeză. Cea mai mare parte a laboratorului era, de fapt, un depozit de artefacte din Mările Sudului: scuturi Maori, canoe de luptă şi săgeţi din trestie înghesuite în vitrine din metal vopsit în verde, care se întindeau din

podea până în tavan. Un acvariu de trei sute treizeci de litri, simulând o mlaştină şi aparţinându-i Departamentului de Etologie, era cocoţat pe un cadru metalic, sub un set de becuri. Era atât de plin de alge şi de buruieni, încât Margo reuşea arareori să zărească câte un peşte care apărea din întuneric.

Alături de biroul ei se afla o masă lungă de lucru, pe care se înşiruiau măşti prăfuite. De conservarea acestora se ocupa o tânără ursuză, care lucra într-o tăcere plină de furie, petrecând în fiecare zi un răstimp care părea să acopere cu greu trei ore pentru a-şi îndeplini sarcina. Margo socotise că avea nevoie de vreo două săptămâni pentru fiecare mască, judecând după randamentul scăzut. Colecţia specială de măşti de care se ocupa număra cinci mii de astfel de obiecte, dar nimeni nu părea neliniştit de faptul că, în ritmul în care lucra, proiectul avea să se încheie în două sute de ani.

Margo accesă computerul folosindu-şi terminalul. Pe ecran apăru un mesaj cu litere verzi, plutind pentru a ieşi în evidenţă din adâncurile tubului catodic:

SALUT, MARGO GREEN@BIOTECH@STF
BINE AI REVENIT ÎN REŢEAUA MUZEULUI
DISTRIBUIT DE NETWORKING SYSTEM
VERSIUNEA 15-5
COPYRIGHT © 1989–1995 NYMNH AND CEREBRAL SYSTEM INC.
CONECTARE LA 10.24.06 03.27.95
IMPRIMANTĂ LJ56

NU AI NICI UN MESAJ ÎN AŞTEPTARE

Intră în programul de procesare de texte şi îşi accesă notiţele, pregătindu-se să le treacă în revistă înainte de întâlnirea cu Frock. În timpul acestor şedinţe săptămânale, îndrumătorul ei părea adesea preocupat, iar Margo se străduia în permanenţă să îi aducă ceva nou. Ceea ce reprezenta o problemă, fiindcă, de obicei, nimic nu era nou – doar alte şi alte articole citite, analizate şi îndesate în computer; doar alte activităţi de laborator; şi, poate... *poate*... alte trei sau patru pagini din

disertaţia ei. Înţelesese cum putea cineva să sfârşească prin a deveni un abonat permanent al unei surse de câştig uşor garantate de guvern, sau la ce se refereau oamenii de ştiinţă când numeau pe cineva, în bătaie de joc, un FD – Fără Disertaţie.

Când, cu doi ani înainte, Frock acceptase să-i fie îndrumător, ea bănuise, pe jumătate, că era vorba de o greşeală. Frock – inteligenţa din spatele Efectului Callisto, ocupantul fotoliului Cadwalader din cadrul Catedrei de paleontologie statistică din Universitatea Columbia şi Preşedintele Departamentului de Biologie Evolutivă al muzeului – o alesese pe ea drept aspirantă care să lucreze în cercetare, onoare acordată doar câtorva persoane în fiecare an.

Frock îşi începuse cariera ca specialist în antropologie fizică. Ţintuit într-un scaun cu rotile de poliomielita de care suferise în copilărie, desfăşurase totuşi o activitate de explorator, care continua să se afle la baza multor manuale şcolare. După ce o serie de atacuri severe de malarie făcuseră imposibilă continuarea cercetărilor efectuate pe teren, Frock îşi deviase energia feroce în direcţia teoriei evoluţiei. În mijlocul anilor 1980, declanşase o adevărată furtună de controverse făcând o nouă sugestie radicală. Combinând teoria haosului cu cea a evoluţiei darwiniene, ipoteza sa punea în discuţie opinia îmbrăţişată de obicei, conform căreia viaţa ar fi evoluat treptat. În loc de asta, presupunea că evoluţia ar fi fost uneori mult mai puţin gradată; susţinea că aberaţiile efemere – „speciile monstruoase" – reprezentau, uneori, o ramură secundară a evoluţiei. Frock aducea argumentul că evoluţia nu fusese întotdeauna rodul unei selecţii aleatoare, că însuşi mediul ambiant putea provoca modificări groteşti ale unei specii.

Deşi teoria era susţinută de o serie de articole şi de lucrări sclipitoare, cei mai mulţi dintre reprezentanţii lumii ştiinţifice continuau să aibă dubii. Dacă formele stranii de viaţă existau, se întrebau ei, atunci unde se ascunseseră? Frock le răspundea că teoria sa prevedea dispariţia rapidă a acestora, în aceeaşi măsură ca şi dezvoltarea lor accelerată.

Cu cât mai mult îl numeau experţii nechibzuit, sau chiar nebun, cu atât îi adopta ideea presa de succes. Teoria devenise cunoscută drept Efectul Callisto, preluându-şi numele din mitul grecesc în care o tânără femeie este preschimbată într-o sălbăticiune. Cu toate că deplângea

răspândirea înțelegerii greșite a lucrării sale, Frock își folosea cu abilitate popularitatea pentru a-și continua preocupările academice. Precum mulți alți custozi de geniu, Frock era mistuit de cercetările sale; uneori, Margo bănuia că orice altceva, inclusiv lucrarea ei, îl plictisea.

În partea opusă a încăperii, femeia care se ocupa de măști se ridică și – fără o vorbă – plecă să ia prânzul, semn sigur că era aproape ora unsprezece. Margo așternu în grabă câteva fraze pe o bucată de hârtie, goli ecranul și își strânse mapa.

Biroul lui Frock era în turnul dinspre sud-vest, în capătul unui coridor luxos, în stil eduardian, de la etajul cinci; o oază îndepărtată de laboratoarele și de terminalele de computer care alcătuiau cea mai mare parte a culiselor muzeului. Pe ușa grea de stejar din anticameră era scris, simplu, DR. FROCK.

Margo ciocăni.

Auzi pe cineva dregându-și zgomotos glasul și hodorogitul în tonalități joase al scaunului cu rotile. Ușa se deschise încet și apăru chipul roșcovan, familiar, cu sprâncenele stufoase încruntate a surpriză. Apoi ochii îi străluciră.

– Bineînțeles, e luni. Intră.

I se adresă cu voce joasă, atingându-i încheietura cu o mână durdulie și arătându-i un scaun tapisat. Frock purta, ca de obicei, costum negru, cămașă albă și un fular de lână, de o culoare țipătoare. Claia lui deasă de păr alb părea ciufulită.

Biroul era căptușit cu dulapuri vechi, tip bibliotecă, cu partea din față de sticlă, multe dintre rafturile acestora fiind pline cu relicve și ciudățenii adunate în anii tinereții sale, petrecuți pe teren. Cărțile erau stivuite în grămezi enorme și instabile, sprijinite de pereți. Două ferestre mari, boltite, dădeau către fluviul Hudson. Scaunele victoriene, tapisate, stăteau pe covorul persan decolorat, iar pe biroul lui Frock zăceau mai multe exemplare din ultima sa carte, *Evoluția fractală.*

Margo recunoscu, alături de cărți, o bucată mare de gresie. Pe suprafața netedă a acesteia se distingea o adâncitură pronunțată, pătată în mod bizar, alungită la un capăt și având trei crestături ample la celălalt. După părerea lui Frock, era amprenta fosilă a unei creaturi necunoscute științei: singura dovadă materială care venea în sprijinul

teoriei evoluției aberante. Alți savanți nu aveau aceeași părere: mulți considerau că nu reprezenta nicidecum o fosilă și o numeau „absurditatea lui Frock". Majoritatea acestora nu o văzuseră niciodată.

– Dă deoparte chestiile alea și așează-te, spuse Frock, ducându-și căruciorul înapoi, în locul său favorit de sub una dintre ferestrele boltite. Sherry? Desigur, nu vrei niciodată. E o prostie din partea mea să uit.

Pe scaunul indicat zăceau mai multe numere vechi din *Nature* și manuscrisul dactilografiat al unui articol neterminat, intitulat: „Transformarea filogenetică și înspicarea terțiară a ferigii". Margo le puse pe o masă din apropiere și se așeză, întrebându-se dacă doctorul Frock avea să pomenească ceva despre uciderea celor doi băieți.

El o privi un moment, neclintit. Apoi clipi și oftă.

– Ei, domnișoară Green, spuse. Începem?

Dezamăgită, Margo își deschise mapa cu o lovitură. Își răsfoi notițele, apoi prinse să-i explice cum analizase clasificarea Kiribitu a plantelor și cum se lega aceasta de următorul capitol al disertației ei. În timp ce vorbea, capul lui Frock se lăsă încet pe piept, iar ochii i se închiseră. Un străin ar fi crezut că adormise, dar Margo știa că o asculta cu o foarte mare concentrare.

Când termină, el se însufleți treptat.

– Clasificarea plantelor medicinale după întrebuințare, mai degrabă decât după aspect, murmură în sfârșit. Interesant. Articolul ăsta îmi amintește de o experiență pe care am avut-o printre oamenii tribului Ki, din Bechuanaland.

Margo aștepta cu răbdare amintirea, fiind sigură că aceasta avea să urmeze.

– După cum știi, membrii tribului Ki – Frock presupunea întotdeauna că subiectul îi era ascultătorului tot atât de familiar precum lui însuși – foloseau, la un moment dat, scoarța unui anumit tufiș ca leac împotriva durerilor de cap. Charrière i-a studiat în 1869 și a notat în jurnalele sale că apelau la tufișul respectiv. Când am apărut eu, cu trei sferturi de secol mai târziu, renunțaseră la folosirea acelui remediu. În loc de asta, credeau că durerile de cap erau provocate printr-o vrajă. Se foi în scaunul său cu rotile. Leacul acceptat acum consta în identificarea

vrăjitorului de către rudele victimei şi, desigur, în uciderea acestuia. Bineînţeles că neamurilor vrăjitorului li se cerea să-i răzbune moartea, aşa că veneau adesea să-l ucidă pe cel care suferea de dureri de cap. Îţi poţi imagina ce s-a întâmplat până la urmă.

– Ce? întrebă Margo, presupunând că Frock era pe punctul de a-i explica cum s-ar fi încadrat toate acestea în disertaţia ei.

– Păi, spuse Frock, desfăcându-şi mâinile, a fost un miracol medical. Oamenii au încetat să mai aibă dureri de cap.

Pieptul generos al cămăşii i se cutremură de râs. Râse şi Margo – pentru prima oară în ziua aceea, realiză ea.

– Ei, cam atât despre medicina primitivă, zise Frock, cu o uşoară melancolie. Pe vremea aia, munca de teren mai avea încă haz. Tăcu pentru un minut. Ştii, în noua expoziţie despre *Superstiţii* o să existe o întreagă zonă dedicată tribului Ki, continuă. Bineînţeles că o să fie cât mai bine scoasă în evidenţă, pentru plăcerea publicului plătitor. Au adus un proaspăt absolvent de la Harvard ca să se ocupe de spectacol. Am auzit că are cunoştinţe pur ştiinţifice mai puţine decât cele despre computere şi despre mass-marketing.

Frock se foi din nou în scaun.

– În orice caz, domnişoară Green, am impresia că cele pe care mi l-ai descris vor fi o completare superbă a lucrării. Îţi sugerez să faci rost, de la ierbar, de câteva mostre din plantele Kiribitu şi să porneşti de la ele.

Margo îşi aduna hârtiile, când Frock i se adresă din nou, pe neaşteptate.

– Urâtă poveste, cea de azi-dimineaţă.

Ea încuviinţă dând din cap.

Un moment, Frock păstră tăcerea.

– Mă tem pentru muzeu, spuse, în cele din urmă.

– Erau fraţi, zise Margo, surprinsă. E o tragedie pentru familie. Dar lucrurile se vor linişti în curând – aşa se întâmplă întotdeauna.

– Nu cred, făcu Frock. Am auzit ceva despre starea în care se află cadavrele. Forţa folosită împotriva lor a fost... de o natură nefirească.

– Sigur nu presupuneţi că a fost un animal sălbatic? întrebă.

Poate că Frock era într-adevăr atât de nebun cum spunea toată lumea.

El zâmbi.

– Draga mea, eu nu fac presupuneri. Eu o să aştept dovezi. Pe moment, sper, pur şi simplu, că aceste neplăceri nu-ţi vor influenţa decizia de a rămâne sau nu la muzeu. O, da, am auzit despre asta şi am primit cu părere de rău vestea morţii tatălui tău. Dar ai dat dovadă de trei calităţi indispensabile unui cercetător de primă mână: simţul care îţi spune ce să cauţi, cel care îţi spune unde să cauţi şi zelul de a-ţi finaliza teoriile. Îşi aduse scaunul cu rotile mai aproape de ea. Zelul academic e tot atât de important ca acela de pe teren. Pregătirea ta tehnică şi lucrările tale de laborator sunt excelente. Ar fi ruşinos ca meseria noastră să piardă pe cineva cu talentele tale.

Margo se simţea cuprinsă de un amestec de recunoştinţă şi indignare.

– Vă mulţumesc, doctore Frock, răspunse. Vă apreciez cuvintele amabile – precum şi interesul pe care mi-l arătaţi.

Savantul îşi flutură mâna, iar ea îşi luă rămas-bun. Dar din prag îl auzi adresându-i-se din nou:

– Domnişoară Green? făcu el.

– Da?

– Te rog, fii prudentă.

7

Dincolo de uşă, aproape că se izbi de Smithback. Acesta se aplecă către ea şi clipi şmechereşte.

– Ce-ai zice să luăm prânzul?

– Nu, spuse ea. Sunt prea ocupată.

De două ori într-o singură zi – nu putea face faţă unei asemenea doze de Smithback.

– Ei, haide, insistă el. Am aflat mai multe amănunte înfiorătoare despre crime.

– Era de aşteptat.

Îşi grăbi pasul de-a lungul holului, nervoasă fiindcă îi fusese stârnită curiozitatea.

Smithback o prinse de braţ.

– Am auzit că la bufetul cu autoservire au o lasagna delicioasă, bine rumenită.

O conduse către lift.

Bufetul era plin de obişnuita îmbulzeală de custozi, de paznici voinici şi gălăgioşi, de diverşi tehnicieni şi de preparatori în halate albe de laborator. Un curator dădea din mână-n mână diverse specimene, în jurul unei mese ocupate de colegii săi savanţi, care murmurau plini de admiraţie şi interes. Margo se uită cu mai multă atenţie. Specimenele erau viermi paraziţi conservaţi, încolăciţi în recipiente cu formaldehidă tulbure.

Se aşezară şi ea încercă să taie crusta porţiei de lasagna.

– Întocmai cum am promis, spuse Smithback, luând o bucată în mână și mușcând dintr-un colț cu un crănțănit. A stat pe abur de la ora nouă dimineața. Mestecă zgomotos. Ei bine, până la urmă poliția a anunțat oficial. Azi-noapte au fost săvârșite două crime. E genial că și-au dat seama! Și îți amintești întrebările puse de reporteri despre animalele sălbatice? Ei, există, de asemenea, o șansă să fi murit fiind sfâșiați de un animal.

– Nu-mi spune în timp ce mănânc, zise ea.

– Chiar așa e. Literalmente sfâșiați, exact așa cum sună.

Margo își ridică ochii.

– *Te rog.*

– Nu glumesc, continuă Smithback. Iar ancheta e în plină desfășurare pentru a se *rezolva* cazul, mai ales că se apropie deschiderea expoziției. Am auzit că polițaii au recrutat un legist special. Cineva care citește rănile făcute de gheare așa cum citește Helen Keller în alfabetul Braille.

– Ce naiba, Smithback, făcu Margo, scăpând furculița. M-am săturat – de atitudinea ta trufașă și de detaliile sângeroase în timp ce iau masa. Nu pot să mănânc mai întâi și să aud chestiile astea mai târziu?

– Cum îți spuneam, reluă Smithback, ignorându-i izbucnirea, se pare că e vorba de o expertă în materie de feline mari. Doctor Matilda Ziewicz. Ce mai nume. Sună stupid.

În ciuda enervării, Margo își reținu un zâmbet. Smithback o fi fost un tembel, dar cel puțin era unul amuzant. Își împinse tava deoparte.

– De unde ai auzit toate astea? îl întrebă.

El rânji.

– Am sursele mele. Își îndesă în gură încă o bucată de lasagna. De fapt, am dat peste un prieten la *News.* Cineva a aflat povestea de la o cunoștință din NYPD. O să apară în toate edițiile de după-amiază. Îți poți imagina mutra lui Wright când o să vadă asta? O, Doamne.

Înainte de a-și umple gura din nou, Smithback râse o clipă pe înfundate. Își terminase porția și o începea pe a lui Margo. Pentru un tip sfrijit, mânca precum o fiară.

– Dar cum ar putea umbla un animal sălbatic liber prin muzeu? întrebă ea. E absurd.

– Da? Păi, ascultă asta: au adus aici pe cineva cu un copoi, care încearcă să ia urma ticălosului.

– De data asta glumeşti.

– Ei, eu nu fac aşa ceva. Întreabă-l pe oricare dintre paznici. În locul ăsta există o sută de mii de metri pătraţi prin care ar putea să cutreiere o felină mare sau altceva, inclusiv cei opt kilometri de conducte pentru aer comprimat destul de largi pentru ca un om să se poată târî prin ele. Iar sub muzeu e un labirint de tunele. Ei iau toate astea în serios.

– Tunele?

– Îhî. N-ai citit articolul meu din revista de săptămâna trecută? Primul muzeu a fost construit pe o mlaştină cu izvoare arteziene care nu a putut fi perfect secată. Aşa că au construit toate tunelele astea ca să devieze apa. Apoi, în 1911, când muzeul original a ars din temelii, l-au construit pe cel actual deasupra subsolului celui vechi. Zona de sub subsol e imensă, cu mai multe nivele... şi, în mare parte, nici măcar nu e electrificată. Mă îndoiesc că mai e în viaţă cineva care să ştie într-adevăr să se descurce acolo jos.

Smithback clefăi ultima bucată de lasagna şi împinse tava la o parte.

– Şi apoi, mai există şi zvonul despre fiara din muzeu.

Toată lumea care lucra la muzeu auzise povestea. Bărbaţii care se ocupau de întreţinere şi lucrau în schimbul de noapte o văzuseră cu ochii lor prin cotloane. Ajutoarele custozilor care, în drumul lor spre depozitele de specimene, cutreierau coridoarele întunecoase o zăriseră mişcându-se în umbră. Nimeni nu ştia ce era sau de unde apăruse, dar unii pretindeau că omorâse un om cu mai mulţi ani înainte.

Margo se hotărî să schimbe vorba.

– Rickman continuă să-ţi facă necazuri? întrebă ea.

Smithback se strâmbă la auzul numelui. Margo ştia că Lavinia Rickman, directoarea de Relaţii Publice a muzeului, îl angajase ca să scrie cartea. Tot ea se ocupase de achitarea avansurilor şi a drepturilor de autor datorate de muzeu. Cu toate că Smithback nu era mulţumit de condiţiile contractuale, expoziţia promitea să fie o asemenea bombă, încât vânzările de carte, purtate pe aripile succesului acesteia, puteau atinge uşor o sumă din şase cifre. Pentru el, afacerea nu fusese câtuşi de

puțin rea, se gândi Margo, dat fiind succesul modest al cărții sale precedente, despre Acvariul din Boston.

– Rickman? Necazuri? Smithback râse zgomotos. O, Doamne. Ea e însăși necazul. Ascultă, vreau să-ți citesc ceva.

Scoase un teanc de foi dintr-o mapă.

– „Când dr. Cuthbert a venit la directorul muzeului cu ideea unei expoziții dedicate Superstițiilor, Wright a fost cât se poate de impresionat. Totul sugera că avea să fie o expoziție copleșitoare, ceva de talia *Comorilor faraonului Tutankhamon* sau a *Celor șapte nivele ale Troiei*. Wright știa că aceasta însemna bani buni pentru muzeu și o ocazie fără egal de a obține sponsorizări din partea corporațiilor și a guvernului. Dar câțiva custozi mai în vârstă nu erau convinși; după părerea lor, expoziția mirosea a goană după senzațional." Se opri. Uite ce-a făcut Rickman.

Împinse hârtia către ea. O linie apăsată tăia paragraful, iar pe margine era scris cu un marker roșu, gros: EXCLUS.

Margo chicoti.

– Ce e atât de nostim? întrebă Smithback. Îmi măcelărește manuscrisul. Uită-te la asta.

Lovi cu degetul într-o altă foaie.

Margo clătină din cap.

– Rickman nu vrea altceva decât niște tromboane. Voi doi n-o să cădeți de acord în vecii vecilor.

– Mă scoate din minți. Taie tot ce poate fi discutabil, într-o măsură oricât de mică. Vrea să-mi petrec tot timpul stând de vorbă cu tipul ăla agasant și pedant care răspunde de expoziție. Știe că n-o să-mi spună altceva decât ceea ce îi impune Cuthbert, șeful lui. Se aplecă către ea, cu un aer conspirativ. N-ai văzut în viața ta un asemenea lacheu. Își ridică ochii și gemu. O, Doamne, vine încoace.

Un bărbat tânăr, ușor supraponderal, purtând ochelari cu ramă de baga, se materializă lângă masa lor, ținând o tavă în echilibru deasupra unei serviete din piele strălucitoare.

– Pot să stau cu voi? întrebă, cu timiditate. Mă tem că e, practic, singurul loc liber din încăpere.

– Sigur că da, spuse Smithback. Ia loc. Oricum, tocmai vorbeam despre tine. Margo, acesta e George Moriarty. Tipul care se ocupă de expoziţia *Superstiţii.*

Scutură hârtiile în faţa nou-venitului.

– Uite ce i-a făcut Rickman manuscrisului meu. Singurele chestii de care nu s-a atins au fost citatele spuselor *tale.*

Moriarty aruncă o privire asupra paginilor şi se uită la Smithback cu o gravitate aproape copilărească.

– Nu mă surprinde, spuse. Oricum, de ce să speli în public rufele murdare ale muzeului?

– Ei, haide, George. Asta face ca povestea să devină interesantă!

Celălalt se întoarse către Margo.

– Tu eşti aspiranta care lucrează la etnofarmacologie, nu-i aşa?

– Întocmai, răspunse ea, măgulită. Cum de-ai ştiut?

– Subiectul mă interesează. Zâmbi şi îi aruncă o privire fugară. În expoziţia mea sunt numeroase vitrine dedicate farmacologiei şi medicinei. De fapt, aş vrea să discut cu tine despre unele dintre ele.

– Sigur. Ce anume ai în vedere?

Îl privi cu mai multă atenţie. Nu şi-ar fi putut imagina un angajat mai tipic al muzeului: înălţime medie, puţin cam durduliu, păr de un castaniu banal. Haina lui de tweed şifonată afişa cu ostentaţie tonurile ecosez care ţineau de regulamentul instituţiei. Singurule lucruri neobişnuite erau ceasul imens, de forma unui cadran solar, de la încheietura mâinii, şi ochii lui: căprui şi neobişnuit de limpezi, strălucind de inteligenţă în spatele ochelarilor cu ramă de baga.

Smithback se aplecă înainte, se foi nervos pe scaun şi îi privi insistent pe cei doi.

– Ei, spuse, mi-ar plăcea să rămân şi să asist la această scenă încântătoare, dar miercuri îi iau un interviu cuiva din Sala Insectelor şi trebuie să termin capitolul la care lucrez. George, nu semna nici un contract cu vreun studio cinematografic pentru expoziţia aia a ta fără să stai mai întâi de vorbă cu mine.

Se ridică pufnind şi o luă către uşă, descriind o traiectorie complicată printre mese.

8

Jonathan Hamm privi în lungul coridorului de la subsol printr-o pereche de ochelari care ar fi avut mare nevoie să fie curățați. În jurul mâinilor cu mănuși negre avea înfășurate capetele unor lese de piele, iar doi câini de vânătoare stăteau supuși la picioarele sale. Alături era detectivul asistent care îl seconda. Lângă acesta se afla locotenentul D'Agosta, ținând în mână planurile murdare și foarte mototolite ale clădirii, iar cei doi subordonați ai săi se rezemau de peretele din spate. De umeri le atârnau puști Remington de calibrul 12, cu acționare hidraulică, din dotarea poliției.

D'Agosta răsfoi planurile, care foșniră.

– Dulăii nu pot mirosi încotro s-o ia? întrebă, cu nervozitate.

Hamm respiră adânc.

– *Câini de vânătoare.* Sunt câini de vânătoare. Și nu sunt pe urma nici unui miros. De când am început, n-au avut parte de nici un miros ca lumea. Sau, mai degrabă, au dat de prea multe.

D'Agosta mârâi, scoase un trabuc umed din buzunarul hainei și și-l duse către buze. Hamm îl atenționă cu o privire.

– A, da, făcu el.

Își puse trabucul la loc, în buzunar.

Hamm adulmecă aerul. Era jilav, ceea ce era bine. Numai că era singurul lucru bun de la acel mic picnic. Mai întâi, era obișnuita stupiditate a poliției.

– Ce fel de câini sunt ăștia? întrebaseră. Noi vrem copoi.

Erau câini de vânătoare, le explicase el, un ogar albastru și un câine negru-maroniu pentru vânătoarea ratonilor. În condiții corespunzătoare, cei doi puteau lua urma unui excursionist rătăcit după un viscol care ridica troiene de un metru. „Dar cele de față, gândi Hamm, nu sunt condiții corespunzătoare."

Ca de obicei, locul faptei fusese răvășit. Chimicale, sprayuri cu vopsea, cretă, o mie de indivizi umblând încolo și încoace. În afară de asta, zona de lângă piciorul scărilor fusese, literalmente, scăldată în sânge; chiar și atunci, la vreo optsprezece ore după omor, mirosul plutea greu în aer, făcând câinii de vânătoare să se agite.

La început, încercaseră să urmărească, pur și simplu, mirosul de la locul crimei. Când asta dăduse greș, Hamm propusese să „dea de o urmă", descriind o buclă în jurul zonei, cu speranța de a da peste mirosul cuiva care o părăsise.

Câinii nu fuseseră niciodată antrenați să lucreze în interior. Era normal să fie derutați. Dar nu era vina lui. Polițiștii nu-i spuseseră nici măcar dacă urmăreau un om sau un animal. Probabil că nu știau nici ei.

– S-o luăm pe aici, spuse D'Agosta.

Hamm îi dădu lesele asistentului său și acesta o luă înainte, pe urma câinilor care miroseau podeaua.

Pe urmă, câinii începuseră să latre în fața unui magazii pline cu oase de mastodont, iar mirosul de paradiclorobenzen folosit drept conservant care se revărsase când deschiseseră ușa îi întârziase cu o jumătate de oră, necesară pentru ca cele două animale să-și recapete simțul mirosului. Și aceea fusese doar prima dintr-un set din care făceau parte o serie de depozite pline de piei neprelucrate de animale, gorile în formaldehidă, un frigider ticsit cu specimene de animale moarte și o întreagă criptă cu schelete umane.

Ajunseră la o arcadă a cărei ușă metalică deschisă dădea către niște trepte care coborau spre nivelele inferioare. Pereții erau acoperiți cu un strat de var, iar scara era întunecoasă.

– Asta trebuie să fie închisoarea subterană, spuse unul dintre polițiști, hohotind zgomotos.

– Duce în zona aflată sub subsol, spuse D'Agosta, consultând planurile.

Îi făcu semn unuia dintre polițiști, care îi întinse o lanternă lungă.

Cele câteva trepte ale scării se opreau într-un tunel cu pereții din cărămizi în zigzag, tavanul său boltit înălțându-se abia la înălțimea unui om. Detectivul înaintă alături de câini, urmat de D'Agosta și de Hamm. Cei doi polițiști încheiau convoiul.

– E apă pe podea, zise Hamm.

– Și ce dacă? întrebă D'Agosta.

– Dacă a curs apă pe aici, nu mai persistă nici un miros.

– Mi s-a spus să mă aștept să dau peste băltoace, răspunse D'Agosta. Apa curge numai când plouă și nu a plouat de curând.

– Asta-i liniștitor, făcu Hamm.

Ajunseră într-un loc din care porneau patru tuneluri. D'Agosta se opri ca să studieze planurile.

– Într-un fel, chiar mă gândeam că n-o să simți nevoia să te uiți pe astea, zise Hamm.

– A, da? ripostă D'Agosta. Ei, am o surpriză pentru tine. Planurile nu acoperă zona inferioară a subsolului.

Când unul dintre câini chelălăi și începu să adulmece cu furie, Hamm deveni dintr-odată atent.

– Pe aici. Repede.

Câinii chelălăiră din nou.

– Au dat de ceva! spuse Hamm. E un miros clar, asta trebuie să fie. Uitați-vă cum s-au zbârlit! Îndreptați lumina încoace, nu văd nici pe dracu'.

Câinii se încordau, smucindu-se înainte, cu nasurile în vânt, adulmecând aerul.

– Vedeți, vedeți! zise Hamm. E un miros în atmosferă. Simțiți aerul proaspăt în obraji? Trebuia să fi adus prepelicarii. Sunt imbatabili când e vorba de mirosurile din aer.

Polițiștii se strecurară pe lângă câini, unul cu lanterna ațintită înainte, celălalt cu arma în poziție de tragere. Înaintea lor, tunelul se bifurcă din nou și câinii se repeziră în dreapta, începând să alerge cu pași mărunți.

– Stai așa, domnule Hamm, s-ar putea să fie un ucigaș acolo, spuse D'Agosta.

Câinii izbucniră pe neașteptate în niște lătrături asurzitoare.

– Șezi! strigă asistentul. La picior! Castor! Polux! *La picior*, lua-v-ar naiba!

Câinii făcură un salt înainte, fără să-i dea atenție.

– Hamm, am nevoie de ajutor!

– Ce v-a apucat? zbieră Hamm, croindu-și drum prin băltoacă înspre câinii înnebuniți și încercând să-i înhațe de zgardă. Castor, *la picior!*

– Fă-i să tacă! se răsti D'Agosta.

– A scăpat! țipă asistentul în timp ce unul din câini o lua la goană în întuneric.

Se grăbiră pe urmele zgomotului tot mai îndepărtat făcut de câine.

– Simțiți mirosul? spuse Hamm, oprindu-se brusc. Isuse Hristoase, îl simțiți?

O duhoare înțepătoare, de țap, îi învălui pe neașteptate. Cel de-al doilea câine era înnebunit de prea multă ațâțare, sărind, răsucindu-se și eliberându-se pe neașteptate.

– Pollux! *Pollux!*

– Așteaptă! zise D'Agosta. Lasă afurisiții ăia de câini pentru o clipă. Să acționăm ceva mai sistematic. Voi doi, luați-o din nou înainte. Cu piedica ridicată.

Cei doi bărbați își armară carabinele.

În întunericul plin de ecouri din fața lor, lătrăturile deveniră șovăitoare, apoi încetară. Urmă un moment de tăcere. Apoi, din tunelul negru ca smoala țâșni un urlet cumplit, neomenesc, ca un scrâșnet de cauciucuri. Cei doi ofițeri de poliție schimbară o privire. Țipătul încetă la fel de brusc cum începuse.

– Castor! strigă Hamm. O, Doamne! A fost rănit!

– Treci înapoi, Hamm, fir-ar să fie! lătră D'Agosta.

În momentul acela, o formă se repezi brusc înspre ei, din întuneric, și urmară două detunături buimăcitoare ale carabinelor, două fulgere luminoase însoțind acele tunete asurzitoare. Bubuiturile reverberară și se stinseră în tunel, apoi se așternu o liniște deplină.

– Lua-te-ar naiba de idiot, tocmai mi-ai ucis câinele de vânătoare, spuse Hamm, cu voce scăzută.

Pollux zăcea la un metru și jumătate de ei, cu sângele scurgându-i-se în voie din capul zdrobit.

– Venea direct către mine..., începu unul dintre polițiști.

– Isuse Hristoase, făcu D'Agosta. Terminați cu rahatul ăsta. Acolo încă mai e ceva.

Găsiră celălalt câine la o sută de metri în josul tunelului. Era aproape rupt în două, cu măruntaiele împrăștiate conturând forme demențiale.

– Isuse, uitați-vă la asta, spuse D'Agosta.

Hamm nu scoase o vorbă.

Imediat după leș, tunelul se ramifica. D'Agosta continua să se holbeze la câine.

– Fără câini, nu putem ști încotro a luat-o, zise, într-un târziu. Hai să plecăm dracului de aici și să-i lăsăm pe medicii legiști să se ocupe de mizeria asta.

Hamm nu scoase nici o vorbă.

9

Rămas pe neașteptate singur cu Margo în bufetul cu autoservire, Moriarty păru încă și mai stânjenit.

– Deci? îl întrebă ea, după o scurtă tăcere.

– De fapt, *chiar* vroiam să discutăm despre lucrarea ta.

Făcu o pauză.

– Într-adevăr?

Margo nu era obișnuită să se intereseze cineva de proiectul ei.

– Ei, indirect. Vitrinele dedicate medicinii primitive din expoziție sunt complete, cu excepția uneia. Am făcut rost de o colecție fantastică de plante șamanice și de artefacte din Camerun, dar nu suntem bine documentați. Dacă ai vrea să arunci o privire...

– Aș fi încântată, spuse Margo.

– Excelent! Când?

– De ce nu acum? Am ceva timp liber.

Părăsiră bufetul personalului și porniră de-a lungul unui coridor lung din subsol, tapetat cu țevi de abur și uși încuiate cu lacăte. Pe una dintre acestea din urmă se zărea eticheta DINOZAURI DEPOZITUL 4 – JURASICUL TÂRZIU. Majoritatea oaselor de dinozauri și celelalte colecții de fosile erau depozitate la subsol, de când – auzise ea – greutatea în exces a oaselor pietrificate era să ducă la prăbușirea etajelor superioare.

– Colecția e într-unul dintre seifurile de la etajul șase, spuse Moriarty, scuzându-se, în timp ce intrau într-un lift de serviciu. Sper să-l pot găsi. Știi ce labirint de magazii au acolo sus.

– Ai aflat ceva mai multe despre Charlie Prine? îl întrebă Margo, cu voce scăzută.

– Nu prea multe. După toate aparențele, nu e suspect. Dar cred că, pentru o bună bucată de vreme, n-o să-l vedem revenind aici. Înainte de prânz, dr. Cuthbert mi-a spus că a suferit un șoc puternic. Moriarty clătină din cap. Ce poveste îngrozitoare.

La etajul cinci, Margo îl urmă de-a lungul unui hol larg și în susul unui grup de trepte metalice. Culoarele înguste și labirintice din care era alcătuită acea parte a etajului șase fuseseră construite exact sub acoperișul țuguiat al muzeului. Pe ambele părți erau uși metalice joase, în spatele cărora se aflau, închise ermetic, seifurile cu colecții perisabile de antropologie. La început, în interior era pompată periodic o otravă pe bază de acid cianihidric, pentru a distruge viermii și bacteriile; acum conservarea artefactelor se făcea prin metode mai subtile.

În timp ce își urmau drumul de-a lungul coridoarelor, cei doi trecură pe lângă o serie de obiecte îngrămădite lângă pereți: o canoe de luptă sculptată, mai multe totemuri, un șir de tobe canelate, confecționate din bușteni. Deși exista un spațiu de depozitare de o sută de mii de metri pătrați, fiecare alt centimetru era utilizat, inclusiv scările, coridoarele și birourile custozilor tineri. Dintre cele cincizeci de milioane de artefacte și specimene, nu erau expuse decât vreo cinci procente; restul era disponibil numai pentru savanți și cercetători.

Muzeul de Istorie Naturală al orașului New York nu era alcătuit dintr-o singură clădire, ci din mai multe, toate de mari dimensiuni, construite de-a lungul anilor pentru a forma un singur edificiu întins și întortocheat. Când Margo și Moriarty trecură dintr-o clădire în alta, tavanul deveni mai înalt, iar culoarul îngust se transformă într-un coridor ramificat. În interior pătrundea o lumină palidă, filtrată printr-un șir de lucarne murdare, dând la iveală rafturi pline cu mulajele de ipsos ale unor chipuri de aborigeni.

– Doamne, locul ăsta e imens, spuse Margo, simțind pe neașteptate împunsătura rece a spaimei, deși se afla cu șapte nivele deasupra spațiului întunecat în care își găsiseră moartea cei doi băieței.

– Cel mai mare din lume, zise Moriarty, descuind ușa etichetată AFRICA CENTRALĂ, D-2.

Apăsă comutatorul, aprinzând un bec de douăzeci și cinci de wați, fără abajur. Aruncându-și privirea înăuntru, Margo văzu o încăpere micuță, ticsită cu măști, cu clopoței de șaman, cu piei pictate și împodobite cu mărgele și un mănunchi de bețe lungi, având în vârf capete schimonosite. De-a lungul unui perete, era un șir de dulapuri din lemn. Moriarty făcu semn cu capul înspre ele.

– Plantele sunt acolo, înăuntru. Celelalte, de aici, sunt accesoriile folosite de șamani. E o colecție bogată, dar Eastman, tipul care a pus în ordine lucrurile aduse din Camerun, nu e tocmai cel mai conștiincios antropolog când e vorba de documentare.

– E incredibil, spuse Margo. N-aveam idee...

– Ascultă-mă, o întrerupse Moriarty, nu ți-ar veni să crezi câte lucruri am găsit când am început să studiem toate exponatele astea. Numai în secțiunea în care ne aflăm sunt aproape o sută de seifuri cu materiale antropologice și jur că unele dintre ele n-au mai fost deschise de patruzeci de ani.

Devenise, pe neașteptate, mai sigur de sine și mai însuflețit. Margo decise că dacă ar fi aruncat haina de tweed, dacă ar fi scăpat de câteva kilograme și dacă și-ar fi schimbat ochelarii cu ramă de baga cu niște lentile de contact, ar fi fost aproape drăguț.

Dar el continua să vorbească:

– Chiar săptămâna trecută am dat peste unul dintre singurele două exemplare existente de scrieri ideografice din Yukaghir – tocmai în încăperea de alături! Imediat ce-o să am timp, o să scriu o notiță pentru *JAA*.

Margo zâmbi. Era tot atât de entuziasmat ca și când ar fi vorbit despre descoperirea unei piese necunoscute, scrise de Shakespeare. Era sigură că numai o duzină din persoanele care citeau *Journal of American Anthropology* ar fi fost interesate. Dar entuziasmul lui Moriarty era reconfortant.

– Oricum, spuse el, împingându-şi ochelarii spre rădăcina nasului, am nevoie de cineva care să mă ajute să înţeleg ce e cu toate chestiile astea din Camerun, pentru aranjarea vitrinei din expoziţie.

– Ce vrei să fac eu? îl întrebă Margo, uitând pe moment de următorul capitol al disertaţiei.

Entuziasmul lui era contagios.

– E simplu, spuse Moriarty. Am chiar aici ciorna scenariului acestei vitrine.

Scoase un document din servietă.

– Vezi, zise, plimbându-şi un deget în josul foii de deasupra, asta precizează ceea ce am vrea să redea vitrina, în mod ideal. E ceea ce numim noi fir narativ. Tot ce ai de făcut este să-l materializezi, alegând câteva artefacte şi o serie de plante.

Margo aruncă o privire asupra documentului. Începea să fie vorba de mai mult timp decât anticipase.

– Apropo, cam cât crezi că ar dura asta?

– O, zece sau cincisprezece ore, maximum. Dar trebuie să ne grăbim. Deschiderea va avea loc peste doar câteva zile.

Următorul capitol al disertaţiei reveni în memoria lui Margo.

– Ei, stai puţin, spuse. E o treabă serioasă, iar eu am de scris o disertaţie.

Disperarea de pe faţa lui Moriarty era aproape caraghioasă. Nici măcar nu-i trecuse prin gând că ea mai avea şi altceva de făcut.

– Vrei să spui că nu ne poţi ajuta?

– Poate reuşesc să găsesc ceva timp, murmură ea.

Chipul lui se înseninã.

– Grozav! Ascultă, dacă tot suntem la etajul şase, dă-mi voie să-ţi arăt câteva dintre celelalte lucruri de aici.

O conduse la un alt seif şi vârî cheia în broască. Uşa se deschise scrâşnind, dezvăluind o expoziţie uluitoare de ţeste de bivoli pictate, de clopoţei, de mănunchiuri de pene şi chiar şi un şirag din ceea ce ea identifică drept schelete de corbi, legate cu piele tăbăcită.

– Isuse, murmură.

– E o întreagă religie aici, spuse Moriarty. Aşteaptă să vezi ce punem în vitrină. Astea nu sunt decât lucrurile pe care le-am lăsat

deoparte. Avem una dintre cele mai bune cămăşi din lume pentru Dansul Soarelui. Şi uită-te la asta! Trase un sertar. Înregistrări originale, pe cilindri de parafină, ale cântecelor din ciclul Dansului Soarelui, complete. Din 1901. Le-am transpus pe bandă şi o să le difuzăm în sala Sioux. Ce părere ai? *Magnifică* expoziţie, eh?

– E sigur că în muzeu s-au ridicat obiecţii, răspunse Margo, cu prudenţă.

– De fapt, nu există chiar atât de multe controverse cât par să sugereze oamenii, spuse Moriarty. Nu există nici un motiv pentru care ştiinţa şi distracţia să nu se poată întâlni, ca nişte prieteni.

Margo nu se putu abţine.

– Fac pariu că şeful tău, Cuthbert, te-a orientat în direcţia *asta.*

– El a simţit dintotdeauna că expoziţiile ar trebui să fie mult mai pe înţelesul marelui public. Oamenii s-ar putea să vină fiindcă se aşteaptă să vadă spirite, spiriduşi şi o expoziţie stranie – şi le vor vedea. Dar vor pleca cu mult mai multe cunoştinţe decât te-ai putea aştepta. În plus, muzeul va câştiga o grămadă de bani. Ce e rău în asta?

– Nimic.

Margo zâmbi. Avea să lase hărţuiala în seama lui Smithback.

Dar Moriarty nu terminase.

– Ştiu că termenul „superstiţie" are conotaţii nefavorabile în mintea multora, spuse. Creează impresia de reclamă. Şi e adevărat că unele dintre efectele pe care le punem laolaltă pentru expoziţie sunt... ei bine... puţin cam de senzaţie. Dar o expoziţie numită *Religii primitive* nu ar avea, pur şi simplu, succes, nu-i aşa?

O privi adresându-i o rugăminte mută.

– Nu cred are cineva obiecţii legate de nume, spuse Margo. Cred că există câteva persoane care au senzaţia că intenţiile voastre nu sunt cu adevărat ştiinţifice.

El clătină din cap.

– Numai custozii bătrâni şi ursuzi şi excentricii. Ca Frock, de exemplu. Expoziţia *Superstiţii* a fost aleasă surclasând propunerea lui pentru una pe tema evoluţiei. Aşa că bineînţeles că nu are nimic bun de spus despre ea.

Zâmbetul lui Margo păli.

– Dr. Frock e un antropolog strălucit, zise.

– Frock? Dr. Cuthbert spune că ia lucrurile în tragic. „Tipul e al dracului de țicnit", zice el.

Moriarty imită accentul scoțian al lui Cuthbert. Vocea îi reverberă în mod supărător de-a lungul coridoarelor slab luminate.

– Cred că acest Cuthbert nu e nici pe jumătate atât de genial cum ai tu senzația, făcu Margo.

– Ei, te rog, Margo. E de mâna-ntâi.

– Nu, comparativ cu dr. Frock, nu este. Ce spui de *Efectul Callisto?* întrebă Margo. E una dintre cele mai avangardiste lucrări din zilele noastre.

– Are o cât de mică dovadă care să-i susțină ipotezele? Ai văzut vreodată ceva care să dovedească că vreo specie monstruoasă și necunoscută rătăcește pe pământ? Moriarty scutură din nou din cap, făcându-și ochelarii să-i plonjeze în mod periculos în josul nasului. Speculație de șarlatan. Vreau să spun că teoria își are locul ei, dar trebuie susținută de activitatea de pe teren. Iar prietenul ăla al lui, Greg Kawakita, tocmai îl încurajează cu programul de extrapolare pe care îl pune la punct. Presupun că are motivele lui. Dar e într-adevăr foarte trist să vezi o minte strălucită deviind atât de urât. Adică, uită-te chiar la noua carte a lui Frock, *Evoluția fractală.* Până și titlul te duce cu gândul mai degrabă la un joc pe computer destinat copiilor decât la știință.

Margo îl asculta indignându-se din ce în ce mai tare. La urma urmelor, poate că Smithback avusese dreptate în privința lui.

– Păi, spuse ea, ținând cont de asocierea mea cu dr. Frock, nu cred că vrei să-ți zăpăcesc expoziția. Aș putea adăuga prea multe șarlatanii scenariului.

Făcu stânga împrejur și o luă cu sprinteneală spre ușă și apoi în lungul coridorului.

Moriarty păru șocat. Își reaminti, prea târziu, că Frock era îndrumătorul ei principal. O urmă dintr-o săritură.

– O, nu, nu, nu am vrut să spun că..., se bâlbâi. Te rog, eu nu făceam decât să... Știi că Frock și Cuthbert nu se înțeleg. Cred că m-am molipsit întru câtva.

Arăta atât de înspăimântat încât Margo își simți furia domolindu-se.

– Nu știam că au avut *atât* de multe probleme unul cu celălalt, spuse, îngăduindu-i lui Moriarty să o oprească.

– O, da. De multă vreme. Știi că, de când Frock a atras atenția asupra lui datorită Efectului Callisto, steaua din muzeu a început să-i apună. Acum e șeful unui departament numai cu numele, iar Cuthbert conduce din umbră. Bineînțeles că eu nu am auzit decât o singură fațetă a acestei istorii. Îmi cer, sincer, scuze. *O să* faci vitrina aia pentru mine, da?

– Numai cu condiția să mă scoți din labirintul ăsta, ripostă Margo. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Oh, sigur că da. Scuză-mă, zise Moriarty.

După gafă, redevenise timid și, când începură să-și reconstituie drumul înapoi, către etajul cinci, era tăcut.

– Așadar, spune-mi mai multe despre expoziția ta, încercă Margo să-l facă să se simtă în largul lui. Am auzit câte ceva despre niște artefacte fabulos de rare care vor fi scoase la vedere.

– Cred că te referi la materialele despre tribul Kothoga, zise el. Urmele lor nu au fost descoperite decât de o singură expediție. Statueta animalului lor legendar, Mbwun e – ei bine, e una dintre piesele esențiale ale expoziției. Ezită. Sau ar trebui să spun că va fi una dintre piesele esențiale. Încă nu a fost pusă în vitrină.

– Serios? întrebă Margo. Asta nu înseamnă că se așteaptă până în ultimul moment?

– Situația e oarecum neobișnuită, răspunse Moriarty. Dar știi, Margo, asta nu e pentru urechile publicului.

Se întorseseră în coridoarele înguste și Moriarty o conducea de-a lungul acestora, vorbind cu voce joasă.

– În ultima vreme, la nivelul conducerii s-a manifestat foarte mult interes față de artefactele Kothoga. E vorba de oameni ca Rickman, dr. Cuthbert... chiar și Wright, după toate aparențele. A apărut o controversă în ceea ce privește hotărârea de a le include sau nu în expoziție. Sigur ai auzit povestea despre un blestem pus asupra statuetei, știi, o prostie de genul ăsta?

– N-am auzit prea multe, răspunse Margo.

– Cu expediţia care a dat peste materialele despre Kothoga s-a petrecut o tragedie, continuă Moriarty, şi, de atunci, nimeni nu s-a mai apropiat de ele. Sunt tot în lăzile iniţiale. Au fost aduse abia zilele trecute din subsolul în care au stat în toţi aceşti ani şi mutate în Zona de Siguranţă. De atunci, nimeni nu a mai avut acces la ele, aşa că n-am putut să aranjez vitrinele în forma finală.

– Din ce cauză au fost mutate? insistă Margo.

Intrară în lift. Moriarty aşteptă să se închidă uşa înainte de a răspunde.

– După toate aparenţele, lăzile au fost forţate de curând.

– Cum? Vrei să zici că a dat cineva o spargere?

Moriarty se holbă la ea, cu o expresie de surpriză perpetuă pe chipul lui de bufniţă.

– N-am spus asta, ripostă.

Apăsă butonul şi liftul începu să coboare, legănându-se.

10

D'Agosta îşi dorea din tot sufletul ca cheesburgerul dublu cu chili din stomacul lui să dispară. Nu fiindcă l-ar fi deranjat - nu încă -, dar era o prezenţă nedorită.

Locul mirosea aşa cum miroseau toate. De fapt, duhnea. Toate deodorantele din lume nu puteau acoperi mirosul morţii. Iar pereţii de un verde greţos din cabinetul medicului legist nu-i erau de nici un ajutor. Aşa cum nu-l ajuta nici targa încăpătoare, în acel moment goală, care stătea, ca un oaspete nepoftit, sub luminile strălucitoare din sala de autopsie.

Gândurile i se spulberară când intră o femeie planturoasă, urmată îndeaproape de doi bărbaţi. D'Agosta îi remarcă ochelarii şic şi părul blond care alunecase de sub boneta de chirurg. Femeia se apropie cu paşi mari şi îi întinse mâna, buzele acoperite cu ruj roşu deschizându-i-se într-un zâmbet profesional.

- Dr. Ziewicz, se prezentă ea, cu o strângere zdrobitoare de mână. Dumneavoastră trebuie să fiţi D'Agosta. Acesta este asistentul meu, dr. Fred Gross. Arătă către un bărbat scund şi subţire. Iar acesta este fotograful nostru, Delbert Smith.

Cel din urmă dădu din cap, strângând la piept un Deardorff 4x5[1].

- Aşadar, doamnă doctor Ziewicz, veniţi des aici? întrebă D'Agosta, dornic să spună ceva, orice, ca să împiedice inevitabilul.

[1] Aparat fotografic profesionist, extrem de scump, fabricat în anii 1950.

– Morga din New York e casa mea de departe de casă, răspunse Ziewicz, cu același zâmbet. Specialitatea mea este – cum să-i spun – medicina legală a cazurilor deosebite. Pentru aproape toată lumea. Ne facem treaba și îi expediem înapoi, afară. Apoi citesc în ziare despre ce-a fost vorba. Îi aruncă o privire meditativă. Dumneavoastră, hm, ați mai văzut astfel de lucruri până acum, așa e?

– O, da, răspunse D'Agosta. Tot timpul.

Burgerul din stomac i se părea un lingou de plumb. De ce nu se gândise înainte, de ce nu-și amintise care era orarul după-amiezii înainte de a înfuleca precum un porc nenorocit?

– Asta e bine. Ziewicz își consultă blocnotesul. Ia să vedem, acordul părinților? Bun. Se pare că totul e în ordine. Fred, începe cu 5-B.

Începu să-și pună mânușile de latex, trei perechi, o mască, ochelari și un șorț din material plastic. D'Agosta făcu același lucru.

Gross împinse targa către depozitul morgii și îl scoase afară pe 5-B. Lui D'Agosta i se păru că forma nedefinită de sub învelitoarea de plastic era ciudat de scurtă și avea o umflătură bizară la una dintre extremități. Gross trase cadavrul și tava sa pe targă, o împinse pe acesta sub blocul de lumini, verifică eticheta agățată de degetul mare de la picior și blocă roțile tărgii. Sub țeava de evacuare a acesteia așeză o găleată de inox.

Ziewicz verifică microfonul agățat deasupra cadavrului.

– Probă de microfon, unu, doi, trei... Fred, ăsta e mort de-a binelea.

Bărbatul se aplecă deasupra magnetofonului.

– Nu înțeleg, totul e deschis.

D'Agosta își drese grasul.

– Nu e în priză, spuse.

Urmă o scurtă tăcere.

– Ei bine, zise Ziewicz, mă bucur că printre noi se află cineva care nu e om de știință. Domnule D'Agosta, vă rog să vă spuneți numele și să vorbiți clar, înspre microfon, dacă o să aveți întrebări sau o să doriți să faceți comentarii. OK? Totul se înregistrează. Eu o să descriu mai întâi starea în care se află cadavrul și pe urmă o să-ncepem să tăiem.

– Am înțeles, răspunse D'Agosta, cu voce lipsită de expresie.

Să taie. Una era să vezi un cadavru zăcând acolo, expus. Şi alta când începeau să-l taie, îndepărtând straturi de carne – nu reuşise niciodată să se obişnuiască cu asta.

– Ne apucăm de treabă? Bun. Suntem dr. Matilda Ziewicz şi dr. Frederick Gross, în data de luni, 27 martie, la ora două şi cincisprezece minute după-amiază. Alături de noi se află sergentul de poliţie...?

– Locotenentul Vincent.

– Locotenentul Vincent D'Agosta, de la Departamentul de Poliţie al oraşului New York. Îl avem aici pe ...

Fred citi eticheta.

– William Howard Bridgeman, numărul 33-A45.

– Acum îndepărtez acoperământul.

Plasticul gros trosni.

Se lăsă o scurtă tăcere. Lui D'Agosta îi fulgeră brusc înaintea ochilor imaginea câinelui cu pântecul sfâşiat pe care îl văzuse în dimineaţa aceea. „Secretul e să nu te gândeşti prea mult. Nu te gândi la Vinnie al tău, care împlineşte opt ani săptămâna viitoare."

Matilda Ziewick trase aerul adânc în piept.

– Avem un bărbat caucazian, băiat, în vârstă de circa, hm, zece sau doisprezece ani, cu înălţimea de, ei bine, nu-i pot preciza înălţimea, pentru că este decapitat. Poate un metru cincizeci, poate un metru cincizeci şi cinci? Greutatea în jur de patruzeci de kilograme. Aprecierile sunt extrem de aproximative. Cadavrul este într-o asemenea stare încât nu pot observa alte semne distinctive. Culoarea ochilor şi trăsăturile feţei nedeterminate datorită traumatismului masiv al capului.

Nu există semne sau răni pe partea anterioară a labelor picioarelor, pe gambe sau pe organele genitale. Fred, te rog, şterge cu buretele zona abdominală... mulţumesc. Există un număr nedefinit de zgârieturi adânci care pornesc de pe suprafaţa anterioară a pectoralului stâng şi coboară sub un unghi de o sută nouăzeci de grade în josul coastelor şi al sternului, terminându-se în dreapta părţii anterioare a regiunii abdominale. Aceasta este o rană imensă, probabil de şaizeci de centimetri lungime şi de treizeci lăţime. Se pare că pectoralul major şi pectoralul minor sunt desprinşi de exteriorul cavităţii toracice, intercostalii interni şi externi sunt separaţi unii de alţii, iar trupul este

eviscerat într-o mare măsură. Hemoragie puternică din artera aortă – este greu de văzut înainte de curățare și de o cercetare meticuloasă.

Fred, curăță marginea cavității toracice. Viscerele sunt expuse cu claritate, stomacul, intestinul subțire și cel gros ieșind complet în afară. Organele retroperitonale par să fie la locul lor.

Fred, șterge, te rog, gâtul cu buretele. Zona gâtului prezintă urme de violență, câteva vânătăi, probabil indicând spargerea vaselor de sânge, posibile dislocări spinale.

Acum, în ceea ce privește capul... Doamne sfinte.

În tăcerea lăsată, Fred își drese glasul.

– Este decapitat în zona dintre vertebra axială și atlas. Întreaga porțiune occipitală a calotei craniene și o parte din cea parietală au fost zdrobite sau, mai degrabă, după cum s-ar părea, perforate și îndepărtate, prin mijloace necunoscute, lăsând o gaură de douăzeci și cinci de centimetri în diametru. Craniul e gol. Creierul pare să fi căzut cu totul, sau să fi fost extras prin această gaură... Creierul, sau ceea ce a mai rămas din el, se află aici, într-un vas plasat în dreapta capului, dar nu există nici o indicație a poziției sale inițiale față de corp.

– A fost găsit, împrăștiat, alături de cadavru, spuse D'Agosta.

– Mulțumesc, domnule locotenent. Dar unde e restul?

– Asta a fost tot.

– Nu. Ceva lipsește. Aveți o evidență completă a celor petrecute la locul crimei în această privință?

– Sigur, spuse D'Agosta, încercând să nu-și manifeste iritarea.

– Creierul a suferit o traumă severă. Fred, adu-mi un scalpel numărul doi și un specul. Creierul pare să fi fost desprins din zona bulbului rahidian. Puntea Varolio e intactă, dar secționată. Cerebelul prezintă zgârieturi superficiale, dar, altminteri, e neatins. Există puține urme de sângerare, ceea ce înseamnă că traumatismul a survenit după deces. Corpul calos e aici, atașat. Telencefalul a fost complet desprins de mezencefal, iar acesta a fost secționat și – uite, Fred, nici urmă de talamus. Și nici de hipofiză. Uite ce lipsea.

– Ce-s astea? întrebă D'Agosta.

Își impuse să se uite mai îndeaproape. Așezat într-un vas din inox, creierul părea, într-o mare măsură, mai degrabă lichid decât solid.

Privi în altă parte. „Baseball. Gândește-te la baseball. O aruncare, sunetul loviturii...“

– Talamusul și hipotalamusul. Coordonatorul organismului.

– Coordonatorul organismului, repetă el.

– Hipotalamusul reglează temperatura corpului, presiunea sanguină, pulsul și metabolismul lipidelor și al hidrocarburilor. Precum și ciclul somn-veghe. Se crede că acolo se află și centrii nervoși ai plăcerii și ai durerii. E un organ foarte complex, domnule locotenent.

Îl privi țintă, anticipând o întrebare. D'Agosta mormăi, conformându-se:

– Cum face toate astea?

– Hormonii. Secretă sute de regulatori hormonali, în creier și în sânge.

– Aha, răspunse D'Agosta.

Făcu un pas înapoi. Mingea de baseball avântându-se către centrul terenului, jucătorul azvârlind-o înapoi, mănușa înălțându-se...

– Fred, vino aici și uită-te la asta, spuse Ziewicz cu o voce ascuțită.

Cel interpelat se aplecă asupra vasului.

– Arată de parcă... Păi, știu eu...

– Ei, haide, Fred, insistă ea, convingătoare.

– Păi, aproape ca și cum... Fred ezită. Ca și cum cineva ar fi luat o îmbucătură.

– Întocmai. Fotografie!

Delbert se grăbi să se apropie.

– Fotografiază asta. Arată aidoma urmei lăsate de unul dintre copiii mei când mușcă dintr-o prăjitură.

D'Agosta se aplecă într-acolo, dar nu observă nimic deosebit în mizeria cenușie și însângerată.

– E semicirculară, precum mușcătura unui om, dar pare mai mare și mai zimțată decât te-ai aștepta. O să luăm niște probe. Fred, pentru orice eventualitate, să verificăm existența enzimelor din salivă. Du-l la laborator și spune-le să-l supună unei congelări rapide și să examineze la microscop probe de țesut de aici, de aici și de aici. Câte cinci din fiecare zonă. Să trateze cel puțin una cu eozinofil. Și una cu o enzimă de activare a salivei. Și să facă orice altceva vă vine în minte, ție sau lor.

În timp ce Fred ieşea, ea continuă:

– Acum secţionez telencefalul. Lobul posterior este strivit, ceea ce e firesc, luând în considerare scoaterea din craniu. Fotografie. Suprafaţa prezintă trei urme paralele de zgârietură sau de incizie, de circa patru milimetri fiecare, pe o adâncime de aproximativ zece milimetri. Fotografie. Domnule locotenent, vedeţi că aceste zgârieturi, la început depărtate, converg apoi? Ce părere aveţi?

– Nu ştiu ce să spun, făcu D'Agosta, privind ceva mai îndeaproape.

„E doar un creier mort", se gândi.

– Poate nişte unghii lungi? Unghii ascuţite? Cu alte cuvinte, avem de-a face cu un criminal psihopat?

Fred se întoarse de la laborator şi, vreme de ceea ce lui D'Agosta i se păru o eternitate, continuară să se ocupe de creier. Într-un târziu, Ziewicz îi ceru lui Fred să-l pună în congelator.

– Acum o să examinez mâinile, vorbi ea în microfon.

Îndepărtă punga de plastic de pe mâna dreaptă, pe care o eliberă cu grijă. Apoi o ridică, o roti şi îi studie unghiile.

– Există corpi străini sub unghiile degetelor mare, arătător şi inelar. Fred, trei lamele.

– E un copil, spuse D'Agosta. Normal să aibă unghiile murdare.

– Poate, domnule locotenent, răspunse Ziewicz. Netezi materia pusă în adânciturile lamelelor, folosind câte una pentru fiecare deget. Fred, microscopul stereo? Vreau să mă uit la asta.

Aşeză lamela pe suport, îşi coborî privirea şi reglă aparatul.

– Murdărie obişnuită sub unghia degetului mare, după aspect. La fel şi în cazul celorlalte. Fred, analize complete, pentru orice eventualitate.

La mâna stângă nu exista nimic interesant.

– Acum, continuă Ziewicz, voi examina traumatismul longitudinal din partea anterioară a corpului. Del, fotografii aici, aici şi aici, şi oriunde altundeva crezi că se poate vedea cel mai bine rana. Prim-planuri în zonele străpunse. Se pare că ucigaşul a făcut incizia în formă de Y în locul nostru, n-aţi zice că e aşa, domnule locotenent?

– Ba da, făcu D'Agosta, înghiţind cu greutate.

Urmă o serie de flash-uri rapide.

– Forceps, reluă Ziewicz. Trei zgârieturi cu marginile zdrenţuite încep exact deasupra sfârcului de pe pectoralul major stâng, străpungând şi, în cele din urmă, divizând muşchiul. Deschid şi examinez prima zgârietură în punctul de penetrare. Prinde acolo, Fred.

Examinez rana. Aici se află un material străin, neidentificat. Fred, hârtie pergaminată? Pare să fie o bucată de îmbrăcăminte, probabil din cămaşa victimei. Fotografie.

Zgomotul declanşării aparatului însoţi fulgerul blitului, apoi ea ridică un mic obiect care semăna cu un fitil plin de sânge, lăsându-l să cadă în plicul de hârtie pergaminată.

Pentru câteva minute, continuă să studieze rana în tăcere.

– În profunzimea muşchiului, chiar sub sfârcul drept, la vreo patru centimetri, e o altă bucată de material străin. E înfipt într-o coastă. Pare să fie un material dur. Fotografie. Înfige un steguleţ aici, Fred.

Extrase obiectul şi îl ridică, un bulgăre însângerat atârnând la capătul forcepsului lung.

D'Agosta riscă să vină mai aproape.

– Ce e asta? Se poate să o spălăm şi să vedem?

Ea îi adresă un zâmbet firav.

– Fred, dă-mi un pahar de laborator cu apă sterilă.

Apa se înroşi când introduse obiectul, agitându-l.

– Păstrează apa, o să vedem dacă mai e şi altceva în ea, spuse Ziewicz, ridicându-şi descoperirea în lumină.

– Sfinte Isuse Hristoase, spuse D'Agosta. E o gheară. O afurisită de gheară.

Ziewicz se întoarse către asistentul ei.

– Ăsta o să fie un fragment încântător de monolog din înregistrarea noastră, nu-i aşa, Fred?

11

Margo își trânti notițele și cărțile grămadă pe canapea și aruncă o privire către ceasul așezat deasupra televizorului: zece și un sfert. Scuturâ din cap. Ce zi oribilă, de necrezut. Stătuse atâtea ore peste program și nu dusese la bun sfârșit decât trei paragrafe din disertație. Și mai avea încă de lucrat și la vitrina lui Moriarty. Oftă, regretând că acceptase.

Lumina de neon reflectată din magazinul de băuturi de pe partea opusă a bulevardului pătrundea prin singura fereastră a camerei ei de primire, scăldând încăperea într-un clarobscur de un albastru electrizant. Aprinse micul bec din tavan și se sprijini de ușă, trecând în revistă pe îndelete dezordinea. De obicei, era ordonată până la exagerare. Dar acum, după numai o săptămână de neglijență, pe mobile erau împrăștiate cărți de specialitate, scrisori cu condoleanțe, acte oficiale, pantofi și pulovere. Cutiile goale de la restaurantul chinezesc de la parter zăceau nebăgate în seamă în chiuvetă. Vechea ei mașină de scris Royal și un evantai de hârtii cu date de cercetare erau răsfirate pe podeaua din lemn de esență tare.

Cartierul sărăcăcios – partea de sus a Amsterdam Avenue, încă nerenovată de oameni cu dare de mână – era un alt motiv pentru care tatăl ei considerase că ar fi trebuit să se întoarcă la Boston.

„Midge, asta nu e o zonă în care să locuiască o fată ca tine", îi spusese, apelând la numele ei de alint din copilărie. Iar muzeul nu e un loc în care să lucrezi. Te închizi acolo, zi de zi, alături de animale moarte și împăiate, de creaturile din borcane. Ce viață mai e și asta? Vino

înapoi să lucrezi pentru mine. O să-ți fac rost de o casă în Beverly, sau poate în Mablehead. O să fii mai fericită acolo, Midge, o știu.

Când observă că telefonul clipea, apăsă butonul de redare a mesajelor.

– Sunt Jan, începu primul dintre acestea. M-am întors azi în oraș și tocmai am aflat. Ascultă-mă, am auzit de moartea tatălui tău și regret, într-adevăr, foarte, foarte mult. O să te mai sun mai târziu, OK? Vreau să stăm de vorbă. Pa.

Rămase în așteptare. O altă voce începu să vorbească:

– Margo, sunt mama.

Urmă un declic.

Pentru o clipă, strânse din ochi cu putere, apoi respiră adânc. Nu avea de gând să-i telefoneze lui Jan, nu încă. Și nu avea să-i răspundă nici mamei ei; nu mai devreme de a doua zi, cel puțin. Știa ce avea de spus aceasta din urmă: „Trebuie să te întorci acasă, să te ocupi de afacerile tatălui tău. E ceea ce ar fi dorit el. Ne-o datorezi, amândurora."

Se răsuci pe călcâie, se așeză turcește în fața mașinii de scris și se uită îndelung la notele custozilor, la datele din cataloage și la listele suplimentare pe care i le dăduse Moriarty. Trebuia să termine peste două zile, spusese el, iar termenul de finalizare al următorului capitol al disertației ei era lunea următoare.

Mai țintui hârtiile cu privirea preț de încă un minut sau două, adunându-și gândurile. Apoi începu să dactilografieze. Peste câteva secunde se opri și rămase cu ochii pierduți către crepuscul. Își aminti cum obișnuia tatăl ei să facă omlete – singura mâncare pe care știa s-o gătească – în diminețile de duminică.

„Ei, Midge, spunea el întotdeauna, nu e rău pentru un fost celibatar bătrân, eh?"

O serie dintre luminile din exterior se stinseseră la închiderea magazinelor. Margo se uită la ferestrele astupate cu scânduri acoperite cu graffiti. Poate că tatăl ei avusese dreptate: sărăcia nu era prea amuzantă.

Sărăcie. Scutură din cap, amintindu-și când auzise ultima dată cuvântul și amintindu-și expresia de pe chipul mamei ei din clipa în care îl rostise. Stăteau amândouă în biroul răcoros și întunecat al executorului testamentar, ascultând toate motivele complexe pentru care partea de datorii a tatălui său în calitate de acționar și lipsa unei

planificări a succesiunii impuneau lichidarea – cu excepţia cazului în care un alt membru al familiei se implica pentru a menţine afacerile pe linia de plutire.

Se gândi la părinţii celor doi băieţaşi. „Şi ei trebuie să fi avut speranţe mari pentru copiii lor", medită. Acum, nu vor mai cunoaşte niciodată dezamăgirea. Sau fericirea. Pe urmă gândurile îi alunecară la Prine. Şi la sângele de pe pantofii lui.

Se ridică şi aprinse mai multe lumini. Era ora cinei. A doua zi avea să se încuie în birou ca să termine capitolul ăla. Să lucreze la vitrina despre Camerun a lui Moriarty. Şi să amâne luarea unei decizii – cel puţin cu încă o zi. Îşi promise că până la întâlnirea cu Frock din săptămâna următoare avea să se hotărască.

Sună telefonul. Din reflex, ea ridică receptorul.

– Alo, spuse. Ascultă o clipă. A, bună, mamă.

12

Noaptea se lăsă devreme asupra Muzeului de Istorie Naturală. În preajma orei cinci, soarele primăverii timpurii era deja la apus. Mulţimea din interior începu să se rărească. Turiştii, elevii şi părinţii hărţuiţi se scurseră în josul scărilor de marmură, îndreptându-se către ieşiri. Ecourile, strigătele şi zgomotul paşilor de pe holurile boltite se stinseră curând. Vitrinele cu exponate se întunecară una după alta şi, pe măsură ce noaptea înainta, luminile rămase prinseră să arunce umbre demenţiale de-a lungul podelelor de marmură.

Un paznic singuratic cutreiera una dintre săli, făcându-şi rondul, răsucind un lanţ lung cu chei şi fredonând. Era la început de tură şi purta uniforma standard a serviciului de pază, albastră cu negru. Senzaţia de noutate dată de muzeu îi dispăruse cu multă vreme în urmă.

„Toată panorama asta îmi dă fiori, se gândi. Ia uite-l pe ticălosul ăla de acolo. Un rahat de indigen nenorocit. Cine naiba plăteşte ca să se uite la porcăriile astea? Oricum, pe jumătate dintre ele e pus câte-un blestem."

Masca îl privea chiorâş dintr-o vitrină întunecată. Se grăbi către următorul punct de oprire, unde răsuci o cheie într-o casetă. Aceasta înregistră ora: 10.23 PM. În timp ce intra în sala alăturată, avu impresia neliniştitoare – care îl urmărea destul de des – că ecoul paşilor săi era dublat cu prudenţă de o prezenţă nevăzută.

Ajunse la următoarea oprire şi răsuci cheia. Caseta păcăni şi afişă 10.34 PM.

Avu nevoie doar de patru minute ca să ajungă la cea care urma. Asta îi oferea alte şase pentru o ţigară de marijuana.

Se opri pe o scară, după ce închisese şi încuiase uşa în urma lui, se aplecă şi privi în jos, către subsolul întunecos, de unde se deschidea o altă uşă, către curtea interioară. Îşi duse mâna către întrerupătorul din capul scărilor, dar apoi şi-o retrase. Nu avea rost să atragă atenţia asupra lui. Se strecură în josul treptelor ţinându-se cu putere de balustrada metalică. La subsol, înaintă pe lângă perete până când dădu de un mâner lung, orizontal. Împinse şi aerul deosebit de rece al nopţii pătrunse înăuntru. Întredeschise uşa şi-şi aprinse ţigara, inhalând cu plăcere fumul amărui în timp ce se apleca în afară, către curtea interioară. Licărul firav din coridorul gol de vizavi îi învăluia mişcările într-o lumină palidă. Zumzetul slab al traficului, înăbuşit de numeroasele ziduri, coridoare şi parapete interpuse, părea să vină de pe o altă planetă. Simţi, cu uşurare, năvala căldurii drogului – încă o noapte lungă devenea suportabilă. Odată ce termină de fumat, azvârli cu un bobârnac chiştocul în întuneric, îşi trecu degetele prin părul scurt şi se întinse.

La jumătatea drumului în susul scărilor, auzi uşa trântindu-se în urma lui. Se opri, înfiorându-se dintr-odată. Oare o lăsase deschisă? Nu. Rahat, dacă îl văzuse cineva fumând marijuana? Dar nu ar fi avut cum să simtă mirosul fumului şi, în întuneric, ţigara trebuie să fi arătat precum una obişnuită.

În aer plutea un iz straniu, care nu avea nimic de-a face cu marijuana. Dar nu clipea nici o lumină, pe treptele de metal nu răsuna nici un zgomot de paşi. Porni către palierul de deasupra.

Tocmai ajunsese, când simţi că cineva se mişca cu iuţeală pe scările din urma sa. Se răsuci şi o lovitură puternică în piept îl azvârli cu spatele în perete. Ultimul lucru pe care îl zări fură măruntaiele sale neclare, rostogolindu-se şi alunecând în josul scărilor. În clipa următoare, încetă să se mai întrebe de unde izvorâse pe neaşteptate atâta sânge.

13

Marți

Bill Smithback stătea într-un fotoliu, privind fața ascuțită, triunghiulară a Laviniei Rickman, care, în spatele biroului ei furniruit, din lemn de mesteacăn, îi citea manuscrisul înfoiat. Două unghii de un roșu strălucitor băteau în suprafața lustruită. Smithback știa că ritmul lor nu prevestea nimic bun. Dincolo de ferestre, dimineața de marți se contura extrem de cenușie.

Încăperea nu era unul dintre birourile caracteristice pentru muzeu. Lipseau mormanele dezordonate de hârtii, reviste și cărți care în altele păreau un accesoriu. În schimb, rafturile și suprafața mesei erau împodobite cu bibelouri din toate colțurile lumii: o păpușă vorbitoare din New Mexico, un Buddha de bronz din Tibet, mai multe marionete din Indonezia. Pereții erau zugrăviți într-un verde-deschis, de ospiciu, iar camera mirosea a deodorant cu aromă de pin.

Pe ambele laturi ale biroului erau înșiruite alte rarități, la fel de ceremonios și de simetric precum arbuștii dintr-o grădină franțuzească: un press-papier de agat, un coupe-papier de os pentru deschiderea scrisorilor, o figurină japoneză minusculă, sculptată. Iar în centrul decorului trona, amenințătoare, Rickman însăși, aplecată asupra manuscrisului și strâmbând din nas. Părul ei portocaliu, învolburat și țeapăn, nu se asorta cu pereții verzi, cugetă Smithback.

Răpăiala unghiilor deveni mai rapidă, apoi pierdu din viteză pe măsură ce ea dădea paginile. În cele din urmă, întoarse pagina cu o lovitură ușoară, adună laolaltă foile disparate și le aranjă exact în centrul biroului.

– Ei, spuse, cu un zâmbet strălucitor, am câteva mici sugestii.

– Oh, făcu Smithback.

– Fragmentul ăsta despre sacrificiile umane practicate de azteci, de exemplu. Poate genera prea multe controverse. Își linse degetul cu grație și răsfoi teancul, descoperind pagina. Aici.

– Da, dar expoziția...

– Domnule Smithback, expoziția tratează subiectul *cu bun-gust.* Pe de altă parte, așa ceva nu se poate spune despre asta. E o abordare de departe mult prea colorată.

Se grăbi să tragă o linie cu markerul de-a curmezișul foii.

– Dar totul e cât se poate de exact, spuse Smithback, cutremurându-se în sinea lui.

– Ceea ce mă îngrijorează este *modul de exprimare,* nu acuratețea. Ceva poate să fie cât se poate de exact, dar exprimat în mod necorespunzător, ceea ce creează o impresie greșită. Dă-mi voie să-ți amintesc că aici, în New York, avem o populație hispanică numeroasă.

– Da, dar cum ar putea asta să-i ofenseze...

– Mergând mai departe, acest fragment despre Gilborg trebuie, pur și simplu, să dispară.

Trase o altă linie, de-a curmezișul unei alte pagini.

– Dar de ce...?

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

– Domnule Smithback, expediția lui Gilborg a fost un eșec monstruos. Au căutat o insulă care nu exista. După cum ai subliniat cu prea mult zel, unul dintre ei a violat o femeie băștinașă. Ne străduim cu mare grijă să menținem *în afara* expoziției tot ce are legătură cu Gilborg. Acum, chiar este necesar să oferim documentație despre eșecurile muzeului?

– Dar colecțiile sale sunt superbe! protestă el, fără vigoare.

– Domnule Smithback, nu sunt sigură că înțelegi natura acestei însărcinări.

Urmă o tăcere îndelungată. Loviturile cu unghia reîncepură.

– Chiar crezi că muzeul te-a angajat și că te *plătește* pentru a-i dovedi eșecurile și controversele?

– Dar eșecurile și controversele fac parte din știință, și cine o să citească o carte care...

– Corporațiile care sponsorizează muzeul sunt numeroase și este foarte posibil să fie deranjate de unele dintre toate astea, îl întrerupse Rickman. În plus, există grupări etnice violente, gata să atace, care s-ar putea simți *profund* ofensate.

– Dar aici e vorba despre lucruri care s-au întâmplat acum o sută de ani, pe când...

– Domnule Smithback!

Doamna Rickman ridicase foarte puțin tonul, dar efectul fu uimitor. Se lăsă liniștea.

– Domnule Smithback, trebuie să-ți spun cu toată sinceritatea...

Se întrerupse, apoi se ridică plină de energie și ocoli biroul până ce ajunse exact în spatele scriitorului.

– Trebuie să-ți spun, reluă ea, că, după toate aparențele, este necesar să discutăm mult mai mult decât mi-am imaginat pentru a ajunge să vedem lucrurile în același mod. Nu scrii o carte în scopuri comerciale. Ca să mă exprim fără menajamente, căutăm același comportament favorabil de care ai dat dovadă față de Acvariul din Boston cu ocazia precedentei dumitale, hm, însărcinări.

Veni în fața lui, cocoțându-se cu greutate pe marginea biroului.

– Există anumite lucruri la care ne așteptăm și avem într-adevăr dreptul să o facem. Acestea sunt... Le enumeră pe degetele ei osoase. Unu: nici o controversă. Doi: nimic care ar putea ofensa grupările etnice. Trei: nimic care ar putea leza reputația muzeului. Acum, sunt toate acestea chiar atât de nerezonabile?

Își coborî vocea și, aplecându-se, îi luă mâna în mâna ei uscată.

– Eu... nu.

Smithback se luptă cu impulsul aproape covârșitor de a-și retrage mâna.

– Ei, atunci, ne-am înțeles.

Doamna Rickman trecu în spatele biroului și împinse manuscrisul către el.

– Ei, a mai rămas o singură mică problemă despre care trebuie să discutăm. Rostea cuvintele cu o meticulozitate deosebită. În manuscris, există câteva locuri în care citezi niște comentarii interesante ale unor persoane care „au o strânsă legătură cu expoziția", dar neglijezi identificarea exactă a surselor. Nu are importanță, înțelegi, dar aș dori o listă a acestor surse – pentru evidențele mele, nu din alte motive.

Zâmbi, rămânând în așteptare.

În mintea lui Smithback sună alarma.

– Păi, răspunse el, cu prudență, te-aș ajuta cu plăcere, dar etica meseriei de jurnalist nu mi-o permite. Ridică din umeri. Știi cum e.

Zâmbetul doamnei Rickman păli cu repeziciune și deschise gura, dând să înceapă să vorbească. Spre ușurarea lui Smithback, telefonul sună exact în clipa aceea. Se ridică și se pregăti de plecare, adunându-și filele manuscrisului. În timp ce ieșea, o auzi trăgând aerul în piept cu un șuier ascuțit.

– Nu *încă unul!*

Ușa se închise cu un șuierat.

14

D'Agosta nu se putea obişnui, pur şi simplu, cu Sala Marilor Maimuţe Antropoide. Toţi acei cimpanzei enormi, împăiaţi, agăţaţi de copaci artificiali, cu braţele lor păroase, cu penisuri hilar de autentice şi cu mâini mari, omeneşti, cu unghii adevărate. Se întrebă de ce avuseră savanţii nevoie de atâta vreme ca să-şi dea seama că omul descindea din maimuţă. De parcă nu ar fi fost evident de prima dată când văzuseră un cimpanzeu înaintea ochilor. Şi auzise undeva că cimpanzeii erau aidoma oamenilor, violenţi, nervoşi, snopindu-se mereu în bătaie şi chiar ucigându-se şi mâncându-se unii pe alţii. „Isuse, se gândi, trebuie să existe şi o altă modalitate de a traversa muzeul, fără a trece prin sala asta."

– Pe aici, spuse paznicul, în josul acestei scări. E groaznic, domnule locotenent. Eu veneam...

– O să-mi povesteşti mai târziu, făcu D'Agosta. După istoria cu puştiul, era pregătit pentru orice altceva. Zici că poartă o uniformă de paznic. Îl cunoşti?

– Nu ştiu, domnule. E greu de spus.

Omul arătă în josul treptelor. Se terminau într-un fel de curte. Cadavrul zăcea la baza scării, în umbră. Totul era brăzdat şi pătat cu negru – podeaua, pereţii, lămpile din tavan. D'Agosta ştia ce era acea substanţă neagră.

– Tu, spuse, întorcându-se către unul dintre poliţiştii care îl urmau, caută ceva cu care să facem lumină aici. Vreau ca praful din încăpere să

fie scotocit imediat în căutarea fibrelor. Unitatea SOC[1] a pornit încoace? E evident că tipul e mort, așa că mai țineți-i pe cei de la ambulanță o vreme afară. Nu vreau să răvășească lucrurile.

Se uită încă o dată în josul treptelor.

– Sfinte Isuse Hristoase, spuse, ale cui sunt urmele astea? Se pare că un dobitoc a trecut exact prin balta aia de sânge. Sau poate că ucigașul s-a hotărât să ne lase un indiciu pe cinste.

Se lăsă tăcerea.

– Sunt ale tale? Se întoarse către paznic. Cum te numești?

– Norris. Eric Norris. Așa cum vă spuneam, eu...

– Da sau nu?

– Da, dar...

– Taci. Ăștia sunt pantofii?

– Da. Să vedeți, eu eram...

– Scoate-ți-i. Strici covorul. „Paznic nemernic de uși", gândi D'Agosta. Du-i la laboratorul judiciar. Spune-le să-i sigileze într-o pungă și o să știe ei ce au de făcut. Așteaptă-mă acolo. Ba nu, nu mă aștepta. O să te chem mai târziu. Am să-ți pun câteva întrebări. Nu, scoate-ți afurisiții ăia de pantofi chiar aici.

Nu vroia să mai aibă de-a face cu un alt Prine. Ce se întâmpla în muzeul ăla, oamenilor le plăcea să umble bălăcindu-se prin sânge?

– O să trebuiască să mergi pe aici în ciorapi.

– Da, domnule.

Unul dintre polițiștii din spatele lui D'Agosta chicoti.

Locotenentul îi aruncă o privire.

– Ți se pare amuzant? A lăsat urme de sânge peste tot. Nu e nimic de râs.

Coborî până la jumătatea scărilor. Capul era în colțul cel mai îndepărtat, cu fața în jos. Nu-l putea vedea chiar atât de bine, dar știa că aveau să găsească o gaură în calota craniană și creierul plutind pe undeva, prin tot sângele ăla închegat. Dumnezeule, în câtă mizerie se putea transforma un trup, dacă ținea să o facă.

Auzi pași pe scări, în spatele lui.

---

[1] Scene of Crime, Locul Crimei.

– SOC, spuse un individ scund, urmat de un fotograf şi de mai mulţi alţi bărbaţi în halate de laborator.

– În sfârşit. Vreau lumini acolo, acolo şi acolo, şi oriunde altundeva mai crede fotograful că sunt necesare. Vreau să fie stabilit un perimetru şi vreau să fie gata *acum* cinci minute. Vreau să fie adunată fiecare fărâmă de scamă şi fiecare grăunte de nisip. Vreau ca totul să fie testat chimic. Vreau – ei, ce altceva mai vreau? Vreau să se facă toate testele cunoscute şi vreau ca perimetrul să nu fie încălcat de nimeni, s-a înţeles? De data asta, nimic nu se face de mântuială. Se întoarse în direcţia opusă. Echipa de la laboratorul de criminalistică e în clădire? Şi medicul legist? Sau au ieşit la o cafea cu croissant? Îşi lovi cu palma buzunarul de la piept al hainei, în căutarea unui trabuc. Puneţi cutii de carton peste urmele alea de paşi. Şi băieţi, după ce terminaţi, înconjuraţi cadavrul cu nişte traverse de cauciuc, ca să ne putem mişca fără să întindem sângele peste tot.

– Excelent, auzi D'Agosta, în spatele său, o voce joasă, mieroasă.

– Tu cine naiba mai eşti? făcu, răsucindu-se ca să dea cu ochii de un bărbat înalt şi suplu, într-un costum negru, băţos, aplecat peste balustrada din capul scărilor. Deasupra ochilor de un albastru spălăcit, părul atât de blond încât părea aproape alb era dat peste cap.

– Pendergast, spuse omul, coborând şi întinzându-i mâna.

Fotograful se strecură pe lângă el, cărându-şi cu grijă aparatura.

– Păi, Pendergast, ar fi bine să ai un motiv întemeiat pentru a te afla aici, altminteri...

Celălalt zâmbi.

– Agent special Pendergast.

– A, FBI? Ciudat, de ce nu mă mir? Păi, salut, Pendergast. De ce naiba nu daţi voi mai întâi un telefon? Ascultă, acolo jos, am un leş decapitat, cu creierii scoşi. Oricum, unde sunt restul colegilor tăi?

Pendergast îşi retrase mâna.

– Mă tem că nu-s decât eu.

– Cum? Nu-ţi bate joc de mine. Voi umblaţi întotdeauna în haită.

Reflectoarele se aprinseră cu zgomot şi sângele închegat care îi înconjura fu scăldat într-o lumină strălucitoare. Tot ceea ce păruse negru căpătă brusc culoare şi toate nuanţele aspectelor ascunse ale

cadavrului deveniră vizibile. Ieşi la iveală şi ceva despre care D'Agosta bănui că ar fi fost micul dejun al lui Norris şi care zăcea în mijlocul unei bălţi de secreţii fluide ale cadavrului. Fălcile locotenentului de descleştară fără voia sa. Apoi zări cu coada ochiului, la o distanţă de un metru şi jumătate de cadavru, o bucată de ţeastă de care încă mai era prins părul tuns scurt al paznicului ucis.

– O, Isuse, zise, retrăgându-se cu un pas şi nemaireuşind să se abţină.

Exact în faţa tipului de la FBI, în faţa echipei SOC şi în faţa fotografului îşi vărsă propriul mic dejun. „Nu pot s-o cred, se gândi. Pentru prima dată în douăzeci şi doi de ani, şi se întâmplă în cel mai nepotrivit moment."

Pe scări îşi făcu apariţia medicul legist, o femeie tânără cu halat alb şi şorţ de plastic.

– Cine e ofiţerul care conduce ancheta? întrebă, punându-şi mânuşile.

– Eu, răspunse D'Agosta, ştergându-se la gură. Aruncă o privire spre Pendergast. Oricum, numai pentru încă vreo câteva minute. Locotenent D'Agosta.

– Dr. Collins, răspunse ea, cu asprime.

Urmată de un asistent, coborî până într-o zonă de lângă cadavru, care fusese acoperită cu un covor de cauciuc, nemaifiind astfel murdară de sânge.

– Domnule fotograf, spuse. Răsucesc corpul. Seturi complete de poze, vă rog.

D'Agosta îşi întoarse privirea.

– Avem treabă, Pendergast, spuse, pe un ton autoritar. Arătă către vomă. Nu curăţaţi aici până nu termină echipa SOC cu scările. S-a înţeles?

Toată lumea dădu din cap.

– Vreau să aflu, cât mai curând posibil, cine a intrat şi cine a ieşit din muzeu. Vedeţi dacă puteţi identifica mortul. Dacă este unul dintre paznici, chemaţi-l pe Ippolito aici. Pendergast, să mergem sus, la postul de comandă, să ne coordonăm acţiunile sau să stabilim o legătură sau cum naiba vrei să-i spui, şi să revenim după ce-şi termină echipa treaba, ca să aruncăm o privire.

– Fain, spuse celălalt.

„Fain?“ cugetă D'Agosta. Tipul vorbea precum un sudist. Mai întâlnise şi până atunci oameni de soiul lui şi, în New York, nu aveau nici o şansă.

Pendergast se aplecă către el şi îi vorbi cu voce scăzută.

– Stropii de sânge de pe pereţi sunt destul de interesanţi.

D'Agosta aruncă o privire.

– Nu mai spune.

– M-ar interesa traiectoria pe care au ajuns acolo.

D'Agosta se uită fix în ochii lui spălăciţi.

– Bună idee, spuse, în cele din urmă. Ei, domnule fotograf, ia o serie de prim-planuri ale sângelui de pe pereţi. Şi dumneata, dumneata...

– McHenry, domnule.

– Vreau o analiză balistică a traiectoriei sângelui ăluia. Pare să se fi deplasat cu repeziciune, sub unghi ascuţit. Mă interesează poziţia exactă a sursei, viteza, forţa, raportul complet.

– Da, domnule.

– Vreau să ajungă pe biroul meu în treizeci de minute.

McHenry păru ceva cam nefericit.

– OK, Pendergast, alte idei?

– Nu, a fost singura.

– Să mergem.

În postul temporar de comandă, toate erau la locul lor. D'Agosta era întotdeauna preocupat de asta. Nici o bucată de hârtie nu era desprinsă, nici măcar un singur dosar nu era pe afară, pe masă nu era nici un magnetofon. Arăta bine, iar el se bucura acum pentru asta. Toată lumea era ocupată, receptoarele telefoanelor erau ridicate, dar totul se afla sub control.

Pendergast îşi lăsă trupul suplu să alunece pe un scaun. Pentru un tip cu aspect protocolar, se mişca precum o felină. D'Agosta îi prezentă, pe scurt, stadiul în care se afla ancheta.

– OK, Pendergast, conchise. Care sunt atribuţiile voastre aici? Noi am dat-o-n bară? Ni s-a retras cazul?

Agentul FBI zâmbi.

– Nu, nicidecum. Pot să spun că eu însumi aș fi abordat lucrurile în aceeași manieră. Vezi, domnule locotenent, noi ne-am ocupat de cazul ăsta de la bun început, numai că nu ne-am dat seama.

– Cum adică?

– Fac parte din Biroul FBI din New Orleans. Am lucrat la anchetarea unei serii de crime comise acolo, dintre care unele foarte stranii. Nu intru în amănunte, dar victimele aveau partea posterioară a craniului îndepărtată și creierul extras. Același mod de operare.

– Ei, rahat. Când s-a întâmplat asta?

– Cu mai mulți ani în urmă.

– Mai mulți *ani?* Adică...

– Da. Crimele nu au fost rezolvate. Mai întâi s-a ocupat ATF, pentru că s-a crezut că era vorba de droguri, apoi FBI, după ce primii nu au reușit să facă progrese. Dar n-a obținut nici un rezultat, urmele se răciseră. Și, pe urmă, ieri am citit un raport telegrafic de serviciu despre crima dublă de aici, din New York. Modul de operare este, ah, prea aparte pentru a nu face imediat legătura, nu sunteți de aceeași părere? Așa că, azi-noapte, m-am urcat în avion. Nici măcar nu sunt aici în calitate oficială. Dar voi fi, de poimâine.

D'Agosta se relaxă.

– Deci ești din Louisiana. Credeam că ești un tip nou, din biroul din New York.

– O să ajungă și ei aici, spuse Pendergast. Diseară, când o să-mi fac raportul, o să apară. Dar eu o să mă ocup de caz.

– Dumneata? Nu se poate, nu ești din New York.

Agentul FBI zâmbi.

– Eu o să mă ocup, domnule locotenent. Urmăresc cazul ăsta de ani de zile și, sincer vorbind, sunt interesat de el. Felul în care pronunță cuvântul interesat îl făcu pe D'Agosta să simtă un fior straniu pe șira spinării. Dar nu-ți face probleme, sunt pregătit și vreau să lucrez cu dumneata, umăr la umăr, probabil într-un mod diferit de cel în care ar face-o biroul din New York. Dacă o să ne întâlnim la jumătatea drumului, asta o să fie. Aici nu sunt pe terenul meu și o să am nevoie de ajutorul dumitale. Ce părere ai?

Se ridică și îi întinse mâna.

„Hristoase, se gândi D'Agosta, băieții din New York or să-l facă harcea-parcea în două ore și jumătate și-o să expedieze bucățile înapoi, la New Orleans."

– S-a făcut, spuse, strângându-i mâna. O să te prezint celor de aici, începând cu Ippolito, directorul de securitate. Cu condiția să-mi răspunzi la o întrebare. Spui că în cazul crimelor din New Orleans modul de operare a fost același. Ce părere ai despre urmele de mușcătură găsite pe creierul băiatului mai mare? Și despre bucata de gheară?

– Domnule locotenent, din ceea ce mi-ai povestit despre autopsie reiese că medicul legist a făcut doar o speculație în privința urmelor de mușcătură, răspunse Pendergast. Aș fi interesat să aflu rezultatele testelor de salivă. Gheara a fost supusă unor analize de laborator?

Mai târziu, D'Agosta avea să-și aducă aminte că întrebarea sa nu primise decât o jumătate de răspuns. Însă în momentul acela se mulțumi să spună:

– Se fac astăzi.

Pendergast se lăsă pe speteaza scaunului și își uni degetele sub forma unui triunghi, cu privirea pierdută în depărtare.

– Va trebui să-i fac o vizită doamnei Ziewicz în timpul examinării belelei de astăzi.

– Auzi, Pendergast? Nu ești cumva, din întâmplare, rudă cu Andy Warhol, nu-i așa?

– Nu mă sinchisesc prea mult de arta modernă, domnule locotenent.

Locul crimei era aglomerat, dar totul se desfășura în ordine; toată lumea se mișca rapid și vorbea în șoaptă, parcă din respect pentru omul care murise. Echipa de la morgă sosise, dar se ținea deoparte, urmărind cu răbdare desfășurarea cercetărilor. Pendergast stătea alături de D'Agosta și de Ippolito, șeful serviciului de pază a muzeului.

– Fă-mi hatârul, te rog, îi spuse fotografului. Aș vrea o fotografie de aici, uite așa. Îi explică ce dorea din câteva cuvinte. Și-aș mai vrea și un set din capul scărilor și un altul pe măsură ce cobori. Nu te grăbi, încearcă să obții un contur clar, în funcție de umbre și de lumini.

Fotograful îl privi cu atenție, apoi se îndepărtă.

Pendergast se întoarse spre Ippolito.

– Am o întrebare. În primul rând, ce căuta paznicul – cum spuneați că-l chema, domnule Ippolito, Jolley, Fred Jolley – aici, jos? Locul nu era inclus în rondul lui. Corect?

– Așa e, răspunse Ippolito.

Stătea într-o zonă uscată de lângă ieșirea în curtea interioară, cu chipul de culoarea verde a veninului.

D'Agosta ridică din umeri.

– Cine știe?

– Într-adevăr, făcu Pendergast.

Aruncă o privire în curtea de dincolo de scară, mică și prelungă, mărginită pe trei laturi de ziduri înalte de cărămidă.

– Și spuneți că a încuiat ușa în urma lui. Trebuie să presupunem că a ieșit aici, afară, sau că se uita în direcția asta. Hm. Ploaia de meteoriți din constelația Taurului a fost la apogeu azi-noapte, cam pe la ora aceea. Poate că Jolley își dorea să devină astronom. Dar mă îndoiesc.

Rămase locului vreme de un minut, privind împrejur. Apoi se reîntoarse către ceilalți.

– Cred că vă pot spune de ce a venit aici.

„Hristoase, un adevărat Sherlock Holmes", cugetă D'Agosta.

– A coborât scările ca să se lase în voia unuia dintre obiceiurile sale. Marijuana. Curtea interioară e un loc izolat, cu o ventilație bună. Un loc perfect, aha, pentru o asemenea țigară.

– Marijuana? Asta nu e decât o presupunere.

– Am impresia că zăresc un chiștoc, zise Pendergast, arătând înspre curte. Chiar lângă pervazul ușii.

– Eu nu văd absolut nimic, spuse D'Agosta. Ei, Ed. Ia uită-te la baza ușii. Chiar acolo. Ce este?

– O țigară de marijuana, spuse Ed.

– Ce-i cu voi, băieți, nu sunteți în stare să găsiți un nenorocit de chiștoc? V-am spus să adunați fiecare fir de nisip, pentru numele lui Dumnezeu.

– Încă nu am ajuns în careul ăla.

– Așa e.

Se uită la Pendergast. „Un tip norocos. Oricum, probabil că nu era țigara paznicului."

– Domnule Ippolito, spuse acesta, tărăgănând cuvintele, se obișnuiește ca oamenii dumneavoastră să ia droguri ilegale în timpul serviciului?

– Sigur că nu, dar nu sunt convins că Jolley a fost cel care...

Pendergast își flutură mâna, făcându-i semn să tacă.

– Presupun că puteți da o explicație pentru toate aceste urme de pași.

– Sunt ale paznicului care a descoperit cadavrul, zise D'Agosta.

Pendergast se aplecă.

– Acoperă în întregime toate dovezile care ar fi putut rămâne la fața locului, spuse, încruntându-se. Domnule Ippolito, ar trebui într-adevăr să vă antrenați mai bine oamenii în ceea ce privește evitarea contaminării locului crimei.

Ippolito dădu să deschidă gura, apoi o închise. D'Agosta își reținu un zâmbet compătimitor.

Pendergast se întoarse cu grijă înapoi, sub scară, unde se afla o ușă mare, metalică, întredeschisă.

– Ajutați-mă să mă orientez, domnule Ippolito. Unde dă ușa asta de sub scară?

– Într-un coridor.

– Care duce către...?

– Păi, jos, la dreapta, e Zona de Siguranță. Dar e imposibil ca ucigașul s-o fi luat într-acolo, pentru că...

– Scuzați-mă fiindcă vă contrazic, domnule Ippolito, dar eu sunt sigur că ucigașul a luat-o *chiar* pe acolo, ripostă Pendergast. Lăsați-mă să ghicesc: dincolo de Zona de Siguranță e vechiul subsol, n-am dreptate?

– Aveți, zise Ippolito.

– În care au fost găsiți cei doi copii.

– Bingo, făcu D'Agosta.

– Zona de Siguranță pare un loc interesant, domnule Ippolito. Facem o plimbare pe acolo?

Dincolo de ușa ruginită de metal se întindea un coridor lung din subsol, străjuit de un rând de becuri electrice. Podeaua era acoperită cu linoleum zdrențuit, iar pe pereți erau atârnate o serie de picturi murale făcute din porumb măcinat de indienii Pueblo din sud-vest, de țesături și de coarne de cerb.

– Minunat, spuse Pendergast. E o rușine că le țin aici jos. Seamănă cu lucrările timpurii ale lui Fremont Ellis.

– Erau în sala dedicată Sud-Vestului, zise Ippolito. A fost desființată, cred, în anii douăzeci.

– Ah, făcu agentul FBI, studiind una dintre picturile murale. *E* a lui Ellis. Cerule, astea sunt superbe. Uitați-vă la lumina de pe fațada aia din chirpici.

– Așa, spuse șeful pazei. De unde știți?

– Cum să nu știu, răspunse Pendergast, oricine e familiarizat cu Ellis și-ar da seama.

– Vreau să spun, de unde știți că ucigașul a luat-o pe aici?

– Să zicem că am ghicit, spuse Pendergast, studiind următoarea pictură. Vedeți, când cineva spune „e imposibil" am prostul obicei de a nu mă putea abține și îl contrazic imediat, în cel mai empiric mod posibil. E un obicei extrem de prost, dar unul de care îmi e foarte greu să mă dezbar. Dar bineînțeles că în momentul de față *știm* că ucigașul a luat-o pe aici.

– Cum adică?

Ippolito părea derutat.

– Priviți această reprezentare fantastică a vechiului Santa Fe. Ați fost vreodată la Santa Fe?

Urmă un moment de tăcere.

– Ăăă, nu, răspunse Ippolito.

– Dincolo de oraș e un lanț muntos, numit Sierra de Sangre de Cristo. În spaniolă, asta înseamnă „Munții sângelui lui Hristos".

– Și?

– Păi, munții par *într-adevăr* roșii în lumina apusului, dar îndrăznesc să spun că nu au *nuanța asta* de roșu. E sânge adevărat și e proaspăt. E o adevărată rușine, tabloul a fost distrus.

– Sfinte Sisoe, făcu D'Agosta. Uitați-vă la asta.

Pictura era mânjită de o dungă lată de sânge care se întindea de-a curmezișul, până la jumătate.

– Știți, crima e o treabă murdară. Ar trebui să găsim urme de sânge pe toată lungimea acestui coridor. Domnule locotenent, aici am avea nevoie de băieții de la laboratorul de criminalistică. În orice caz, cred

că asta e calea de ieşire pe care o căutaţi. Se întrerupse. Să ne terminăm micul nostru tur înainte de a-i chema. Aş vrea să merg mai departe şi să caut dovezi, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Eşti invitatul meu, spuse D'Agosta.

– Aveţi grijă pe unde călcaţi, domnule Ippolito, o să le cerem să examineze atât pereţii, cât şi podeaua.

Ajunseră în faţa unei uşi încuiate pe care era scris ACCES INTERZIS.

– Aici e Zona de Siguranţă, spuse Ippolito.

– Înţeleg, făcu Pendergast. Şi, mai exact, ce e cu Zona de Siguranţă, domnule Ippolito? Restul muzeului e un loc periculos?

– Nicidecum, se grăbi să răspundă şeful serviciului de pază. Zona de Siguranţă e destinată depozitării obiectelor extrem de rare şi de valoroase. Este cel mai bine protejat muzeu din ţară. Am instalat de curând în întreaga construcţie un sistem de uşi metalice glisante. Toate sunt coordonate de sistemul nostru computerizat şi, în cazul unui jaf, putem împărţi muzeul în secţiuni, similare compartimentelor etanşe de pe...

– Am înţeles cum stau lucrurile, domnule Ippolito, vă mulţumesc foarte mult, spuse Pendergast. Interesant. O uşă veche, cu blindaj de cupru, continuă el, studiind-o îndeaproape.

D'Agosta observă că blindajul era perforat de urme superficiale de lovituri.

– Urme proaspete, după aspect, zise Pendergast. Ei, ce părere aveţi despre asta?

– Sfinte Isuse Hristoase, murmură D'Agosta, uitându-se la partea de jos a uşii.

Tocul de lemn era crestat şi scobit, părând un talmeş-balmeş de aşchii proaspete, de parcă ar fi fost râcâit de nişte gheare.

Agentul FBI făcu un pas înapoi.

– Domnule locotenent, dacă nu aveţi nimic împotrivă, vreau să fie examinată întreaga uşă. Iar acum să vedem ce e în interior. Domnule Ippolito, sunteţi atât de amabil încât să descuiaţi uşa fără să vă plimbaţi mâinile pe toată suprafaţa ei?

– Se aşteaptă din partea mea să nu permit accesul persoanelor neautorizate.

D'Agosta îl privi neîncrezător.

– Vrei să spui că preferi să venim cu un afurisit de mandat de percheziție?

– O, nu, nu, numai că...

– A uitat să aducă cheia, spuse Pendergast. O să așteptăm.

– Mă întorc imediat, zise Ippolito și ecoul pașilor săi grăbiți răsună de-a lungul coridorului.

Când ajunsese destul de departe ca să nu-i poată auzi, D'Agosta se întoarse către agentul FBI.

– Nu-mi place s-o recunosc, Pendergast, dar îmi place stilul dumitale de lucru. Chestia cu tabloul a fost foarte ingenioasă, ca și modul în care l-ai manipulat pe Ippolito. Baftă cu băieții din New York.

Celălalt păru să se amuze.

– Mulțumesc. Sentimentul e reciproc. Mă bucur că lucrez cu dumneata, domnule locotenent, nu cu unul dintre tipii ăia duri. Judecând după cele petrecute aici, dumneata încă mai ai o inimă. Încă mai ești o ființă omenească obișnuită.

D'Agosta râse.

– Nu, nu din cauza asta. De vină a fost nenorocita aia de omletă cu șuncă, brânză și ketchup pe care am mâncat-o la micul dejun. Și părul tuns prea scurt. E o tunsoare pe care o detest.

15

Uşa Ierbarului era închisă, ca de obicei, în ciuda plăcuţei pe care scria LĂSAŢI UŞA DESCHISĂ. Margo ciocăni. „Ei, haide, Smith, ştiu că eşti acolo.“ Ciocăni din nou, mai tare, şi auzi o voce nemulţumită:

– E-n ordine, şezi binişor! Vin acum!

Uşa se deschise, iar Bailey Smith, bătrânul asistent de custode al Ierbarului, se reaşeză la biroul său oftând adânc, agasat, şi începu să-şi răscolească iarăşi corespondenţa.

Margo înaintă cu hotărâre. Bailey Smith părea să-şi considere slujba o obligaţie vulgară. Iar când trecea, în sfârşit, la treabă, era greu să-l mai opreşti. În mod obişnuit, Margo ar fi trimis, pur şi simplu, o cerere tipizată şi ar fi evitat tot chinul. Dar trebuia să studieze specimenele de plante Kiribitu cât mai curând posibil, pentru următorul capitol al disertaţiei. Prezentarea cerută de Moriarty nu era încă terminată şi auzise zvonuri despre o altă crimă oribilă, din cauza căreia era posibil ca muzeul să fie închis tot restul zilei.

Bailey Smith fredona, fără să-i dea nici o atenţie. Margo bănuia că, deşi avea aproape optzeci de ani, o făcea pe surdul ca să scoată oamenii din sărite.

– Domule Smith! strigă ea. Vă rog, am nevoie de aceste specimene. Îi întinse lista, pe deasupra ghişeului. Imediat, dacă se poate.

Smith mormăi, se ridică de pe scaun, ridică lista fără grabă şi o trecu în revistă cu o expresie dezaprobatoare.

– S-ar putea să-mi ia ceva timp să le găsesc, înțelegi. Ce-ai zice de mâine-dimineață?

– Vă rog, domnule Smith. Am auzit că muzeul ar putea fi închis în orice clipă. Am într-adevăr nevoie de specimenele astea.

Simțind că avea ocazia să stea la taclale, bătrânul deveni mai prietenos.

– Cumplită treabă, spuse, clătinând din cap. În cei patruzeci și doi de ani pe care i-am petrecut aici, n-am mai văzut niciodată una ca asta. Dar n-aș putea spune că sunt surprins, adăugă, cu o înclinare semnificativă a capului.

Margo nu intenționa să-l stârnească. Nu spuse nimic.

– Dar nu e prima, din câte am auzit. Și nu va fi nici ultima.

Își reîndreptă atenția asupra listei, ridicându-și-o în fața nasului.

– Ce-i asta? *Muhlenbergia dunbarii?* Nu avem așa ceva.

Apoi Margo auzi o voce în spatele ei.

– Nu e prima?

Era Gregory Kawakita, tânărul asistent de custode care o însoțise la barul angajaților în dimineața precedentă. Margo îi citise biografia din evidențele muzeului: născut într-o familie bogată, rămăsese orfan la o vârstă fragedă și părăsise Yokohama, locul său de baștină, fiind crescut de niște rude din Anglia. După ce își făcuse studiile la Oxford, la Magdalene College, se transferase la M.I.T. pentru lucrarea de diplomă, ajungând apoi la muzeu, în calitate de asistent de custode. Era cel mai sclipitor dintre protejații lui Frock, motiv pentru care Margo îl invidia uneori. În ochii ei, Kawakita nu era genul de om de știință care să simtă dorința de a se alia cu Frock. Avea un simț înnăscut de orientare în privința politicii muzeului, iar Frock era o persoană controversată, un iconoclast. Dar, în pofida concentrării asupra propriilor interese, Kawakita era, fără putință de tăgadă, de o inteligență sclipitoare și lucra, împreună cu Frock, la un model de mutație genetică pe care, în afară de ei doi, nimeni nu părea să-l înțeleagă întrutotul. Sub îndrumarea lui Frock, Kawakita punea la punct Extrapolatorul, un program capabil să compare și să combine codurile genetice ale unor specii diferite. Când își rulau datele cu ajutorul computerului puternic al muzeului, viteza de procesare a

acestuia scădea într-o asemenea măsură, încât lumea glumea, spunând că intra în modul de operare al calculatorului mecanic.

– Nu e prima ce? întrebă Smith, cu o uitătură câtuşi de puţin de bun-venit.

Margo îl fulgeră pe Kawakita cu privirea, dar el continuă:

– Spuneaţi ceva despre faptul că această crimă nu e prima.

– Greg, chiar *trebuie* să faci asta? murmură Margo, cu voce înceată. Acum n-o să mai capăt niciodată specimenele mele de plante.

– Nu mă surprinde nici una dintre ele, continuă Smith. Ei, nu sunt superstiţios, zise, aplecându-se peste ghişeu, dar asta nu e prima dată când o creatură cutreieră sălile muzeului în căutarea prăzii. Cel puţin aşa se spune. Ceea ce nu înseamnă că eu aş crede vreo iotă, reţineţi asta.

– Creatură? întrebă Kawakita.

Margo îl lovi uşor în fluierul piciorului.

– Eu nu fac altceva decât să repet ceea ce spune toată lumea, doctore Kawakita. Nu sunt adeptul lansării zvonurilor false.

– Bineînţeles că nu, zise Kawakita, făcându-i cu ochiul lui Margo.

– Se spune că e aici de multă vreme. Trăieşte în subsol, mâncând şobolani, şoareci şi gândaci de bucătărie. Aţi observat că prin muzeu nu umblă nici un şobolan şi nici un şoarece? Ar trebui să fie, Dumnezeu ştie că tot restul New Yorkului e plin. Dar nu şi locul ăsta. Ciudat, nu credeţi?

– N-am băgat de seamă, răspunse Kawakita. O să fac un efort special, ca să verific.

– Pe urmă a fost pe aici un cercetător care creştea pisici, pentru un experiment oarecare, continuă Smith. Cred că se numea Sloane, doctorul Sloane de la Departamentul de Studiu al Comportamentului Animal. Într-o zi, o duzină dintre pisicile lui au scăpat. Şi ştiţi ce s-a întâmplat? N-au mai fost văzute niciodată. Au dispărut fără urmă. Acum, şi asta e destul de straniu. Era de aşteptat să reapară măcar una sau două.

– Poate că au plecat fiindcă nu existau şoareci pe care să-i mănânce, zise Kawakita.

Smith nu-i dădu atenţie.

– După părerea unora, creatura a ieşit din una dintre lăzile alea cu ouă de dinozaur, aduse din Siberia.

– Înţeleg, făcu Kawakita, străduindu-se să-şi reţină un rânjet. Dinozaurii umblă liberi prin muzeu.

Smith ridică din umeri.

– Eu nu spun decât ceea ce am auzit. Alţii cred că e ceva adus dintr-unul dintre mormintele care au fost prădate de-a lungul anilor. Nişte artefacte asupra cărora atârnă un blestem. Ştiţi, precum blestemul faraonului Tutankhamon. Şi, dacă vreţi să aflaţi părerea mea, tipii ăia au căpătat ceea ce meritau. Nu mă interesează cum numesc asta, arheologie, antropologie sau piază-rea-logie, mie mi se pare că nu e decât un simplu jaf de morminte vechi. Nu sunt genul care să facă săpături în mormintele bunicilor lor, dar e sigur că nu ezită să sape în ale altora şi să ia toate bunurile pe care le găsesc. N-am dreptate?

– Întru totul, zise Kawakita. Dar la ce vă referiţi spunând că aceste crime nu sunt primele?

Smith îi învălui într-o privire conspirativă.

– Ei bine, dacă o să povestiţi cuiva că eu v-am spus asta, n-o să recunosc, dar, cu vreo cinci ani în urmă, s-a petrecut ceva straniu. Tăcu preţ de un minut, de parcă ar fi vrut să măsoare efectul cuvintelor sale. A fost un custode, Morrissey, sau Montana, sau cam aşa ceva. Era interesat de o expediţie dezastruoasă, pe Amazon. Ştiţi despre ce expediţie vorbesc, cea ai cărei membri au fost ucişi, cu toţii. Oricum, într-o bună zi a dispărut, pur şi simplu. De atunci, nimeni n-a mai auzit nimic despre el. Aşa că lumea a început să şuşotească prin colţuri despre asta. După toate aparenţele, un paznic a fost auzit povestind că trupul i-a fost găsit în subsol, mutilat într-un mod înfiorător.

– Înţeleg, zise Kawakita. Şi credeţi că fiara din muzeu a făcut-o?

– Eu nu cred nimic, se grăbi Smith să răspundă. Eu vă povestesc doar ce-am auzit. Am auzit o mulţime de lucruri de la o mulţime de oameni, asta pot să v-o spun.

– Aşadar, această, ah, creatură, a fost văzută vreodată de cineva? întrebă Kawakita, fără să izbutească să-şi reţină un zâmbet.

– Păi, da, domnule. Vreo două persoane, de fapt. Îl ştiţi pe bătrânul Carl Conover, de la atelierul de prelucrare a metalelor? Zice că a văzut-o acum trei ani, când a venit devreme la lucru fiindcă avea ceva

de terminat şi a dat cu ochii de ea, mergând greoi şi dispărând după un colţ în subsol. A văzut-o exact acolo, clar ca lumina zilei.

– Zău? făcu Kawakita. Şi cum arăta?

– Păi, începu Smith, după care se opri.

În cele din urmă, până şi bătrânul observase că celălalt se amuza. Expresia feţei i se schimbă.

– Presupun, doctore Kawakita, că semăna, într-o oarecare măsură, cu domnul Jim Beam, zise el.

Kawakita era derutat.

– Beam? Nu cred că-l cunosc...

Bailey Smith izbucni dintr-odată într-un hohot de râs, iar Margo nu se putu abţine să nu zâmbească.

– George, spuse ea, cred că vrea să spună că acel Conover era beat.

– Înţeleg, făcu Kwakita, cu stângăcie. Desigur.

Buna dispoziţie i se topise cu desăvârşire. „Nu-i place că gluma s-a întors împotriva lui, cugetă Margo. Îi place să-i ia în râs pe alţii, dar nu-i convine când o păţeşte el."

– Ei bine, oricum, spuse, cu asprime, am nevoie de nişte specimene.

– Ei, aşteaptă o clipă! protestă Margo, când el îşi puse propria listă pe ghişeu.

Bătrânul îşi aruncă ochii pe hârtie, apoi şi-i ridică către omul de ştiinţă.

– Peste două săptămâni e bine? întrebă.

16

Cu câteva etaje mai sus, D'Agosta stătea pe o canapea enormă de piele, în biroul custodelui. Plescăi mulţumit din buze, îşi sprijini una din gambele sale scurte şi groase pe genunchiul celuilalt picior şi privi în jur. Pendergast se odihnea într-un fotoliu din spatele biroului, absorbit de studiul unei cărţi cu litografii. Deasupra capului său atârna, încadrat într-o ramă aurie, în stil rococo, un tablou imens de Audubon, înfăţişând ritualul de împerechere al egretelor albe. Pe pereţi se înşiruiau panouri de stejar, purtând patina secolelor, deasupra unor lambriuri din scânduri bordurate. Chiar sub tavanul placat cu cositor ştanţat atârnau globuri luminoase delicate, din sticlă aurită, turnată manual. Unul dintre colţurile încăperii era dominat de un şemineu masiv, din dolomit sculptat cu migală. „Frumoasă încăpere, gândi D'Agosta. Bogăţii moştenite. Vechiul New York. Are clasă. Nu e locul în care să fumezi un trabuc de două parale." Îşi aprinse unul.

– Ora două şi jumătate a venit şi a trecut, Pendergast, spuse, suflând fumul albăstrui. Unde naiba crezi c-o fi Wright?

Celălalt ridică din umeri.

– Încearcă să ne intimideze, zise, întorcând o altă pagină.

D'Agosta se uită la agentul FBI preţ de un minut.

– Îi ştii pe înfumuraţii ăştia din muzee, îşi închipuie că pot lăsa pe toată lumea să-i aştepte, spuse, în cele din urmă, urmărind reacţia stârnită de vorbele sale. Wright şi colegii lui ne-au tratat ca pe nişte cetăţeni de mâna a doua încă de ieri-dimineaţă.

Pendergast mai dădu o pagină.

– N-aveam idee că muzeul a fost în posesia colecţiei complete a schiţelor Forumului Piranesi, murmură.

În sinea lui, D'Agosta strâmbă din nas. „*Ceva care ar trebui să fie interesant*", cugetă.

După prânz, dăduse pe furiş câteva telefoane unor prieteni din Birou. Aflase nu numai că auziseră despre Pendergast, ci şi că le ajunseseră la urechi mai multe zvonuri despre el. Absolvise cu brio cursurile unei universităţi din Anglia – probabil că era adevărat. Fusese unul dintre ofiţerii din Forţele Speciale capturaţi în Vietnam şi scăpase apoi din junglă, fiind unicul supravieţuitor al lagărului morţii din Cambodgia – în privinţa *asta,* D'Agosta nu era sigur. Totuşi părerea lui despre agentul FBI se schimbase.

În momentul acela, uşa masivă se deschise fără zgomot şi intră Wright, urmat de directorul de securitate. Cel dintâi se aşeză, cu bruscheţe, pe scaunul din faţa agentului FBI.

– Presupun că dumneavoastră sunteţi Pendergast, oftă directorul. Să terminăm cu povestea asta.

D'Agosta rămase în spatele lui, dornic să guste distracţia.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Pendergast continuă să întoarcă paginile. Wright se foi pe scaun.

– Dacă sunteţi ocupat, spuse, enervat, o putem lăsa pe altă dată.

Chipul lui Pendergast era ascuns în spatele cărţii de mari dimensiuni.

– Nu, zise el, într-un târziu. Acum e un moment potrivit.

O altă pagină fu întoarsă pe îndelete. Apoi încă una.

D'Agosta privi amuzat cum se împurpurau obrajii directorului.

– Nu este necesar ca directorul de securitate să ia parte la această discuţie, se auzi vocea din spatele cărţii.

– Domnul Ippolito participă la anchetă...

Ochii agentului se iviră dintr-odată deasupra cotorului cărţii.

– Eu răspund de anchetă, doctore Wright, spuse el, cu voce scăzută. Acum, dacă domnul Ippolito ar avea amabilitatea...?

Acesta din urmă aruncă o privire nervoasă către Wright, care îl concedie cu o mişcare uşoară a mâinii.

– Uitați cum stau lucrurile, domnule Pendergast, începu directorul în timp ce ușa se închidea. Am de condus un muzeu și timpul meu e drămuit. Sper că această întrevedere poate fi una scurtă.

Celălalt așeză cu grijă cartea deschisă pe birou, în fața lui.

– M-am gândit adesea, spuse fără grabă, că aceste lucrări timpurii, în manieră clasică, ale lui Piranesi nu sunt cele mai bune pe care le-a realizat. Sunteți de acord?

Wright păru surprins cu desăvârșire.

– Nu pot să-mi dau seama, se bâlbâi, ce are asta de-a face cu...

– Desigur, opera sa ulterioară este interesantă, dar prea fantastică pentru gustul meu, ripostă Pendergast.

– De fapt, zise directorul, pe cel mai plăcut dintre tonurile folosite la prelegeri, am fost întotdeauna de părere...

Cartea se închise cu zgomotul unei împușcături.

– *De fapt,* doctore Wright, spuse Pendergast cu asprime, lăsând politețea deoparte, e timpul să uiți părerile pe care le-ai avut *întotdeauna.* Acum o să jucăm un mic joc. Eu o să vorbesc, iar dumneata o să mă asculți. S-a înțeles?

Wright încremeni de uimire. Apoi furia îi împestriță chipul.

– Domnule Pendergast, nu permit să mi se vorbească astfel...

Agentul FBI îl întrerupse:

– Doctore Wright, în caz că n-ai văzut titlurile ziarelor, în muzeul ăsta au fost săvârșite trei crime oribile în ultimele patruzeci și opt de ore. *Trei.* Presa face speculații, dând vina pe un soi de fiară feroce. Începând din weekend, numărul vizitatorilor muzeului a scăzut cu cincizeci la sută. Angajații sunt *foarte* tulburați, ca să folosesc un termen moderat. Te-ai deranjat să faci o plimbare prin muzeul ăsta azi, doctore Wright? Ar fi putut fi edificatoare. Spaima e aproape palpabilă. Când își părăsesc birourile, dacă se încumetă să o facă, oamenii umblă în grupuri de câte doi sau trei. Personalul de întreținere folosește orice pretext ca să evite Subsolul Vechi. Iar dumneata preferi să te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Crede-mă, doctore Wright, s-a întâmplat ceva cumplit.

Pendergast se aplecă asupra biroului, sprijinindu-și brațele îndoite pe coperta cărții. În gesturile lui bine chibzuite era ceva atât de

amenințător, iar în ochii lui spălăciți era atâta răceală, încât directorul se trase, involuntar, înapoi. Fără să-și dea seama, D'Agosta își ținu respirația. Apoi Pendergast reîncepu să vorbească:

– Acum, ne putem ocupa de treaba asta folosind trei metode, spuse. Metoda dumneavoastră, metoda mea sau metoda Biroului. Până acum, prima a ieșit mult prea mult în evidență, am înțeles că ancheta poliției a fost obstrucționată în mod subtil. La telefon se răspunde târziu, dacă o face cineva. Personalul e ocupat sau de negăsit. Iar cei disponibili – cum ar fi domnul Ippolito – nu s-au dovedit a fi deosebit de utili. Oamenii vin la întâlniri cu întârziere. Păi, atât ajunge pentru a trezi suspiciuni. De acum înainte, acest mod de abordare nu mai e acceptat.

Așteptă un răspuns. Neprimind nici unul, continuă:

– De regulă, metoda folosită de Birou ar consta în a închide muzeul, în a suspenda orice activitate și în a anula expozițiile. O reclamă foarte proastă, vă asigur. Foarte costisitor, pentru contribuabili și pentru muzeu. Dar metoda *mea* e ceva mai generoasă. Dacă toate celelalte lucruri decurg în mod corespunzător, muzeul poate rămâne deschis. Totuși, se vor respecta anumite condiții. Numărul unu, spuse, vreau să-mi garantați cooperarea deplină a personalului. O să fie necesar să discutăm, periodic, cu dumneavoastră și cu ceilalți membri importanți ai conducerii și doresc să ni se dea pe deplin ascultare. Am nevoie, de asemenea, de o listă completă a personalului. Vrem să interogăm pe toată lumea care lucrează în apropierea locului în care s-au comis crimele, sau care a avut motive să se afle acolo. Nu se va face nici o excepție. Aș aprecia dacă v-ați asigura personal. O să stabilim un orar și toată lumea trebuie să se prezinte la ora stabilită.

– Dar sunt două mii cinci sute de angajați..., începu Wright.

– Numărul doi, continuă Pendergast. Începând de mâine, vom restricționa accesul angajaților în muzeu, până în momentul încheierii anchetei. Scopul interdicției este siguranța personalului. Cel puțin, așa o să li se spună.

– Dar aici sunt în plină desfășurare cercetări esențiale, care...

– Numărul trei – Pendergast își îndreptă, cu nepăsare, trei degete către Wright, aidoma unui pistol –, din când în când ar putea fi necesar să închidem muzeul, fie parțial, fie în totalitate. În unele cazuri, o

să fie interzis numai accesul vizitatorilor, iar în altele, și al angajaților. Acest lucru ar putea fi anunțat în pripă. O să avem nevoie de cooperarea conducerii.

Furia lui Wright se înteți.

– Muzeul ăsta e închis doar trei zile pe an: de Crăciun, de Anul Nou și de Ziua Recunoștinței, zise. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. O să facă o impresie groaznică. Se uită îndelung la Pendergast, cântărindu-l. În afară de asta, nu sunt convins că aveți autoritatea de a face asta. Cred că ar trebui...

Se întrerupse. Pendergast ridicase receptorul telefonului.

– Ce aveți de gând? se interesă directorul.

– Doctore Wright, toată povestea începe să devină exasperantă. Poate că ar fi bine să stăm de vorbă cu procurorul general.

Pendergast începu să formeze numărul.

– O clipă, spuse Wright. Sunt sigur că ne putem înțelege fără să implicăm alte persoane.

– Asta depinde de dumneavoastră, spuse Pendergast, terminând de format numărul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, închideți telefonul ăla, zise furios directorul. Bineînțeles că o să colaborăm întru totul – în limite rezonabile.

– Foarte bine, încuviință Pendergast. Și, dacă pe viitor o să aveți senzația că ceva nu este rezonabil, putem relua oricând discuția asta.

Puse receptorul la loc cu delicatețe.

– Dacă tot o să cooperez cu dumneavoastră, continuă Wright, cred am dreptul să fiu informat despre cele petrecute după ultima atrocitate. Din câte îmi dau seama, ați avut un mic succes important.

– Sigur că da, doctore, zise Pendergast. Își aruncă privirea asupra hârtiilor de pe birou. Conform ceasurilor dumneavoastră de control, cea mai recentă victimă, Jolley, și-a găsit sfârșitul azi-noapte, la scurt timp după ora zece și jumătate, continuă el. Autopsia o va confirma. A fost, după cum știți, sfâșiat în mod similar victimelor precedente. A fost ucis în timp ce își făcea rondul, deși scara pe care a fost găsit nu era inclusă în traseul său obișnuit. E posibil să fi căutat sursa unui zgomot straniu, sau altceva de genul ăsta. Se poate să se fi oprit, pur și

simplu, ca să fumeze. Chiştocul unei ţigări de marijuana recent consumate a fost descoperit lângă arcada ieşirii de la baza scării. Bineînţeles că o să examinăm cadavrul pentru a afla dacă folosea droguri.

– Of, asta ne mai lipsea, făcu Wright. Dar nu aţi găsit nici un indiciu *util?* Ce e cu povestea asta despre animalul sălbatic? Dumneavoastră...

Agentul FBI îşi ridică palma deschisă şi îl aşteptă să tacă.

– Aş prefera să nu fac speculaţii înainte de a discuta cu nişte experţi despre dovezile pe care le avem la dispoziţie. Unii dintre aceşti experţi ar putea face parte din personalul dumneavoastră. A se lua notă că deocamdată nu am găsit nimic care să indice că orice fel de animal s-ar fi aflat prin preajmă.

Cadavrul a fost descoperit zăcând la baza treptelor, deşi este limpede că atacul a avut loc în apropierea capului scării, pentru că viscerele şi sângele au fost găsite pe toată lungimea acesteia. Fie că s-a rostogolit, fie a fost târât până jos. Dar, doctore Wright, nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, zise Pendregast, luând în mână plicul din hârtie manila, convingeţi-vă cu ochii dumneavoastră.

Scoase o fotografie lucioasă şi o aşeză cu grijă pe birou.

– Oh, Dumnezeule, făcu directorul, cu ochii ţintuiţi asupra fotografiei. Cerul să ne aibă în pază.

– Peretele din dreapta scării a fost împroşcat cu sânge, spuse Pendergast. Avem aici o fotografie.

I-o întinse lui Wright, care o lăsă să alunece repede deasupra celei dintâi.

– Analiza balistică a sângelui împroşcat e o problemă simplă, continuă agentul FBI. În cazul de faţă, dovezile sunt consecvente, pentru că o cantitate mare de sânge a fost aruncată în jos, în momentul eviscerării victimei.

Pendergast puse fotografiile la loc şi se uită la ceas.

– Locotenentul D'Agosta o să vă verifice pentru a se convinge că totul se desfăşoară după cum am discutat, spuse. O ultimă întrebare, doctore. Care dintre custozi cunoaşte cel mai bine colecţiile antropologice de aici?

Doctorul Wright părea să nu-l fi auzit.

– Dr. Frock, răspunse, într-un târziu, cu voce abia auzită.

– Foarte bine, zise Pendergast. Oh, și, doctore, v-am spus mai devreme că muzeul poate rămâne deschis dacă *toate celelalte lucruri decurg în mod corespunzător.* Dar, dacă între zidurile lui mai moare și altcineva, atunci va trebui închis imediat. Acest lucru n-o să mai depindă de mine. Înțelegeți?

După o lungă clipă, Wright încuviință, dând din cap.

– Excelent, ripostă Pendergast. Doctore, sunt cât se poate de conștient că inaugurarea expoziției *Superstiții* trebuie să aibă loc în weekendul următor și că ați planificat o avanpremieră de mari dimensiuni pentru seara de vineri. Mi-ar plăcea ca activitățile legate de aceasta să nu fie perturbate, dar totul depinde de ceea ce vom descoperi în următoarele douăzeci și patru de ore. Prudența ne-ar putea impune să amânăm festivitatea de deschidere.

Lui Wright începu să i se zbată pleoapa stângă.

– Asta e într-adevăr imposibil. Întreaga noastră campanie de marketing s-ar duce de râpă. Publicitatea făcută în jurul acestui fapt ar fi devastatoare.

– O să vedem, răspunse agentul FBI. Acum, dacă nu se întrevede nici o altă problemă, nu mai e necesar să vă reținem.

Cu sângele pierit din obraji, Wright se ridică în picioare și, fără nici un cuvânt, părăsi bățos încăperea.

În timp ce ușa se închidea, D'Agosta rânji.

– L-ai îmblânzit frumos pe nemernic, spuse.

– Iar începi cu asta, domnule locotenent? întrebă Pendergast, lăsându-se pe speteaza scaunului de piele și luând cartea cu un entuziasm revigorat.

– Ei, haide, Pendergast, făcu D'Agosta, trăgând cu coada ochiului la agentul FBI. Presupun că poți renunța la politețe atunci când îți convine.

Celălalt îi adresă o privire plină de nevinovăție.

– Îmi pare rău, domnule locotenent. Îmi cer scuze pentru comportamentul lipsit de bună-cuviință. Pur și simplu, nu-i pot suporta pe indivizii infatuați și birocratici. Mă tem că devin foarte nepoliticos în prezența lor. Luă cartea în mâini. E un obicei extrem de prost, dar de care e foarte greu să mă dezbar.

17

Fațada laboratorului dădea către East River, fiind situat pe malul opus depozitelor și construcțiilor industriale dărăpănate din Long Island City. Lewis Turow stătea la fereastră, urmărind cu privirea o barjă imensă, plină cu mormane de deșeuri și înconjurată de nenumărați pescărușI, care era împinsă în larg.

„Probabil o parte din gunoaiele New Yorkului, câte se adună într-un minut", se gândi.

Se întoarse cu spatele la geam și oftă. Detesta New Yorkul, dar uneori trebuie să alegi. El avusese de ales între a suporta orașul, lucrând într-unul dintre cele mai bune laboratoare genetice din țară, și între a-și desfășura activitatea într-o unitate prost utilată dintr-o frumoasă localitate rurală. Deocamdată alesese orașul, dar răbdarea i se apropia de sfârșit.

Auzi un sunet grav, urmat de sâsâitul anemic al imprimantei minuscule. Apăreau rezultatele. Un alt sunet slab îl anunță că tipărirea acestora se terminase. Computerul în valoare de trei milioane de dolari, Omega-9, cu procesare paralelă, care ocupa o serie de boxe mari, cenușii, înșiruite de-a lungul unui perete, era acum tăcut pe de-a-ntregul. Doar câteva leduri indicau că se afla în funcțiune. Era un model special, cu conectare directă a terminalelor, conceput pentru evidențierea secvențelor ADN și a cartografierii genelor. Turow se număra printre angajații laboratorului de șase luni, tocmai din cauza acestei facilități.

Luă hârtiile din tavă și le examină. Prima pagină conținea un sumar al rezultatelor, urmat de o enumerare a acizilor nucleici găsiți

în eşantion. Apoi urmau coloanele de litere care identificau secvenţele primare şi cartografiau genele grupului ţintă.

În cazul la care lucra, acesta din urmă era neobişnuit: marile feline. I se ceruse să descopere coincidenţele cu genele tigrului asiatic, ale jaguarului, ale leopardului şi ale râsului. Turow adăugase şi ghepardul, ale cărui gene erau foarte bine cunoscute. Grupul de control, cu ajutorul căruia se verifica dacă procedura de comparare a genelor fusese exactă şi eşantionul intact, se numea grup exterior şi era, ca de obicei, homo sapiens.

Trecu în revistă sumarul.

Analiza 3349A5 990
EŞANTION: Laboratorul Criminalistic
al Oraşului New York LA-33
SUMAR

	% coincidenţă	marja de eroare
GRUPUL ŢINTĂ		
Panthera leo	5,5	4%
Panthera onca	7,1	5%
Felix lynx	4,0	3%
Felix rufa	5,2	4%
Acinonyx jubatus	6,6	4%
GRUPUL DE CONTROL		
Homo sapiens	45,2	33%

„Păi, ăsta-i o adevărată tâmpenie", îşi spuse Turow. Eşantionul coincidea cu grupul exterior într-o mult mai mare măsură decât cu grupul ţintă – exact pe dos faţă de cum ar fi trebuit să se întâmple. Şansa ca materialul genetic să provină de la o felină era de numai 4 procente, iar cea de a-i aparţine unei fiinţe umane era de treizeci şi trei la sută.

Treizeci şi trei de procente. O şansă redusă, dar de domeniul posibilului.

Ceea ce însemna că trebuia să apeleze la GenLab pentru comparaţie. Acesta era numele unei baze de date enorme, internaţionale, care conţinea secvenţe ADN, secvenţe primare şi cartografierea genelor pentru mii de organisme, de la bacteria *escherichia coli* până la *homo*

sapiens. Avea să ruleze din nou datele, comparându-le cu cele deținute de GenLab, pentru a afla, cu precizie, de unde provenea acel ADN. După toate aparențele, avea de-a face cu ceva apropiat de homo sapiens. Nu într-o asemenea măsură încât să fie vorba de o maimuță antropoidă, dar ar fi putut fi un lemurian.

Lui Turow i se strânise curiozitatea. Până atunci, nici măcar nu știuse că laboratorul său lucra pentru departamentul poliției. „Ce naiba i-a făcut să-și închipuie că eșantionul ăsta provine de la o felină?" se minună.

Rezultatele apărură pe optzeci de pagini compacte. Programul de identificare a secvențelor ADN comandă listarea, în formă tabelară, a nucleotidelor identificate, cu precizarea speciei, a genelor identificate și a secvențelor neidentificate. Turow știa că acestea din urmă erau cele mai numeroase, de vreme ce singurul organism cu o cartografiere genetică completă era *escherichia coli*.

C-G	*	G-C	neidentificat
G-C		G-C	*
G-C	homo sapiens	T-A	*
C-G		T-A	*
A-T	alele A-1	T-A	*
T-A	indicator	G-C	*
C-G		C-G	*
A-T	A1	C-G	*
A-T	polimorfism	C-G	*
A-T	început	G-C	*
A-T	*	T-A	*
G-C	*	G-C	*
T-A	*	T-A	*
G-C	*	T-A	*
T-A	-	T	
A-T	-		
T-A	-		
G-C	-		
C-G	-		
C-G	A1 capete multiple		

Turow aruncă o privire asupra diagramelor, apoi îşi puse hârtia pe birou. Apăsând câteva taste ale terminalului său SPARC-10, putea accesa informaţiile din mii de baze de date. Dacă Omega-9 nu avea informaţiile pe care le căuta, era racordat imediat la internet şi găsea un computer pe care se aflau.

Privind cu mai multă atenţie foile tipărite, Turow se încruntă. „Probabil că eşantionul e contaminat, se gândi. Prea multe secvenţe ADN neidentificate."

A-T	neidentificat	A-T	hemidactylus
A-T	-	T-A	turcicus
A-T	-	C-G	continuare
A-T	-	T-A	*
A-T	-	C-G	*
A-T	-	T-A	*
T-A	-	G-C	*
G-C	-	G-C	*
G-C	-	G-C	*
A-T	* hemidactylus	G-C	*
T-A	turcicus	G-C	*
G-C	-	G-C	*
G-C	-	G-C	*
G-C	-	G-C	*
T-A	-	G-C	*
C-G	-	G-C	*
A-T	-	G-C	*

Încetă să mai răsfoiască paginile. Ceva era de-a dreptul bizar: programul identificase o mare parte a ADN-ului ca aparţinând unui animal numit *hemidactylus turcicus.*

„Acum, ce naiba mai e şi ăsta?" se întrebă Turow.

O află din baza de date a nomenclatorului speciilor biologice:

DENUMIREA POPULARĂ: GECKO TURCESC

„Cum?" se minună el. PE LARG, tastă apoi.

HEMIDACTYLUS TURCICUS: GECKO TURCESC
ZONA DE ORIGINE: AFRICA DE NORD
ARIA ACTUALĂ DE RĂSPÂNDIRE: FLORIDA, BRAZILIA, ASIA MICĂ, AFRICA DE NORD.
ŞOPÂRLĂ DE TALIE MEDIE DIN FAMILIA GECKO, ORDINUL *GEKKONIDAE,* ARBORICOLĂ, NOCTURNĂ, FĂRĂ PLEOAPE MOBILE

Turow închise brusc baza de date în vreme ce informaţiile continuau să se deruleze. Evident, era o absurditate crasă. ADN de şopârlă şi ADN uman în acelaşi eşantion? Însă nu era prima oară când se întâmpla aşa ceva. Şi, într-adevăr, nu puteai da vina pe computer. Procedura era inexactă şi nu erau cunoscute decât secvenţe minuscule de ADN ale oricărui organism analizat.

Studie cu atenţie lista tipărită. Mai puţin de cincizeci de procente dintre secvenţele care coincideau erau umane – o proporţie foarte scăzută, dacă presupuneai că subiectul era o fiinţă omenească, dar care nu ieşea din discuţie în cazul unui eşantion contaminat. Iar posibilitatea contaminării exista întotdeauna. Una sau două celule rătăcite puteau compromite întreaga analiză. Această ultimă variantă i se părea din ce în ce mai plauzibilă. Păi, la ce te poţi aştepta din partea NYPD? Nu erau în stare nici măcar să se descotorosească de tipul care vindea pocnitori ziua în amiaza mare, la colţul de vizavi de clădirea în care locuia.

Îşi continuă studiul. „Stai aşa, se gândi, uite încă o secvenţă lungă: *Tarentola mauritanica.*" Deschise baza de date şi tastă numele. Pe ecran apăru:

TARENTOLA MAURITANICA: GECKO CĂŢĂRĂTOR

„Ia mai lăsaţi-mă-n pace, îşi spuse. E un soi de glumă." Se uită în calendar: întâi aprilie cădea în sâmbăta următoare.

Izbucni în râs. Era o glumă foarte bună. O glumă excelentă. Nu-l crezuse pe bătrânul Buchholtz în stare de aşa ceva. Ei bine, şi el avea simţul umorului. Începu să-şi scrie raportul.

Eșantionul LA-33

Sumar: Eșantion identificat categoric drept *Homo Gekkopiens,* denumirea populară omul-gecko...

Termină și trimise imediat raportul la etaj. Apoi plecă să-și ia o cafea, încă râzând pe înfundate. Era mândru de modul în care se descurcase. Se întrebă de unde Dumnezeu făcuse Buchholtz rost de eșantioanele de gecko. „Probabil că șopârlele se vând în magazinele cu animale de companie." Și-l putea imagina pe Buchholtz amestecând eșantioane din celulele a doi sau trei gecko cu câteva picături din propriul sânge. „Ia să vedem cum se descurcă Turow, noul nostru angajat, cu asta, probabil că se gândise." Întorcându-se cu cafeaua, Turow se prăpădea de râs. Îl găsi pe Buchholtz așteptându-l în laborator, numai că acesta din urmă nu râdea.

18

Miercuri

Frock stătea în scaunul său cu rotile, tamponându-şi fruntea cu o batistă Gucci.

– Ia loc, te rog, i se adresă lui Margo. Îţi mulţumesc c-ai venit atât de repede. E cumplit, pur şi simplu cumplit.

– Sărmanul paznic, răspunse ea.

În muzeu, nimeni nu vorbea despre nimic altceva.

– Paznic? Frock îşi ridică privirea. O, da, o adevărată tragedie. Dar eu mă refeream la asta.

Sălta de pe birou o notă internă.

– Tot felul de reguli noi, spuse. Foarte incomod. Începând de astăzi, prezenţa personalului în clădire este admisă numai între orele zece dimineaţa şi cinci după-amiaza. Nu se lucrează nici peste program, nici duminica. În fiecare departament se vor afla paznici. Se aşteaptă să-ţi înregistrezi zilnic intrarea şi ieşirea din Antropologie. Se pretinde ca toată lumea ca să aibă mereu legitimaţia asupra sa. Nimeni nu va putea intra sau ieşi din muzeu fără aşa ceva. Continuă să citească. Să vedem, ce altceva... a, da. Încercaţi, pe cât posibil, să nu părăsiţi compartimentul în care lucraţi. Se aşteaptă din partea mea să-ţi spun să nu umbli, neînsoţită, prin zonele izolate ale muzeului. Dacă trebuie să te duci undeva, du-te cu cineva. Poliţia îi va interoga pe toţi cei care lucrează în Subsolul Vechi. Interogatoriul tău e programat la

începutul săptămânii viitoare. Şi accesul este interzis în mai multe sectoare ale muzeului.

Împinse regulamentul de-a curmezişul mesei.

Margo văzu că era ataşat un plan al etajului, cu zonele interzise colorate în roşu.

– Nu-ţi face probleme, continuă Frock, am observat că biroul tău e exact în exteriorul perimetrului.

„Drăguţ, îşi spuse Margo. Chiar în exterior, unde, probabil, stă la pândă criminalul."

– Pare un aranjament complicat, domnule profesor Frock. De ce n-au închis muzeul, pur şi simplu?

– Nu mă îndoiesc că au încercat, draga mea. Sunt sigur că Winston i-a convins să n-o facă. Dacă expoziţia *Superstiţii* nu se deschide conform programului, muzeul o să dea de o mare belea. Frock întinse mâna după regulament. Considerăm discuţia asta încheiată? Sunt alte lucruri despre care aş vrea să stăm de vorbă.

Margo încuviinţă cu o înclinare a capului. *Muzeul o să dea de o mare belea.* Ea avea impresia că asta se întâmplase deja. Colega ei de birou anunţase în dimineaţa aceea că era bolnavă, aşa cum procedaseră jumătate dintre angajaţi. Cei care îşi făcuseră apariţia îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în preajma automatelor de cafea şi a fotocopiatoarelor, răspândind zvonuri şi stând în grupuri. Dacă asta nu era destul de rău, sălile de expoziţie ale muzeului era aproape pustii. Familiile în vacanţă, grupurile de elevi, copiii care zbierau – aceştia fiind vizitatorii obişnuiţi – erau puţini şi rari. Acum muzeul atrăgea mai ales o serie de gură-cască cu înclinaţii morbide.

– Eram curios să aflu dacă ai făcut deja rost de vreuna dintre plantele necesare pentru capitolul despre Kiribitu din lucrarea ta, continuă Frock. Mă gândeam că introducerea lor în Extrapolator ar putea fi un exerciţiu util pentru amândoi.

Sună telefonul.

– Fir-ar să fie, făcu Frock, ridicând receptorul. Da?

Urmă o tăcere îndelungată.

– Chiar e necesar? întrebă Frock. Apoi făcu o pauză. Dacă insistaţi, conchise, lăsând receptorul să cadă în furcă şi oftând adânc. Autorităţile

îmi cer să cobor la subsol, Dumnezeu știe de ce. Cineva pe nume Pendergast. Ai vrea să-mi împingi căruciorul până acolo? Putem sta de vorbă pe drum.

În lift, Margo continuă:

– Am reușit să obțin câteva specimene de la Ierbar, dar nu atât de multe câte aș fi dorit. Însă nu înțeleg. Sugerați să le rulăm prin ESG?

– Exact, răspunse Frock. Bineînțeles, depinde de starea în care se află plantele. Sunt materiale amprentabile?

ESG însemna Extrapolator de Secvențe Genetice, acesta fiind programul pus la punct de Kawakita și Frock pentru a analiza „amprentele" genetice.

– În cea mai mare parte, plantele sunt în stare bună, recunoscu Margo. Dar, doctore Frock, nu văd cum ar putea fi de folos pentru Extrapolator.

„Sunt, pur și simplu, geloasă pe Kawakita? se întrebă, în sinea ei. De asta nu mă las convinsă?"

– Draga mea Margo, cazul tău se potrivește ca o mănușă! exclamă Frock, atât de entuziasmat încât îi spuse pe numele de botez. Evoluția nu poate fi reprodusă. Dar o putem *simula* cu ajutorul computerelor. E posibil ca plantele să fie înrudite din punct de vedere genetic, chiar după criteriile folosite de șamanii Kiribitu în clasificarea lor. Asta n-ar putea deveni o anexă interesantă a disertației tale?

– Nu m-am gândit, spuse Margo.

– Acum facem testele premergătoare lansării programului, iar ăsta e exact genul de scenariu de care avem nevoie, continuă Frock, cu înflăcărare. De ce nu vorbești cu Kawakita despre o colaborare?

Margo dădu din cap, încuviințând. În sinea ei, nu-l vedea pe Kawakita ca pe un tip dornic să-și împartă cu cineva succesul – sau chiar munca de cercetare.

Ușa liftului se deschise în dreptul unui punct de control străjuit de doi polițiști înarmați cu puști.

– Sunteți doctorul Frock? întrebă unul din ei.

– Da, răspunse el, iritat.

– Urmați-ne, vă rog.

Margo împinse căruciorul trecând prin mai multe încrucişări de culoare, până ce ajunseră, în sfârşit, în al doilea punct de control. Dincolo de baricadă se aflau alţi doi poliţişti şi un bărbat înalt şi slab, într-un costum negru, sobru, şi cu părul de un blond aproape alb dat peste cap, cu austeritate. Acesta din urmă făcu un pas înainte după ce poliţiştii înlăturară baricada.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi doctorul Frock, spuse, întinzându-i mâna. Vă mulţumesc fiindcă aţi coborât până aici. După cum v-am spus, mai aştept încă un vizitator, de aceea n-am putut veni eu însumi în biroul dumneavoastră. Dacă aş fi ştiut că sunteţi– arătă către căruciorul cu rotile cu o înclinare a capului – nu v-aş fi cerut-o nicidecum. Agent special Pendergast.

Îi întinse mâna.

„Interesant accent, cugetă Margo. Alabama? Tipul ăsta nu seamănă deloc a agent FBI."

– E în ordine, spuse Frock, calmat de curtoazia lui Pendergast. Asistenta mea, domnişoara Green.

Margo strânse mâna agentului, simţindu-i răceala.

– E o onoare să cunosc un savant atât de distins, continuă Pendergast. Sper că timpul îmi va permite să vă citesc ultima carte.

– Mulţumesc.

Frock dădu din cap.

– În ea, îi aplicaţi cumva teoriei dumneavoastră a evoluţiei scenariul „Cartoforului ruinat"? M-am gândit întotdeauna că v-ar susţine destul de bine ipotezele, mai ales dacă presupuneţi că cele mai multe specii au apărut în apropierea momentului atingerii unor limite fascinante.

În scaunul său cu rotile, Frock îşi îndreptă spatele.

– Ei bine, ah, aveam de gând să inserez anumite referiri în acest sens în următoarea mea carte.

Părea să nu-şi poată găsi cuvintele.

Pendergast le făcu semn poliţiştilor, care reamplasară bariera.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doctore Frock, spuse el pe un ton mai grav.

– Cum să nu, zise Frock cu amabilitate.

Margo era uimită de repeziciunea cu care îl convinsese Pendergast să coopereze.

– Mai întâi de toate, trebuie să vă cer ca această discuție să rămână, pentru moment, între noi, zise Pendergast. Pot avea cuvântul dumneavoastră? Și pe al dumneavoastră, domnișoară Green?

– Bineînțeles, răspunse Frock.

Margo dădu din cap.

Pendergast îi făcu semn unuia dintre polițiști, care aduse la vedere un sac mare de plastic, purtând eticheta PROBE. Scoase din el un obiect mic, de culoare întunecată, pe care i-l înmână lui Frock.

– Ceea ce țineți în mână, zise, este mulajul din latex al ghearei găsite încastrate în trupul unuia din copiii uciși săptămâna trecută.

Margo se aplecă înainte ca s-o poată vedea mai îndeaproape. Avea doi centimetri și jumătate, sau poate chiar mai puțin, fiind încovoiată și crestată.

– O gheară? spuse Frock, aducându-și obiectul mai aproape de ochi și examinându-l. Foarte neobișnuit. Dar presupun că e un truc.

Agentul FBI zâmbi.

– N-am reușit să-i identificăm proveniența, doctore. Dar nu sunt sigur că e trucată. În canalul rădăcinii ghearei am găsit o substanță, care e analizată acum pentru identificarea secvențelor ADN. Rezultatele sunt încă ambigue și testele noastre continuă.

Frock înălță din sprâncene.

– Interesant.

– Și acum, această reconstituire a instrumentului care a sfâșiat același copil, spuse Pendergast, întinzându-se către sac și scoțând un obiect mult mai mare.

I-l dădu lui Frock.

Margo privi mulajul cu dezgust. La una dintre extremități, latexul era pestriț și zgrunțuros, dar la cealaltă, detaliile erau clare și bine definite. Se termina cu trei gheare încârligate: una mare, centrală, încadrată de două mai scurte.

– Cerule! exclamă Frock. Asta aduce a saurian.

– Saurian? făcu Pendergast, cu neîncredere.

– *Dino*-saurian, spuse Frock. Aș putea spune că e membrul anterior tipic al unui ornitischian, cu o singură deosebire. Degetul central este extrem de îngroșat, în timp ce cele laterale sunt subdimensionate.

Pendregast își înălță sprâncenele, cu o ușoară surprindere.

– Păi, spuse el fără grabă, noi înclinam să credem că e vorba de o felină mare, sau de un alt mamifer carnivor.

– Dar știți, *fără îndoială*, domnule Pendergast, că toate mamiferele de pradă au cinci degete.

– Bineînțeles, doctore, răspunse acesta. Dacă îmi acordați un moment, aș vrea să vă prezint un scenariu.

– Cum să nu, zise Frock.

– Există o teorie conform căreia ucigașul folosește asta – ridică mulajul membrul anterior – ca armă, sfâșiindu-și victimele. Avem senzația că ceea ce țin în mână ar putea fi urma lăsată de un soi de *artefact*, de ceva confecționat de un trib primitiv din, să spunem, membrul anterior al unui jaguar, sau al unui leu. ADN-ul pare să fi fost contaminat. Ar putea fi un artefact vechi, colecționat de muzeu cu mult timp în urmă și apoi furat.

Capul lui Frock se lăsă în jos până când bărbia i se sprijini în piept. Se așternu liniștea, tulburată doar de pașii târșâiți ai polițailor de lângă baricadă. Pe urmă Frock începu să vorbească.

– Dar paznicul ucis? Rănile sale dovedesc existența unei gheare rupte sau lipsa acesteia?

– Bună întrebare, spuse agentul FBI. Convingeți-vă cu ochii dumneavoastră.

Își strecură mâna în sacul de plastic și scoase o placă grea de latex, un dreptunghi prelung cu trei șiruri de urme zimțate în mijloc.

– E mulajul uneia dintre rănile de pe abdomenul paznicului, explică el.

Margo se cutremură. Aspectul obiectului era respingător.

Frock examină cu atenție zgârieturile adânci.

– Trebuie să fi pătruns cu o forță uluitoare. Dar rana nu indică existența unei gheare rupte. Dumneavoastră sugerați, așadar, că ucigașul a folosit *două* astfel de artefacte.

Pendergast păru puțin cam stânjenit, dar dădu din cap, încuviințând.

Capul lui Frock coborî încă o dată în piept. Tăcerea dură câteva minute.

– Încă ceva, spuse el, pe neașteptate, cu voce foarte puternică. Observați că urmele de gheare *converg* ușor? Că sunt mai depărtate în partea de sus decât în partea de jos?

– Da? făcu Pendergast.

– Precum o palmă care se strânge, transformându-se în pumn. Ceea ce ar indica flexibilitatea instrumentului.

– De acord, zise celălalt. Totuși, carnea omenească e destul de moale și se deformează cu ușurință. Doctore Frock, adăugă, după o pauză, lipsește din colecție vreun artefact care ar putea face o astfel de rană?

– *În* colecție nu există un asemenea artefact, spuse Frock, cu un zâmbet vag. Vedeți, nu provine de la nici un animal viu pe care l-am studiat. Observați forma conică a acestei gheare, cu rădăcina adânc și în întregime încastrată? Observați cum se ascute către vârf, având o secțiune transversală tripiramidală perfectă? Așa ceva se regăsește numai la două clase de animale: la dinozauri și la păsări. Este unul dintre motivele pentru care o serie de biologi cu idei revoluționare sunt de părere că păsările au evoluat din dinozauri. Aș spune că provine de la o pasăre, cu excepția faptului că este prea mare. Deci, e vorba de un dinozaur.

Își așeză gheara de latex în poală și ridică din nou privirea.

– Fără îndoială că un om inteligent, familiarizat cu morfologia dinozaurilor, ar fi putut fabrica o astfel de gheară, folosind-o ca să ucidă. Presupun că ați analizat fragmentul original pentru a vedea dacă e alcătuit într-adevăr dintr-o substanță biologică autentică, cum ar fi cheratina, mai degrabă decât să fie turnat sau cioplit dintr-un material anorganic.

– Da, doctore. E autentic.

– Și sunteți sigur că ADN-ul era real, că nu provenea, pur și simplu, din sângele și carnea victimei?

– Da, răspunse Pendergast, așa cum vă spuneam, a fost extras din canalul rădăcinii, nu din cuticulă.

– Și, spuneți-mi, vă rog, ce ADN *era?*

– Încă n-am primit raportul final.

Frock își ridică mâna.

– Am înțeles. Dar, spuneți-mi, de ce nu folosiți laboratorul nostru ADN, de aici, din muzeu? Avem o dotare echivalentă cu a oricărui alt laborator din stat.

– Echivalentă cu a oricărui laborator din țară, doctore. Dar trebuie să înțelegeți că regulamentele noastre ne-o interzic. Am putea fi siguri de rezultate dacă analizele ar fi coordonate de la locul crimei? Când poate că însuși ucigașul ar folosi aparatura? Pendergast zâmbi. Sper că o să-mi iertați insistența, doctore, dar ați vrea să *luați în considerare* posibilitatea ca această armă să fie construită din relicve aparținând colecției de antropologie și să vă gândiți cu care artefact sau artefacte seamănă cel mai bine acest mulaj?

– Dacă vă face plăcere, răspunse Frock.

– Vă mulțumesc. Putem discuta din nou peste o zi, sau cam așa ceva. Între timp, aș putea obține inventarul tipărit al colecției?

Frock zâmbi.

– Șase milioane de articole? Dar puteți folosi catalogul din computer. Doriți să vi se pună la dispoziție un terminal?

– Poate mai târziu, spuse Pendergast, așezând placa de latex la loc, în sacul de plastic. E o ofertă amabilă din partea dumneavoastră. Postul nostru de comandă se află, în prezent, în galeria nefolosită din spatele aparaturii de multiplicare.

În spatele lor se auzi zgomotul unor pași. Margo se întoarse și văzu silueta înaltă a doctorului Ian Cuthbert, directorul adjunct al muzeului, urmată de cei polițiști de lângă lift.

– Uitați ce este, de cât timp o să fie nevoie? se plângea Cuthbert. Se opri alături de baricadă. Oh, Frock, așadar te-au adus și pe dumneata. Ce belea afurisită e toată povestea asta.

Frock dădu din cap, aproape imperceptibil.

– Îmi cer scuze, doctore Frock, spuse Pendergast. Acesta este domnul pe care îl așteptam când am început să stăm de vorbă. Dacă doriți să mai rămâneți alături de noi, sunteți binevenit.

Frock dădu din cap încă o dată.

– Acum, doctore Cuthbert, spuse agentul FBI, fără să stea pe gânduri, întorcându-se către scoţian, v-am cerut să veniţi aici, jos, pentru că aş dori să capăt nişte informaţii despre această zonă din spatele nostru.

Arătă către o uşă de mari dimensiuni.

– Zona de Siguranţă? Ce e cu ea? Fără îndoială că altcineva ar fi putut..., începu Cuthbert.

– A, dar întrebările mele sunt pentru dumneavoastră, îl întrerupse Pendergast, politicos dar ferm. Mergem înăuntru?

– Dacă nu durează prea mult, spuse Cuthbert. Am de pus la punct o expoziţie.

– Da, într-adevăr, făcu Frock, pe un ton uşor sardonic. O expoziţie.

Îi făcu semn lui Margo să-i împingă căruciorul.

– Doctore Frock? i se adresă, politicos, Pendergast.

– Da?

– Mă întreb dacă aş putea recăpata mulajul.

Uşa placată cu cupru a Zonei de Siguranţă a muzeului fusese îndepărtată, fiind înlocuită cu una nouă, din oţel. Pe partea cealaltă a coridorului se afla o alta, mai mică, purtând eticheta PACHIDERME. Margo se întrebă cum puteau fi introduse prin ea oasele enorme de elefant.

Se răsuci pe călcâie şi împinse căruciorul lui Frock în pasajul îngust de dincolo de uşa deschisă a Zonei de Siguranţă. În seifurile de dimensiuni reduse, plasate de ambele părţi, erau păstrate cele mai valoroase artefacte din muzeu: safire şi diamante; fildeşi şi colţi de rinocer stivuiţi pe rafturi, ca nişte lemne de foc; oasele şi pieile unor animale dispărute; zeii războiului Zuñi. În capătul opus stăteau doi bărbaţi în costume de culoare întunecată, discutând cu voce scăzută. La intrarea lui Pendergast, luară poziţia de drepţi.

Acesta se opri în faţa uşii deschise a unui seif foarte asemănător cu celelalte, având o încuietoare mare, neagră, cu cifru, mâner de alamă şi spirale decorative. Becul din interior îşi arunca lumina stridentă pe pereţii metalici. Seiful era gol, cu excepţia câtorva lăzi, dintre care doar una singură nu era foarte mare. Capacul acesteia fusese îndepărtat, în timp ce una dintre cele mai mari era serios deteriorată, din ea ieşind ceva asemănător talaşului.

Pendergast aşteptă până ce toată lumea pătrunse în interiorul seifului.

– Permiteţi-mi să vă dau câteva informaţii, spuse el. Paznicul a fost ucis în apropierea acestui loc. Se pare că, după aceea, criminalul a luat-o pe coridorul de afară. A vrut să spargă uşa Zonei de Siguranţă. S-ar putea să fi încercat şi mai înainte. Dar n-a reuşit.

La început, nu ne-am dat seama ce căuta. După cum ştiţi, aici se află foarte multe obiecte valoroase. Făcu un semn din cap către unul dintre poliţişti, care se apropie şi îi înmână o foaie de hârtie. Aşa că ne-am interesant şi am aflat că, în ultimele şase luni, nimic nu a mai intrat şi n-a mai ieşit din Zona de Siguranţă. Cu excepţia lăzilor pe care le vedeţi. Au fost mutate în acest seif din ordinul dumneavoastră, doctore Cuthbert.

– Domnule Pendergast, daţi-mi voie să vă explic..., spuse Cuthbert.

– O clipă, dacă sunteţi amabil, zise agentul FBI. Când am examinat lăzile, am descoperit ceva foarte interesant. Arătă către lada stricată. Observaţi semnele. Lăzile de o jumătate de metru pe doi metri au urme adânci de gheare. Oamenii noştri de la criminalistică mi-au spus că rănile victimelor au fost făcute, probabil, cu acelaşi obiect sau instrument.

Tăcu şi se uită insistent la Cuthbert.

– Nu aveam idee... spuse acesta. Nu lipseşte nimic. Pur şi simplu, am crezut că...

Vocea i se stinse.

– Mă întreb, doctore, dacă ne-aţi putea edifica în privinţa poveştii acestor lăzi.

– E uşor de explicat, zise Cuthbert. Nu e nici un mister. Au fost aduse de o expediţie care a avut loc cu multă vreme în urmă.

– Am aflat asta, spuse Pendergast. Ce expediţie?

– Expediţia Whittlesey, răspunse Cuthbert.

Agentul FBI rămase în expectativă.

Într-un târziu, Cuthbert oftă.

– O expediţie în America de Sud, întreprinsă cu cinci ani în urmă. A fost... n-a fost pe deplin încununată de succes.

– A fost un dezastru, spuse Frock, în bătaie de joc. Şi continuă, ignorând privirea mânioasă a lui Cuthbert: La vremea aceea, a declanşat

un scandal în interiorul muzeului. Expediția s-a destrămat de la început, din cauza conflictelor personale. Unii dintre membri au fost uciși de triburile ostile; ceilalți au murit într-un accident de avion, pe drumul de întoarcere la New York. Au urmat inevitabilele zvonuri despre un blestem, lucruri de genul ăsta.

– E o exagerare, se răsti Cuthbert. N-a fost nici un fel de scandal.

Pendergast le aruncă o privire.

– Și lăzile? întrebă el, cu blândețe.

– Au fost expediate separat, răspunse Cuthbert. Dar toate acestea sunt pe lângă subiect. Într-una dintre lăzi era un obiect foarte neobișnuit, o statuetă creată de un trib sud-american dispărut. Va fi un exponat important din expoziția *Superstiții.*

Agentul FBI dădu din cap.

– Continuați.

– Săptămâna trecută, când am vrut să iau statueta, am descoperit că o ladă fusese forțată. O arătă. Așa că am cerut ca toate să fie mutate în Zona de Siguranță.

– Ce a dispărut?

– Ei, acum, asta e oarecum ciudat, zise Cuthbert. Din ladă nu lipsea nici un artefact. Statueta singură valorează o avere. E un unicat, nu mai există alta în întreaga lume. Tribul Kothoga, care a făurit-o, a dispărut cu ani în urmă.

– Vreți să spuneți că nu *lipsea* nimic? întrebă Pendergast.

– Ei, nimic important. Singurul lucru care părea să lipsească erau păstăile cu semințe, sau ce-or fi fost. Maxwell, savantul care s-a ocupat de ambalare, a murit în accidentul de avion din apropiere de Venezuela.

– Păstăile cu semințe? întrebă Pendergast.

– Cinstit vorbind, nu știu ce anume erau. Nici un document nu a ajuns la noi, cu excepția materialelor antropologice. Vedeți, am avut jurnalul lui Whittlesey, dar asta a fost tot. La sosirea lăzilor, s-a desfășurat o oarecare activitate de reconstituire, dar de atunci...

Tăcu.

– Ar fi bine să-mi povestiți despre expediție, spuse Pendergast.

– Nu e mare lucru de povestit. Inițial, au plecat în căutarea urmelor tribului Kothoga și pentru a cerceta și a colecționa specimene dintr-o

zonă foarte îndepărtată a junglei. Cred că, în prealabil, s-a estimat că nouăzeci şi cinci la sută dintre speciile de plante din zona aceea îi erau necunoscute ştiinţei. Conducătorul era Whittlesey, un antropolog. Cred că din expediţie făceau parte, de asemenea, un paleontolog, un mamalog, un specialist în antropologie fizică, poate şi un etimolog, şi câţiva asistenţi. Whittlesey şi unul dintre asistenţi, Crocker, au dispărut, fiind probabil ucişi de membrii triburilor. Ceilalţi au pierit în accidentul de avion. Statueta e singurul lucru despre care există o documentaţie, în jurnalul lui Whittlesey. Celelalte obiecte sunt, pur şi simplu, un mister, fără informaţii despre locul în care au fost găsite, fără nimic.

– De ce materialele au rămas în lăzi o vreme atât de îndelungată? De ce nu au fost despachetate, catalogate şi incluse în colecţii?

Cuthbert se foi, stânjenit.

– Păi, spuse, cu un aer defensiv, întrebaţi-l pe Frock. El e şeful departamentului.

– Colecţiile noastre sunt imense, zise acesta. Avem oase de dinozaur care stau în lăzi tocmai din anii 1930, fără ca cineva să se fi atins vreodată de ele. E nevoie de foarte mulţi bani şi de extraordinar de mult timp pentru a clasifica aceste obiecte. Oftă. Dar, în acest caz anume, nu e vorba de o simplă omisiune. Din câte îmi amintesc, când au sosit lăzile pe care le vedeţi, Departamentului de Antropologie i s-a interzis să le ia în primire.

Îi aruncă o privire usturătoare lui Cuthbert.

– Asta a fost cu ani în urmă! ripostă acesta, cu acreală.

– De unde ştiţi că în lăzile nedesfăcute nu sunt artefacte rare? se interesă Pendergast.

– Jurnalul lui Whittlesey sugera că statueta din lada mică era singurul obiect important.

– Aş putea vedea jurnalul ăsta?

Cuthbert clătină din cap.

– A dispărut.

– Lăzile au fost mutate din ordinul dumneavoastră personal?

– I-am sugerat-o doctorului Wright, după ce am aflat că fuseseră forţate, spuse Cuthbert. Ţinem materialele laolaltă, în lăzile originale, până ce pot fi luate în evidenţă. E una dintre regulile muzeului.

– Deci lăzile au fost mutate la sfârşitul săptămânii trecute, murmură Pendergast, aproape numai pentru sine însuşi. Exact înaintea uciderii celor doi băieţi. Ce anume ar fi putut căuta criminalul? Se uită la Cuthbert. Ce spuneaţi că a fost sustras din lăzi? Păstăi cu seminţe, asta era?

Cel interpelat ridică din umeri.

– Aşa cum vă spuneam, nu ştiu sigur ce anume erau. Mi s-au părut a fi păstăi cu seminţe, dar nu sunt botanist.

– Le puteţi descrie?

– Au trecut ani de zile, nu-mi amintesc prea bine. Mari, rotunde, grele. Cu suprafaţa rugoasă. De culoare maro-deschis. Înţelegeţi, nu m-am uitat în lăzi decât de două ori; o dată chiar atunci când au sosit şi, a doua oară, săptămâna trecută, căutându-l pe Mbwun. E numele statuetei.

– Unde se află statueta acum? întrebă Pendergast.

– E pregătită pentru expoziţie. Ar trebui să se afle deja în vitrină, azi sigilăm sala.

– Aţi mai luat şi altceva din ladă?

– Nu. Statueta e singurul exponat din set.

– Aş vrea să faceţi astfel încât să o pot vedea, spuse Pendergast.

Cuthbert se mută, nervos, de pe un picior pe celălalt.

– O puteţi vedea când se deschide expoziţia. Sincer vorbind, nu înţeleg ce urmăriţi. De ce să irosim timpul discutând despre o ladă forţată, când prin muzeu umblă liber un criminal în serie căruia băieţii dumneavoastră nu sunt nici măcar în stare să-i dea de urmă?

Frock îşi drese glasul.

– Margo, du-mă mai aproape, te rog.

Ea îl împinse lângă lăzi. El se aplecă, mormăind, ca să examineze scândurile sfărâmate.

Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui.

– Mulţumesc, spuse, îndreptându-se. Îi privi pe toţi, pe rând. Vă rog să reţineţi că aceste scânduri sunt zgâriate atât pe *interior*, cât şi pe exterior, zise, într-un târziu. Domnule Pendergast, nu facem nici o presupunere în acest caz? întrebă, în final.

– Nu fac niciodată presupuneri, răspunse acesta, cu un zâmbet.

– Ba da, insistă Frock. Cu toţii faceţi o presupunere – că cineva, sau ceva, a forţat lada.

În seif se lăsă brusc tăcerea. Margo putea simți mirosul prafului din aer, ca și izul firav al talașului.

Pe urmă Cuthbert izbucni într-un râs aspru, al cărui sunet se amplifică, distonant, în încăpere.

Când ajunseră din nou în apropierea biroului lui Frock, custodele era neobișnuit de însuflețit.

– Ai văzut mulajul ăla? îi spuse lui Margo. Caracteristici aviare, morfologie dinozauriană. Asta ar putea fi chiar creatura!

Îi venea greu să se stăpânească.

– Dar, domnule profesor Frock, domnul Pendergast crede că a fost construit drept o armă de un anume fel, se grăbi Margo să răspundă.

În timp ce vorbea, realiză că și *ea* însăși dorea să creadă același lucru.

– Prostii, pufni Frock. Uitându-te la mulaj, nu ai avut senzația că vezi ceva intrigant de familiar și totuși pe de-a-ntregul străin? Avem de-a face cu o aberație a evoluției, cu ceva care pledează în favoarea teoriei mele.

Odată ajuns în birou, scoase imediat un carnețel din buzunarul hainei și începu să scrie.

– Dar, domnule profesor, cum ar putea o astfel de creatură...

Margo tăcu când simți mâna lui Frock prinzând-o pe a ei. Strânsoarea era extraordinar de puternică.

– Draga mea fetiță, spuse el, în ceruri și pe pământ sunt mult mai multe lucruri, așa cum a subliniat Hamlet. Nu ne este întotdeauna dat să facem supoziții. Uneori trebuie să ne mulțumim să facem doar observații. Vocea îi era scăzută, dar tremura de emoție. Nu putem scăpa ocazia, mă auzi? Fir-ar afurisită închisoarea asta de oțel în care mă aflu! Dumneata, Margo, trebuie să fii ochii și urechile mele. Trebuie să mergi peste tot, să cotrobăi în sus și-n jos, să fii o extensie a degetelor mele. Nu trebuie să lăsăm șansa asta să treacă pe lângă noi. Vrei, Margo?

Îi strânse mâna mai tare.

19

Vechiul lift de marfă din Sectorul 28 al muzeului mirosea întotdeauna de parcă ar fi fost o mortăciune înăuntru, își spuse Smithback. Încercă să respire pe gură.

Era imens, de dimensiunile unei garsoniere din Manhattan, iar liftierul îl împodobise cu o masă, cu un scaun și cu poze tăiate din revista de istorie naturală a muzeului. Pozele se refereau la un singur subiect. Înfățișau girafe frecându-și gâturile, insecte împerechindu-se, un babuin arătându-și șezutul, femei indigene cu sânii legănându-se.

– Vă place mica mea galerie de artă? îl întrebă liftierul, privindu-l cu coada ochiului.

Avea în jur de șaizeci de ani și purta o meșă portocalie.

– E plăcut să vezi pe cineva atât de interesat de istoria naturală, spuse Smithback, cu sarcasm.

În timp ce ieșea, mirosul de carne intrată în putrefacție îl izbi cu și mai multă putere; părea să fi invadat aerul precum ceața din Maine.

– Cum de-l poți suporta? reuși să bolborosească către liftier.

– Ce să suport? întrebă omul, oprindu-se în timp ce manevra ușile liftului, închizându-le.

De-a lungul coridorului răsună o voce veselă:

– Bine ați venit!

Un bărbat mai în vârstă striga ca să acopere zgomotul conductelor cu aer comprimat, strângându-i mâna lui Smithback.

– Astăzi nu gătim nimic altceva decât zebră. Ați scăpat rinocerul. Dar intrați, oricum, poftiți, vă rog!

Smithback știa că accentul bolovănos al celuilalt era austriac.

Jost Von Oster conducea zona de pregătire osteologică, acel laborator al muzeului în care leșurile animalelor erau reduse la oase. Avea peste optzeci de ani, dar era atât de trandafiriu, de vesel și de rotofei, încât majoritatea oamenilor îl credeau mult mai tânăr.

Von Oster începuse să lucreze în muzeu la sfârșitul anilor 1920, pregătind și montând scheletele pentru expunerea în vitrine. La vremea aceea, cele mai importante dintre realizările sale fuseseră o serie de schelete de cai montate de parcă ar fi mers la pas, la trap și la galop. Se spunea că revoluționase astfel modul de expunere a animalelor. Apoi se specializase în crearea grupurilor din habitatele care simulau viața, populare în anii patruzeci, asigurându-se că fiecare detaliu – până la saliva din gura animalelor – părea perfect autentic.

Dar epoca grupurilor din habitate trecuse, iar Von Oster fusese, în cele din urmă, transferat în Camera Gândacilor. Respingând toate ofertele de pensionare, prezida cu dragă inimă asupra laboratorului osteologic, unde animalele – provenind, în cea mai mare parte, din grădinile zoologice – erau transformate în oase albe, curate, destinate studiului sau montării. Totuși, vechile sale deprinderi de maestru în realizarea habitatelor erau intacte și fusese solicitat să lucreze la realizarea un grup special de șamani care păreau vii, destinat expoziției *Superstiții.* Smithback dorea să includă crearea migăloasă a acestuia într-un întreg capitol al cărții sale.

Ghidat de gesturile lui Von Oster, pătrunse în zona de pregătire. Până atunci, nu mai intrase niciodată în încăperea acea renumită.

– Sunt atât de bucuros că ați venit să-mi vedeți atelierul de lucru, spuse Von Oster. Acum, de când cu crimele astea îngrozitoare, nu mai vin prea mulți oameni aici, jos. Sunt foarte bucuros, într-adevăr.

Locul semăna mai degrabă cu o bucătărie industrială bizară decât cu orice altceva. Pe unul dintre pereți erau înșiruite cuve mari, din oțel inoxidabil. De tavanul din preajmă atârnau scripeți masivi, lanțuri și cârlige pentru manevrarea leșurilor mari. În mijlocul podelei era amplasat un canal de scurgere, în al cărui grătar se înțepenise o mică bucată de os sfărâmat. În colțul opus al atelierului era o targă din inox pe care se afla un animal de mari dimensiuni. Dacă n-ar fi existat eticheta mare, scrisă de mână și lipită cu leucoplast pe unul dintre

picioarele tărgii, Smithback nu şi-ar fi dat seama că respectiva creatură fusese cândva un dugong din Marea Sargaselor; în momentul acela, era putrezită aproape pe de-a-ntregul. În jurul hoitului erau împrăştiate spiţuri, cleşti şi cuţite minuscule.

– Vă mulţumesc fiindcă v-aţi făcut timp pentru mine, abordă Smithback discuţia.

– N-aveţi pentru ce, explodă Van Oster. Mi-ar fi plăcut să facem un tur, dar ştiţi că zona asta se află în afara perimetrului în care este permis accesul turiştilor, şi e mare păcat. Ar fi trebuit să veniţi aici pentru femela de rinocer. *Gott*, aia era straşnică!

Plin de energie, traversă încăperea pentru a-i arăta lui Smithback cuva de macerare care conţinea leşul zebrei. Cu toată că exista o hotă pentru absorbirea aburului, mirosul era încă puternic. Von Oster săltă capacul şi se dădu deoparte, aidoma unui bucătar mândru de sine.

– Ce ziceţi de *azta?*

Smithback privi lichidul maroniu şi apos care umplea recipientul. Sub suprafaţa tulbure zăcea leşul macerat al zebrei, carnea şi ţesuturile moi ale acesteia lichefiindu-se încetul cu încetul.

– E puţin cam răscoaptă, spuse el, fără vlagă.

– Cum adică, răscoaptă? E perfectă! Aici, dedesubt, avem un arzător. Menţinem apa la o temperatură constantă, de nouăzeci şi cinci de grade. Vedeţi, mai întâi eviscerăm leşul şi îl coborâm în cuva asta. Pe urmă intră în putrefacţie şi, după două săptămâni, scoatem dopul şi totul se scurge în canalul de evacuare. Ceea ce ne rămâne e mormanul ăsta mare de oase unsuroase. Aşa că reumplem cuva, adăugăm puţină piatră-acră şi fierbem oasele. Nu prea mult, pentru că se înmoaie.

Von Oster se întrerupse din nou, trăgându-şi sufletul.

– Ştiţi, exact ca atunci când fierbi un pui prea multă vreme. Pffffui! Urât! Dar oasele sunt încă unsuroase, aşa că le spălăm *mit* benzină. Asta le face de un alb curat.

– Domnule Von Oster..., începu Smithback. Dacă nu schimba repede subiectul discuţiei, nu o mai scotea niciodată la capăt. Şi nu mai putea suporta prea multă vreme mirosul. Mă întrebam dacă mi-aţi putea spune câte ceva despre grupul de şamani la care lucraţi. Scriu o carte despre expoziţia *Superstiţii.* Vă amintiţi discuţia noastră?

– *Ja, ja!* Bineînţeles!

Se repezi către un birou şi scoase nişte schiţe. Smithback îşi porni reportofonul.

– Mai întâi, pictezi fundalul pe o suprafaţă cu dublă curbură, aşa că nu există colţuri, înţelegeţi? Vrei să dai iluzia de profunzime.

Von Oster începu să descrie procedeul, cu voce stridentă din cauza exaltării. „Asta o să iasă bine, îşi spuse Smithback. Tipul e visul oricărui scriitor."

Bătrânul continuă încă mult timp, împungând aerul, gesticulând cu impetuozitate şi respirând adânc între frazele rostite cu un puternic accent străin. Când termină, zâmbi către Smithback.

– Acum n-aţi vrea să vedeţi gândacii? îl întrebă.

Smithback nu putu rezista ispitei. Gândacii erau celebri. Era vorba de un procedeu inventat chiar de Von Oster, dar care se folosea acum în toate marile muzee de istorie naturală din ţară: gândacii puteau goli de învelişul de carne un leş de mici dimensiuni, lăsând în urmă un schelet curat, perfect articulat.

Încăperea „sigură" care îi adăpostea era călduroasă, umedă şi doar puţin mai mare decât un dulap. Gândacii, numiţi dermestizi, proveneau din Africa şi trăiau în cuve albe de porţelan, cu margini alunecoase, acoperite cu sită. Mişunau, cu încetineală, deasupra unor şiruri de animale moarte şi jupuite.

– Ce sunt astea? întrebă Smithback, uitându-se cu atenţie la leşurile acoperite cu gândaci.

– Lilieci! spuse Von Oster. Lilieci pentru doctorul Huysmans. O să aibă nevoie de vreo zece zile ca să cureţe liliecii.

El pronunţase „lilietii".

Prins între duhoare şi gândaci, Smithback avusese parte de prea multe. Îşi îndreptă spatele şi îi întinse mâna bătrânului om de ştiinţă.

– Trebuie să plec. Vă mulţumesc pentru interviu. Iar gândacii sunt grozavi.

– Cu foarte mare plăcere! îi răspunse Von Oster. Ei, staţi o clipă. Interviu, ziceţi. Pentru cine scrieţi cartea?

Ideea îi trecuse pe neaşteptate prin minte după ce fusese intervievat.

– Pentru muzeu, răspunse Smithback. Rickman se ocupă de asta.

– Rickman?

Ochii lui Von Oster se îngustară dintr-odată.

– Da. De ce? întrebă Smithback.

– Lucrați pentru Rickman? spuse bătrânul.

– Nu tocmai. Ea nu face decât să, ei bine, să se amestece cel mai mult.

Pe chipul lui Von Oster se lăți un rânjet tăios.

– *Ach*, e otravă, femeia aia! De ce lucrați pentru ea?

– Pur și simplu, așa s-a nimerit, spuse Smithback, încântat că își găsise un aliat. N-o să vă vină să credeți ce fel de mizerii îmi face. Oh, Doamne.

Von Oster își pocni palmele.

– Cred! Cred! Face necazuri peste tot! Cu expoziția asta, face tot felul de necazuri!

Smithback deveni brusc interesat.

– Cum adică? întrebă.

– Vine acolo în fiecare zi, *zbunând azta* nu e bine, aia nu e bine! *Gott*, femeia aia!

– Pare să fie în stilul ei, făcu Smithback, rânjind. Și ce nu era bine?

– Aia, cum îi spune, prostia aia de la tribul Kothoga. Tocmai m-am nimerit acolo ieri după-masă, când ea îi dădea cu gura. „Toată lumea părăsește expoziția! Aducem statueta Kothoga!" Toți au fost nevoiți să întrerupă lucrul și să plece.

– Statueta? Care statuetă? Ce-i atât de deosebit în privința ei?

Îi trecuse brusc prin minte că ceva care o tulbura pe Rickman i-ar fi putut fi lui de folos într-o bună zi.

– Statueta Mbwun, o mare scofală pentru expoziție. Nu știu prea multe în privința ei. Dar Rickman era tare întoarsă pe dos, ascultați-mă pe mine!

– De ce?

– Cum vă spuneam, statueta aia. N-ați auzit? Se spun o grămadă de lucruri despre ea, foarte, foarte rele. Încerc să nu le iau în seamă.

– Și cam ce se spune, de exemplu?

Smithback mai zăbovi puțin, ascultându-l pe bătrân. În cele din urmă, părăsi atelierul, condus de Von Oster până la lift.

Când ușile se închiseră, el încă mai vorbea.

– Ce ghinion, să lucrați pentru ea! strigă în urma lui Smithback, chiar înainte ca liftul să înceapă să urce.

Dar scriitorul nu-l auzi. Era prea preocupat de gândurile sale.

20

Către sfârşitul după-amiezii, Margo, obosită, îşi dezlipi ochii de monitorul terminalului ei. Întinzându-se, apăsă tasta care transmitea comenzi către imprimanta din josul coridorului, apoi se lăsă pe spate, frecându-se la ochi. Prezentarea vitrinei lui Moriarty era gata, în sfârşit. Poate puţin cam necizelată; şi nu atât de cuprinzătoare cum i-ar fi plăcut ei, dar nu-şi putea permite să piardă mai mult timp. În taină, se simţea mai degrabă încântată şi descoperi că era nerăbdătoare să ducă materialul tipărit în biroul lui Moriarty de la etajul patru al Observatorului Butterfield, unde era găzduită echipa care se ocupa de proiectul expoziţiei *Superstiţii.*

Răsfoi registrul cu numerele de telefon ale angajaţilor, căutând interiorul la care putea fi găsit Moriarty. Apoi se întinse după telefon şi formă un număr din patru cifre.

– Centrul de coordonare a expoziţiei, spuse un glas tărăgănat.

Apoi auzi, în fundal, mai multe voci care îşi luau un rămas-bun zgomotos.

– George Moriarty e acolo? întrebă ea.

– E jos, în expoziţie. Aici închidem. Să-i transmit vreun mesaj?

– Nu, mulţumesc, răspunse ea, înainte de a pune receptorul în furcă.

Îşi privi ceasul: era aproape ora cinci. Ora stingerii. Dar expoziţia se deschidea vineri seara, iar ea îi promise lui Moriarty materialul.

Era gata să se salte de pe scaun, când îşi aminti că Frock îi sugerase să ia legătura cu Kawakita. Oftă şi ridică din nou receptorul. „Mai

bine să-l pun la încercare.“ Era foarte posibil ca, în momentul acela, să fi părăsit deja clădirea și putea să-i lase doar un mesaj pe robot.

– Greg Kawakita la telefon, se auzi vocea familiară, baritonală.

– Greg? Aici Margo Green.

„Renunță la tonul plin de scuze. Nu e șeful unui departament sau ceva de genul ăsta.“

– Bună, Margo. Ce s-a-ntâmplat?

Putea auzi zăngănitul cheilor de la celălalt capăt al firului.

– Vreau să-ți cer un serviciu. De fapt, e vorba de o sugestie a doctorului Frock. Analizez câteva specimene de plante folosite de tribul Kiribitu, iar el a sugerat să le rulez prin intermediul Extrapolatorului. Poate că o să descopere corespondențe genetice între eșantioane.

Urmă o tăcere.

– Doctorul Frock s-a gândit că ar putea fi un test folositor pentru programul tău, precum și un ajutor pentru mine, argumentă ea.

Kawakita începu să vorbească după o ezitare.

– Păi, știi, Margo, mi-ar face plăcere să te ajut, ți-o spun sincer. Dar Extrapolatorul nu are încă o formă în care să poată fi folosit de oricine. Încă îi mai elimin deficiențele și n-aș putea garanta rezultatele.

Lui Margo i se învăpăiară obrajii.

– „Oricine“?

– Scuză-mă, mi-am ales greșit cuvintele. Știi ce vreau să spun. Și în afară de asta, pe moment sunt într-adevăr foarte ocupat, iar starea asta de asediu nu-mi e de nici un ajutor. Știi ce, ce-ar fi să mă mai întrebi peste o săptămână sau două? OK? Mai vorbim atunci.

Legătura se întrerupse.

Margo se ridică, își înhăță haina și geanta și o luă de-a lungul coridorului ca să-și recupereze datele de la imprimantă. Știa că el avea de gând s-o amâne la nesfârșit. Ei bine, Kawakita putea să se ducă naibii. Avea să dea de urma lui Moriarty, ca să-i lase materialul înainte de a pleca. Chiar dacă nu avea să se aleagă cu altceva, ar fi putut avea măcar șansa de a face un tur al expoziției, aflând poate astfel care era motivul numeroaselor proteste.

Câteva minute mai târziu, mergea agale prin Sala Memorială Selous. La intrare stăteau doi paznici, iar în interiorul centrului de informații

se afla un singur ghid, care punea sub cheie registrele și aranja obiectele destinate vânzării, pregătindu-le pentru vizitatorii de a doua zi. „Dacă o să fie vreunii", își spuse Margo. Chiar sub statuia imensă de bronz a lui Selous stăteau de vorbă trei polițiști. Nu o observară.

Ea se pomeni rememorând discuția pe care o purtase cu Frock în dimineața aceea. Dacă ucigașul nu avea să fie găsit, măsurile de siguranță urmau să fie tot mai drastice. Poate că prezentarea disertației ei avea să fie amânată. Sau muzeul ar fi putut fi în întregime închis. Margo scutură din cap. Dacă se întâmpla asta, ea avea să fie cu siguranță nevoită să se întoarcă în Massachusetts.

Se îndreptă către Galeria Walker și către intrarea din spate a expoziției *Superstiții.* Spre disperarea ei, ușile mari de fier erau închise, iar în fața lor erau postați doi suporți de alamă între care era legată o panglică de catifea. Alături stătea, neclintit, un polițist.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară? o întrebă.

Pe ecusonul lui era scris F. BEAUREGARD.

– Mă duc la George Moriarty, răspunse ea. Cred că e în sălile expoziției. Trebuie să-i dau ceva.

Flutură foile tipărite în fața ochilor polițistului, care nu păru impresionat.

– Îmi pare rău, domnișoară, zise el. A trecut de ora cinci. N-ar trebui să fiți aici. În afară de asta, adăugă, cu mai multă amabilitate, expoziția a fost sigilată până la deschidere.

– Dar..., dădu Margo să protesteze, apoi se întoarse și o porni înapoi, către rotondă, cu un oftat.

Se opri după primul colț. Putea zări, la capătul coridorului pustiu, întinderea întunecată a sălii. În spatele ei, polițistul F. Beauregard nu se vedea, fiind dincolo de colț. Dintr-un impuls de moment, o luă la stânga, printr-un pasaj îngust și scund care dădea într-un alt coridor paralel. La urma urmelor, poate că nu era prea târziu ca să-l găsească pe Moriarty.

Urcă niște scări largi și, privind cu grijă împrejur înainte de a trece la acțiune, intră, fără grabă, într-o sală boltită dedicată insectelor. Apoi o luă la dreapta și pătrunse într-o galerie care înconjura cel de-al doilea

nivel al sălii cu animale marine. La fel ca orice alt loc din muzeu, avea un aspect sinistru și era pustie.

Margo coborî pe una din cele două scări identice, abrupte, care duceau către podeaua de granit a sălii principale. Trecu, mergând mult mai încet acum, pe lângă reproducerea, în mărime naturală, a habitatului unui grup de morse și pe lângă modelul unui recif subacvatic, construit cu meticulozitate. Știa că astfel de diorame, create inițial în anii treizeci și patruzeci, nu mai puteau fi realizate – construcția lor era mult prea costisitoare.

La capătul opus al sălii se afla intrarea în Galeriile Weisman, în care erau găzduite expozițiile mari, temporare. Făceau parte dintre cele destinate expoziției *Superstiții*. Partea interioară a ușilor duble de sticlă era acoperită cu hârtie neagră, pe exterior aflându-se un afiș mare, pe care scria: GALERIE ÎNCHISĂ. EXPOZIȚIE NOUĂ, ÎN CURS DE AMENAJARE. VĂ MULȚUMIM PENTRU ÎNȚELEGERE.

Ușa din partea stângă era încuiată. Dar cea din dreapta se deschise cu ușurință atunci când o împinse.

Margo se uită peste umăr cu toată nepăsarea de care era în stare: nu se zărea nimeni.

În spatele ei, ușa se închise cu un sâsâit și se pomeni în spațiul înghesuit și îngust dintre pereții exteriori ai galeriei și partea din spate a expoziției propriu-zise. Peste tot erau răspândite, în dezordine, folii de placaj și cuie mari, iar pe podea erau încolăcite cabluri electrice. În stânga ei se afla un eșafodaj enorm din rigips și scânduri fixate dizgrațios în cuie, sprijinit cu proptele de lemn și semănând foarte bine cu partea din spate a unui decor de la Hollywood. Era o porțiune a expoziției *Superstiții* pe care nici un vizitator nu avea să o vadă vreodată.

Înaintă cu precauție de-a lungul spațiului îngust, căutând o cale de a pătrunde în expoziție. Lumina era firavă – becuri cu abajur metalic, plasate din șase în șase metri – și se temea să nu se împiedice și să cadă. Ajunse curând în dreptul unei mici deschideri dintre panourile de lemn – și decise că era suficient de largă ca să se strecoare înăuntru.

Se trezi într-o anticameră mare, hexagonală. Arcadele gotice de pe trei dintre laturi conturau pasaje care se pierdeau în semiîntuneric. Lumina provenea, în cea mai mare parte, de la becurile aflate în

spatele unei serii de fotografii de șamani, amplasate în partea de sus a pereților. Aruncă o privire meditativă către cele trei ieșiri. Nu avea idee în ce parte a expoziției se afla – unde începea și unde se sfârșea aceasta, sau unde ar fi trebuit să-l caute pe Moriarty.

– George? făcu ea, cu voce joasă, cumva neîndrăznind să ridice glasul în liniște și semiobscuritate.

O luă prin pasajul central și ajunse într-o altă sală întunecată, mai lungă decât cealaltă și ticsită cu exponate. Din loc în loc, câte o lumină puternică scotea în evidență o serie de artefacte: o mască, un cuțit de os, o sculptură bizară, acoperită cu cuie. Obiectele păreau să plutească în întunericul de catifea. Pe tavan se așterneau, demențiale și neclare, jocuri de umbre și lumini.

În capătul opus, galeria se îngusta. Margo avu senzația stranie că se îndrepta spre inima unei peșteri fără fund. „O adevărată manipulare subliminală", își spuse. Acum înțelegea de ce se supărase Frock.

Pătrunse mai adânc în întuneric, neauzind nimic altceva în afara sunetului pașilor ei pe mocheta groasă. Nu putea vedea exponatele înainte de a ajunge aproape în dreptul lor și se întrebă cum avea să regăsească drumul spre sala șamanilor. Poate că mai exista și o altă ieșire descuiată – una bine luminată – într-o altă parte a expoziției.

În fața ei, culoarul îngust se bifurca. După o ezitare de o clipă, Margo o luă la dreapta. În timp ce își urma drumul, observă nișele minuscule de pe ambele părți, care adăposteau câte un singur artefact grotesc. Liniștea era atât de profundă, încât se pomeni ținându-și respirația.

Culoarul se lărgi, transformându-se într-o sală, iar ea se opri un fața unui grupaj de capete Maori, tatuate. Nu erau încrețite – era clar că țestele se aflau în interior, conservate, așa cum explica eticheta, cu ajutorul fumului. Orbitele erau umplute cu un material fibros, iar pielea de culoarea mahonului strălucea. Buzele negre și zbârcite erau retrase, dezgolind dinții. Erau șase, o ceată rânjind isteric, ivită pe neașteptate din noapte. Tatuajele albastre îți tăiau pe deplin răsuflarea: spirale alambicate, intersectându-se și reintersectându-se, deformându-se spre a contura forme fără început și fără sfârșit în jurul pometilor, al nasului și al bărbiei. Tatuajele fuseseră făcute în timpul vieții, spunea eticheta, capetele fiind conservate în semn de respect.

Margo văzu că, imediat dincolo de ele, galeria se îngusta, conducând către un punct anume. În față se afla un stâlp totem masiv, scăldat în lumina palidă, portocalie, care izvora de dedesubt. Umbrele capetelor enorme de lupi și de păsări cu ciocuri feroce, încovoiate, se înălțau formând pete gri pe tavanul întunecat. Fiind sigură că ajunsese într-o fundătură, Margo se apropie de totem fără tragere de inimă. Apoi observă, înainte și la stânga ei, o mică deschidere care conducea într-o firidă. Continuă să meargă încet, făcând cât mai puțin zgomot posibil. Renunțase de mult la orice intenție de a-l striga din nou pe Moriarty. „Slavă Domnului că nu sunt în preajma Subsolului Vechi", se gândi.

Firida găzduia o vitrină cu fetișuri. Câteva nu erau decât simple pietre cioplite în forma unor animale, dar cele mai multe reprezentau monștri care reflectau cea mai întunecată latură a superstițiilor umane. O altă deschidere o conduse într-o încăpere lungă și îngustă. Toate suprafețele acesteia erau acoperite cu postav negru, gros, iar dintr-o nișă ascunsă răzbătea, filtrată, o lumină de un albastru pal: Tavanul cobora până aproape deasupra capului lui Margo. „Smithback ar fi trebuit să umble pe aici de-a bușilea", își spuse ea.

Încăperea se lărgea, dând în spațiul octogonal de sub o boltă înaltă, în cruce. Prin vitraliile din tavanul boltit, care înfățișau iadul în viziunea medievală, se strecurau pete de lumină. Pereții erau acoperiți aproape în întregime de ferestre imense.

Margo se îndreptă către cea mai apropiată și se pomeni privind într-un mormânt maiaș. În centru zăcea un schelet acoperit cu un strat gros de praf. Locul era presărat cu tot felul de artefacte. Cutia toracică era strânsă într-o platoșă de aur și inele din același material acopereau oasele degetelor. În jurul capului erau aranjate, în semicerc, oale pictate. Una dintre ele conținea o ofrandă de boabe de porumb, mărunte și uscate.

Prin fereastra următoare se zărea un mormânt eschimos, săpat în stâncă, adăpostind o siluetă mumificată, înfășurată în blănuri. Următorul era încă și mai înfiorător: un sicriu putred, fără capac, în stil european, care nu era gol. Cadavrul din interior era înveșmântat într-o redingotă bine putrezită, avea cravată și frac și se afla într-o stare avansată de descompunere. Capul era înclinat către Margo, într-o poziție rigidă, de parcă s-ar fi pregătit să-i împărtășească un secret, cu

orbitele lipsite de vedere proeminente și gura osificată într-un rictus de durere. Ea făcu un pas înapoi. „Doamne Sfinte, se gândi, ăsta-i străbunicul cuiva." Stilul prozaic al etichetei, care descria, cu bun gust, detaliile specifice unei înmormântări din America secolului al nouăsprezecelea, contrazicea aspectul hidos al scenei.

Se hotărî să ignore celelalte ferestre și trecu pe sub arcada joasă din capătul opus al încăperii octogonale. Dincolo de aceasta, coridorul se bifurca. În stânga era o cameră micuță; în dreapta, un coridor lung și îngust care se pierdea în întuneric. Nu vroia s-o ia pe acolo; cel puțin nu încă. Intră agale în cameră și se opri dintr-odată. Apoi se duse să studieze mai îndeaproape una dintre vitrine.

Sala trata conceptul răului absolut, în numeroasele sale forme mitice. Erau expuse mai multe imagini ale diavolului în concepția medievală; apărea și Tornarsuk, spiritul răului din mitologia eschimoșilor. Dar ceea ce o oprise era un altar din piatră neprelucrată, plasat în mijlocul încăperii. Acolo, sub un spot de lumină galbenă, se afla o mică statuetă sculptată cu atâta grijă pentru redarea detaliilor încât îi tăiase răsuflarea. Era acoperită cu solzi și ghemuită, ca pentru salt, sprijinindu-se pe toate cele patru labe. Însă avea ceva – membrele anterioare lungi, unghiul sub care își ținea capul – tulburător de uman. Se cutremură. Ce fel de imaginație a dat naștere unei creaturi având atât solzi, cât și păr? Ochii îi coborâră asupra etichetei.

MBWUN. Sculptura este o reprezentare a lui Mbwun, zeul demenței, probabil realizată de tribul Kothoga din bazinul superior al Amazonului. Acest zeu sălbatic, cunoscut de asemenea și drept Cel-Care-Umblă-Pe-Patru-Picioare, era foarte temut de triburile băștinașilor din zonă. O legendă locală povestește că oamenii din tribul Kothoga aveau puterea de a-l invoca după placul inimii, trimițându-l în misiuni nimicitoare împotriva triburilor învecinate. Au fost descoperite foarte puține artefacte Kothoga, aceasta fiind singura reprezentare a lui Mbwun a cărei existență este cunoscută. În afara referirilor din legendele amazoniene, nu se știe nimic altceva nici despre tribul Kothoga, nici despre „demonul" lui misterios.

Margo simți un fior de gheață. Se uită cu mai multă atenție, cuprinsă de repulsia stârnită de trăsăturile reptiliene, de ochii mici și cruzi..., de gheare. Câte trei la fiecare dintre membrele anterioare.

„Oh, Sfinte Dumnezeule." Era imposibil.

Realiză, dintr-odată, că toate instinctele îi spuneau să rămână absolut nemișcată. Trecu un minut, apoi două.

Pe urmă se auzi din nou – sunetul care o speriase. Un foșnet straniu, lent, deliberat, înnebunitor de firav. Pe mocheta aceea groasă, pașii nu se puteau auzi decât de aproape... de foarte aproape. O duhoare scârboasă, de țap, amenința s-o înăbușe.

Luptându-se cu spaima, își roti cu frenezie privirile, în căutarea celei mai sigure ieșiri. Întunericul era de nepătruns. Făcând cât mai puțin zgomot cu putință, ieși din cameră și intră pe cealaltă ramură a bifurcației. Încă un foșnet, și se pomeni alergând, alergând întruna, repezindu-se cu capul înainte în întuneric, pe lângă exponatele cu înfățișare de vampiri și pe lângă statuetele cu priviri hulpave care păreau să se desprindă din beznă dintr-un salt, alergând prin răscruci și prin coridoare contorsionate și străduindu-se să aleagă, de fiecare dată, traseul cel mai ascuns.

În cele din urmă, cu desăvârșire năucită și cu răsuflarea tăiată, se afundă într-o nișă cu exponate legate de medicina primitivă. Se ghemui, gâfâind, în spatele unei vitrine care adăpostea un craniu uman trepanat, fixat pe o tijă de fier. Se ascunse în umbra ei, ascultând.

Nimic; nici un zgomot, nici o mișcare. Așteptă până când respirația i se domoli și își regăsi rațiunea. Nu era nimic acolo. De fapt, nu fusese nimic, nicicând – doar imaginația ei prea activă, stârnită de acel tur de coșmar. „Ei, nu știu dacă vreau să mă mai întorc aici vreodată – nici măcar în cea mai aglomerată duminică."

Oricum, trebuia să găsească drumul către ieșire. Se făcuse târziu și spera că mai erau încă oameni prin preajmă, ca s-o audă bătând dacă ajungea la una dintre ușile încuiate. Avea să fie jenant, ar fi trebuit să-i dea explicații unui paznic sau unui polițist. Dar, cel puțin, avea să iasă de acolo.

Privi pe deasupra capacului vitrinei. Chiar dacă nu fusese decât imaginația ei, nu îndrăznea să se întoarcă pe același drum. Ținându-și respirația, ieși în tăcere din nișă și ascultă. Nimic.

O luă la stânga și începu să înainteze încet de-a lungul coridorului, căutând ceva care să arate a cale de ieșire din expoziție. La o bifurcație largă se opri, încordându-și privirea ca să străpungă întunericul și întrebându-se încotro să o apuce. „N-ar trebui să existe indicatoare care să conducă spre ieșire? Probabil că încă n-au fost instalate. Tipic." Dar coridorul din stânga ei arăta promițător; părea să se deschidă într-un foaier mare, undeva, în față, în întunericul pe care nu-l putea străbate cu privirea.

Cu coada ochiului, surprinse o mișcare. Simțindu-și picioarele înțepenite, își întoarse șovăind privirea către dreapta. O umbră – neagră peste negru – aluneca tiptil înspre ea, prelingându-se ca o pată de cerneală peste vitrine și peste artefactele rânjite.

Sub imboldul groazei, se năpusti cu iuțeală în lungul coridorului. Simțea, mai degrabă decât vedea, pereții defilând în sens opus și lărgindu-se în jurul ei. Apoi zări în fața ochilor două despicături luminoase, verticale, conturând o ușă mare, dublă. Fără să-și rărească pașii, se azvârli asupra ei. Canaturile zburară în lături și ceva zăngăni în marginea cea mai îndepărtată. Lumina palidă pătrunse brusc înăuntru – lumina roșie, blândă, care domnea în muzeu pe timpul nopții.

De-acum plângând, Margo trânti ușile și se sprijini de ele, cu ochii închiși, cu fruntea presată de metalul rece, suspinând și străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

Din semiîntunericul purpuriu din spatele ei se auzi zgomotul inconfundabil făcut de cineva care își drege glasul.

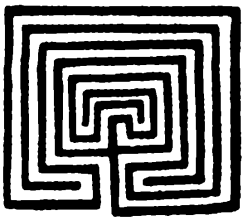

EXPOZIȚIA *SUPERSTIȚII*

PARTEA A DOUA

21

– Ce se întâmplă aici? se auzi o voce severă.

Margo se răsuci pe călcâie şi aproape că se prăbuşi de atâta uşurare.

– Domnule poliţist Beauregard, acolo e..., începu ea, oprindu-se în mijlocul frazei.

F. Beauregard, care ridica suportul de alamă doborât de uşa batantă, îşi înălţă privirea la auzul numelui său.

– Ei, dumneata eşti fata care a încercat să intre mai devreme! Ochii poliţistului se îngustară. Care-i problema, domnişoară, nu poţi să accepţi un nu drept răspuns?

– Domnule poliţist, acolo e..., încercă Margo din nou să vorbească, apoi ezită.

Poliţistul făcu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptând. Pe urmă pe chip i se aşternu, în treacăt, o expresie de surpriză.

– Ce naiba? Ei, te simţi bine, domnişoară?

Margo se lăsase pe podea, râzând – sau plângând, nu era sigură ce anume făcea – şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Poliţistul îşi întinse o mână şi o prinse de braţ.

– Cred că ar trebui să vii cu mine.

Implicaţiile ultimei fraze – să stea într-o încăpere plină cu poliţişti, spunându-şi povestea iarăşi şi iarăşi, acolo fiind poate chemat doctorul Frock, sau chiar şi doctorul Wright, şi să fie nevoită să se întoarcă în expoziţie – o siliră pe Margo să se ridice. „Or să-şi închipuie, pur şi simplu, că sunt nebună."

– O, nu, nu e necesar, spuse, fornăind. M-am speriat puțin, atât și nimic mai mult.

Beauregard nu părea convins.

– Totuși, cred că ar trebui să mergem să stăm de vorbă cu locotenentul D'Agosta. Cu mâna liberă, scoase din buzunarul de la spate o agendă groasă, cu coperte de piele. Cum te numești? o întrebă. Trebuie să fac un raport.

Era clar că nu avea de gând s-o lase să plece înainte de a primi informația pe care o ceruse.

– Numele meu e Margo Green, spuse, într-un târziu. Sunt aspirantă și lucrez sub îndrumarea domnului doctor Frock. Mă ocup de o sarcină încredințată de George Moriarty – el organizează această expoziție. Dar ați avut dreptate. Înăuntru nu era nimeni.

În timp ce i se adresa, își eliberă pe nesimțite brațul din strânsoarea polițistului. Apoi începu să se îndepărteze mergând de-a-ndăratelea, îndreptându-se spre Sala Memorială Selous și continuând să vorbească. Polițistul Beauregard o urmări cu privirea și, în cele din urmă, ridică din umeri, își deschise agenda și începu să scrie.

Odată ajunsă înapoi, în sală, Margo se opri. Nu se putea întoarce în biroul ei; era aproape ora șase, interdicția intrase deja în vigoare. Și nu vroia să plece acasă – nu *putea* să plece, nu încă.

Atunci își aminti de materialul pe care trebuia să i-l dea lui Moriarty. Își lipi cotul de coaste – bineînțeles, geanta ei era încă acolo, atârnase nebăgată în seamă în timpul întregului calvar. Rămase locului încă o clipă, apoi se îndreptă către ghereta goală a serviciului de informații. Ridică receptorul unui telefon de interior și formă un număr.

Un țârâit, apoi:

– Aici Moriarty.

– George? spuse ea. Sunt Margo Green.

– Bună, Margo, răspunse Moriarty. Ce s-a întâmplat?

– Sunt în Sala Selous, zise ea. Tocmai am ieșit din expoziție.

– Din expoziția mea? făcu el, surprins. Ce-ai făcut acolo? Cine te-a lăsat să intri?

– Te-am căutat pe tine, răspunse ea. Vroiam să-ți dau materialul despre Camerun. *Erai înăuntru?*

Își simți spaima ieșind din nou la suprafață.

– Nu. Expoziția trebuia să fie închisă, în pregătire pentru deschiderea de vineri seara, zise el. De ce?

Margo respiră adânc, încercând să se stăpânească. Mâinile îi tremurau și receptorul o izbi peste ureche.

– Ce impresie ți-a făcut? întrebă Moriarty, plin de curiozitate.

Ea scăpă un chicotit isteric.

– Înspăimântătoare.

– Am adus câțiva experți care să se ocupe de lumini și de amplasarea materialelor ilustrative. Știi, doctorul Cuthbert l-a angajat chiar și pe tipul care a proiectat Mausoleul Bântuit din Fantasyworld.

Margo se simți în sfârșit în stare să vorbească din nou.

– George, în expoziția aia mai era ceva în afară de mine.

Un paznic din partea opusă a sălii o observase și se îndrepta către ea.

– Ce înțelegi prin *ceva?*

– Exact ce-am spus!

Pe neașteptate, avu senzația că se reîntorsese în expoziție, în beznă, alături de statueta aceea oribilă. În gură îi reveni gustul amar al groazei.

– Ei, nu mai țipa, spuse Moriarty. Știi ce, hai să mergem la Oasele și să terminăm discuția acolo. Oricum, nici unul din noi n-ar mai trebui să fie în muzeu la ora asta. Aud ce spui, dar nu înțeleg despre ce vorbești.

Oasele, numit astfel de întreg personalul muzeului, era un local cunoscut de către ceilalți rezidenți din zonă drept cârciuma Blarney Stone. Fațada sa cătușși de puțin impozantă era cuibărită între două blocuri cu apartamente, exact vizavi de intrarea dinspre sud a muzeului, situată pe Seventy-second Street. Spre deosebire de majoritatea barurilor la modă, pline de plante ornamentale, specifice Upper West Side[1], la Blarney Stone nu se serveau nici pateu de iepure de câmp, nici cinci soiuri de apă minerală; dar, cu zece dolari, puteai mânca chiftele făcute în casă, udate cu un ulcior de bere Harp.

Angajații muzeului îl numeau Oasele pentru că Boylan, proprietarul, fixase, cu cuie sau cu sârmă, un număr uimitor de oase pe toate suprafețele plate disponibile. Pereții erau căptușiți cu numeroase

[1] Zonă din Manhattan, situată între Central Park și fluviul Hudson.

femururi și tibii, aranjate în șiruri ordonate, alburii, precum o rogojină de bambus. Metatarsienele, scapularele și rotulele formau, pe tavan, mozaicuri bizare. Toate ungherele posibile adăposteau craniile unor mamifere ciudate. De unde luase oasele era un mister, dar unii pretindeau că dăduse raiduri prin muzeu la vreme de noapte.

– Oamenii le-aduc aici, era tot ce spusese vreodată Boylan, ridicând din umeri.

Bineînțeles că Oasele era localul favorit al personalului muzeului.

Afacerile mergeau din plin, așa că Moriarty și Margo fură nevoiți să-și croiască drum prin mulțime pentru a ajunge la o masă liberă. Uitându-se împrejur, ea remarcă mulți angajați ai muzeului, printre care și pe Bill Smithback. Scriitorul stătea la bar, discutând, plin de însuflețire, cu o blondă suplă.

– OK, spuse Moriarty, ridicându-și vocea deasupra zgomotului de glasuri. Acum, ce spuneai la telefon? Nu sunt tocmai sigur că te-am înțeles.

Margo respiră adânc.

– Am intrat în expoziție ca să-ți dau materialul. Era întuneric. Și acolo era ceva. Care mă urmărea. Mă *vâna.*

– Iar cuvântul ăla, *ceva*. De ce spui asta?

Nervoasă, Margo scutură din cap.

– Nu-mi cere să-ți explic. Erau niște sunete, ca de pași furișați. Atât de tiptil, de lent, încât eu... Ridică din umeri, dezorientată. Și mai era și un miros straniu. A fost cumplit.

– Uite ce e, Margo, începu Moriarty, întrerupându-se în timp ce chelnerița le lua comanda. Expoziția asta a fost concepută ca să fie înfricoșătoare. Chiar tu mi-ai spus că Frock și alte persoane o consideră mult prea sugestivă. Îmi pot imagina cum trebuie să fi fost: să fii închisă acolo, singură în întuneric...

– Cu alte cuvinte, mi-am imaginat totul. Margo râse, melancolică. Nici nu știi cât de mult aș vrea să cred asta.

Sosiră băuturile. O bere fără alcool pentru Margo și o halbă de bere Guinness, cu absolut necesara spumă de un centimetru și jumătate. Moriarty luă o sorbitură, cu un aer critic.

– Crimele astea, toate zvonurile care se perindă, spuse. Probabil că și eu aș fi reacționat la fel.

Acum ceva mai calmă, Margo îl întrebă, ezitând:

– George, statueta aia Kothoga din expoziție...?

– Mbwun? Ce-i cu ea?

– Labele din față au câte trei gheare.

Moriarty își savura berea.

– Știu. E o sculptură fantastică, unul dintre principalele elemente de senzație ale expoziției. Bineînțeles că, deși nu-mi face plăcere s-o recunosc, presupun că blestemul care o însoțește e cea mai mare atracție.

Margo luă o înghițitură din berea ei, degustând-o.

– George, vreau să-mi povestești, dându-mi cât de multe amănunte poți, despre blestemul lui Mbwun.

Peste larma conversațiilor se înălță un strigăt. Margo își ridică ochii și îl văzu pe Smithback detașându-se din semiobscuritatea plină de fum de țigară, cărând un braț de carnețele, cu părul luminat din spate și desprinzându-se de țeastă sub o multitudine de unghiuri. Femeia cu care stătuse la vorbă la bar nu se mai vedea nicăieri.

– O întrunire a celor expulzați, zise el. Starea asta de asediu este o adevărată durere. Doamne, păzește-mă de polițiști și de directorii de relații cu publicul.

Fără să fi fost invitat, își puse carnețelele pe masă și se lăsă să alunece pe scaunul de lângă Margo.

– Am auzit că poliția are de gând să-i ancheteze pe toți cei care lucrează în preajma locului în care s-au comis crimele, spuse. Cred că asta te privește, Margo.

– Rândul meu e săptămâna viitoare, răspunse ea.

– N-am auzit nimic despre asta, zise Moriarty.

Nu părea încântat de apariția lui Smithback.

– Ei, tu, care stai cocoțat în podul ăla al tău, nu prea ai de ce să-ți faci griji, îi spuse acesta. Oricum, probabil că fiara din muzeu nu poate urca scările.

– Ești într-o dispoziție mizerabilă în seara asta, i se adresă Margo lui Smithback. Iar ți-a amputat Rickman manuscrisul?

Smithback continuă să i se adreseze lui Moriarty.

– De fapt, ești exact omul pe care îmi doream să-l întâlnesc. Am o întrebare pentru tine.

Chelneriţa trecu din nou prin preajmă şi el îşi flutură mâna.

– Macallan, cu gheaţă. OK, reluă apoi. Uite ce vroiam să aflu, care e povestea din spatele statuetei Mbwun?

Ceilalţi amuţiră, uluiţi.

Privirea lui Smithback se mută de la Moriarty la Margo.

– Ce-am spus?

– Tocmai discutam despre Mbwun, zise Margo, nesigură.

– Da? făcu el. Lumea e mică. Oricum, austriacul ăla bătrân din camera gândacilor mi-a spus că a auzit-o pe Rickman făcând tămbălău în legătură cu includerea lui Mbwun în expoziţie. Ceva legat de implicaţiile emoţionale. Aşa că am făcut câteva săpături.

Whisky-ul sosi şi el îşi ridică paharul, într-un toast fără cuvinte, apoi îl dădu peste cap.

– Până acum am obţinut puţine date, continuă. Se pare că e vorba despre un trib de pe cursul superior al râului Xingú din bazinul Amazonului, de Kothoga. După toate aparenţele, erau soi rău – îndeletniciri supranaturale, sacrificii umane – tot tacâmul. De vreme ce indivizii n-au lăsat prea multe urme, antropologii au presupus că au dispărut cu secole în urmă. Au rămas doar câteva legende, răspândite de triburile locale.

– Ştiu şi eu câte ceva despre asta, începu Moriarty. Tocmai discutam cu Margo. Ce excepţia faptului că nu toată lumea are impresia că...

– Ştiu, ştiu. Rezumă-te la lucruri concrete.

Moriarty se lăsă pe spate, părând să nu se simtă în largul lui. Era obişnuit să-i pună la punct pe alţii, nu să suporte un asemenea tratament.

– Oricum, cu câţiva ani în urmă, din personalul muzeului a făcut parte un tip pe nume Whittlesey. El a fost cel care a organizat o expediţie pe cursul superior al râului Xingú, cu scopul de a descoperi urmele tribului Kothoga – artefacte, locaţiile vechilor lor sălaşe, orice altceva.

Smithback se aplecă înspre el cu un aer conspirativ.

– Dar ceea ce Whittlesey n-a spus nimănui a fost că nu avea de gând doar să umble pe urmele vechiului trib. Voia să descopere *chiar tribul*. Îi intrase în tărtăcuţă că aceşti Kothoga existau încă şi era aproape sigur că îi putea localiza. Pusese la punct un procedeu numit „triangulaţia miturilor".

De data asta, Moriarty nu mai putea fi oprit.

– Ceea ce înseamnă să marchezi pe o hartă toate zonele în care pot fi auzite legendele despre un anumit popor sau despre un anumit loc, să identifici arealul de răspândire al celor mai bogate în amănunte şi mai consecvente şi să localizezi apoi, cu precizie, centrul regiunii respective. Acela este locul în care e cel mai probabil să dai peste sursa miturilor în cauză.

Smithback îi aruncă o scurtă privire.

– Fără glumă, zise. Oricum, acest Whittlesey a plecat în 1987 şi a dispărut în jungla Amazonului, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

Moriarty îşi întoarse ochii către el.

– Von Oster ţi-a spus toate astea? E un moşneag nesuferit.

– O fi nesuferit, dar ştie al dracului de multe despre muzeu. Smithback îşi studie paharul gol cu un aer nenorocit. După toate aparenţele, în junglă a avut loc o ceartă şi cea mai mare parte a echipei pornite în expediţie a luat-o mai devreme pe drumul de întoarcere. Au găsit ceva atât de important, încât au vrut să plece imediat, dar Whittlesey n-a fost de acord. El a rămas, împreună cu un tip pe nume Crocker. Se pare că amândoi au murit în junglă. Dar când i-am cerut lui Von Oster mai multe amănunte despre statuetă, a devenit dintr-odată mai reţinut. Se întinse, melancolic, şi începu să se uite după chelneriţă. Cred c-o să fiu nevoit să dau de urma cuiva care a făcut parte din expediţie.

– O să ai nevoie de mult noroc, zise Margo. Au fost ucişi cu toţii, într-un accident de avion, pe drumul de întoarcere.

Smithback o privi cu atenţie.

– Ei, rahat. Şi cum de ştii tu asta?

Ea ezită, amintindu-şi că Pendergast le ceruse să păstreze confidenţialitatea. Pe urmă se gândi la Frock, la felul în care în care o strânsese de mână în dimineaţa aceea, cu atâta înverşunare. „Nu putem scăpa ocazia. Nu trebuie să lăsăm şansa asta să treacă pe lângă noi."

– O să vă povestesc ceea ce ştiu, spuse ea, tărăgănând cuvintele. Dar trebuie să păstraţi totul numai pentru voi. Şi trebuie să fiţi de acord să mă ajutaţi oricum veţi putea.

– Ai grijă ce faci, Margo, o avertiză Moriarty.

– Să te ajutăm? Sigur, nici o problemă, zise Smithback. Dar cum, apropo?

Ezitând, Margo le povesti despre întâlnirea cu Pendergast din Zona de Siguranță: despre mulajul ghearei și al rănii, despre lăzi, despre istorisirea lui Cuthbert. Și le descrise statueta lui Mbwun pe care o găsise în expoziție – trecând peste spaima ei și peste fugă. Știa că Smithback n-ar fi crezut-o într-o mai mare măsură decât Moriarty.

– Așa că, atunci când ai apărut tu, conchise, tocmai îl întrebam pe George ce știe despre blestemul tribului Kothoga.

Moriarty ridică din umeri.

– De fapt, nu chiar așa de multe. Conform legendelor locale, Kothoga era un grup tenebros, un cult al vraciului. Se credea că puteau controla demonii. Exista o creatură – un animal de casă, dacă vreți – pe care o foloseau ca să răzbune omorurile. Aceasta era Mbwun, Cel-Care-Umblă-Pe-Patru-Picioare. Pe urmă, Whittlesey a dat peste statueta asta și peste alte câteva obiecte, le-a împachetat și le-a trimis la muzeu. Bineînțeles că astfel de dislocări de obiecte sacre s-au mai petrecut în nenumărate rânduri. Însă, după aceea, el se rătăcește în junglă și nu mai apare niciodată, iar restul membrilor expediției mor pe drumul de întoarcere... Ridică din umeri. Blestemul.

– Iar acum oamenii mor în muzeu, spuse Margo.

– Ce tot spui tu – între blestemul lui Mbwun, poveștile despre o fiară a muzeului și crimele de acum există o legătură? Ei, haide, Margo, nu trebuie să fii atât de convinsă că e așa.

Ea își ațintи ochii asupra lui.

– Nu mi-ai spus tu că Cuthbert a adus statueta în expoziție în ultimul moment?

– E adevărat, zise Moriarty. S-a ocupat el însuși de relicva asta. Nu e neobișnuit, ținând cont de faptul că e o piesă atât de valoroasă. Cât despre amânarea plasării ei în expoziție, cred că a fost ideea lui Rickman. Probabil s-a gândit c-o să stârnească mai mult interes.

– Mă îndoiesc, spuse Smithback. Mintea ei nu lucrează în felul ăsta. Dacă își dă silința, atunci o face ca să *evite* atragerea atenției. Fă-o să adulmece un scandal, și se zbârcește precum un fluture de noapte în flacăra lumânării. Chicoti.

– Oricum, de ce te interesează pe tine toate astea? îl întrebă Moriarty.

– Crezi că un artefact vechi şi prăfuit nu-mi trezeşte interesul?

Smithback prinse în sfârşit privirea chelneriţei şi-i ceru să mai aducă încă un rând de băuturi.

– Păi, e evident că Rickman n-o să te lase să scrii despre asta, zise Margo.

Smithback se strâmbă.

– Foarte adevărat. S-ar putea să-i ofensez pe indigenii Kothoga din New York. De fapt, e din cauză că Von Oster mi-a spus că Rickman a fost foarte agitată din pricina asta. Aşa că m-am gândit că aş putea face nişte săpături ca să dau peste ceva mizerii. Peste ceva care să mă plaseze într-o poziţie mai avantajoasă pentru negocieri în momentului următorului nostru tête-à-tête. Ştiţi, ceva de genul: „Capitolul ăsta rămâne, sau trimit povestea despre Whittlesey la revista *Smithsonian*".

– Păi, stai puţin, zise Margo. Eu nu ţi-am împărtăşit secretul ca să scoţi nişte bani din el. Nu înţelegi? Trebuie să aflăm mai multe despre lăzile cu pricina. Indiferent ce creatură o fi omorând oamenii, o interesează ceva care se află în ele. Trebuie să *descoperim* despre ce e vorba.

– Atunci ceea ce trebuie să facem într-adevăr este să găsim jurnalul ăla, spuse Smithback.

– Dar Cuthbert zice că s-a pierdut, făcu Margo.

– Ai căutat în baza de date cu achiziţiile muzeului? spuse Smithback. Poate că acolo există o serie de informaţii. Aş face-o eu însumi, dar sunt în coada listei celor care au acces la date secrete.

– Şi eu la fel, ripostă Margo. Şi n-am avut o zi bună în ceea ce priveşte computerele.

Le reproduse discuţia ei cu Kawakita.

– Ce zici de Moriarty, aici de faţă? întrebă Smithback. Tu eşti un vrăjitor al computerelor, este? Pe lângă asta, în calitate de asistent de custode, ai acces la date ultrasecrete.

– Cred că ar trebui să lăsăm autorităţile să se ocupe de treaba asta, dădu Moriarty înapoi, cu demnitate. Aici nu se cade să ne amestecăm noi.

– Nu înţelegi? insistă Margo. *Nimeni* nu ştie cu ce ne confruntăm de fapt. Sunt în joc vieţile oamenilor – poate şi viitorul muzeului.

– Știu că motivele tale sunt nobile, Margo, zise Moriarty. Dar mă îndoiesc de ale lui Bill.

– Motivele mele sunt tot atât de pure precum primăvara din Pieria, i-o întoarse Smithback. Rickman asediază citadela jurnalistică a adevărului. Mă străduiesc să-i apăr meterezele, nimic mai mult.

– N-ar fi mai ușor să faci cum vrea Rickman? îl întrebă celălalt. Cred că vendeta ta e puțin cam copilărească. Și știi ce? Nici n-o să ai câștig de cauză.

Băuturile sosiră, iar Smithback o dădu pe a sa peste cap și expiră plin de încântare.

– Într-o bună zi, o să-i vin de hac ticăloasei ăsteia, spuse.

22

Beauregard termină de scris şi îşi îndesă agenda într-un buzunar de la spate. Ştia că trebuia într-adevăr să semnaleze incidentul. La naiba cu asta. Tânăra era atât de speriată încât era evident că nu punea nimic la cale. Urma să-şi prezinte raportul când avea să i se ivească ocazia, nicidecum mai devreme.

Era în toane proaste. Nu-i plăcea s-o facă pe paznicul de uşi. Totuşi, era mai bine decât să dirijezi circulaţia într-o intersecţie cu semaforul defect. Şi avea să facă o bună impresie în faţa lui O'Ryans. „Da, avea să spună, mă ocup de cazul de la muzeu. Îmi pare rău, nu pot să vorbesc despre asta."

„Pentru un muzeu, locul ăsta e al naibii de liniştit", îşi spuse el. Îşi închipuise că, într-o zi obişnuită, muzeul trebuia să freamăte de atâta activitate. Dar începând de duminică, în muzeu nimic nu mai era normal. Cel puţin, în timpul zilei, angajaţii intraseră şi ieşiseră din sălile noii expoziţii. Însă după aceea o închiseseră, în aşteptarea festivităţii de deschidere. În afara celor care aveau permisiunea scrisă a doctorului Cuthbert, nimeni nu mai trebuia lăsat înăuntru, cu excepţia poliţiştilor sau a paznicilor aflaţi în misiune oficială. Slavă Domnului că schimbul i se termina la ora şase şi că urma să petreacă două zile departe de locul ăla. Singur, la pescuit, în munţii Catskill. De două săptămâni aştepta, cu nerăbdare, să ajungă acolo.

Îşi plimbă mâna de-a lungul tocului pistolului său S&V special, de calibrul .38, simţindu-se în siguranţă. Gata de acţiune, ca de obicei. Iar

de celălalt şold i se sprijinea un revolver încărcat cu suficientă muniţie cât să îngenuncheze un elefant.

Auzi, în spatele lui, zgomotul înăbuşit al unor paşi.

Se răsuci, cu bătăile inimii brusc înteţite, pentru a da cu ochii de uşile închise ale expoziţiei. Descoperi o cheie, le descuie şi privi încordat înăuntru.

– Cine-i acolo?

Ca singur răspuns, o adiere îi răcori obrajii.

Închise uşile şi verifică încuietoarea. Puteai să ieşi, dar nu puteai să intri. Fata pătrunsese, probabil, prin intrarea din faţă. Dar aia n-o fi fost încuiată? Nu i se spunea niciodată nimic.

Sunetul se auzi din nou.

„Ei, la naiba, îşi spuse, nu-i treaba mea să verific interiorul. Nu trebuie să las pe nimeni să intre în expoziţie. Nu mi s-a spus niciodată nimic despre cei care vor să iasă."

Beauregard începu să fredoneze o melodie, bătând tactul cu două degete pe coapsă. Încă zece minute şi avea să fie în afara acelei clădiri blestemate, bântuite.

Sunetul se auzi din nou.

Descuie uşile pentru a doua oară şi îşi vârî capul mult înăuntru. Reuşi să deslueşască câteva forme vagi: vitrine de expoziţie şi un coridor semiobscur de intrare.

– Aici poliţia. Voi de-acolo, vă rog, răspundeţi.

Vitrinele erau întunecate, iar pereţii acoperiţi de umbre neclare. Nici un răspuns.

Retrăgându-se, Beauregard îşi scoase staţia radio.

– Beauregard către Centru, mă auziţi?

– Aici TDN. Ce s-a întâmplat?

– Raportez zgomote la intrarea din spate a expoziţiei.

– Ce fel de zgomote?

– Nedefinite. De parcă ar fi cineva înăuntru.

Auzi zvonul unor glasuri şi un râs înăbuşit.

– Ei..., Fred?

– Ce e?

Cu fiecare minut care trecea, Beauregard devenea tot mai nervos. Dispecerul de la postul de coordonare era un ticălos clasa-ntâi.

– Mai bine nu intra acolo.

– De ce nu?

– Ar putea fi monstrul, Fred. S-ar putea să pună laba pe tine.

– Du-te naibii, murmură Fred, pentru sine.

Nu trebuia să facă nici un fel de cercetări fără acoperire, iar dispecerul o știa.

De dincolo de uși veni un zgomot scrijelitor, de parcă ar fi fost râcâite de ceva cu gheare. Beauregard își dădu seama că respira cu greutate și din ce în ce mai repede.

Stația radio cârâi.

– Încă n-ai văzut monstrul? se auzi vocea.

– Repet, raportez zgomote neidentificate în expoziție, spuse Beauregard, străduindu-se să vorbească cu un glas cât mai normal cu putință. Am nevoie de acoperire pentru cercetări.

– Vrea acoperire. Râsul înăbușit se auzi din nou. Fred, nu avem de unde să facem rost de acoperire. Toată lumea e ocupată.

– Ascultă, zise Beauregard, pierzându-și răbdarea. Cine e cu tine? De ce nu-l trimiți încoace?

– McNitt. E în pauza de cafea. Corect, McNitt?

Beauregard auzi alte râsete.

Închise stația radio. „Naiba să-i ia naiba pe ăștia", își spuse. Puțin profesionalism. Nu putea decât să spere că locotenentul asculta pe frecvența lor.

Rămase în așteptare pe holul întunecos. „Încă cinci minute și am plecat."

– TDN către Beauregard. Mă auzi?

– Recepție, răspunse el.

– McNitt n-a ajuns încă?

– Nu, zise Beauregard. Și-a terminat în sfârșit pauza de cafea?

– Ei, glumeam, spuse TDN, puțin cam nervos. L-am trimis imediat.

– Păi, atunci s-a rătăcit, zise Beauregard. Iar schimbul meu se termină peste cinci minute. Sunt liber în următoarele patruzeci și opt de ore și nimic n-o să schimbe asta. Mai bine l-ai chema prin radio.

– Dacă e pe recepţie, făcu TDN.

Lui Beauregard îi veni brusc o idee.

– Pe unde vine McNitt? A luat liftul din Sectorul 17, cel din spatele postului de coordonare?

– Da, aşa i-am spus. Liftul din Sectorul 17. Am planul clădirii, acelaşi pe care îl ai şi tu.

– Deci trebuie să treacă prin expoziţie ca să ajungă aici. Deşteaptă treabă. Ar fi trebuit să-l trimiţi prin bufetul cu autoservire.

– Auzi, Freddie băiete, nu-mi vorbi mie despre deşteptăciune. El e cel care s-a rătăcit. Anunţă-mă când soseşte.

– Într-un fel sau altul, eu plec de aici peste cinci minute, zise Beauregard. Pe urmă o să-l doară capul pe Effinger. Terminat şi deconectat.

În momentul acela, auzi un zgomot brusc în expoziţie. Părea să fi fost o bufnitură înăbuşită. „Isuse, se gândi, McNitt." Descuie uşile şi intră, deschizând tocul pistolului de calibrul .38.

TDN luă o altă gogoaşă şi o mestecă, înghiţind-o odată cu o gură de cafea. Staţia radio şuieră.

– McNitt către Centru. Răspunde, TDN.

– Recepţie. Unde dracu' eşti?

– La intrarea din spate. Beauregard nu-i aici. Nu pot lua legătura cu el în nici un chip.

– Lasă-mă să-ncerc eu. Apăsă butonul de emisie. TDN către Beauregard. Fred, răspunde. TDN către Beauregard... Ei, McNitt, cred că şi-a ieşit din sărite şi s-a dus acasă. Schimbul lui tocmai se termina. Totuşi, tu cum ai ajuns acolo?

– Am luat-o pe unde mi-ai spus, dar am găsit uşa din faţă a expoziţiei încuiată, aşa că a trebuit să ocolesc. M-am rătăcit un pic.

– Stai pe-aproape, bine? Schimbul lui trebuie să apară dintr-o clipă-ntr-alta. Effinger, aşa scrie aici. Anunţă-mă prin staţie când apare şi pe urmă întoarce-te încoace.

– Effinger vine chiar acum. Ai de gând să-i faci raport lui Beauregard? întrebă McNitt.

– Îţi arde de glume? Nu-s o nenorocită de dădacă.

23

Tolănindu-se pe bancheta ponosită din spatele Buick-ului, D'Agosta aruncă o privire către Pendergast. „Isuse, cugetă, un tip ca el ar fi trebuit să primească ultimul model de mașină de oraș." În loc de asta, îi dăduseră un Buick vechi de patru ani și un șofer care abia dacă vorbea limba engleză.

Ochii lui Pendergast erau pe jumătate închiși.

– Intră pe Eighty-sixth și traversează Central Park, strigă D'Agosta.

Șoferul vira brusc, străbătând două alei din partea de vest a Central Park și începu traversarea cu motorul vuind.

– Ia-o pe Fifth către Sixty-fifth și traverseaz-o, spuse locotenentul. Pe urmă mergi un cvartal către nord, pe Third, și fă la dreapta pe Sixty-sixth.

– Pe Fifty-nine ajungem mai repede, zise șoferul, cu un accent pronunțat din Orientul Mijlociu.

– Nu la ora asta de vârf a serii, strigă D'Agosta.

„Hristoase, nici măcar nu fuseseră în stare să găsească un șofer care să știe să meargă prin oraș."

Virând și intrând în viteză pe bulevard, mașina zbură pe lângă intrarea pe Sixty-fifth Street.

– Ce dracu faci? zise D'Agosta. Tocmai ai trecut de Sixty-fifth.

– Îmi cer scuze, spuse șoferul, intrând pe Sixty-one, într-un ambuteiaj de proporții.

– Nu-mi vine să cred, i se adresă D'Agosta lui Pendergast. Ar trebui să le ceri să-l concedieze pe caraghiosul ăsta.

Pendergast zâmbi, cu ochii încă pe jumătate închiși.

– A fost, ca să spun așa, un dar din partea biroului din New York. Dar întârzierea o să ne dea ocazia să stăm de vorbă.

Se lăsă pe speteaza banchetei uzate.

Își petrecuse ultima jumătate a după-amiezii la autopsia lui Jolley. D'Agosta refuzase invitația.

– Cei de la laborator au găsit mai multe tipuri de ADN în eșantionul nostru. Unul era uman, iar celălalt, de la un gecko.

D'Agosta își întoarse ochii către el.

– Gecko? Ce e un gecko? întrebă.

– Un soi de șopârlă. Destul de inofensivă. Îi place să stea pe ziduri și să se încălzească la soare. Când eram copil, într-o vară ai mei au închiriat o vilă cu vedere către Mediterana, iar ele acopereau pereții. În orice caz, specialistului de la laborator rezultatele i s-au părut atât de surprinzătoare, încât a crezut că era o glumă.

Își deschise servieta.

– Ăsta e raportul autopsiei lui Jolley. Mă tem că nu-s prea multe noutăți. Același mod de operare, trupul oribil sfâșiat, regiunea talamică a creierului lipsă. La cabinetul medicului legist au estimat că, pentru a provoca niște răni atât de adânci dintr-o singură lovitură, ar fi necesară o forță – se uită pe o foaie dactilografiată – care ar depăși-o de douăsprezece ori pe cea a unui bărbat puternic. Nu e nevoie să mai spun că e doar o estimare.

Pendergast mai dădu câteva pagini.

– Au fost făcute și testele pentru depistarea enzimelor din salivă de pe eșantioanele de creier prelevate de la băiatul mai mare și de la Jolley.

– Și...?

– Ambele rezultate au fost pozitive în ceea ce privește prezența salivei.

– Isuse. Vrei să spui că ucigașul mănâncă nenorocitul de creier?

– Nu numai că-l mănâncă, domnule locotenent, dar îi mai curg și balele deasupra mâncării. El, sau ea, nu are, evident, nimic de-a face cu bunele maniere. Ai primit raportul SOC? Pot să-l văd?

D'Agosta i-l întinse.

– Aici n-o să găseşti nimic care să te surprindă. Sângele de pe tablou era al lui Jolley. Au găsit urme de sânge ducând pe lângă Zona de Siguranţă şi în josul scărilor, către nivelul de dedesubtul subsolului. Dar bineînţeles că ploaia din noaptea trecută a spălat toate urmele de acolo.

Pendergast studie documentul.

– Iar ăsta e raportul despre uşa care duce spre seif. Cineva chiar a lovit-o în repetate rânduri, probabil cu un obiect bont. Erau şi acolo trei zgârieturi ca de furcă, asemănătoare cu cele găsite pe trupurile victimelor. Făcute şi de data asta cu o forţă considerabilă.

Pendergast luă dosarele.

– Se pare că e necesar să acordăm mai multă atenţie zonei de sub subsol. În esenţă, Vincent, povestea asta cu ADN-ul e cea mai bună şansă pe care am avut-o până acum. Dacă putem da de urma provenienţei acelei bucăţi de gheară, o să avem prima pistă solidă. De aceea am solicitat această întâlnire.

Maşina se opri în faţa peluzei unei clădiri din cărămidă roşie, acoperite de iederă şi cu faţada către East River. Un paznic îi conduse la o uşă laterală.

Odată ajunşi în interiorul laboratorului, Pendergast se sprijini de o masă din centrul încăperii şi începu să discute cu oamenii de ştiinţă, aceştia fiind Buchholtz şi Turow. D'Agosta admiră uşurinţa cu care putea prelua sudistul conducerea evenimentelor.

– Eu şi colegul meu am vrea să înţelegem cum decurge procesul de obţinere a secvenţelor ADN, spunea agentul FBI. Trebuie să ştim cum aţi ajuns la aceste rezultate şi dacă vor mai fi necesare şi alte analize. Sunt sigur că mă înţelegeţi.

– Desigur, spuse Buchholtz.

Era energic, mărunţel şi tot atât de pleşuv precum piscul Monadnock.

– Asistentul meu, doctorul Turow, aici de faţă, a făcut analizele.

Turow făcu un pas înainte, agitându-se.

– Când am primit eşantionul, spuse el, ni s-a cerut să aflăm dacă provine de la un mamifer carnivor, de mari dimensiuni. Mai exact, de la o felină mare. În astfel de cazuri, comparăm ADN-ul din eşantion cu cel provenit de la, să zicem, cinci sau şase specii cu care ar fi posibil

să se potrivească. Dar selectăm și un animal al cărui ADN *nu* coincide, cu siguranță, cu cel al eșantionului și pe care îl numim grup exterior. E un fel de metodă de verificare. Ceea ce spun are sens?

– Până acum, da, răspunse Pendergast. Dar luați-mă ușor. În domeniul ăsta, sunt ca un copil.

– De obicei, folosim drept grup exterior ADN-ul uman, pentru că a fost cartografiat într-o atât de mare măsură. Oricum, supunem eșantionul unei RPL – ceea ce înseamnă Reacție de Polimerizare în Lanț. Asta produce mii și mii de copii ale genelor de analizat. Ne oferă o mulțime de materiale cu care să lucrăm, înțelegeți?

Arătă către o instalație enormă, pe flancurile căreia erau atașate benzi lungi și transparente, din plexiglas. În spatele acestora erau dungi verticale, de culoare întunecată, aranjate sub forma unor modele complicate.

– E o mașină de electroforeză cu suspensie coloidală în câmp pulsator. Plasăm eșantionul aici, înăuntru, iar fragmentele sale migrează prin suspensia coloidală, de-a lungul acestor benzi, în funcție de greutatea lor moleculară. Sunt evidențiate sub forma dungilor întunecate pe care le vedeți. După modelul lor și cu ajutorul computerului nostru, putem afla ce gene sunt prezente în eșantion.

Respiră adânc.

– Oricum, am obținut un rezultat negativ în privința genelor felinelor mari. Un rezultat *foarte* negativ. Nu există nici un fel de asemănare. Iar, spre surprinderea noastră, rezultatul a fost *pozitiv* în ceea ce privește grupul exterior, adică *homo sapiens*. Și, după cum ați aflat, am identificat secvențe de ADN specifice mai multor specii de gecko – sau așa s-ar părea. Turow avea un aer cam plouat. Dar, cu toate acestea, cea mai mare parte a genelor din eșantion au rămas neidentificate.

– Așadar, de aceea ați presupus că eșantionul a fost contaminat.

– Da. Contaminat sau degradat. Numeroasele perechi de baze complementare sugerează un nivel ridicat de degradare genetică.

– Degradare genetică? întrebă Pendergast.

– Când ADN-ul este degradat sau anormal, se întâmplă adesea ca o secvență lungă a aceleași perechi de baze complementare să se repete în mod necontrolat. Virușii pot produce degradarea ADN-ului. Sau radiațiile, anumite substanțe chimice, chiar și cancerul.

Pendergast începuse să se foiască prin laborator, studiind tot ceea ce îl înconjura mânat de o curiozitate aproape la fel de puternică precum a unei pisici.

– Aceste gene de gecko mă interesează într-o foarte mare măsură. Care e semnificaţia lor exactă?

– Aici e marele mister, spuse Turow. Sunt gene foarte rare. Există gene extrem de comune, cum ar fi cytocrom B, care poate fi întâlnită la orice specie, începând cu sturz şi terminând cu omul. Dar aceste gene de gecko – ei bine, nu ştim nimic despre ele.

– Vreţi să spuneţi că, de fapt, ADN-ul nu provine de la un animal, aşa e? întrebă D'Agosta.

– Nu de la un mamifer mare, carnivor, care să ne fie cunoscut, răspunse Buchholtz. Am verificat toţi taxonii relevanţi. Coincidenţele existente nu sunt suficiente nici măcar pentru a spune că provine de la un gecko. Aşa că, în urma unui proces de eliminare, aş spune că eşantionul a fost prelevat, probabil, de la o fiinţă umană. Dar e degradat sau contaminat. Rezultatele sunt ambigui.

– Eşantionul, spuse Pendergast, a fost descoperit în cadavrul unui băieţel ucis.

– A! făcu Turow. Asta ar putea explica, cu uşurinţă, contaminarea cu material genetic uman. De fapt, pentru noi ar fi mult mai simplu dacă am afla astfel de date în prealabil.

Pendergast se încruntă.

– Din câte am înţeles eu, eşantionul a fost prelevat de medicul legist din canalul rădăcinii unei gheare şi s-au făcut toate eforturile posibile pentru a se evita contaminarea.

– Nu e nevoie decât de o singură celulă, zise Turow. O gheară, spuneţi? Căzu un moment pe gânduri. Permiteţi-mi să avansez o ipoteză. Gheara ar putea fi a unei şopârle şi ar fi putut fi puternic contaminată de sângele victimei sale. A oricărui fel de şopârlă – nu neapărat a unui gecko.

Aruncă o privire către Buchholtz.

– Am identificat o parte a ADN-ului ca aparţinând unui gecko pentru că un tip din Baton Rouge a făcut, acum câţiva ani, un studiu genetic asupra unei astfel de şopârle şi a înregistrat rezultatele în

GenLab. Altfel ne-ar fi fost necunoscute, precum majoritatea celorlalte din eşantion.

Pendergast se uită la Turow.

– Dacă nu vă deranjează, aş dori să se mai facă şi alte teste, pentru a ni se spune, cu exactitate, care e rolul acestor gene de gecko.

Turow încruntă din sprâncene.

– Domnule Pendergast, analizele n-au prea multe şanse de a fi încununate de succes şi ar putea dura săptămâni întregi. Eu am impresia că misterul a fost deja rezolvat...

Buchholtz îl bătu cu palma pe spate.

– Să n-o facem pe deştepţii faţă de domnul agent Pendergast. La urma urmelor, poliţia plăteşte, iar procedura este *foarte* costisitoare.

Pendergast afişă un zâmbet larg.

– Mă bucur că aţi pomenit despre asta, doctore Buchholtz. Trimiteţi nota de plată la FBI, directorului de Operaţiuni Speciale. Scrise adresa pe cartea sa de vizită. Şi vă rog să nu vă faceţi nici o grijă. Oricare ar fi costurile, n-au nici o importanţă.

D'Agosta nu putu să nu rânjească. Îşi dăduse seama ce făcea Pendergast: îşi lua revanşa pentru automobilul mizerabil. Clătină din cap. „Un tip dat dracului."

24

Joi

În dimineața zilei de joi, la ora unsprezece și un sfert, un bărbat care pretindea că este reîncarnarea faraonului egiptean Toth a căzut pradă unui acces de nebunie și a rupt-o la fugă prin aripa destinată Antichității, dărâmând două exponate din Templul din Azar-Nar, spărgând o vitrină și trăgând o mumie afară din mormânt. A fost nevoie de trei polițiști pentru a-l opri și mai mulți custozi au lucrat tot restul zilei pentru a înlocui bandajele și a recupera praful antic.

Peste mai puțin de o oră, o femeie a ieșit în goană din Sala Marilor Maimuțe Antropoide, îngăimând ceva despre o siluetă ghemuită pe care o zărise într-un colț întunecat al toaletei. O echipă de televiziune, care aștepta pe treptele intrării dinspre sud pentru a surprinde o imagine fugară a lui Wright, a filmat, în întregime, ieșirea femeii isterizate.

În jurul orei prânzului, o grupare care se autointitula Alianța împotriva Rasismului a început să picheteze în exteriorul muzeului, cerând ca expoziția *Superstiții* să fie boicotată.

La începutul după-amiezii, Anthony McFarlane, un filantrop vestit în toată lumea și, totodată, un vânător sportiv de animale mari, a oferit o recompensă de cinci sute de mii de dolari pentru capturarea și livrarea în bune condiții a fiarei din muzeu. Conducerea instituției s-a grăbit să tăgăduiască orice legătură cu McFarlane.

Presa a menţionat toate aceste evenimente în timp util. Însă lumii din exteriorul muzeului nu i s-au adus la cunoştinţă o serie de alte incidente:

Până la amiază, patru angajaţi demisionaseră fără preaviz. Alţi treizeci şi cinci îşi luaseră concedii neplanificate şi aproape trei sute sunaseră, anunţând că erau bolnavi.

La scurtă vreme după ora prânzului, o tânără pregătitoare a specimenelor din Departamentul de Paleontologie a Vertebratelor a leşinat la masa ei din laborator. A fost transportată la cabinetul medical, unde a solicitat un concediu prelungit şi o despăgubire, acuzând un stres sever, atât emoţional, cât şi fizic.

La ora trei după-amiaza, serviciul de pază răspunsese deja la şapte cereri de investigare a unor zgomote suspecte, sesizate în diverse zone îndepărtate ale muzeului. Până la ora stingerii, poliţiştii de la postul de comandă din interiorul muzeului verificaseră patru semnalări de creaturi suspecte, nici una dintre acestea nefiind confirmată.

Mai târziu, centrala telefonică a muzeului avea să raporteze numărul de telefoane legate de creatură primite în ziua aceea: o sută şapte, inclusiv apeluri anonime, ameninţări cu bombă şi oferte de ajutor de la diverse persoane, de la exterminatori până la spiritişti.

25

Smithback deschise cu grijă uşa soioasă şi cercetă cu atenţie încăperea. Ăsta, cugetă el, era, probabil, unul dintre cele mai macabre locuri din muzeu: zona de depozitare a Laboratorului de Antropologie, sau, în jargonul angajaţilor, Camera Scheletelor. Muzeul deţinea una dintre cele mai mari colecţii de schelete din ţară, ocupând locul doi după Institutul Smithsonian – douăsprezece mii numai în încăperea aceea. Majoritatea le aparţineau indienilor din America de Nord şi de Sud şi africanilor, fiind colecţionate în secolul al nouăsprezecelea, în timpul epocii de glorie a antropologiei fizice. Din podea şi până-n tavan se înălţau şiruri ordonate de sertare metalice; fiecare dintre ele conţinea cel puţin o parte a unui schelet uman. Toate purtau câte o etichetă galbenă, plasată într-un locaş din partea anterioară; pe acestea erau înşiruite numere, nume de triburi şi, uneori, câte o scurtă relatare. Alteori, etichetele mai succinte transmiteau răceala anonimatului.

Smithback petrecuse odată o după-amiază întreagă hoinărind printre sertare, deschizându-le şi citind explicaţiile scrise, în marea lor majoritate, cu litere decolorate, elegante. Îşi notase câteva în agendă:

Specimen nr. 1880-1770
Merge-Prin-Nori. Indian Sioux din Yankton. Ucis în lupta de la Medicine Bow Creek, 1880

Specimen nr. 1899-1206
Cal-Flecar-Rătăcit. Indian Cheyenne din Nord.

Specimen nr. 1933-43469
Anasazi. Canyon del Muerto. Expediția Thorpe-Carlson

Specimen nr. 1912-695
Luo. Lacul Victoria. Donat de generalul-maior Henry Throckmorton, baronet.

Specimen nr. 1872-10
Băștinaș din Insulele Aleutine, proveniență necunoscută.

Era un cimitir cu adevărat straniu.

Dincolo de zona de depozitare se afla labirintul de încăperi care găzduia Laboratorul de Antropologie Fizică. În anii de început, specialiștii își petrecuseră acolo cea mai mare parte a timpului, măsurând oasele și încercând să descopere care erau legăturile dintre rase și care era locul de origine al omenirii, sau făcând alte studii similare. Acum, în laborator se efectuau cercetări complexe în domeniile biochimiei și epidemiologiei.

Cu mai mulți ani în urmă, conducerea muzeului hotărâse – la insistențele lui Frock – să unifice acest laborator cu cele de cercetări genetice și de studiere a ADN-ului. Dincolo de zona prăfuită a depozitului de oase se întindea o alta, foarte curată, care adăpostea o multitudine de centrifuge imense, de autoclave șuierătoare, de aparate pentru electroforeză, de monitoare strălucitoare, de coloane complicate de distilare din sticlă maronie și de instalații pentru dozarea volumetrică – una dintre facilitățile de acest tip care se bucura de cea mai avansată dotare tehnică. Era teritoriul nimănui, de la hotarul dintre vechi și nou, în care își amenajase atelierul de lucru Greg Kawakita.

Smithback privi către ușile laboratorului printre stelajele înalte din depozit. Abia trecuse de ora zece și Kawakita era singura persoană din preajmă. Stătea în picioare dincolo de unul sau două rânduri de rafturi și, printre spațiile libere dintre acestea, Smithback îl putea vedea mișcându-și brusc și sacadat mâna stângă deasupra capului, fluturând ceva. Pe urmă auzi vâjâitul unei undițe și zbârnâitul unei mulinete. „Să mă ia naiba, își spuse Smithback. Tipul pescuiește."

– Ai prins ceva? îi strigă, cu voce puternică.

Auzi o exclamație ascuțită și zgomotul unui băț de undiță în cădere.

– Lua-te-ar naiba, Smithback, zise Kawakita. Ştii, nu e momentul potrivit să umbli pe aici speriind oamenii. Aş fi putut avea un pistol de calibrul .45 sau altceva de genul ăsta.

O luă de-a lungul intervalului dintre rafturi şi apăru de după un colţ, înfăşurându-şi mulineta şi aruncându-i, în glumă, o privire ameninţătoare lui Smithback.

Acesta izbucni în râs.

– Ţi-am spus să nu lucrezi aici, printre atâtea schelete. Acum uite ce s-a întâmplat: până la urmă ţi-ai ieşit din fire.

– Exersam, râse Kawakita. Fii atent. Raftul al treilea. Buffalo Hump.

Aruncă brusc undiţa. Firul vâjâi şi cârligul se izbi, ricoşând apoi, de un sertar din rândul al treilea al stelajului de la capătul intervalului. Smithback se duse într-acolo. Aşa cum era de aşteptat, în sertar se aflau osemintele celui care fusese cândva Buffalo Hump.

Jurnalistul scoase un fluierat admirativ.

Kawakita micşoră lungimea firului, ţinându-i lejer buclele în mâna stângă în timp ce strângea în dreapta capătul de plută al băţului.

– Raftul al cincilea, rândul doi. John Mboya, spuse el.

Firul se arcui din nou prin aer, printre rafturile înghesuite, şi cârligul minuscul atinse eticheta corectă.

– Precum Izaak Walton, zise Smithback, clătinând din cap.

Kawakita rulă firul şi începu să demonteze băţul de bambus.

– Nu e ca şi cum ai pescui în râu, spuse, văzându-şi de treabă, dar e un exerciţiu excelent, mai ales în spaţiul ăsta închis. Mă ajută să mă relaxez în timpul pauzelor. Când nu mi se agaţă firul de unul dintre dulapuri, asta-i treaba.

Imediat după ce fusese angajat la muzeu, Kawakita refuzase biroul însorit de la etajul cinci, care îi fusese oferit, şi ceruse, în schimb, unul mult mai mic, în laborator, spunând că dorea să fie mai aproape de activităţile interesante. De atunci, publicase deja mai multe articole decât unii dintre custozii titulari în întreaga lor carieră. Studiile sale interdisciplinare, abordate sub îndrumarea lui Frock, îl aduseseră repede în postura de custode asistent în domeniul biologiei evoluţioniste, calitate în care îşi dedicase timpul, la început, studiului evoluţiei plantelor. Folosise, cu abilitate, notorietatea mentorului său pentru

propria promovare. Mai târziu, își lăsase temporar deoparte studiul inițial, în favoarea programului dedicat Extrapolatorului de Secvențe Genetice. În afara muncii, singura sa pasiune părea să fie pescuitul; și, mai ales, așa cum le spunea tuturor celor dispuși să-l asculte, urmărirea nobilului și alunecosului somon din oceanul Atlantic.

Strecură undița într-o husă uzată și o sprijini, cu grijă, într-un colț. Cu un semn din cap, îl invită de Smithback să-l urmeze de-a lungul șirurilor lungi de coridoare înguste și îl conduse către un birou mare, înconjurat de trei scaune grele, de lemn. Smithback observă că biroul era acoperit de hârtii, de teancuri de monografii pline de urme unsuroase de degete și de mici tăvi cu nisip acoperite cu folie de plastic, care adăposteau mai multe oase omenești.

– Uită-te la asta, zise Kawakita, împingând ceva în direcția lui.

Era reprezentarea imprimată a unui arbore genealogic, realizată cu cerneală maro pe o hârtie filigranată. Pe ramurile arborelui erau o serie de etichete cu diverse cuvinte în limba latină.

– Frumos, spuse Smithback, așezându-se.

– Presupun că e calificativul care i se potrivește, răspunse Kawakita. Redă viziunea de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea asupra evoluției umane. O capodoperă din punct de vedere artistic, dar o reprezentare denaturată din punct de vedere științific. Lucrez la un mic articol despre concepțiile evoluționiste timpurii, pentru *Human Evolution Quarterly*.

– Când o să apară? întrebă Smithback, cu interes profesional.

– Oh, la anul. La revistele astea lucrurile merg atât de încet.

Smithback puse desenul la loc, pe birou.

– Și ce are asta de-a face cu ERG, sau SAT, sau cum se numește?

– ESG, de fapt, râse Kawakita. N-au nimic în comun. E doar o mică idee de-a mea, o distracție din timpul liber. Încă-mi mai face plăcere să mă murdăresc pe mâini din când în când. Reașează desenul, cu grijă, într-un dosar, apoi se întoarse către scriitor. Așadar, cum progresează capodopera? Madame Rickman încă îți mai face zile fripte?

Smithback începu să râdă.

– Cred că luptele pe care le port împotriva tiraniei le sunt, de acum, cunoscute tuturor. Dar asta e, ea însăși, o altă carte. De fapt, am venit să discutăm despre Margo.

Kawakita se așeză în partea opusă a biroului.

– Margo Green? Ce-i cu ea?

Smithback se apucă să răsfoiască, într-o doară, unul dintre teancurile de monografii de pe birou.

– Am înțeles că are nevoie de ajutorul tău într-o anumită privință.

Kawakita își miji ochii.

– Mi-a telefonat aseară, ca să mă-ntrebe dacă poate rula niște date prin Extrapolator. I-am spus că programul încă nu e gata. Ridică din umeri. Practic, e adevărat. Nu pot garanta, sută la sută, exactitatea corelațiilor pe care le realizează. Dar sunt foarte ocupat zilele astea, Bill. Nu am timp să călăuzesc pe cineva prin program.

– Nu s-ar putea spune că, în ceea ce privește activitatea științifică, ea ar fi o ignorantă pe care s-o duci de mână, ripostă Smithback. Face, pe cont propriu, niște cercetări genetice importante. Ar trebui s-o primești aici, în laborator, din când în când. Împinse teancul de monografii într-o parte și se aplecă înspre celălalt. S-ar putea să nu te doară dacă o să-i dai puștoaicei o șansă, spuse. Îi e destul de greu acum. Știi, tatăl ei a murit cu vreo două săptămâni în urmă.

Kawakita păru surprins.

– Adevărat? Despre asta vorbeați amândoi în barul personalului?

Smithback dădu din cap.

– N-a spus multe, dar se gândește dacă să plece de la muzeu.

– Ar face o greșeală, se încruntă Kawakita.

Dădu să spună ceva, dar se răzgândi dintr-odată. Se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi lung pe Smithback, cântărindu-l.

– E un gest extrem de altruist din partea ta, Bill. Își țuguie buzele, dând ușor din cap. Bill Smithback, bunul samaritean. Noua ta imagine, eh?

– Asta e William Smithback pentru tine.

– Bill Smithback, cercetașul, continuă Kawakita. Apoi clătină din cap. Da de unde, nu sună plauzibil. De fapt, n-ai venit aici ca să discutăm despre Margo, nu-i așa?

Smithback șovăi.

– Ei, ăsta a fost unul dintre motive, admise el.

– Știam eu, triumfă Kawakita. Haide, dă-i drumul.

– Oh, bine, oftă Smithback. Fii atent: încerc să obţin câteva informaţii despre expediţia Whittlesey.

– Despre *ce?*

– Despre expediţia în America de Sud care a adus statueta Mbwun. Ştii, atracţia noii expoziţii.

Revelaţia lumină chipul lui Kawakita. Despre asta trebuie să fi vorbit bătrânul Smith ieri, la Ierbar.

– Ce-i cu ea?

– Ne gândim că există o legătură între expediţie şi crimele de acum.

– Ce? făcu Kawakita, neîncrezător. Nu-mi spune că începi cu prostiile despre fiara din muzeu. Şi ce înţelegi prin „noi"?

– N-am spus că eu cred un anume lucru, OK? răspunse Smithback, evaziv. Dar am auzit, de curând, multe poveşti stranii. Iar Rickman e un pachet de nervi din cauza prezenţei statuetei în expoziţie. Expediţia a adus şi alte obiecte, în afară de relicva asta – de fapt, câteva lăzi. Vreau să aflu mai multe despre ele.

– Şi, mai exact, ce vrei să faci cu toate astea? întrebă Kawakita.

– Nimic. Dar tu eşti asistent de custode. Ai acces la informaţiile secrete din computerul muzeului. Poţi interoga baza de date despre obiectele intrate, ca să afli despre lăzi.

– Mă îndoiesc că au fost înregistrate vreodată, spuse Kawakita. Dar, oricum ar fi, nu are nici o importanţă.

– De ce nu? întrebă Smithback.

Celălalt râse.

– Aşteaptă-mă aici o clipă.

Se ridică şi se îndreptă spre laborator. Reveni peste câteva minute, cu o foaie de hârtie în mână.

– Probabil că eşti paranormal, spuse, întinzându-i hârtia. Uite ce am găsit printre e-mailurile de azi-dimineaţă.

MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ
AL ORAŞULUI NEW YORK
NOTĂ INTERNĂ

Către: Custozi şi Personalul de Conducere
De la: Lavinia Rickman
CC: Wright, Lewallen, Cuthbert, Lafore

Ca urmare a recentelor evenimente nefericite, mass-media şi, în general, publicul îi acordă muzeului o atenţie deosebită. Aceasta fiind situaţia, am vrut să folosesc ocazia pentru a revizui politica muzeului în ceea ce priveşte comunicarea cu exteriorul.

Toate discuţiile cu presa se vor purta prin intermediul Biroului de Relaţii cu Publicul. Nu se vor face comentarii confidenţiale sau oficiale referitoare la problemele muzeului în prezenţa jurnaliştilor sau a altor reprezentanţi ai mass-media. Declaraţiile date către persoanele angajate în pregătirea interviurilor, documentarelor, cărţilor sau articolelor despre muzeu şi asistenţa acordată acestora vor fi intermediate de biroul nostru. Nerespectarea instrucţiunilor va atrage după sine sancţionarea de către Conducere.

Vă mulţumesc pentru cooperarea din aceste momente dificile.

– Hristoase, murmură Smithback. Uită-te la asta. „Persoanele angajate în pregătirea cărţilor".

– Se referă la tine, Bill, râse Kawakita. Aşa că, vezi? Am mâinile legate. Scoase o batistă din buzunarul de la spate şi îşi suflă nasul. Sunt alergic la praful de oase, explică apoi.

– Nu-mi vine să cred, făcu Smithback, recitind nota internă.

Kawakita îşi puse braţul în jurul umerilor lui.

– Bill, prietene, ştiu că povestea asta ar face furori. Şi mi-ar plăcea să te ajut să scrii cea mai controversată, sângeroasă şi obscenă carte posibilă. Numai că nu pot. O să fiu sincer. Îmi construiesc o carieră aici şi – îi strânse umerii mai tare – mă străduiesc să obţin un post mai bun. Nu-mi pot permite să stârnesc, tocmai acum, asemenea valuri. Va trebui s-o iei pe alt drum. OK?

Smithback dădu din cap, cu resemnare.

– OK.

– Nu pari convins, râse Kawakita. Oricum, mă bucur că m-ai înţeles. Îl ridică cu blândeţe pe scriitor în picioare. O să-ţi spun eu ce facem. Ce-ai zice de o mică partidă de pescuit duminică? Se prevede încheierea timpurie a sezonului de reproducere pe râul Connetquot.

Smithback zâmbi, în sfârşit.

– Fă-mi lipeala cu câteva dintre micile tale nimfe drăceşti, spuse. Ne-am înţeles.

26

D'Agosta era în drum spre partea opusă a muzeului când primi un nou apel. Apariție periculoasă, Sectorul 18, Camera Computerului.

Își îndesă stația radio înapoi în suport și oftă, cu gândul la picioarele lui istovite. În locul ăla afurisit, toată lumea îl vedea pe bau-bau.

Pe holul din fața Camerei Computerului se îngrămădeau o duzină de persoane, glumind cu nervozitate. Lângă ușa închisă stăteau doi polițiști în uniformă.

– OK, spuse D'Agosta, scoțând un trabuc. Cine a văzut creatura?

Un tânăr făcu un pas înainte. Halat alb de laborator, umeri lăsați, ochelari cât un fund de borcan, calculator și pager atârnând de curea. „Cerule, își spuse D'Agosta, unde îi găseau?" Ăsta era perfect.

– De fapt, n-am văzut nimic, spuse el, dar în Camera Sistemului Electric s-a auzit o bufnitură. A sunat ca o lovitură de berbece, de parcă cineva ar fi încercat să iasă prin ușă...

D'Agosta se întoarse către cei doi polițiști.

– Să verificăm.

Răsuci zadarnic mânerul ușii, iar cineva îi oferi o cheie și o explicație.

– Am încuiat-o. N-am vrut să iasă ceva afară...

El își flutură palma. Povestea devenea ridicolă. Toată lumea era îngrozită. Cum naiba putuseră planifica o festivitate amplă de deschidere pentru noaptea următoare? Locul ăla blestemat ar fi trebuit închis după primele crime.

Încăperea era mare, rotundă și imaculată. În centru, plasat pe un piedestal și scăldat în lumina strălucitoare a neonului, se afla un cilindru alb, înalt de un metru și jumătate, despre care D'Agosta presupuse că era computerul muzeului. Bâzâia încetișor, înconjurat de terminale, minicomputere, mese și rafturi cu cărți. În zona diametral opusă se vedeau două uși închise.

– Băieți, voi scotociți pe aici, le spuse oamenilor săi, punându-și în gură trabucul neaprins. Eu vreau să stau de vorbă cu tipul ăsta, să mă ocup de hârtii.

Se întoarse înapoi, afară.

– Numele? întrebă.

– Roger Thrumcap. Sunt Șeful de Schimb.

– OK, spuse D'Agosta, obosit, luând notițe. Ați raportat zgomote în Camera de Prelucrare a Datelor.

– Nu, Prelucrarea Datelor se face la etaj. Aici e Camera Computerului. Noi monitorizăm echipamentele, ne ocupăm de sistem.

– Camera Computerului, atunci. Mai notă ceva. Când ați auzit primele zgomote?

– La câteva minute după ora zece. Abia terminaserăm jurnalele.

– Citeați ziarele când ați auzit zgomote?

– Nu. E vorba de înregistrările în jurnal. Tocmai terminam copia de rezervă pe care o facem zilnic.

– Înțeleg. Tocmai *terminați* la ora zece?

– Copiile nu se pot face în timpul orelor de vârf. Ni s-a acordat, în mod excepțional, permisiunea de a începe lucrul la șase dimineața.

– Norocul dumneavoastră. Și unde ați auzit aceste zgomote?

– Veneau din Camera Sistemului Electric.

– Care este...?

– E ușa din stânga lui MP-3. Ăsta-i computerul.

– Am văzut două uși înăuntru, spuse D'Agosta. Unde duce cealaltă?

– Oh, în camera obscură. Nu se poate intra, accesul se face numai pe bază de card.

D'Agosta îi aruncă o privire stranie.

– Conține discurile de memorie și alte lucruri de genul ăsta. Știți, dispozitivele de stocare a datelor. I se spune camera obscură fiindcă

totul e automat, acolo nu intră nimeni, cu excepția personalului de întreținere. Dădu din cap cu mândrie. Lucrăm într-un mediu fără operator. În comparație cu noi, Procesarea Datelor e în epoca de piatră. Ei încă mai au operatori care montează manual benzile magnetice, fără nici un buffer pentru datele de intrare, sau altceva de genul ăsta.

D'Agosta reveni înăuntru.

– Au auzit zgomotele de partea cealaltă a ușii din stânga, acolo, în spate. Haideți să aruncăm o privire. Se răsuci pe călcâie. Țineți oamenii afară, i se adresă lui Thrumcap.

Ușa încăperii cu instalații electrice se deschise, eliberând mirosul de cabluri încinse și de ozon. D'Agosta bâjbâi de-a lungul peretelui, găsi comutatorul și aprinse lumina.

Inspectă locul mai întâi din ochi, așa cum scria la carte. Transformatoare. Rețea de conducte de ventilație. Cabluri. Mai multe generatoare mari de aer condiționat. Și o groază de aer încins. Dar nimic altceva.

– Uitați-vă în spatele echipamentelor, spuse el.

Polițiștii cercetară peste tot. Unul privi înapoi și ridică din umeri.

– E în ordine, zise D'Agosta, venind în Camera Computerului. După părerea mea, acolo nu e nimeni. Domnule Thrumcap?

Cel strigat își vârî capul pe ușă.

– Da?

– Le puteți spune subalternilor dumneavoastră să se întoarcă înăuntru. Pare să fie în ordine, dar o să postăm un om pentru următoarele treizeci și două de ore. Se întoarse către unul dintre polițiștii care ieșeau din Camera Sistemului Electric. Waters, vreau să rămâi aici până la terminarea schimbului tău. De formă, e bine? Pe urmă trimit pe cineva să preia postul. „Încă alte câteva apariții și o să rămân fără oameni."

– Am înțeles, zise Waters.

– E o idee bună, spuse Thrumcap. Știți, încăperea asta e inima muzeului. Sau, mai degrabă, creierul. Noi asigurăm funcționarea telefoanelor, a aparaturii fizice, a rețelei, a imprimantelor, a poștei electronice, a sistemului de securitate...

– Evident, făcu D'Agosta.

Se întrebă dacă era vorba de același sistem de securitate care nu deținea un plan complet al zonei de sub subsol.

Angajaţii începură să se scurgă în încăpere, ocupându-şi locurile în faţa terminalelor. D'Agosta îşi şterse fruntea. „Aici e cald ca-n iad." Se întoarse, gata să plece.

– Rog, spuse o voce din spatele lui. Avem o problemă.

D'Agosta ezită o clipă.

– Dumnezeule, făcu Thrumcap, holbându-se la monitor. Sistemul transcrie conţinutul memoriei în formă hexazecimală. Ce naiba...?

– Rog, când ai plecat, terminalul central a rămas în modul de copiere? întrebă un tip scund, cu dinţi mărunţi. Dacă a terminat şi nu a primit nici un răspuns, s-ar putea să fi trecut mai departe, la salvarea în cod maşină.

– Poate că ai dreptate, spuse Roger. Anulează operaţiunea şi asigură-te că toate porţiunile sunt corecte.

– Nu răspunde.

– A căzut sistemul de operare? întrebă Thrumcap, aplecându-se peste monitorul bărbatului cu dinţi mărunţi. Dă-mi voie să văd.

În încăpere începu să sune o alarmă, nu foarte zgomotoasă, dar sunetul era strident şi se repeta cu insistenţă. D'Agosta văzu o lumină roşie pe un panou plasat pe tavan, deasupra lucioasei unităţi centrale a computerului. Poate că era bine să mai rămână prin preajmă.

– Acum ce mai e? zise Thrumcap.

„Isuse, e foarte cald, îşi spuse D'Agosta. Cum de pot oamenii ăştia să suporte?"

– Ce semnal e ăsta pe care îl primim?

– Habar n-am. Caută-l.

– Unde?

– În manual, tâmpitule! E chiar în spatele terminalului tău. Uite, l-am luat.

Thrumcap începu să răsfoiască paginile.

– 2291, 2291... aici e. E alarma de incendiu. O, Doamne, computerul s-a supraîncălzit! Chemaţi-i imediat pe cei de la întreţinere!

D'Agosta ridică din umeri. Probabil că auziseră bufnitura în momentul defectării compresorului pentru aer condiţionat. „Nu e nevoie să fii proiectant de rachete ca să-ţi dai seama de asta. Aici trebuie să fie

peste treizeci de grade." O porni de-a lungul holului, trecând pe lângă doi bărbaţi din serviciul de întreţinere care se grăbeau în direcţia opusă.

Asemenea majorităţii supercomputerelor moderne, MP-3-ul muzeului era mai rezistent la temperaturile ridicate decât marile unităţi centrale folosite cu zece sau douăzeci de ani în urmă. Spre deosebire de tuburile electronice cu vid şi de tranzistori, creierul său de silicon putea funcţiona, pentru o lungă perioadă de timp, la temperaturi mai mari decât cele prescrise, fără ca datele să fie alterate sau pierdute. Însă circuitul care reprezenta interfaţa cu sistemul de securitate al muzeului fusese instalat de un terţ, neavând legătură cu instrucţiunile de operare ale constructorului computerului. Când atinsese treizeci şi patru de grade, temperatura din Camera Computerului depăşise limitele de toleranţă ale cipurilor memoriei ROM care comandau Sistemul Automat de Prevenire a Dezastrelor. Defecţiunea se produse cu nouăzeci de secunde mai târziu.

Waters stătea într-un colţ şi îşi rotea ochii prin încăpere. Mecanicii de întreţinere plecaseră de mai bine de o oră şi în încăpere era o răcoare plăcută. Totul revenise la normal, singurele zgomote fiind zumzetul computerului şi miile de clicuri ale tastelor lovite de zombii din jurul său. Privirile nepăsătoare i se opriră asupra monitorului unui terminal neocupat, unde văzu un mesaj care clipea:

SERIE DE ERORI EXTERNE ALE ROM
ADRESA 33 B1 4A 0E

Era precum limba chineză. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, de ce nu puteau s-o spună, pur şi simplu, clar şi limpede? Detesta computerele. Nu-şi putea aminti ca acestea să fi făcut ceva pentru el, în afara faptului că îi scriau numele de familie fără *s* pe facturi. Şi îi detesta şi pe specialiştii care le foloseau, pedanţi şi făcând-o pe deştepţii. Dacă acolo se petrecea ceva în neregulă, n-aveau decât să-şi bată *ei* capul.

27

Smithback îşi trânti mapa alături de unul dintre separeurile sale favorite din bibliotecă. Se strecură în spaţiul îngust oftând adânc, îşi puse laptopul pe masă şi aprinse lumina de deasupra capului său. Era la numai o zvârlitură de băţ de sala de lectură cu lambriuri de stejar, cu scaune tapiţate cu piele roşie şi cămin de marmură, care nu mai fusese folosit de un secol. Dar el prefera separeurile înguste şi scrijelite. Îi plăceau mai ales cele ascunse adânc între rafturi, unde putea să studieze documente şi manuscrise pe care le luase în stăpânire temporar şi pe furiş – sau să tragă un pui de somn – în intimitate şi bucurându-se de un confort relativ.

Conţinând cărţi noi, cărţi vechi şi cărţi foarte rare, referitoare la toate aspectele istoriei naturale, biblioteca muzeului nu avea rival. De-a lungul anilor, primise atât de multe colecţii moştenite sau donate de persoane particulare încât fişierul său era întotdeauna descurajant de depăşit. Însă Smithback o cunoştea mult mai bine decât majoritatea bibliotecarilor. Putea găsi, în timp record, o revistă îngropată sub alte publicaţii.

Acum îşi ţuguie buzele, chibzuind. Moriarty era un birocrat încăpăţânat, iar el însuşi nu ajunsese la nici un rezultat cu Kawakita. Nu cunoştea pe nimeni altcineva care să-l ajute să pătrundă în baza de date cu achiziţii. Dar existau mai multe posibilităţi de abordare a acestui puzzle.

Începu să caute în cuprinsul ziarului *New York Times* din fişierul de pe microfilm. Ajunse până în 1975. Nu era nimic nici acolo, nici –

așa cum descoperi în curând – în revistele importante de istorie naturală și antropologie.

Căută informații despre expediție în numerele vechi din periodicele interne ale muzeului. Nimic. Cele două rânduri ale biografiei lui Whittlesey din numărul din 1985 al *Who's Who la Muzeul de Istorie Naturală din New York* nu-i spuseră nici o informație pe care să nu o fi știut deja.

Înjură pentru sine însuși. „Tipul ăsta e ascuns mai adânc decât comoara din Insula Oak."

Fără grabă, Smithback puse volumele înapoi, pe rafturi, uitându-se împrejur. Pe urmă luă câteva foi dintr-o mapă, se îndreptă agale și cu nonșalanță către biroul unei bibliotecare care furniza informații, asigurându-se mai întâi că nu o mai văzuse niciodată până atunci.

– Trebuie să duc astea înapoi în arhivă, i se adresă el.

Femeia îl privi chiorâș, cu severitate.

– Ești nou pe aici?

– Sunt de la biblioteca de științe, am fost transferat săptămâna trecută. Rotația cadrelor, știi cum e.

Îi surâse, sperând că zâmbetul părea strălucitor și inocent.

Ea îl privi încruntându-se, nesigură, în timp ce telefonul de pe birou începea să sune. Ezită, apoi răspunse, întinzând către el, confuză, un registru și o cheie prinsă de un șnur lung, albastru.

– Înregistrează-te, îi spuse, acoperind microfonul receptorului cu palma.

Arhiva bibliotecii se afla în spatele unei uși cenușii, neetichetate, dintr-un colț îndepărtat al depozitului de cărți. Acțiunea era riscantă din mai multe puncte de vedere. Smithback mai pătrunsese o dată înăuntru, cu un scop justificat. Știa că grosul arhivei muzeului se afla în altă parte și că dosarele din bibliotecă se încadrau într-o categorie deosebită. Dar ceva nu-i dădea pace. Închise ușa și începu să înainteze, studiind rafturile și grămezile de cutii etichetate.

Trecuse în revistă una dintre laturile încăperii și începea să se deplaseze de-a lungul următoarei, când se opri. Se întinse cu grijă și dădu jos o cutie care purta eticheta PRIMIRI/TRANSPORTURI ESENȚIALE:

CHITANȚE DE PRIMIRE TRANSPORTURI AERIENE. Se așeză pe vine și răsfoi în grabă hârtiile.

Ajunse din nou până în 1975. Dezamăgit, le mai răsfoi o dată. Nimic.

În timp ce reașeza cutia la locul ei de sus, ochii îi căzură pe o altă etichetă: CONOSAMENTE, 1970–1990. Nu putea risca să zăbovească mai mult de încă cinci minute.

Degetul i se opri aproape la fundul teancului.

– Te-am prins, șopti, trăgând din cutie o foaie pătată. Scoase din buzunar un reportofon și rosti cu voce joasă cuvintele, datele și locurile esențiale: Belém; portul New Orleans; Brooklyn. *Strella de Venezuel*a – Steaua Venezuelei. „Ciudat, își spuse. O escală îngrozitor de lungă în New Orleans."

– Pari foarte mulțumit de tine însuți, zise bibliotecara, când Smithback îi puse cheia înapoi, pe birou.

– Îți doresc o zi bună, spuse el.

Apoi încheie înregistrarea din registrul arhivei: Sebastian Melmoth, intrare 11.10, ieșire 11.25.

Reîntors la catalogul de pe microfilm, Smithback făcu o pauză. Știa că ziarul din New Orleans avea un nume straniu, cu o rezonanță extrem de interbelică – *Times-Picayune*, asta era.

Îl căută în grabă în catalog. Și îl găsi: *Times-Picayune*, 1840–prezent.

Introduse rola din 1988 în aparat. Când se apropie de luna octombrie, începu s-o deruleze mai încet, apoi se opri. Un titlu amplu, scris cu caractere de 72 de puncte, se holba la el de dincolo de vizor.

– Oh, Doamne, murmură.

Acum știa, fără nici o umbră de îndoială, de ce petrecuseră lăzile lui Whittlesey o vreme atât de îndelungată în New Orleans.

28

– Îmi pare rău, domnişoară Green, dar uşa e încă închisă. O să-i transmit mesajul dumneavoastră cât mai curând posibil.

– Mulţumesc, spuse Margo, punând, frustrată, receptorul în furcă.

Cum putea să fie ochii şi urechile lui Frock, dacă nu reuşea nici măcar să-i vorbească?

Când era foarte profund implicat într-un proiect, Frock se încuia adesea în birou. Secretara ştia că era mai bine să nu-l deranjeze. În dimineaţa aceea, Margo încercase deja să ia legătura cu el în două rânduri şi nu exista nici un indiciu asupra orei la care ar fi putut să-şi facă reapariţia.

Margo se uită la ceas. 11.20 AM – dimineaţa era aproape pe sfârşite. Se întoarse spre terminal şi încercă să se conecteze la calculatorul muzeului.

SALUT, MARGO GREEN@BIOTECH@STF
BINE AI REVENIT ÎN REŢEAUA MUZEULUI
DISTRIBUIT DE NETWORKING SYSTEM
VERSIUNEA 15-5
COPYRIGHT © 1989-1995 NYMNH AND CEREBRAL SYSTEM INC.
CONECTARE LA 11.20.45 03.30.95
IMPRIMANTĂ LJ56

*** CĂTRE TOŢI UTILIZATORII - MESAJ IMPORTANT***
DIN CAUZA IEŞIRII DIN FUNCŢIUNE A CALCULATORULUI DIN ACEASTĂ DIMINEAŢĂ, ÎN TIMPUL PRÂNZULUI VA FI RULAT PROGRAMUL DE RECONSTITUIRE. NE AŞTEPTĂM CA PERFORMANŢELE SĂ FIE REDUSE. RAPORTAŢI-I ADMINISTRATORULUI DE SISTEM ORICE LIPSĂ SAU DETERIOARARE A FIŞIERELOR
ROGER THRUMCAP@ADMIN@SYSTEMS

AVEŢI UN MESAJ ÎN AŞTEPTARE

Margo îl citi după ce se afişă pe ecran meniul poştei electronice.

MESAJ DE LA GEORGE MORIARTY@EXHIP@STF
TRIMIS 10.14.07 03-30-95

ÎŢI MULŢUMESC PENTRU MATERIALUL DE PREZENTARE - PARE PERFECT, NU E NECESARĂ NICI O MODIFICARE. O SĂ-L AFIŞĂM ÎN MOMENTUL EFECTUĂRII CELORLALTE TUŞE FINALE DINAINTEA DESCHIDERII PENTRU MARELE PUBLIC.
AI VREA SĂ LUĂM ASTĂZI PRÂNZUL ÎMPREUNĂ?
-GEORGE

RĂSPUNDE, ŞTERGE, FIŞIER (R/S/F)?

Sunetul telefonului spulberă liniştea.
- Alo? spuse ea.
- Margo? Bună, sunt George, se auzi vocea lui Moriarty.
- Bună, răspunse ea. Scuză-mă, abia acum am primit mesajul tău.
- Mi-am cam închipuit, răspunse el, binedispus. Îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor.
- Cu plăcere, răspunse Margo.
Moriarty făcu o pauză.
- Atunci..., spuse, ezitând. Ce zici despre prânz?

– Îmi pare rău, zise Margo. Mi-ar face plăcere, dar aştept un telefon de răspuns de la doctorul Frock. E posibil să sune peste cinci minute, sau abia săptămâna viitoare.

Ţinând cont de tăcerea care se lăsă, ar fi putut afirma că Moriarty era dezamăgit.

– Totuşi, îţi spun eu ce facem, adăugă ea. În drum spre bufet, te-ai putea abate pe la mine. Dacă Frock o să sune până atunci, poate c-o să fiu liberă. Dacă nu..., ei bine, ai putea pierde vreo două minute, în timp ce eu aştept telefonul, ca să mă ajuţi să rezolv cuvintele încrucişate din *Times*, sau pentru altceva de genul ăsta.

– Sigur! răspunse el. Ştiu toate numele compuse din trei litere ale mamiferelor care există în Australia.

Margo ezită.

– Şi poate, cât stai aici, jos, aruncăm o privire în baza de date cu achiziţii, ca să vedem ce-i cu lăzile lui Whittlesey...?

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, Moriarty oftă.

– Păi, dacă e atât de important pentru tine, cred că n-avem cum să facem vreun rău. O să trec în jur de ora douăsprezece.

Peste o jumătate de oră, se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, strigă ea.

– Afurisita asta e încuiată.

Vocea nu era a lui Moriarty.

Margo deschise uşa.

– Nu mă aşteptam să te văd pe *tine* venind aici.

– Crezi că e vorba de noroc sau că aşa a fost să fie? zise Smithback, grăbindu-se să intre şi închizând uşa în urma lui. Ascultă-mă, floare de lotus, începând de azi-noapte, am fost un om ocupat.

– Şi eu la fel, spuse ea. Moriarty poate sosi oricând ca să ne uităm în baza de date despre achiziţii.

– Cum ai...?

– N-are importanţă, îi răspunse, plină de sine.

Uşa se deschise şi Moriarty îşi aruncă ochii înăuntru.

– Margo? făcu el.

Apoi îl zări pe Smithback.

– Linişteşte-te, profesore, eşti în siguranţă, spuse scriitorul. Azi n-am chef să muşc pe nimeni.

– Nu-l lua în seamă, zise Margo. Are obiceiul supărător de a-şi face apariţia neinvitat. Intră.

– Da, şi fă-te comod, adăugă Smithback, arătându-i scaunul din faţa terminalului lui Margo.

Moriarty se aşeză fără grabă, uitându-se la el, apoi la Margo, apoi iarăşi la el.

– Bănuiesc că vreţi să verific înregistrările din baza de date cu achiziţii.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, spuse Margo, cu voce scăzută.

Prezenţa lui Smithback crea impresia că totul fusese pus la cale.

– OK, Margo. Moriarty îşi aşeză degetele pe tastatură. Smithback, întoarce-te cu spatele. Parola, ştii.

Baza de date cu achiziţii conţinea informaţii despre milioanele de obiecte catalogate ca făcând parte din colecţii. La început, putea fi accesată de toţi angajaţii. Totuşi, pe cineva de la etajul cinci începuse să-l neliniştească ideea că descrierea detaliată a artefactelor şi a locurilor lor de depozitare era la îndemâna oricui. Acum nu mai era permis decât accesul persoanelor cu funcţii importante – al asistenţilor custozilor, cum era cazul lui Moriarty, şi al celor plasaţi deasupra lor în ierarhia instituţiei.

Moriarty apăsa tastele cu o figură ursuză.

– Ştii că aş putea fi sancţionat pentru asta, zise el. Dr. Cuthbert e foarte sever. De ce nu-l rogi pe Frock să te ajute?

– Cum îţi spuneam, nu reuşesc să-l întâlnesc, răspunse Margo.

– Aici e, făcu Moriarty, după o ultimă apăsare pe tasta ENTER. Uitaţi-vă repede. N-am de gând s-o accesez încă o dată.

Margo şi Smithback se îngrămădiră în faţa monitorului în timp ce literele verzi se târau încet pe ecran:

FIŞIER INTRARE NUMĂRUL 1989-2006
DATA: 4 APRILIE 1989
COLECTOR: JOHN WHITTLESEY, EDWARD MAXWELL ŞI ALŢII

CATALOGAT DE: HUGO C. MONTAGUE
SURSA: EXPEDIȚIA WHITTLESEY/MAXWELL DIN BAZINUL AMAZONULUI
AMPLASARE: CLĂDIREA 2, NIVELUL 3, SECȚIUNEA 6, SEIFUL 144
NOTĂ: URMĂTOARELE OBIECTE ÎNREGISTRATE AU FOST PRIMITE, LA DATA DE 1 FEBRUARIE 1989, ÎN ȘAPTE LĂZI TRIMISE DE EXPEDIȚIA WHITTLESEY/MAXWELL DE PE CURSUL SUPERIOR AL RÂULUI XINGU. ÎN ȘASE LĂZI SE AFLĂ OBIECTE AMBALATE DE CĂTRE MAXWELL, IAR ÎNTR-O LADĂ OBIECTE AMBALATE DE CĂTRE WHITTLESEY. WHITTLESEY ȘI THOMAS R. CROCKER JR. NU S-AU ÎNTORS DIN EXPEDIȚIE ȘI SE PRESUPUNE CĂ AU MURIT. MAXWELL ȘI CEILALȚI MEMBRI ȘI-AU PIERDUT VIAȚA ÎNTR-UN ACCIDENT DE AVION, PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE ÎN STATELE UNITE. AICI AU FOST CATALOGATE NUMAI O PARTE DINTRE OBIECTELE DIN LADA WHITTLESEY; PREZENTA NOTĂ VA FI ANULATĂ DUPĂ CATALOGAREA COMPLETĂ A ACESTEI LĂZI ȘI A LĂZILOR MAXWELL. DESCRIERILE AU FOST PRELUATE DIN JURNAL, ACOLO UNDE A FOST POSIBIL.
HCM 4/89

– Ați văzut? spuse Smithback. Mă întreb de ce catalogarea n-a fost terminată niciodată.
– Sst! șuieră Margo. Încerc să reținem toate astea.

NR. 1989-2006.1
SARBACANĂ ȘI SĂGEȚI, FĂRĂ DATĂ
LOCALIZARE: A

NR. 1989-2006.2
JURNALUL PERSONAL AL LUI J. WHITTLESEY, 22 IULIE [1987] PÂNĂ ÎN 17 SEPTEMBRIE [1987]
LOCALIZARE: R.T.

NR. 1989-2006.3
2 MĂNUNCHIURI DE PLANTE LEGATE CU PENE DE PAPAGAL, FOLOSITE DE CĂTRE ŞAMANI CA FETIŞ, DINTR-O COLIBĂ PĂRĂSITĂ
LOCALIZARE: A

NR. 1989-2006.4
STATUETA SPLENDID SCULPTATĂ A UNUI ANIMAL. PRESUPUSĂ REPREZENTARE A LUI „MBWUN", CF. JURNALULUI LUI WHITTLESEY, PAG. 56-59
LOCALIZARE: Î.E.

NR. 1989-2006.5
PRESĂ DE LEMN PENTRU PLANTE, ORIGINE NECUNOSCUTĂ, DIN VECINĂTATEA COLIBEI PĂRĂSITE
LOCALIZARE: A

NR. 1989-2006.6
DISC CU DESENE INCIZATE
LOCALIZARE: A

NR. 1989-2006.7
VÂRFURI DE SULIŢĂ, DE MĂRIMI DIFERITE, ÎN DIVERSE STĂRI DE CONSERVARE
LOCALIZARE: C

NOTĂ: TOATE LĂZILE AU FOST MUTATE, TEMPORAR, ÎNTR-UN SEIF DIN ZONA DE SIGURANŢĂ, NIVEL 2B, DE CĂTRE IAN CUTHBERT 20/3/95

D. ALVAREZ, SECRETARĂ

– Ce înseamnă toate codurile astea? întrebă Smithback.

– Descriu localizarea curentă a artefactului, zise Moriarty. *A* înseamnă că e încă ambalat, că n-a fost introdus într-o colecţie. *Î.E.* înseamnă „în expoziţie". *R.T.* înseamnă „retras temporar". Mai sunt şi alte...

– „Retras temporar"? întrebă Margo. Asta-i tot ce trebuie să consemnezi? Nu-i de mirare că jurnalul s-a pierdut.

– Sigur că nu-i tot, spuse Moriarty. Oricine retrage un obiect trebuie să înregistreze operaţiunea. Baza de date e ierarhică. Putem afla mai multe detalii despre o înregistrare trecând pe nivelul inferior. Uitaţi-vă, o să vă arăt.

Apăsă pe câteva taste.

Expresia chipului i se schimbă.

– E ciudat.

Pe ecran era afişat:

ÎNREGISTRARE SAU LEGĂTURĂ INVALIDĂ
OPERAŢIE ÎNTRERUPTĂ

Moriarty se încruntă.

– La înregistrarea jurnalului lui Whittlesey n-a fost ataşat nimic.

Şterse mesajul şi reîncepu să tasteze.

– Cu celelalte, totul e în regulă. Vedeţi? Astea sunt detaliile referitoare la statuetă.

Margo studie ecranul.

LISTARE DETALIATĂ
Articol: 1989-2006.4
##
Retras de: Cuthbert, I. 40123
Aprobat de: Cuthbert, I. 40123
Data retragerii: 17/3/95
Deplasat la: Expoziţia Superstiţii
Vitrina 415, Exponat 1004
Motivul: Expunere
Data înapoierii:
##
Retras de: Depardieu, B. 72412
Aprobat de: Cuthbert, I. 40123
Data retragerii: 1/10/90
Deplasat la: Laboratorul de Antropologie 2
Motivul: Studiu iniţial
Data înapoierii: 5/10/90
##
SFÂRŞITUL LISTĂRII
=:?

– Şi ce înseamnă asta? Ştim că jurnalul s-a pierdut, zise Margo.

– Chiar dacă s-a pierdut, tot ar trebui să existe o înregistrare detaliată, răspunse Moriarty.

– Înregistrarea e marcată ca inaccesibilă?

Moriarty clătină din cap şi mai apăsă pe câteva taste.

– Uitaţi care-i explicaţia, spuse, în cele din urmă, arătând către ecran. Detaliile au fost şterse.

– Vrei să spui că informaţiile despre localizarea jurnalului au fost şterse? întrebă Smithback. Se poate face aşa ceva?

Moriarty ridică din umeri.

– Trebuie să ai acces la nivel înalt.

– Mi se pare mai important să ne dăm seama de ce ar fi făcut cineva asta. Are vreo legătură cu defecţiunea unităţii centrale a computerului din dimineaţa asta? întrebă Margo.

– Nu, răspunse Moriarty. Această afişare comparativă a fişierelor pe care am făcut-o denotă că datele au fost şterse cândva înainte de crearea copiilor de siguranţă din noaptea trecută. N-am cum să vă dau informaţii mai exacte.

– Şterse, eh? spuse Smithback. Dispărute pentru totdeauna. Ce curat, ce simplu. Ce coincidenţă. Încep să desluşesc un şablon aici, unul periculos.

Moriarty închise terminalul şi îşi îndepărtă scaunul de birou.

– Nu mă interesează teoriile conspiraţiei emise de tine, zise.

– E posibil să fi fost un accident? Sau o defecţiune? se interesă Margo.

– Mă îndoiesc. În baza de date sunt incluse tot felul de subrutine de verificare a integrităţii referenţiale. Aş fi văzut un mesaj de eroare.

– Ei, şi atunci? insistă Smithback.

Moriarty ridică din umeri.

– N-am nici un indiciu. Dar, în cel mai bun caz, e o chestiune banală.

– Ăsta-i cel mai bun lucru de care eşti în stare? râse zgomotos Smithback. Halal geniu al computerelor!

Ofensat, celălalt îşi împinse ochelarii în susul nasului şi se ridică.

– De fapt, nu mă interesează asta, spuse. Cred că mă duc să mănânc câte ceva. Se îndreptă către uşă. Margo, o să mă uit mai târziu peste careul ăla de cuvinte încrucişate.

– Bună treabă, spuse Margo, după ce ușa se închise. Ai abordat lucrurile într-un mod foarte subtil, știi asta, Smithback? George a fost destul de amabil ca să ne lase să ne uităm în baza de date.

– Da, și ce-am aflat de acolo? întrebă Smithback. Nimica toată. Numai una dintre lăzi a fost studiată. Jurnalul lui Whittlesey continuă să fie dispărut. O privi plin de sine. Iar eu, pe de altă parte, am făcut o descoperire importantă.

– Pune-o în cartea ta, spuse ea, căscând. O s-o citesc atunci. Presupunând c-o să găsesc un exemplar la bibliotecă.

– *Și tu, Brutus?* Smithback rânji și-i întinse o coală împăturită de hârtie. Ei, uită-te puțin peste asta.

Foaia era o fotocopie a unui articol din ziarul *Times-Picayune* din New Orleans, datat 17 octombrie 1988.

CARGOBOT FANTOMĂ EȘUAT ÎN APROPIERE DE NEW ORLEANS

De Antony Anastasia

În exclusivitate pentru *Times-Picayune*

BAYOU GROVE, 16 octombrie (Associated Press) – Un mic cargobot cu destinația New Orleans a eșuat noaptea trecută în apropierea acestui orășel de pe coastă. Detaliile sunt sumare, dar rapoartele preliminare arată că întreg echipajul a fost măcelărit, cu brutalitate, în timp ce se afla în larg. Paza de Coastă a raportat pentru prima oară eșuarea navei în noaptea de luni, la ora 11.45.

Vasul, *Strella de Venezuela,* era un cargobot de 18 000 de tone, înregistrat sub pavilion haitian care făcea curse în Marea Caraibelor și pe principalele rute comerciale dintre America de Sud și Statele Unite. Pagubele erau reduse, iar încărcătura vasului părea să fie intactă.

În prezent, nu se știe cum și-au găsit moartea membrii echipajului, sau dacă vreunul dintre ei a reușit să se salveze de pe navă. Henry La Plage, pilotul unui elicopter particular care a observat cel dintâi nava eșuată, a raportat că „leșurile erau împrăștiate pe puntea de la prova de parcă ar fi fost lăsate în voia unui animal sălbatic. Am zărit un bărbat atârnând de hubloul punții de navigație, cu capul făcut bucăți. Era precum într-un abator, n-am mai văzut așa ceva niciodată".

Autorităţile locale şi federale colaborează în încercarea de a înţelege cine a provocat măcelul, considerat cu uşurinţă unul dintre cele mai brutale masacre din istoria recentă a marinei. „În momentul de faţă, studiem mai multe teorii, dar, deocamdată, nu am ajuns la nici o concluzie", a declarat Nick Lea, unul dintre purtătorii de cuvânt ai poliţiei. Deşi nu s-au făcut nici un fel de comentarii oficiale, surse federale afirmă că răscoala, uciderea din răzbunare de către oamenii unei companii rivale de comerţ din Caraibe şi piraţii sunt considerate cauze posibile.

– Isuse, murmură Margo. Rănile descrise acolo...

Smithback dădu din cap, cu un aer sinistru.

– ... Par să semene cu cele de pe cadavrele găsite aici, săptămâna asta.

Margo se încruntă.

– S-a petrecut cu aproape şapte ani în urmă. Trebuie să fie o coincidenţă.

– Oare? întrebă Smithback. Aş fi fost nevoit să fiu de acord – dacă nu s-ar fi întâmplat ca *lăzile expediţiei Whittlesey să se afle la bordul vasului.*

– Cum?

– E adevărat. Am dat de urma conosamentelor. Lăzile au fost încărcate din Brazilia, în august 1988 – aproape la un an după destrămarea expediţiei, din câte am înţeles eu. După această afacere din New Orleans, lăzile au rămas în vamă pe durata anchetei. A fost nevoie de aproape un an şi jumătate ca să ajungă în muzeu.

– Uciderile rituale au urmărit lăzile pe tot drumul lor dinspre Amazon! spuse Margo. Dar asta înseamnă...

– Înseamnă, spuse Smithback cu o expresie funestă, că, de acum înainte, n-o să mai râd când o să aud vorbindu-se despre blestemul căzut asupra expediţiei. Şi mai înseamnă şi că ar trebui să ţii uşa asta încuiată.

Telefonul sună, speriindu-i pe amândoi.

– Margo, draga mea, bubui vocea lui Frock. Care sunt noutăţile?

– Doctore Frock! Mă întreb dacă aş putea veni în biroul dumneavoastră pentru câteva minute. Cât de curând vă convine.

– Splendid! exclamă Frock. Lasă-mi puţin timp ca să fac o parte din hârtiile astea să dispară de pe masa mea şi să ajungă în coşul de gunoi. Să spunem la ora unu?

– Vă mulţumesc, spuse Margo. Smithback, adăugă, întorcându-se, trebuie să...

Dar scriitorul dispăruse.

La ora unu fără zece minute, se auzi din nou cineva ciocănind.

– Cine e? întrebă ea, prin uşa închisă.

– Sunt eu, Moriarty. Pot să intru, Margo? Vroiam doar să-mi cer scuze pentru plecarea de mai devreme, zise el apoi, refuzând politicos invitaţia de a se aşeza pe un scaun. A fost numai fiindcă Bill mă oboseşte uneori. Nu pare s-o lase niciodată mai moale.

– George, eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze, spuse Margo. N-am ştiut că avea să apară.

Se gândi să-i povestească despre articolul din ziar, dar se hotărî să n-o facă şi începu să-şi pună lucrurile în geantă.

– Aş vrea să-ţi mai spun şi altceva, continuă el. În timp ce luam prânzul, mi-am dat seama că, la urma urmelor, s-ar putea să existe o metodă prin care să aflăm mai multe despre înregistrarea ştearsă din baza de date. Cea despre jurnalul lui Whittlesey.

Margo lăsă brusc geanta şi îşi întoarse privirile către Moriarty, care se aşeza în faţa terminalului.

– Ai văzut mesajul de la conectare mai devreme, când ai intrat în reţea? o întrebă.

– Cel despre căderea computerului? Mare surpriză. Am fost scoasă din reţea de două ori în dimineaţa asta.

Moriarty dădu din cap.

– Mesajul spunea şi că o să repare sistemul la amiază, după copiile existente. O refacere completă durează în jur de treizeci de minute. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi terminat până acum.

– Şi?

– Păi, o copie conţine datele intrate în arhive într-o perioadă de circa două până la trei luni. Dacă detaliile despre jurnalul lui Whittlesey au fost şterse în ultimele două luni – şi dacă banda care conţine copia rulează încă pentru procesarea datelor – aş putea să le recuperez.

– Serios?

El încuviinţă, dând din cap.

– Atunci fă-o! îl îndemnă Margo.

– Există un anumit pericol, ripostă Moriarty. Dacă un operator de sistem își dă seama că banda e accesată... ei, atunci ar putea identifica că asta se întâmplă de la terminalul tău.

– Îmi asum riscul, spuse ea. George, adăugă apoi, știu că ai impresia că umblăm după potcoave de cai morți și nu pot să te condamn pentru asta. Dar sunt convinsă că lăzile aduse de expediția Whittlesey au o legătură cu crimele. Nu știu despre ce ar putea fi vorba, însă sper că jurnalul ne-ar putea spune câte ceva. Și nu știu cu ce avem de-a face – cu un criminal în serie, cu un animal, cu o creatură. Iar faptul că nu știu mă sperie. Îi luă cu gingășie mâna și i-o strânse. Poate că avem posibilitatea să fim de ajutor. Trebuie să încercăm.

Își retrase mâna când observă că Moriarty roșise.

El se apropie de tastatură cu un zâmbet timid.

– Începem, spuse.

În timp ce el lucra, Margo măsura încăperea cu pasul.

– Ceva noroc? îl întrebă, într-un târziu, apropiindu-se de terminal.

– Încă nu-mi dau seama, răspunse el, trăgând cu coada ochiului la ecran și tastând comenzi. Am accesat banda, dar protocolul e dat peste cap, sau cam așa ceva, verificarea redundantă ciclică eșuează. S-ar putea să primim date trunchiate, dacă o să primim ceva. Încerc să intru, cum s-ar spune, pe ușa din dos, cu speranța că n-o să atrag atenția. Din cauza asta, viteza de căutare e redusă.

Pe urmă, zgomotul tastelor lovite încetă.

– Margo, zise Moriarty cu voce scăzută. Am reușit.

Ecranul se umplu.

LISTARE DETALIATĂ
Articol: 1989-2006.2
##
Retras de:	Rickman, L.	53210
Aprobat de:	Cuthbert, I.	40123
Data retragerii:	15/3/95	
Deplasat la:	Supervizare personală	
Motivul:		
Data înapoierii:		

##

Retras de:	Depardieu, B.	72412
Aprobat de:	Cuthbert, I.	40123
RemLW/@;oval Date:		1/10/90

Remov DS*, @2e34 5WIFU
= + +ET2 34 h34!
DB ERROR
=:?

– La naiba! exclamă Moriarty. De asta mă temeam. Fişierul a fost parţial suprascris, corupt. Vezi? Se pierde printre datele inaccesibile.

– Da, dar citeşte! făcu ea, agitată.

El studie ecranul.

– Jurnalul a fost scos de doamna Rickman acum două săptămâni, cu aprobarea doctorului Cuthbert. Data înapoierii lipseşte.

– Cuthbert a spus că jurnalul s-a pierdut, pufni Margo.

– Aşadar, de ce a fost ştearsă înregistrarea? Şi de către cine? Ochii i se măriră dintr-odată. O, Doamne, trebuie să deblochez banda înainte de a ne observa careva.

Degetele lui prinseră să danseze pe taste.

– George, spuse Margo. Ştii ce înseamnă asta? Au scos jurnalul înainte de primele omoruri. În jurul datei la care a cerut Cuthbert să fie duse lăzile în Zona de Siguranţă. Acum ascund dovezile faţă de poliţie. De ce?

Moriarty se încruntă.

– Începi să vorbeşti ca Smithback, zise. Pot exista o mie de explicaţii.

– Dă-mi-o pe una dintre ele, îl provocă ea.

– Cea mai evidentă ar fi că altcineva a şters înregistrarea înainte ca doamna Rickman să fi apucat să adauge că artefactul s-a pierdut.

Margo clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Sunt prea multe coincidenţe.

– Margo..., începu Moriarty. Apoi oftă. Ascultă-mă, continuă, cu răbdare, e o încercare grea pentru noi toţi, şi mai ales pentru tine. Ştiu că te străduieşti să iei o hotărâre dificilă, iar o perioadă de criză ca asta..., ei bine...

– Crimele n-au fost comise de un maniac de varieteu, îl întrerupse ea, pierzându-şi răbdarea. *Nu* sunt nebună.

– Nu spun asta, continuă Moriarty. Mă gândeam doar că ar trebui să lași poliția să rezolve cazul. E o treabă foarte, foarte periculoasă. Și, în momentul de față, ar trebui să te concentrezi asupra problemelor tale personale. Astfel de săpături n-o să te ajute să iei o decizie în privința propriului viitor. Înghiți în sec. Și n-o să-l aducă înapoi pe tatăl tău.

– Asta crezi tu? izbucni Margo. Nu...

Se întrerupse brusc când îi căzură ochii pe ceasul din perete.

– Isuse. Am întârziat la întâlnirea cu doctorul Frock.

Își înhăță geanta și o luă către ușă. După ce trecuse dincolo de prag, se răsuci pe călcâie.

– Cu *tine* o să stau de vorbă mai târziu, zise.

„Doamne, cugetă Moriarty, stând în fața monitorului întunecat, cu bărbia sprijinită în palme. Dacă un aspirant care și-a luat diploma în genetica plantelor crede cu adevărat că Mbwun ar putea umbla pe aici – dacă până și Margo Green vede câte o conspirație în spatele fiecărei uși – atunci ce să mai spui de restul muzeului?“

29

Sub privirile lui Margo, Frock își răsturnă sherry-ul pe cămașă.

– Fir-ar să fie, făcu, tamponându-se cu palmele sale grăsulii.

Așeză paharul pe birou cu o grijă exagerată și își ridică ochii spre ea.

– Îți mulțumesc că ai venit la mine, draga mea. E o descoperire extraordinară. Aș zice să coborâm acolo chiar acum și să ne mai uităm o dată la statuetă, dar tipul ăsta, Pendergast, o să vină aici în curând, ca să continue să mă bată la cap.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, agent Pendergast", își spuse Margo. Întoarcerea în expoziție era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Frock oftă.

– N-are importanță, o să ne lămurim destul de repede. Imediat ce pleacă, o să aflăm adevărul. Statueta lui Mbwun ar putea fi dovada suplimentară pe care o căutăm. Asta numai *dacă* nu te înșeli în privința ghearelor care se potrivesc cu rănile victimelor.

– Dar cum ar putea o astfel de creatură să umble prin muzeu? întrebă Margo.

– Ah, exclamă Frock, cu ochi scânteietori. Aceasta-i întrebarea, nu-i așa? Și dă-mi voie să-ți răspund cu o alta. Draga mea Margo, ce obiect este *rugos?*

– Nu știu, răspunse ea. Rugos, adică plin de adâncituri?

– Da. E un model uniform cu încrețituri, zbârcituri sau pliuri. Îți spun eu ce e rugos. Ouăle reptilelor sunt rugoase. Așa cum sunt și ouăle dinozaurilor.

În momentul în care își aduse aminte, ea fu străbătută brusc de un fior.

– Ăsta e cuvântul...

– ... Pe care l-a folosit Cuthbert ca să descrie păstăile cu semințe dispărute din ladă, îi completă el fraza. Eu te întreb: erau *într-adevăr* păstăi cu semințe? Ce păstăi sunt zbârcite și solzoase? Pe când un ou...

Frock se îndreptă în scaunul lui cu rotile.

– Următoarea întrebare. Unde au dispărut? *Au fost furate?* Sau li s-a întâmplat altceva?

Savantul tăcu dintr-odată, afundându-se din nou în scaun și clătinând din cap.

– Dar dacă ceva... dacă ceva a ieșit din ou, dacă a spart lăzile, spuse Margo, cum ar explica asta omorurile de la bordul vasului care le-a adus din America de Sud?

– Margo, zise Frock, râzând încetișor, ceea ce avem noi aici este o ghicitoare, înfășurată într-un mister din interiorul unei enigme. E esențial să aflăm cât mai multe fără să mai irosim timpul.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Ăsta trebuie să fie Pendergast, spuse Frock, trăgându-se înapoi. Intrați, vă rog, adăugă, cu voce mai puternică.

Agentul intră, având în mână o servietă, cu costumul său negru impecabil ca de obicei și cu părul lui atât de blond încât părea alb, pieptănat peste cap. Lui Margo i se păru tot atât de calm și de stăpân pe sine ca mai înainte. Frock îi arătă cu un gest unul dintre scaunele victoriene și el se așeză.

– E o plăcere să vă revăd, spuse Frock. Ați cunoscut-o pe domnișoara Green. Eram din nou exact în mijlocul unei discuții, de aceea sper că prezența ei nu vă deranjează.

Pendergast își flutură mâna.

– Bineînțeles. Sunt convins că amândoi veți continua să-mi respectați cererea de a păstra confidențialitatea.

– Desigur, zise Frock.

– Doctore Frock, știu că sunteți ocupat și o să fiu scurt, începu agentul FBI. Speram că ați avut succes în ceea ce privește localizarea

artefactului despre care am discutat. Unul care ar fi putut fi folosit drept armă a crimelor.

Savantul se foi în scaunul cu rotile.

– Așa cum mi-ați cerut, am continuat să mă ocup de această problemă. Am interogat baza de date care conține obiectele intrate în muzeu, căutând atât obiecte de sine stătătoare, cât și unele care ar fi putut fi rupte în bucăți și apoi recombinate. Clătină din cap. Din păcate nu am găsit nimic care să semene, măcar pe departe, cu mulajul pe care ni l-ați arătat. În colecțiile noastre n-a existat niciodată ceva asemănător.

Pe chipul lui Pendergast nu se putea citi nimic. Apoi surâse.

– Oficial, n-o s-o recunoaștem niciodată, dar acest caz este – ca să spunem așa – unul care ne pune la încercare. Arătă către servietă. Sunt potopit de false apariții, de rapoarte de laborator, de interogatorii. Dar ne mișcăm încet în ceea ce privește descoperirea unor informații care să se lege între ele.

Frock zâmbi.

– Cred, domnule Pendergast, că ceea ce faceți dumneavoastră nu diferă chiar atât de mult de ceea ce fac eu. Și mie mi s-a întâmplat să mă aflu în această situație neplăcută. Și nu mă îndoiesc că Eminența Sa se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun.

Agentul FBI dădu din cap.

– Wright e foarte dornic ca expoziția să fie deschisă mâine-seară, așa cum a fost planificat. De ce? Pentru că muzeul a cheltuit milioane pe care, de fapt, nu ar fi trebuit să le pună grămadă. Este vital ca numărul vizitatorilor să crească pentru a nu se îngloda în datorii. Expoziția este considerată cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru.

– Înțeleg, spuse Pendergast. Luă o fosilă de pe masa de lângă scaunul său, răsucind-o alene în mână. Amonit? întrebă.

– Exact, răspunse Frock.

– Doctore Frock... începu celălalt. Presiunea exercitată de o serie de cercuri a devenit foarte puternică. Trebuie să fiu de două ori mai prudent și să conduc această anchetă ca la carte. Nu le pot împărtăși rezultatele obținute unor persoane din afară, cum sunteți dumneavoastră – nici chiar atunci când metodele tradiționale de lucru se dovedesc ineficiente.

Puse fosila jos cu grijă şi îşi încrucişă braţele. Acestea fiind spuse, am reţinut corect că sunteţi expert în materie de ADN?

Frock încuviinţă dând din cap.

– În parte, este adevărat. Am dedicat câteva studii modului în care genele afectează morfologia – forma unui organism. Şi supervizez proiectele unor aspiranţi – cum ar fi Gregory Kawakita şi Margo, aici de faţă – ale căror studii implică cercetarea ADN-ului.

Pendergast îşi luă servieta, o deschise cu un zgomot sec şi scoase un teanc gros de foi cu rezultate furnizate de computer.

– Am un raport asupra ADN-ului ghearei găsite într-una dintre primele două victime. Desigur, nu pot să vi-l arăt. Ar fi cât se poate de neregulamentar. Biroul din New York nu ar fi de acord.

– Înţeleg, spuse Frock. Şi continuaţi să fiţi de părere că gheara aceea e cel mai bun indiciu pe care îl deţineţi.

– E singurul nostru indiciu important, doctore. Daţi-mi voie să vă explic concluziile la care am ajuns eu. Cred că prin muzeu umblă, liber, un nebun. Îşi ucide victimele după un ritual, îndepărtându-le partea din spate a craniului şi extrăgându-le din creier hipotalamusul.

– În ce scop? întrebă Frock.

Pendergast ezită.

– Credem că îl mănâncă.

Margo icni, înspăimântată.

– Ucigaşul s-ar putea ascunde în zona de sub subsolul muzeului, continuă Pendergast. Sunt multe indicii conform cărora se întoarce acolo după ce ucide, dar până acum nu am reuşit să izolăm un anumit perimetru, sau să găsim vreo dovadă. În timpul cercetărilor au fost ucişi doi câini. După cum ştiţi, probabil, acolo se află un adevărat labirint de tunele, galerii şi coridoare întinse pe mai multe nivele subterane, dintre care cel mai vechi datează de acum aproape o sută cincizeci de ani. Muzeul nu mi-a putut oferi decât un plan care acoperă o foarte mică parte a acestui loc. Forţa de care a fost nevoie pentru a săvârşi crimele denotă că este vorba de un bărbat, şi încă de unul puternic. Aproape nefiresc de puternic. Aşa cum ştiţi, foloseşte o armă cu trei gheare pentru a-şi eviscera victimele, alese, după toate aparenţele, la întâmplare. N-am descoperit nici un mobil al crimelor. Discuţiile

pe care le-am purtat cu persoanele alese de noi dintre angajaţii muzeului nu ne-au condus, deocamdată, pe nici o pistă. Se uită la Frock. Vedeţi, doctore, cel mai bun dintre indiciile noastre e, totodată, singurul nostru indiciu – arma, gheara. De aceea continui să-i caut proveniența.

Frock dădu încet din cap.

– Aţi pomenit ceva despre ADN?

Agentul FBI flutură foile cu rezultatele analizei computerizate.

– Rezultatele obţinute în laborator nu sunt concludente, ca să nu spun mai mult. Făcu o pauză. Nu văd nici un motiv pentru care nu v-aş povesti că analizele făcute ghearei au scos la iveală secvenţe ADN specifice mai multor specii de gecko, pe lângă cromozomii umani. De aici presupunerea noastră că eşantionul ar putea fi degradat.

– Gecko, ziceţi? murmură Frock, uşor surprins. Şi mănâncă hipotalamusul... ce ciudat. Spuneţi-mi, cum v-aţi dat seama?

– Am găsit resturi de salivă şi urmele dinţilor.

– Urmele unor dinţi omeneşti?

– Nu se ştie.

– Dar saliva?

– Neidentificată.

Capul lui Frock se afundă în piept. Îşi ridică ochii după câteva minute.

– Continuaţi să numiţi gheara armă, spuse. Presupun deci că sunteţi în continuare de părere că ucigaşul este un om?

Pendergast îşi închise servieta.

– Pur şi simplu, nu văd altă posibilitate. Doctore Frock, credeţi că un animal ar fi în stare să decapiteze un cadavru cu o precizie de chirurg, să decupeze o gaură în ţeastă şi să localizeze un organ intern de mărimea unei nuci pe care nu l-ar putea recunoaşte decât un specialist în anatomia umană? Iar abilitatea ucigaşului de a ne evita în timpul cercetărilor pe care le-am întreprins în zona de sub subsol e impresionată.

Capul lui Frock coborâse din nou în piept. Pendergast nu se clinti, aşteptând, în vreme ce secundele se scurgeau, devenind minute.

Frock îşi săltă capul pe neaşteptate.

– Domnule Pendergast, spuse, cu voce răsunătoare.

Margo tresări.

– V-am ascultat teoria. Aţi fi interesat s-o ascultaţi şi dumneavoastră pe a mea?

Agentul FBI dădu din cap, încuviinţând.

– Bineînţeles.

– Perfect, zise Frock. Ai auzit despre şisturile argiloase din Transvaal?

– Nu cred, răspunse Pendergast.

– Au fost descoperite, în 1945, de către Alistair Van Vrouwenhoek, un paleontolog de la Universitatea Witwatersrand, Africa de Sud. Datează din Cambrian, de circa şase sute de milioane de ani. Şi erau pline de forme bizare de viaţă, care nu semănau cu nimic din ceea ce fusese văzut înainte sau din ceea ce avea să fi văzut după aceea. Creaturi asimetrice, la care nu se observa nici măcar simetria bilaterală a efectiv tuturor formelor de viaţă animală răspândite pe Pământ în prezent. Acestea au trăit, întâmplător, în perioada extincţiei masive din Cambrian. Acum, domnule Pendergast, multe persoane sunt de părere că şisturile argiloase din Transvaal reprezintă o fundătură a evoluţiei: că viaţa a trecut, experimental, prin toate formele imaginabile, înainte de a se stabili la cele bilateral simetrice pe care le întâlnim în ziua de azi.

– Dar dumneavoastră nu îmbrăţişaţi acest punct de vedere, spuse Pendergast.

Frock îşi drese glasul.

– Exact. În şisturile acelea predomină un anumit tip de organism. Avea membre puternice, labe mari, cu perniţe, şi mandibule supradimensionate, care zdrobeau şi sfâşiau. Acestea puteau tăia piatra, iar labele îi permiteau să înainteze prin apă cu o viteză de peste treizeci de kilometri pe oră. Era, fără îndoială, un prădător de succes, foarte crud. De fapt, eu cred că avea prea mult succes: a vânat provocând extincţia prăzii, după care a dispărut şi el cu repeziciune. Ceea ce a provocat mai puţin importanta extincţie în masă de la sfârşitul Cambrianului. *Această creatură*, nu selecţia naturală, a distrus toate celelalte forme de viaţă din şisturile argiloase din Transvaal.

Pendergast strânse din ochi.

– Şi?

– Am rulat simulări computerizate ale evoluției, pe baza noii teorii matematice a turbulenței fractale. Rezultatul? La fiecare circa șaizeci sau șaptezeci de milioane de ani, viața începe să fie foarte bine adaptată la mediul înconjurător. Probabil mult prea bine adaptată. Are loc o explozie demografică a formelor de viață de succes. Pe urmă, pe neașteptate, ia naștere o nouă specie. Este vorba, aproape întotdeauna, de un prădător, de o mașină de ucis. Se răspândește în sânul populației gazdă, omorând, hrănindu-se și înmulțindu-se. Mai întâi lent, apoi din ce în ce mai repede.

Frock întinse mâna către bucata de gresie fosilă de pe biroul său.

– Domnule Pendergast, îngăduiți-mi să vă arăt ceva.

Agentul se ridică, apropiindu-se.

– Avem aici un set de urme ale unei creaturi care a trăit în Cretacicul Superior, continuă Frock. Exact la trecerea în C-T, ca să mă exprim cu mai multă exactitate. E singura fosilă de acest tip pe care am descoperit-o; nu mai există nici o alta.

– C-T? întrebă Pendergast.

– Cretacicul Terțiar. E frontiera care marchează extincția în masă a dinozaurilor.

Pendergast dădu din cap, dar continua să pară nedumerit.

– Aici există o corespondență care a trecut neobservată până acum, continuă Frock. Statueta lui Mbwun, semnele de gheară lăsate de ucigaș și aceste urme fosile.

Pendergast lăsă ochii în jos.

– Mbwun? Statueta pe care a scos-o doctor Cuthbert din ladă pentru a o duce în expoziție?

Frock încuviință cu o înclinare a capului.

– Hm. Cât de vechi sunt acest urme?

– De aproximativ șaizeci și cinci de milioane de ani. Provin dintr-o formațiune în care au fost găsite cele mai recente fosile de dinozaur. Dinainte de extincția în masă, adică.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

– Ah. Și corespondența?... întrebă Pendergast, după un moment.

– Am spus că nimic din ceea ce există în colecțiile antropologice nu se potrivește cu urmele de gheară. Dar n-am spus că nu există nici o

reprezentare, nici o *sculptură* a acesteia. Am aflat că membrele anterioare ale statuetei Mbwun au câte trei gheare, cu una mai groasă în mijloc. Iar acum uitați-vă la aceste urme, zise Frock, arătând roca fosilizată. Aduceți-vă aminte de reconstrucția ghearei și de semnele de pe cadavrul victimei.

– Deci sunteți de părere, zise Pendergast, că ucigașul ar putea fi animalul care a lăsat aceste urme? Un dinozaur?

Margo avu impresia că remarcase o doză de amuzament în vocea lui Pendergast.

Frock se uită la agentul FBI scuturând din cap cu putere.

– Nu, domnule Pendergast, nu un dinozaur. Nu o formă de viață atât de banală precum un dinozaur. Discutăm despre dovada teoriei mele legate de evoluția aberantă. Îmi cunoașteți lucrarea. Este creatura despre care cred că a omorât dinozaurii.

Agentul FBI păstră tăcerea.

Frock se aplecă, venind mai aproape.

– Cred, zise el, că această creatură, o ciudățenie a naturii, este cauza extincției dinozaurilor. Nu un meteorit, nici o schimbare a climei, ci un prădător cumplit – creatura căreia îi aparțin urmele din roca fosilă. Întruchiparea Efectului Callisto. Nu era mare, dar era extrem de puternică și de agilă. Probabil vâna în haită, cooperând, și era inteligentă. Dar din cauză că speciile de superprădători au o viață atât de scurtă, nu sunt reprezentați așa cum ar trebui în rocile fosilizate. Cu excepția șisturilor argiloase din Transvaal. Și a acestor urme, care provin din regiunea carstică Tzun-je-jin. Mă urmăriți?

– Da.

– Acum suntem *în* plină explozie a populației.

Pendergast rămase tăcut.

– *Ființele umane,* domnule Pendergast! continuă Frock, ridicându-și vocea. Acum cinci mii de ani nu erau decât zece milioane pe tot globul. Acum suntem șase miliarde! Cea mai reușită formă de viață care a existat vreodată pe Pământ. Bătu cu palma în exemplarele din *Evoluția fractală* de pe biroul său. Ieri m-ați întrebat despre următoarea mea carte. Va reprezenta o extensie a teoriei mele despre Efectul Callisto, o aplicație a acestuia în viața lumii *moderne.* Teoria mea prezice

că, în orice clipă, poate apărea o mutație grotească; o ființă care va vâna populația *umană*. Nu susțin că ucigașul e aceeași creatură care a distrus dinozaurii. E una similară... ei bine, mai uitați-vă o dată la aceste urme. Seamănă cu Mbwun! Acest fenomen se numește evoluție convergentă și constă în asemănarea a două ființe nu neapărat din cauză că ar fi înrudite, ci pentru că evoluează către o aceeași creatură. Una creată ca să ucidă. Există prea multe similitudini, domnule Pendergast.

Agentul FBI își puse servieta în poală.

– Mă tem că m-ați pierdut, doctore Frock.

– Nu vă dați seama? *În lăzile acelea a fost adus ceva din America de Sud*. Un prădător de mare succes. Statueta lui Mbwun este dovada. Triburile indigene cunoșteau existența creaturii și au țesut o legendă în jurul ei. Whittlesey a trimis-o, în mod necugetat, în mijlocul civilizației.

– Ați văzut statueta cu ochii dumneavoastră? întrebă Pendergast. Pe doctor Cuthbert nu părea să-l tragă inima să mi-o arate.

– Nu, recunoscu Frock. Dar am o sursă de informații foarte sigură. Intenționez să fac propriile mele observații cu prima ocazie posibilă.

– Doctore Frock, am studiat ieri lăzile, spuse agentul FBI. Cuthbert ne-a asigurat că înăuntru nu se află nici un obiect de valoare și nu avem nici un motiv să nu-l credem. Se ridică nepăsător în picioare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru ajutor. Teoria dumneavoastră este extrem de interesantă și mi-aș fi dorit cu adevărat să pot fi de acord cu ea. Ridică din umeri. Totuși, opinia mea rămâne, pentru moment, neschimbată. Iertați-mă pentru că mă exprim fără menajamente, dar sper că veți reuși să faceți deosebirea dintre speculațiile dumneavoastră și faptele deprimante pe care ne bazăm ancheta și să ne ajutați în orice mod veți putea. Se îndreptă către ușă. Acum sper că o să mă scuzați. Dacă vă vine ceva în minte, vă rog să mă căutați.

Și plecă.

Frock rămase în scaunul său cu rotile, clătinând din cap.

– Ce păcat, murmură. Îmi pusesem mari speranțe în această cooperare, dar se pare că și el e la fel ca toți ceilalți.

Margo aruncă o privire către masa de lângă scaunul pe care stătuse Pendergast.

– Uitați-vă, zise ea. A lăsat rezultatele testului ADN.

El îi urmări privirea. Apoi râse, satisfăcut.

– Presupun că asta înțelegea prin a-mi veni ceva în minte. Făcu o pauză. La urma urmelor, poate că nu e ca toți ceilalți. Ei, n-o să-i spunem secretul, Margo, nu-i așa? zise, ridicând receptorul telefonului.

– Dr. Frock vrea să vorbească cu dr. Cuthbert. O pauză. Alo, Ian? Da, mă simt foarte bine, mulțumesc. Nu, doar că aș vrea să văd expoziția *Superstiții* chiar acum. Ce anume? Da, știu că e închisă, dar... Nu, acum sunt de acord cu ideea expoziției, numai că... Înțeleg.

Margo observă că fața i se congestionase.

– În cazul ăsta, Ian, aș vrea să reexaminez lăzile aduse de expediția Whittlesey. Da, cele din Zona de Siguranță. Știu că le-am văzut ieri, Ian.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, Margo deslușI un țipăt estompat de protest.

– Acum uite ce e, Ian, spuse Frock, eu sunt șeful acestui departament și am dreptul să... Să nu-mi vorbești mie așa, Ian. Să nu-*ndrăznești*.

Tremura de furie, așa cum Margo nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Vocea îi scăzuse aproape până la o șoaptă.

– Domnule, n-ai nici un drept în instituția asta. O să-i adresez directorului o plângere oficială.

Cu mâna tremurându-i, așeză încet receptorul în furcă. Apoi se întoarse spre Margo, căutându-și pe dibuite batista.

– Te rog să mă ierți.

– Sunt surprinsă, zise ea, îmi închipuiam că, în calitate de șef al departamentului...

Nu reuși să-și încheie fraza.

– Dețin pe deplin controlul asupra colecțiilor? Frock zâmbi, recăpătându-și calmul. Așa credeam și eu. Dar expoziția asta nouă și toate aceste omoruri au trezit în oameni sentimente pe care nu le bănuiam. Tehnic vorbind, Cuthbert mă întrece în rang. Nu sunt sigur de ce face asta. Probabil că este vorba de ceva extrem de jenant, care ar întârzia sau ar împiedica deschiderea prețioasei lui expoziții. Căzu o clipă pe gânduri. Poate că existența creaturii îi e cunoscută. La urma urmelor, el a fost cel care a mutat lăzile. Poate că a găsit ouăle clocite, a făcut legătura și le-a ascuns. Și acum vrea să-mi nege dreptul de a le studia!

În scaunul cu rotile, își aplecă trunchiul în față și își strânse pumnii.

– Doctore Frock, nu cred că o asemenea posibilitate e reală, îi atrase Margo atenţia.

Orice intenţie de a-i povesti despre sustragerea jurnalului de către Rickman se evaporă.

El se calmă.

– Bineînţeles că ai dreptate. Dar lucrurile n-o să se încheie aşa, poţi să fii sigură. Totuşi, acum nu avem timp pentru asta şi mă încred în observaţiile tale legate de Mbwun. Dar Margo, trebuie să reuşim să vedem ce e în lăzile alea.

– Cum? întrebă ea.

Frock trase unul dintre sertarele biroului său şi căută prin el o vreme. Apoi scoase un formular pe care Margo îl recunoscu imediat: un „10-14". Cerere de acces.

– Greşeala mea, reluă el, a fost că am întrebat.

Începu să completeze formularul scriind de mână.

– Dar ăsta nu trebuie semnat la Centrul de Prelucrare a Informaţiilor? întrebă Margo.

– Sigur că trebuie, răspunse Frock. O să-l trimit urmând calea obişnuită. Şi o să iau exemplarul nesemnat jos, în Zona de Siguranţă, ca să-i intimidez şi să pot intra. Nu mă îndoiesc că cererea o să fie refuzată. Dar între timp, o să am răgaz să studiez lăzile. Şi să găsesc răspunsurile.

– Dar doctore Frock, n-o puteţi face! ripostă Margo, şocată.

– De ce nu? Îi adresă un zâmbet strâmb. Frock, unul dintre stâlpii muzeului, acţionează într-o manieră neortodoxă? Miza e prea mare pentru astfel de consideraţii.

– Nu mă referem la asta, continuă Margo.

Îşi lăsă privirea să coboare spre scaunul cu rotile.

El privi în jos. Obrajii îi căzură.

– Ah, da, spuse încetişor. Înţeleg ce vrei să spui.

Stânjenit, dădu să pună hârtia pe birou.

– Doctore Frock, zise Margo. Daţi-mi mie formularul. Îl duc eu jos, în Zona de Siguranţă.

Îi întepeni mâna. Îşi întoarse ochii spre ea, cântărind-o din priviri.

– Ţi-am cerut să fii ochii şi urechile mele, dar nu şi să mergi pentru mine pe tăciuni aprinşi, spuse. Eu sunt custode principal, sunt o persoană relativ importantă. Nu vor îndrăzni să mă concedieze. Pe când tu... Trase aerul cu putere în piept, înălţând din sprâncene. S-ar putea folosi de asta ca să dea un exemplu, te-ar putea exclude din programul de obţinere a doctoratului. Iar eu n-aş avea cum să-i împiedic.

Margo medită o clipă.

– Am un prieten foarte descurcăreţ când e vorba de astfel de lucruri. Cred că-şi poate croi drum oriunde, ieşind basma curată din orice situaţie.

Pe moment, Frock nu se clinti. Apoi înhăţă copia formularului şi i-o întinse.

– O să am grijă ca originalul să fie trimis sus. Trebuie s-o fac, dacă vrem să continuăm şarada. Paznicul ar putea suna la Centrul de Prelucrare a Informaţiilor ca să verifice dacă a fost primit. N-o să ai prea mult timp. Imediat ce ajunge formularul acolo, o să intre în alertă. O să fii nevoită să te retragi înainte de asta.

Scoase dintr-un sertar o hârtie de culoare galbenă şi o cheie. I le arătă lui Margo.

– Hârtia conţine cifrul de la intrarea care duce către seifurile din Zona de Siguranţă, îi spuse. Iar aceasta e cheia seifului. Poate avem noroc şi Cuthbert nu s-a gândit să schimbe cifrul. Îi întinse lui Margo cele două obiecte. Astea o să te ajute să treci de uşi. Cu paznicii o să trebuiască să te descurci. Vorbea repede acum, cu ochii pironiţi asupra fetei. Ştii ce să cauţi în lăzi. Orice dovadă a existenţei ouălor sau a unor organisme vii, sau chiar obiecte de cult asociate cu creatura. Orice ar putea dovedi teoria mea. Caută mai întâi în lada mai mică, cea a lui Whittlesey. Acolo a fost statueta lui Mbwun. Uită-te şi în celelalte dacă ai timp, dar, pentru numele lui Dumnezeu, expune-te la cât mai puţine riscuri cu putinţă. Acum du-te, draga mea, şi succes.

Ultimul lucru pe care îl zări Margo înainte de a părăsi biroul fu imaginea lui Frock sub ferestrele boltite, cu spatele lui lat întors către ea, lovind întruna cu pumnii strânşi în braţele fotoliului cu rotile.

– Scaunul ăsta blestemat! spunea el. Ducă-se naibii!

30

Cinci minute mai târziu, în biroul ei aflat cu multe etaje mai jos, Margo ridică receptorul telefonului şi formă un număr. Smithback era într-o dispoziţie excelentă. Când ea îi povesti că Moriarty descoperise înregistrarea ştearsă şi îi relată – cu ceva mai puţine detalii – cele petrecute în biroul lui Frock, deveni încă şi mai binedispus.

Îl auzi râzând, încântat.

– Am avut dreptate în privinţa lui Rickman sau nu? Uite dovada că are ceva de ascuns. Acum o s-o fac să abordeze cartea ţinând cont de viziunea mea, sau...

– Smithback, să *nu-ndrăzneşti,* îl avertiză Margo. Toate astea n-au drept scop mulţumirea ta personală. Nu ştim povestea din spatele jurnalului şi nu ne putem face griji din pricina lui tocmai acum. *Trebuie* să vedem ce e în lăzile alea şi n-avem la dispoziţie decât câteva minute.

– Bine, bine, veni răspunsul. Ne întâlnim pe palier, în faţa Entomologiei. Plec imediat.

– Nu m-am gândit niciodată că Frock ar putea fi atât de radical, spuse Smithback. Bătrânul a crescut în ochii mei cu două şchioape.

Îşi croia drum în josul unui şir lung de trepte de fier. O luaseră pe scara de serviciu, în speranţa că puteau să evite verificările poliţiei, care se făceau la toate intrările în lift.

– Ai luat cheia şi cifrul, da? o întrebă pe Margo, de la piciorul scării.

Ea îşi verifică geanta, apoi îl urmă.

Își aruncă repede privirea într-o parte și într-alta a coridorului.

– Știi că de-a lungul culoarului pe care se află Zona de Siguranță sunt nișe iluminate? Ia-o tu înainte, eu te urmez după un minut. Vorbește cu paznicul, încearcă să-l atragi într-o nișă, unde lumina e mai bună, sub pretextul că-i arăți formularul ăsta. Fă-l să se întoarcă cu spatele pentru două minute, iar eu descui apoi ușa și intru. Tu ține-l ocupat. Ești bun de gură.

– Ăsta-i planul tău? o luă el peste picior. S-a făcut.

Se răsuci pe călcâie, își continuă drumul pe coridor și dispăru după un colț.

Margo rămase în așteptare, numărând până la șaizeci. Înaintă, punându-și o pereche de mănuși de cauciuc.

Auzi curând vocea lui Smithback, deja ridicată într-un protest îndreptățit.

– Hârtia e semnată de însuși șeful departamentului! Încerci să-mi spui că...?

Margo își scoase capul de după colț. La o distanță de vreo cincisprezece metri în josul culoarului era o intersecție cu un altul, care ducea către baricadele poliției. Ceva mai departe se afla ușa Zonei de Siguranță și, dincolo de aceasta, îl putea zări pe paznic. Stătea cu spatele și ținea într-o mână formularul ei.

– Îmi pare rău, domnule, îl auzi spunând, dar asta nu a trecut pe la Centralizarea...

– Nu te uiți unde trebuie, răspunse Smithback. Adu-o aici unde o poți citi, aici, la lumină.

Se îndepărtară de Margo, intrând într-o nișă. Când dispărură din raza ei vizuală, ieși de după colț și înaintă iute de-a lungul holului. Odată ajunsă la ușa Zonei de Siguranță, vârî cheia în broască și împinse cu băgare de seamă. Ușa se deschise, rotindu-se în balamalele bine unse. Aruncă o privire înăuntru, ca să se convingă că era singură; încăperea întunecată părea goală, așa că închise încet ușa în urma ei.

Inima îi bătea deja cu putere, sângele zvâcnindu-i în urechi. Își ținu respirația, bâjbâind după comutator. Seifurile se înșiruiau înaintea ei, de o parte și de alta. Când văzu că a treia ușă de pe dreapta era marcată cu afișul galben PROBE, îi prinse discul încuietorii cu o mână și

scoase cu cealaltă peticul de hârtie primit de la Frock. 56-77-23. Respiră adânc şi începu să formeze cifrul, amintindu-şi de cel la care apelase cândva ca să-şi păstreze oboiul folosit la orele de muzică din liceu. *Dreapta, stânga, dreapta...*

Se auzi un clic sonor. Puse imediat mâna pe clanţă şi apăsă. Uşa se deschise.

În interior, lăzile erau nişte forme vagi lipite de peretele cel mai îndepărtat. Aprinse lumina şi se uită la ceas. Trecuseră trei minute.

Trebuia să se mişte foarte repede. Putea desluşi semnele zdrenţuite rămase în locul în care una dintre lăzile mai mari fusese spintecată şi spartă. La vederea lor, simţi fiori pe şira spinării. Îngenunche în faţa lăzii mai mici, îi îndepărtă capacul şi îşi afundă mâna în materialul ambalajului, îndepărtând fibrele ţepene ca să dea la iveală artefactele.

Mâna i se încleştă în jurul unui obiect dur. Îl scoase afară şi descoperi că era o piatră mică, pe care erau scrijelite desene bizare. „Nu e foarte promiţătoare." Scoase la vedere ceea ce părea a fi o colecţie de podoabe de jad pentru buze, apoi nişte vârfuri de săgeţi din cremene, câteva unelte de piatră, o sarbacană cu un set de săgeţi, lungi şi ascuţite, cu vârfurile înnegrite cu o substanţă întărită. „N-aş vrea să fiu înţepată cu aşa ceva", se gândi. Totuşi, nimic nu merita să fie luat. Se uită mai în adâncime. Pe nivelul următor se aflau o presă mică pentru plante, cu şurub; un clopoţel stricat de şaman, acoperit cu desene groteşti; şi o mantie superbă, făcută dintr-o ţesătură şi din pene.

Dintr-un impuls, îşi îndesă în geantă presa de plante, înfăşurată în fibrele în care fusese ambalată. Discul de piatră şi clopoţelul o urmară.

În fundul lăzii găsi mai multe vase în care se aflau mici reptile. Frumos colorate, dar neieşind cu nimic din comun. Trecuseră şase minute. Se ridică în picioare, ascultând, aşteptându-se să audă în orice clipă paşii paznicului care se întorcea. Dar nu se întâmplă nimic.

Aruncă în pripă celelalte artefacte înapoi, în ladă, înconjurându-le cu materialul folosit drept ambalaj. Ridică de jos capacul, observându-i căptuşeala interioară, desfăcută. În timp ce o îndepărta, curioasă, în poală îi alunecă un plic sfărâmicios, distrus din cauza contactului cu apa; îl înghesui la repezeală în geantă.

Opt minute. Nu mai avea timp de pierdut.

Odată întoarsă în încăperea centrală, ascultă cu atenție, încercând să identifice zgomotele estompate de afară. Crăpă ușor ușa.

– Care e numărul insignei tale? spunea Smithback, cu voce sonoră.

Margo nu izbuti să deslușească răspunsul paznicului. Se strecură afară și închise ușa în urma ei, scoțându-și apoi repede mânușile și îndesându-și-le în geantă. Își îndreptă spatele, se uită în toate părțile, apoi se puse în mișcare, trecând pe lângă nișa în care se aflau paznicul și Smithback.

– Ei!

Se întoarse. Paznicul o privea, cu obrajii în flăcări.

– A, aici erai, Bill, spuse ea, improvizând, cu speranța că paznicul nu o văzuse ieșind. Am întârziat? Ai fost deja înăuntru?

– Tipul ăsta nu mă lasă să intru! se plânse Smithback.

– Ascultă-mă, zise paznicul, întorcându-se din nou spre el. Ți-am spus-o de o mie de ori și nu ți-o mai repet. Formularul ăsta trebuie să fie luat în evidență înainte de a-ți permite să intri. S-a-nțeles?

Reușiseră.

Margo privi peste umăr, în lungul coridorului. DeslușI, în depărtare, o siluetă înaltă și uscățivă care se apropia: Ian Cuthbert.

Îl prinse pe Smithback de braț.

– Trebuie să plecăm. Îți aduci aminte că avem o întâlnire? O să ne uităm la colecții altă dată.

– E adevărat. Desigur, se bâlbâi Smithback. O să am grijă să se ocupe cineva mai târziu de asta, i se adresă paznicului.

În apropiere de capătul culoarului, Margo îl împinse într-o nișă.

– Treci în spatele vitrinelor, îi șopti.

În timp ce se ascundeau, auziră în spatele lor pașii lui Cuthbert. Pe urmă zgomotul acestora se stinse, iar vocea lui reverberă cu putere de-a lungul coridorului.

– A încercat cineva să ajungă la seifuri? întrebă.

– Da, domnule. A fost un bărbat, care a încercat să intre. Au fost chiar aici.

– Cine? se interesă Cuthbert. Oamenii ăia cu care vorbeai?

– Da, domnule. Avea un formular, dar nu fusese luat în evidență după cum ar fi trebuit, așa că nu l-am lăsat să intre.

– *Nu* l-ai lăsat să intre?

– Întocmai, domnule.

– Cine eliberase formularul? Frock?

– Da, domnule. Doctorul Frock.

– Și ai luat numele acestei persoane?

– Cred că se numea Bill. Nu-l știu pe al femeii, dar...

– Bill? *Bill?* Oh, asta-i o chestie al naibii de deșteaptă. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să le ceri să se legitimeze.

– Îmi pare rău, domnule. Faptul că a insistat atât a fost...

Dar Cuthbert se îndepărta deja în grabă. Zgomotul pașilor săi apăsați se pierdu în josul coridorului.

La un semn din cap al lui Smithback, Margo se ridică cu prudență și se scutură de praf. Ieșiră pe culoar.

– Ei, voi, de colo! strigă paznicul. Veniți încoace, trebuie să vă văd legitimațiile! Stați așa!

Cei doi se îndepărtară alegând. Fugiră dincolo de un colț, apoi năvăliră pe o scară, năpustindu-se în sus pe treptele late, de beton.

– Unde mergem? gâfâi Margo.

– Să fiu al dracului dacă știu.

Ajunseră pe palierul următor și Smithback păși cu grijă pe coridor. Se uită în toate părțile, apoi deschise cu o smucitură o ușă etichetată drept MAMALOGIE. DEPOZITUL PONGIDAE.

Odată intrați, se opriră ca să-și tragă sufletul. În încăpere era liniște și răcoare. Pe măsură ce i se obișnuiau ochii cu lumina slabă, Margo observă gorilele și cimpanzeii împăiați care stăteau aliniați precum niște santinele și teancurile de piei păroase de pe rafturile de lemn. Pe un perete erau fixate mai multe duzini de rafturi pline cu cranii de primate.

Pentru o clipă, Smithback ascultă cu atenție la ușă. Apoi se întoarse către Margo.

– Să vedem ce-ai găsit, spuse.

– Nu era mare lucru, răspunse ea, răsuflând cu greutate. Am luat două artefacte lipsite de importanță, atâta tot. Totuși, am dat peste ăsta, adăugă, întinzându-se către geantă. Era ascuns în capacul lăzii.

Plicul dezlipit îi era adresat, simplu, lui „H.C. Montague, Muzeul de Istorie Naturală al Orașului New York".

Hârtia de scris îngălbenită era filigranată, având un model ciudat, care reprezenta o săgeată dublă. În timp ce Smithback se uita peste umărul ei, Margo ridică foaia în lumină și începu să citească.

Cursul superior al râului Xingú
17 septembrie 1987

Montague,

M-am hotărât să-l trimit pe Carlos înapoi, cu ultima ladă, și să plec singur în căutarea lui Crocker. Carlos e de încredere și, orice mi s-ar întâmpla, nu pot risca să pierd lada. Ia seama la clopoțelul șamanului și la celelalte obiecte rituale. Par să fie unicate. Dar statueta pe care am adăugat-o și pe care am descoperit-o în baraca părăsită din acel loc reprezintă dovada pe care o căutam. Observă ghearele supradimensionate, caracteristicile reptiliene, indiciile care sugerează o *bipedalia*. Kothoga există, iar legenda lui Mbwun nu e o simplă născocire.

În carnetul ăsta sunt toate impresiile mele de la fața locului...

31

În biroul directorului, Lavinia Rickman stătea într-un fotoliu îmbrăcat în piele de culoarea vinului. Încăperea era cufundată într-o tăcere de mormânt. Prin ferestrele groase ale turnului nu pătrundea nici măcar zgomotul traficului de pe strada situată cu trei etaje mai jos. În spatele biroului se afla însuși Wright, aproape înghițit de imensa suprafață de mahon. Din spatele său privea în jos portretul lui Ridley A. Davis, realizat de Reynolds.

Doctorul Ian Cuthbert se așezase pe sofaua aliniată cu peretele din capătul opus al încăperii. Stătea aplecat, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu silueta sa uscățivă îmbrăcată într-un costum lejer de tweed. Se încruntă. De obicei nervos și lipsit de orice urmă de simț al umorului, părea deosebit de posomorât în după-amiaza aceea.

În cele din urmă, Wright rupse tăcerea, răstindu-se la Cuthbert.

– În după-masa asta a sunat de două ori. Nu-l pot evita la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu o să facă scandal fiindcă i se interzice accesul la lăzile alea. Scandal în care ar putea târî foarte bine și afacerea Mbwun. O să ajungem la o dispută.

Cuthbert încuviință dând din cap.

– Numai să se întâmple mai târziu, nu acum. Când expoziția o să fie deschisă și în plină desfășurare, cu patru mii de vizitatori pe zi și cu cronici favorabile în toate ziarele, n-are decât să stârnească dracului tot iadul, pentru orice motiv ar dori.

Urmă o nouă tăcere îndelungată.

– Nu-mi place să joc rolul avocatului diavolului, continuă într-un târziu Cuthbert, dar când o să se aşeze praful peste toate astea, tu, Winston, o să ai parte de mărirea aşteptată a numărului de vizitatori. Zvonurile despre existenţa unui blestem s-ar putea să fie supărătoare acum, dar când o să fim din nou în siguranţă, toată lumea o să-şi dorească să simtă fiorul stârnit de suferinţa altora şi să clevetească. Fiecare o să vrea să intre în muzeu şi să vadă cu ochii lui. Asta e bine pentru afaceri. Îţi spun eu, Winston, noi înşine n-am fi putut aranja mai bine lucrurile.

Wright se încruntă la directorul adjunct.

– Zvonuri despre un blestem. Poate că există. Uită-te la dezastrele care s-au ţinut după statueta aia mică şi urâtă, făcând înconjurul lumii.

Râse cu amărăciune.

– Nu vorbeşti serios, spuse Cuthbert.

– Îţi zic eu despre ce vorbesc serios, se răsti Wright. Nu vreau să te mai aud spunând aşa ceva vreodată. Frock are prieteni sus-puşi. Dacă începe să li se plângă... ei, ştii cum se umflă şi se răspândesc poveştile. O să-şi închipuie că ascunzi informaţii. Că te bazezi pe crimele săvârşite aici ca să-ţi aducă vizitatori în expoziţie. Cum cade asta pentru reclamă, eh?

– De acord, încuviinţă Cuthbert cu un zâmbet glacial. Dar nu e nevoie să-mi reaminteşti tu că dacă expoziţia nu se deschide la timp, totul rămâne la nivel teoretic. Frock trebuie ţinut din scurt. Acum a început să angajeze oameni care să-i facă treburile murdare. Unul dintre ei a încercat să intre în seiful din Zona de Siguranţă cu nici o oră în urmă.

– Cine? întrebă Wright.

– Paznicul a dat rasol, răspunse Cuthbert. Dar a aflat numele de botez al tipului – Bill.

– Bill?

Rickman îşi îndreptă spatele.

– Da, cred că ăsta era, zise Cuthbert, întorcându-se către directoarea de relaţii publice. Nu e numele ziaristului care scrie cartea despre expoziţia mea? E omul tău, nu-i aşa? E sub control? Aud că pune tot felul de întrebări.

– Pe deplin, ripostă Rickman, cu un zâmbet strălucitor pe chip. Relaţia cu el a avut suişuri şi coborâşuri, dar acum e disciplinat.

Controlează sursele de informații și ai jurnalistul sub control, așa cum am spus întotdeauna.

– Disciplinat, spui? făcu Wright. Atunci de ce ai simțit nevoia să trimiți acel e-mail de azi-dimineață la jumătate din occident, ca să le reamintești tuturor să nu discute cu străinii?

Doamna Rickman se grăbi să ridice o mână cu unghii lăcuite.

– E supravegheat.

– Ar fi al dracului de bine să te asiguri că e așa, zise Cuthbert. Tu, Lavinia, ai venit la micuța noastră petrecere de la bun început. Sunt sigur că nu vrei ca ziaristul ăsta al tău să răscolească rufele murdare.

Interfonul hârâi și o voce spuse:

– Vă caută domnul Pendergast.

– Invită-l, zise Wright. Le aruncă celorlalți o privire acră. Asta e.

Pendergast își făcu apariția în cadrul ușii, cu un ziar împăturit sub braț. Se opri pentru o clipă.

– Vai de mine, iată o scenă încântătoare! Doctore Wright, vă mulțumesc fiindcă mi-ați acordat încă o întrevedere. Doctore Cuthbert, e întotdeauna o plăcere să vă-ntâlnesc. Iar dumneavoastră, doamnă, sunteți Lavinia Rickman, nu-i așa?

– Da, răspunse ea, cu un zâmbet afectat.

– Vă rog să luați loc oriunde doriți, domnule Pendergast, spuse Wright, adresându-i un surâs formal.

– Vă mulțumesc, doctore, dar prefer să rămân în picioare.

Se apropie de căminul masiv și se sprijini de el cu brațele încrucișate.

– Ați venit să ne prezentați un raport? Nu mă îndoiesc că ați solicitat această întrevedere ca să ne informați că ați făcut o arestare.

– Nu, răspunse Pendergast. Nici o arestare, îmi pare rău. Sincer vorbind, doctore Wright, am făcut foarte puține progrese. În ciuda declarațiilor date jurnaliștilor de către doamna Rickman.

Le arătă un titlu din ziar: ARESTARE IMINENTĂ ÎN CAZUL „FIAREI DIN MUZEU".

Se lăsă tăcerea. Pendergast împături ziarul și îl așeză pe poliță.

– Care e problema? întrebă Wright. De ce durează atât de mult?

– Sunt multe probleme, după cum nu mă îndoiesc că știți. Dar adevărul este că nu am venit aici ca să vă prezint un rezumat al cazului.

E suficient să vă reamintesc că un criminal în serie periculos umblă liber prin muzeu. Nu avem motive să credem că a încetat să ucidă. Din câte ştim, toate omorurile au fost săvârşite după căderea întunericului. Cu alte cuvinte, după ora cinci după-amiaza. În calitate de agent special care conduce această anchetă, vă informez, cu părere de rău, că interdicţia pe care am stabilit-o trebuie să rămână în vigoare până la prinderea ucigaşului. Nu se va face nici o excepţie.

– Vernisajul..., se văicări Rickman.

– Vernisajul expoziţiei va trebui amânat. Poate cu o săptămână, poate cu o lună. Mă tem că nu vă pot face nici o promisiune. Îmi pare rău.

Wright se ridică în picioare, cu obrajii livizi.

– Aţi spus că inaugurarea va avea loc conform programului dacă nu se vor mai săvârşi alte crime. Asta a fost *înţelegerea* noastră.

– N-am făcut nici o înţelegere cu dumneavoastră, doctore, zise Pendergast, cu blândeţe. Mă tem că nu suntem mai aproape de prinderea criminalului decât eram la începutul săptămânii. Arătă către ziarul de pe poliţa căminului. Titlurile de acest gen au darul de a-i face pe oameni să se simtă mulţumiţi şi să devină imprudenţi. Probabil că la vernisaj o să ia parte foarte multă lume. Mii de oameni foindu-se prin muzeu după căderea serii... Clătină din cap. N-am de ales.

Wright îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

– Vă aşteptaţi ca, din cauza incompetenţei dumneavoastră, să amânăm vernisajul, făcând muzeului un rău ireparabil? Răspunsul este nu.

Impasibil, Pendergast se postă în mijlocul încăperii.

– Scuzaţi-mă, doctore Wright, dacă nu m-am exprimat clar. Nu am venit să vă cer permisiunea; vă anunţ, pur şi simplu, care este decizia mea.

– Da, ripostă directorul, cu vocea tremurându-i, înţeleg. Nu sunteţi în stare să vă faceţi meseria, dar vreţi să mă-nvăţaţi cum s-o fac pe a mea. Aveţi idee ce ar însemna amânarea vernisajului pentru expoziţia noastră? Ştiţi ce mesaj i-ar transmite publicului? Ei bine, domnule Pendergast, eu n-o să îngădui una ca asta.

Agentul FBI îl ţintui cu o privire fermă.

– Personalul neautorizat găsit în imobil după ora cinci va fi reţinut şi acuzat de violarea locului crimei. Aceasta este o infracţiune. Dacă se repetă, va fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei, ceea ce se consideră

infracțiune, doctore Wright. Pot să mă bizui pe faptul că m-am exprimat limpede?

– În momentul de față, singurul lucru limpede este traseul dumneavoastră către ușă, ripostă Wright, ridicând vocea. Nu e obstrucționat. Vă rog să-l urmați.

Pendergast îi salută cu o înclinare a capului.

– Domnilor, doamnă.

Apoi le întoarse spatele și părăsi încăperea în tăcere.

Închise ușa fără zgomot și se opri pentru o clipă în anticamera directorului. Pe urmă cită, cu ochii pironiți asupra aceleiași uși:

> Mi-e spaima vis și visul spaime-anină
> și pierd când sunt aproape de câștig![1]

Secretara lui Wright se opri brusc din mestecatul gumei.

– Howzat? întrebă ea.

– Nu, Shakespeare, răspunse Pendergast, îndreptându-se către lift.

În birou, Wright ridică stângaci receptorul, cu mâini tremurătoare.

– Ce naiba o să se întâmple acum? explodă Cuthbert. Să fiu al naibii dacă blestematul de polițai n-o să ne dea afară din propriul muzeu.

– Cuthbert, potolește-te, i se adresă Wright. Apoi vorbi în microfonul telefonului. Dă-mi pe Albany, imediat.

În timp ce i se făcea legătura, se așternu tăcerea. Îi privi pe Cuthbert și pe Rickman pe deasupra receptorului, străduindu-se din greu să-și controleze respirația precipitată.

– E timpul să cerem niște favoruri, spuse. O să vedem cine are ultimul cuvânt aici: un albinos denaturat din Deltă, sau directorul celui mai mare muzeu de istorie naturală din lume.

---

[1] William Shakespeare, Sonetul 119: Ce leac băui din lacrima de știmă, traducere de Gheorghe Tomozei

32

Aici, vegetația e foarte neobișnuită. Cicadeele și ferigile arată aproape precum formele lor primitive. Păcat că nu e timp pentru un studiu mai atent. Am folosit o specie deosebit de elastică ca ambalaj pentru lăzi; nu te sfii să-l lași pe Jörgensen să arunce o privire, dacă e interesat.

Sunt pe deplin încredințat că de acum într-o lună o să fim împreună la Clubul Exploratorului, sărbătorindu-ne succesul cu două pahare de Martini sec și cu o țigară bună, o Macanudo. Până atunci, știu că-ți pot încredința acest material și reputația mea.

Colegul tău,
Whittlesey

Smithback își ridică ochii de pe scrisoare.

– Nu putem rămâne aici. Să mergem în biroul meu.

Încăperea strâmtă la care se referea era situată în profunzimea labirintului format din nenumăratele birouri de la parterul clădirii. Coridoarele acelui fagure, pline de zgomot și de mișcare, i se părură lui Margo o schimbare înviorătoare după culoarele igrasioase și pline de ecouri de la subsol, din jurul Zonei de Siguranță. Trecură pe lângă un container mare și verde, plin până la refuz cu numere vechi din revista muzeului. Alături de biroul lui Smithback se afla un panou imens de afișaj, tapetat cu o multitudine de scrisori mânioase ale abonaților, spre amuzamentul colectivului redacțional.

Margo mai pătrunsese o dată în bârlogul dezordonat al jurnalistului, când se afla pe urmele unui număr din *Science* împrumutat de prea multă vreme din biblioteca de periodice. Locul arăta exact așa cum și-l aducea aminte: pe birou era o harababură de articole fotocopiate, de scrisori neterminate, de semipreparate de la restaurantul chinezesc și de numeroase cărți și ziare pe care bibliotecarii muzeului erau, fără îndoială, nerăbdători să le descopere.

– Ia loc, o invită Smithback, îndepărtând dintr-o lovitură mormanul de hârtii înalt de vreo jumătate de metru de pe un scaun.

Închise ușa, apoi își ocoli biroul, îndreptându-se către un balansoar de modă veche. Hârtiile îi pârâiră sub picioare.

– OK, spuse încet. Acum, ești sigură că jurnalul nu era acolo?

– Ți-am spus, singura ladă în care am apucat să mă uit a fost cea împachetată de Whittlesey. Dar n-avea ce căuta în celelalte.

Smithback studie din nou scrisoarea.

– Cine e acest Montague, căruia i se adresează obiectul? întrebă el.

– Habar n-am, răspunse Margo.

– Dar Jörgensen?

– Nici de el n-am auzit.

Smithback luă de pe un raft cartea cu numere de telefon din interiorul muzeului.

– Nu-i nici un Montague, murmură, dând repede paginile. Aha! Uite-l pe Jörgensen. Botanist. Aici scrie că s-a pensionat. Cum de mai are încă un birou?

– Nu e ceva neobișnuit în locul ăsta, răspunse Margo. Persoane independente, cu dare de mână, care nu prea au cu ce altceva să-și umple timpul. Unde e biroul lui?

– Sectorul patruzeci și unu, etajul patru, zise Smithback, închizând cartea și lăsând-o să cadă pe birou. Lângă Ierbar. Se ridică în picioare. Să mergem.

– Stai puțin, Smithback. E aproape ora patru. Ar trebui să-l sun pe Frock și să-i spun ce...

– Mai târziu, făcu el, luând-o către ușă. Haide, Floare-de-Lotus. Nasul meu de jurnalist n-a adulmecat nici un vânat ca lumea toată după-amiaza.

***

Biroul lui Jörgensen era o cameră mică, fără ferestre, cu tavanul înalt. Nu găzduia nici una dintre plantele sau specimenele florale pe care Margo s-ar fi aşteptat să le găsească în laboratorul unui botanist. De fapt, încăperea era goală, cu excepţia unui banc mare de lucru, a unui scaun şi a unui cuier pentru haine. Unul dintre sertarele bancului de lucru era deschis, dând la iveală o serie de unelte uzate. Jörgensen era aplecat deasupra bancului, pierzându-şi timpul cu un motor de dimensiuni reduse.

– Doctorul Jörgensen? întrebă Smithback.

Bătrânul se întoarse şi îl privi. Era aproape chel, cu sprâncene stufoase, proeminente, deasupra ochilor arzători, de culoarea drilului decolorat. Era ciolănos şi gârbov, dar Margo aprecie că trebuia să fi avut cel puţin un metru optzeci.

– Da? făcu el, cu voce calmă.

Înainte ca Margo să-l poată opri, Smithback îi întinse scrisoarea.

Omul începu s-o citească, apoi avu o tresărire. Fără să-şi ia ochii de pe hârtie, se îndreptă spre scaunul uzat şi se aşeză cu băgare de seamă.

– De unde o aveţi? întrebă după ce o terminase.

Margo şi Smithback schimbară o privire.

– E autentică, spuse cel de-al doilea.

Jörgensen se holbă la ei. Apoi îi înapoie lui Smithback scrisoarea.

– Nu ştiu nimic despre asta, zise.

Urmă un moment de tăcere.

– Provine din lada trimisă de John Whittlesey din expediţia de pe Amazon, de acum şapte ani, se grăbi Smithback să spună, plin de speranţe.

Bătrânul continuă să-i fixeze cu ochii holbaţi. După câteva clipe, se întoarse la motorul lui.

Cei doi îl priviră o vreme cârpăcindu-l.

– Ne pare rău că v-am întrerupt munca, spuse Margo într-un târziu. Poate că nu e momentul potrivit.

– Care muncă? întrebă Jörgensen, fără să se întoarcă.

– Ceea ce faceţi aici, răspunse ea.

Bătrânul izbucni pe neaşteptate într-un râs răguşit.

– Asta? zise, reîntorcându-se cu faţa către ei. Asta nu-i muncă. E doar un aspirator stricat. De când mi-a murit soţia, trebuie să mă ocup eu de gospodărie. Afurisitul s-a făcut praf zilele trecute. L-am adus încoace numai fiindcă aici îmi ţin toate sculele. Eu nu prea mai am ce munci.

– În legătură cu scrisoarea..., insistă Margo.

Jörgensen se foi, făcându-şi scaunul să scârţâie, apoi se lăsă pe spate, cu ochii în tavan.

– Nu ştiam de existenţa ei. Săgeata dublă era blazonul familiei Whittlesey. Şi scrisul e al lui, e-n regulă. Îmi trezeşte amintiri.

– Ce fel de amintiri? întrebă Smithback, nerăbdător.

Bătrânul îl studie, enervat, încruntând din sprâncene.

– Nici unele care să te intereseze, îi răspunse, ţâfnos. Sau, cel puţin, n-am auzit de ce te-ar interesa.

Margo îi aruncă lui Smithback o privire care-i cerea să-şi ţină gura.

– Doctore Jörgensen, începu ea, eu am absolvit de curând facultatea şi lucrez cu doctorul Frock. Colegul meu, aici de faţă, e jurnalist. Doctorul Frock este de părere că expediţia Whittlesey şi lăzile pe care le-a trimis încoace au o legătură cu crimele din muzeu.

– Un blestem? spuse Jörgensen, cu o ridicare teatrală a sprâncenelor.

– Nu, nu un blestem, zise Margo.

– Mă bucur că nu credeţi aşa ceva. Nu-i nici un blestem. Dacă prin blestem nu înţelegeţi un amestec de lăcomie, prostie omenească şi invidie ştiinţifică. N-aveţi nevoie de Mbwun ca să vă explicaţi... Tăcu. De ce sunteţi atât de interesaţi? continuă, suspicios.

– Ce să ne explicăm? se amestecă Smithback.

Jörgensen îl privi cu aversiune.

– Tinere, dacă mai deschizi gura încă o dată, te dau afară.

Ochii celuilalt se îngustară, dar nu spuse nimic.

Margo se întrebă dacă ar fi trebuit să dea detalii despre teoriile lui Frock, despre urmele de gheare şi despre lada stricată, dar hotărî că nu era necesar.

– Suntem interesaţi fiindcă avem senzaţia că există o legătură căreia nimeni nu-i dă atenţie. Nici poliţia, nici muzeul. Dumneavoastră sunteţi amintit în scrisoare. Speram că ne-aţi putea spune mai multe despre expediţie.

Bătrânul întinse o mână noduroasă.

– Pot s-o mai văd o dată?

Smithback îi îndeplini dorința, fără tragere de inimă.

Ochii lui Jörgensen parcurseră scrisoarea încă odată, cu lăcomie, de parcă s-ar fi hrănit cu amintirile.

– A fost o vreme, murmură, când aș fi ezitat să vorbesc despre asta. Mai bine zis, mi-ar fi fost teamă. Anumite persoane s-ar fi putut gândi să mă concedieze. Ridică din umeri. Dar, când ești atât de bătrân ca mine, nu prea mai ai de ce să te temi. Poate doar de singurătate. Dădu încet din cap către Margo, strângând în mână scrisoarea. Dacă n-ar fi fost Maxwell, aș fi plecat în expediția aia.

– Maxwell? Cine e Maxwell? întrebă Smithback.

Bătrânul îi azvârli o privire.

– Am dat gata ziariști mai de soi decât tine, se răsti el. Acum am spus să taci. Stau de vorbă cu doamna. Se întoarse din nou către Margo. Maxwell a fost unul dintre conducătorii expediției. Maxwell și Whittlesey. Asta a fost prima greșeală, faptul că i s-a permis lui Maxwell să se impună cu forța, ca să conducă amândoi. S-au certat de la bun început. Nici unul din ei nu deținea controlul în întregime. Când a câștigat Maxwell, eu am pierdut – el a hotărât că în expediție nu era loc pentru un botanist și cu asta s-a terminat totul pentru mine. Iar amestecul lui l-a făcut pe Whittlesey chiar mai nefericit decât pe mine. Faptul că îl avea alături punea în pericol planul lui tainic.

– Ce plănuia? întrebă Margo.

– Să dea de urma tribului Kothoga. Existau zvonuri despre un trib necunoscut, care trăia pe un *tepui*, un platou situat mai sus decât jungla. Deși zona nu fusese cercetată de nici o expediție științifică, exista un consens în privința faptului că tribul ar fi fost exterminat, că n-ar mai fi existat decât vestigii. Whittlesey nu credea asta. Vroia să fie cel care avea să-l descopere. Singura problemă era faptul că guvernul local nu aprobase explorarea *tepui*-ului. Spunea că era rezervată pentru oamenii lor de știință. Yankeii trebuiau să plece acasă.

Jörgensen pufni și scutură din cap.

– Ei, ceea ce era într-adevăr rezervat era devastarea, încălcarea teritoriului. Bineînțeles că guvernul local auzise aceleași zvonuri care

ajunseseră și la urechile lui Whittlesey. Dacă acolo sus erau indieni, nu-i voia în calea exploatărilor forestiere și miniere. Așa că oricum expediția trebuia să pornească dinspre nord. Era un traseu mai puțin convenabil, dar nu trecea prin zona interzisă. Și nu aveau nici permisiunea de a se urca pe acel *tepui*.

– Kothoga mai existau încă? se interesă Margo.

Bătrânul clătină încet din cap.

– N-o s-o aflăm niciodată. Guvernul descoperise ceva în vârful platoului respectiv. Poate aur sau platină, sau zăcăminte aluvionare. În zilele noastre, din satelit poți vedea o mulțime de lucruri. Oricum, *tepui*-ul a fost incendiat, din aer, în primăvara anului 1988.

– Incendiat? întrebă Margo.

– Pârjolit cu napalm, până a rămas curat ca-n palmă, spuse Jörgensen. Un procedeu neobișnuit și costisitor. După toate aparențele, focul a scăpat de sub control, s-a răspândit și a ars, fără să poată fi stăvilit, luni întregi. Pe urmă au construit o șosea largă care duce într-acolo, venind dinspre sud, pe traseul mai accesibil. Au adus echipament hidraulic de minerit, de proveniență japoneză, și au spălat, practic, porțiuni uriașe ale muntelui. Fără îndoială că au jecmănit aurul și platina sau ce-o fi fost acolo, folosind compuși cianhidrici, și au lăsat pe urmă otrava să se scurgă în râuri. N-a mai rămas nimic, absolut *nimic*. De aceea muzeul n-a mai trimis o a doua expediție care să caute urmele primei.

Își drese glasul.

– E îngrozitor, murmură Margo.

Jörgensen își înălță ochii azurii, tulburători.

– Da. *Este* îngrozitor. Bineînțeles că n-o să aflați nimic despre asta din expoziția *Superstiții*.

Smithback ridică o mână în timp ce înlocuia microcaseta din reportofon cu o alta.

– Scuzați-mă, aș putea...?

– Nu, *nu*-ți permit să mă înregistrezi. Nu vă vorbesc ca să aduc o acuzație. Nici ca să fiu citat. Nici în vreun alt scop. Azi-dimineață am primit o notă în acest sens, așa cum știți, probabil. Vorbesc pentru mine: de ani de zile n-am mai putut discuta despre asta și am de gând s-o fac acum, măcar o dată. Așa că tăceți și ascultați-mă.

Se lăsă liniștea.

– Unde rămăsesem? reluă Jörgensen. O, da. Așa că lui Whittlesey nu i s-a permis să escaladeze *tepui-ul* ăla. Iar Maxwell era un birocrat desăvârșit. Era hotărât să-l facă să respecte legile. Ei, când ajungi în junglă, la trei sute de kilometri distanță de orice guvern... Care legi? Râse pe înfundate. Mă îndoiesc că știe cineva, cu exactitate, ce s-a petrecut *într-adevăr* acolo. Eu am aflat povestea de la Montague, iar el a înjghebat-o punând cap la cap telegramele lui Maxwell. O sursă nu tocmai imparțială.

– Montague? îl întrerupse Smithback.

– În orice caz, continuă bătrânul, ignorându-l, se pare că Maxwell a dat peste niște plante de neînchipuit. La poalele *tepui*-ului, nouăzeci și nouă la sută dintre speciile de plante erau absolut necunoscute științei. Au găsit ferigi ciudate, primitive, și plante monocotiledonate care arătau de parcă și-ar fi recăpătat caracteristicile din Era Mezozoică. Cu toate că Maxwell era antropolog fizic, a fost înnebunit de atâta vegetație stranie. Au umplut lăzi după lăzi cu specimene bizare. Atunci a găsit și păstăile alea cu semințe.

– Cât de importante erau *semințele?*

– Proveneau de la o fosilă vie. Nu era nici o deosebire față de descoperirea *coelacantului,* din anii 1930: o specie aparținând unei încrengături despre care se credea că a dispărut în întregime în Carbonifer. O întreagă *încrengătură.*

– Aceste păstăi cu semințe semănau cu niște ouă? se interesă Margo.

– N-aș putea spune. Dar Montague a aruncat o privire asupra lor și mi-a povestit că erau tari ca dracu'. Ca să germineze, trebuiau îngropate adânc în solul cu aciditate ridicată al junglei. Îmi închipui că sunt încă în lăzi.

– Doctorul Frock credea că *erau* ouă.

– Frock ar trebui să se rezume la paleontologie. E un tip sclipitor, dar excentric. În orice caz, Maxwell și Whittlesey s-au certat. N-a fost o surpriză. Nimeni nu era mai puțin interesat de botanică decât Maxwell, care recunoștea însă o raritate atunci când îi ieșea în cale. Vroia să se întoarcă la muzeu cu păstăile lui cu semințe. Aflase că Whittlesey intenționa să escaladeze *tepui*-ul și să-i caute pe Kothoga,

ceea ce îl alarmase. Se temea că lăzile aveau să fie sechestrate în port și că ar fi putut rămâne fără prețioasele lui semințe. S-au despărțit. Whittlesey a pătruns mai adânc în junglă, a urcat pe *tepui* și n-a mai fost văzut niciodată.

Când a ajuns pe coastă, împreună cu restul membrilor expediției, Maxwell a trimis către muzeu un torent de telegrame, făcându-l cu ou și oțet pe Whittlesey și relatând povestea în versiunea sa. El și ceilalți au fost uciși în accidentul ăla de avion. Din fericire, se aranjase ca lăzile să fie expediate separat, sau poate n-a fost tocmai o *fericire*. Muzeul a avut nevoie de un an ca să descurce ițele birocrației și să aducă lăzile la New York. Nimeni nu părea prea grăbit s-o facă.

Își rostogoli ochii, dezgustat.

– Ați pomenit de cineva pe nume Montague? întrebă Margo, cu voce scăzută.

– Montague, îi răspunse Jörgensen, privind dincolo de ea. Era un tânăr candidat la doctorat care lucra la muzeu. Antropolog. Protejatul lui Whittlesey. Nu e nevoie să mai spun că asta n-a avut darul să-l aducă în grațiile conducerii după sosirea telegramelor lui Maxwell. După aceea, nici unul dintre noi, cei care ne-am numărat printre prietenii lui Whittlesey, n-am mai fost considerați cu adevărat persoane de încredere.

– Ce s-a întâmplat cu Montague?

Bătrânul ezită.

– Nu știu, zise, în cele din urmă. Pur și simplu, a dispărut într-o bună zi. Nu s-a mai întors niciodată.

– Și lăzile? insistă Margo.

– Montague era teribil de nerăbdător să le vadă, mai ales pe a lui Whittlesey. Dar, așa cum spuneam, nu mai era în grații și fusese scos din proiect. De fapt, proiectul nu mai exista. Întreaga expediție fusese un asemenea dezastru încât conducerea dorea, pur și simplu, să uite că avusese loc. După ce au sosit într-un târziu, lăzile au rămas în așteptare, nedesfăcute. Cea mai mare parte a documentației și a datelor despre proveniență au ars în accidentul de avion. Se presupune că a existat un jurnal al lui Whittlesey, dar eu nu l-am văzut niciodată. În orice caz, Montague s-a plâns și a insistat și, în cele din urmă, i s-a

încredințat sarcina de a le face o clasificare preliminară. După care el s-a ridicat și a plecat.

– Cum adică, a plecat? întrebă Smithback.

Jörgensen îl privi, parcă întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu.

– Pur și simplu, a ieșit din muzeu și nu s-a mai întors niciodată. Am înțeles că locuința și toate hainele lui au fost abandonate. Familia a cerut să se facă cercetări și nu a aflat nimic. Dar era un individ mai degrabă ciudat. Mulți sunt de părere că a plecat în Nepal sau în Thailanda, ca să se descopere pe sine însuși.

– Dar au circulat tot felul de zvonuri, zise Smithback.

Era o afirmație, nu o întrebare.

Jörgensen râse.

– Bineînțeles că au apărut zvonurile! Nu apar întotdeauna? Zvonuri că ar fi furat bani, zvonuri că ar fi fugit cu nevasta unui gangster, zvonuri că ar fi fost omorât și aruncat în East River. Dar în muzeu era o astfel de nulitate, încât cei mai mulți au uitat de el în câteva săptămâni.

– Zvonuri că i-ar fi venit de hac fiara din muzeu? întrebă Smithback.

Zâmbetul lui Jörgensen păli.

– Nu tocmai. Dar dispariția lui a readus la suprafață zvonurile despre blestem. Pentru că, se spunea atunci, toți cei care veniseră în contact cu lăzile muriseră. Unii dintre paznici și dintre angajații de la bufet – cunoașteți genul – ziceau că Whittlesey jefuise un templu și că în ladă se afla ceva, o relicvă, asupra căreia se pusese un blestem. Și că blestemul urmărise relicva până în muzeu.

– Nu v-ați fi dorit să studiați plantele trimise de Maxwell? se interesă Smithback. Adică, sunteți botanist, nu-i așa?

– Tinere, nu știi nimic despre știință. Nu există *botaniști,* pur și simplu. Nu mă interesează paleobotanica și angiospermele. Toată povestea nu se încadra în domeniul meu. Specialitatea mea e coevoluția plantelor și a virușilor. Sau *era,* adăugă, cu o oarecare ironie.

– Dar Whittlesey dorea să aruncați o privire asupra plantelor trimise ca material de ambalare, continuă Smithback.

– Habar n-am de ce, spuse Jörgensen. Aud pentru prima oară așa ceva. Până acum n-am mai văzut scrisoarea asta. I-o înapoie lui Margo,

cu o anumită părere de rău. Aș fi considerat-o un fals, dacă n-ar fi fost scrisul și filigranul.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu ne-ați spus ce părere aveți *dumneavoastră* despre dispariția lui Montague, zise Margo.

Bătrânul își frecă rădăcina nasului și își coborî privirile în podea.

– Pe mine m-a îngrozit.

– De ce?

– Nu sunt sigur, veni în sfârșit răspunsul, după o lungă tăcere. Montague a fost, la un moment dat, la strâmtoare cu banii și mi-a cerut un împrumut. Era foarte scrupulos și a trecut prin multe dificultăți ca să mi-i înapoieze. O astfel de dispariție nu părea să-i stea în caracter. Ultima dată când l-am văzut, se pregătea să facă inventarul lăzilor. O perspectivă care îl incita peste măsură. Își ridică ochii spre Margo. Nu sunt superstițios. Sunt om de știință. Cum vă spuneam, nu cred în blesteme sau în alte lucruri de genul ăsta...

Vocea i se stinse.

– Dar...? îl îmboldi Smithback.

Bătrânul îi aruncă o privire.

– Prea bine, se încruntă el.

Pe urmă se lăsă pe spătarul scaunului și își pironi ochii în tavan.

– V-am povestit, spuse, că John Whittlesey îmi era prieten. Înainte de a pleca, a adunat laolaltă toate poveștile despre Kothoga pe care le-a putut afla. Cele mai multe proveneau de la triburile din ținuturile joase din aval, Yanomamo și toate celelalte. Îmi amintesc de cea pe care mi-a spus-o cu o zi înainte de plecare. După spusele unui yanomamo, Kothoga făcuseră un pact cu o ființă numită Zilashkee. O creatură similară cu Mefistofel al nostru, dar mai împinsă către extrem; se târa în jurul vârfului *tepui*-ului, din ea emanând tot răul din lume, precum și moartea. Sau cel puțin așa spunea legenda. Oricum, conform respectivului pact, Kothoga aveau să-l primească drept slujitor pe fiul lui Zilashkee dacă își ucideau și își mâncau toți copiii și jurau să i se închine numai și numai lui. După ce și-au îndeplinit îndatorirea sinistră, creatura le-a trimis-o pe una dintre odraslele ei. O fiară care a început să dea iama prin trib, ucigând și devorând oamenii.

Când Kothoga s-au plâns, Zilashkee a izbucnit în râs și le-a spus: „La ce vă așteptați? Eu sunt întruparea răului". În cele din urmă, folosind magia, descântecele cu ierburi sau alte lucruri de genul ăsta, au reușit să țină bestia în frâu. Vedeți, de ucis nu putea fi ucisă. Așa că progenitura lui Zilashkee a rămas sub controlul membrilor tribului, care o foloseau pentru a le îndeplini poruncile ticăloase. Dar apelând la ea, se puneau întotdeauna în pericol. Legenda spune că au căutat tot timpul o modalitate de a se descotorosi de fiară. Jörgensen își coborî privirile asupra motorului demontat. Asta a fost povestea pe care mi-a spus-o Whittlesey. Când am auzit de prăbușirea avionului, de moartea lui, de dispariția lui Montague... ei bine, nu m-am putut împiedica să mă gândesc că tribul reușise în sfârșit să scape de odrasla lui Zilashkee.

Bătrânul botanist luă una dintre piesele a motorului și începu s-o răsucească în mâini cu o expresie absentă.

– Whittlesey mi-a spus că numele copilului lui Zilashkee era Mbwun, Cel-Care-Umblă-Pe-Patru-Picioare.

Scăpă din mâini piesa, care căzu zăngănind, și zâmbi.

33

Pe măsură ce ora închiderii era tot mai aproape, vizitatorii începură să se scurgă către uşi. Magazinul muzeului – situat chiar în interior, la intrarea dinspre sud – făcea afaceri prospere.

Pe coridoarele de marmură care porneau de la această intrare, sunetul discuţiilor şi darabana ritmică a paşilor se auzeau limpede. În Sala Galaxiilor, aflată în preajma intrării vestice şi în care urma să se desfăşoare petrecerea de inaugurare a expoziţiei, zgomotul era mai estompat, reverberând în interiorul domului imens precum un vis aproape dat uitării. Iar în profunzimea muzeului, dincolo de numeroasele laboratoare, săli de lectură demodate, seifuri pentru depozitare şi birouri aliniate ca nişte cărţi, zarva vizitatorilor nu putea pătrunde. Pe culoarele lungi domneau întunericul şi tăcerea.

Pentru cei din Observatorul Butterfield, era ca şi cum zgomotul şi forfota ar fi fost pe o altă planetă. Respectând în mare măsură ora stingerii, angajaţii plecaseră devreme acasă. În biroul lui George Moriarty, precum şi pe toate cele cinci nivele ale Observatorului, domnea o linişte de mormânt.

El stătea la masa de lucru, apăsându-şi buzele cu pumnii strânşi.

– Fir-ar să fie, mormăi.

Frustrat, îşi mişcă brusc un picior, lovindu-se cu călcâiul de dulapul cu dosare din spatele lui şi trântind un morman de hârtii pe podea.

– Fir-ar să fie! strigă, de data asta de durere, afundându-se în scaun şi începând să-şi frece glezna.

Încet, încet, durerea îi dispăru și, odată cu ea, și spaima. Oftând din greu, își roti privirile prin cameră.

– Doamne, George, mereu reușești s-o dai în bară, nu-i așa? murmură.

În societate, era lipsit de speranțe, trebuia s-o recunoască față de sine însuși. Tot ceea ce făcuse ca să îi atragă atenția lui Margo și ca să îi câștige favorurile păruse să se reducă la o serie de rateuri. Ceea ce spusese despre tatăl ei fusese tot atât de plin de tact ca o rafală de mitralieră.

Se răsuci dintr-odată către terminal și tastă o comandă. Avea să-i trimită un e-mail, reparând, poate, o parte din răul făcut. Se opri un moment, compunând textul, apoi începu să-l scrie.

BUNĂ, MARGO! ERAM CURIOS DOAR SĂ AFLU DACĂ TU

Apăsă pe neașteptate o tastă, ștergând mesajul. Probabil că n-ar fi făcut decât să încurce și mai rău lucrurile.

Rămase neclintit o clipă, holbându-se la ecranul gol. Nu știa decât o singură metodă prin care să-și aline singur suferința: o vânătoare de comori.

Era metoda care avuse drept rezultat direct descoperirea multora dintre artefactele cele mai apreciate din expoziția *Superstiții*. Moriarty era extrem de pasionat de colecțiile vaste ale muzeului și îi cunoștea cotloanele obscure și secretele mai bine decât mulți dintre angajații mai vechi. Fiind timid, avea puțini prieteni și își întrerupea adesea activitatea de cercetare pentru a căuta relicve uitate de multă vreme prin depozitele instituției. Căpăta astfel sentimentul propriei valori și împliniri, pe care nu era capabil să-l obțină din relațiile cu semenii săi.

Se întoarse pentru a doua oară către tastatură și deschise baza de date cu achiziții, trecând apoi, la întâmplare și totuși deliberat, de la o înregistrare la alta. Baza de date îi era familiară, îi cunoștea toate scurtăturile și toate căile dosnice de acces, aidoma unui căpitan experimentat, care știe toate meandrele unui fluviu.

După câteva minute, viteza cu care își mișca degetele scăzu. Dăduse peste o zonă pe care nu o mai explorase până atunci: peste o comoară a nimănui, alcătuită din artefacte sumeriene, descoperite la începutul anilor douăzeci, fără să fi fost vreodată studiate în întregime. Accesă,

cu prudenţă, mai întâi o colecţie, apoi o subdiviziune a acesteia şi, în final, artefactele individuale. Părea interesant: o serie de tăbliţe de argilă, conţinând exemple timpurii de scriere sumeriană. Primul catalogator era de părere că descriau ritualuri religioase. Moriarty trecu în revistă alte câteva înregistrări, citindu-le adnotaţiile şi dând din cap pentru sine însuşi. Poate că era bine să le folosească în expoziţie. Mai era loc pentru câteva artefacte într-una dintre micile galerii eterogene.

Îşi privi ceasul cu cadran solar: se făcuse aproape cinci. Totuşi, ştia unde erau depozitate tăbliţele. Dacă aveau un aspect promiţător, i le putea arăta lui Cuthbert în dimineaţa următoare, obţinându-i aprobarea. Avea timp să aranjeze vitrina în intervalul dintre vernisajul de vineri noaptea şi inaugurarea pentru marele public. Luă în grabă câteva notiţe, apoi îşi închise computerul.

În biroul izolat, pocnetul terminalului trimis în întuneric răsună ca o împuşcătură. Cu degetul încă pe întrerupător, Moriarty rămase locului o clipă. Apoi se ridică, îşi îndesă cămaşa în pantaloni şi – protejându-şi călcâiul lovit – părăsi biroul, închizând fără zgomot uşa în urma lui.

34

La postul temporar de comandă, D'Agosta încremeni în timp ce se pregătea să bată în fereastra biroului lui Pendergast. Se uită cu atenţie înăuntru, încercând să vadă mai bine ce anume se petrecea.

Prin birou se învârtea un tip înalt, într-un costum de prost gust. Părea să aibă chipul asudat şi ars de soare şi se foia de parcă ar fi fost stăpânul locului, mutând hârtiile de pe masă dintr-un loc într-altul şi zornăindu-şi mărunţişul din buzunare.

– Ei, amice, spuse D'Agosta, deschizând uşa şi intrând, asta-i proprietatea FBI-ului. Dacă-l aştepţi pe agentul special Pendergast, ce-ar fi s-o faci afară?

Bărbatul se întoarse spre el. Îl privi agasat, mijindu-şi ochii mici.

– De azi înainte, ah, *locotenente,* spuse, zgâindu-se la insigna agăţată de cureaua lui D'Agosta de parcă ar fi vrut să-i citească numărul de identificare, o să te adresezi în mod respectuos personalului FBI de aici. Care se află de-acum în subordinea mea. Agent special Coffey.

– Păi, agent special Coffey, din câte ştiu eu şi până când primesc alte ordine, aici e şef domnul Pendergast, iar dumneata îi faci hârtiile vraişte.

Celălalt îi aruncă un zâmbet subţire, apoi îşi duse mâna la buzunarul hainei şi scoase un plic.

D'Agosta studie scrisoarea din interior. Era de la Washington şi însărcina biroul FBI din New York, şi pe un oarecare agent Coffey, să se ocupe de caz. Ordinul avea două anexe. Una emisă de biroul guvernatorului, care solicita în mod oficial schimbarea şi îşi asuma

răspunderea deplină a transferului de putere. D'Agosta o împături pe cea de-a doua, care purta antetul Senatului Statelor Unite, fără să se ostenească să o citească.

Înapoie plicul.

– Va să zică, până la urmă, v-ați furișat pe ușa din dos.

– Când se-ntoarce Pendergast, locotenente? întrebă Coffey, strecurându-și plicul înapoi, în buzunar.

– De unde să știu eu? spuse D'Agosta. De vreme ce tot îi cotrobăiești pe birou, te-ai putea uita și-n agenda lui.

Înainte ca celălalt să fi apucat să-i răspundă, din afara încăperii se auzi vocea lui Pendergast.

– A, agent Coffey! Ce plăcere să te întâlnesc!

Coffey își duse din nou mâna către plic.

– Nu e nevoie, zise Pendergast. Știu de ce ești aici. Se așeză în spatele biroului său. Ia loc, te rog, locotenente D'Agosta.

Observând că în încăpere nu mai era decât un singur scaun liber, polițistul se așeză rânjind. Îi plăcea din ce în ce mai mult să-l urmărească pe Pendergast în acțiune.

– Domnule Coffey, spuse acesta, după toate aparențele, prin muzeu umblă liber un nebun. De aceea, atât eu, cât și locotenentul D'Agosta am ajuns la concluzia că trebuie interzisă desfășurarea festivității de deschidere din noaptea zilei de mâine. Criminalul ăsta acționează noaptea. Următorul său atac a întârziat destul de mult. Nu putem fi responsabili pentru uciderea mai multor oameni fiindcă muzeul rămâne deschis din motive, ca să spunem așa, pecuniare.

– Da, zise Coffey, păi, asta nu mai e răspunderea ta de acum înainte. Ordinele mele spun că vernisajul va avea loc așa cum s-a hotărât, respectându-se programul. O să venim în sprijinul poliției aducând mai mulți agenți de teren. Muzeul o să fie mai sigur decât toaleta Pentagonului. Și o să-ți mai spun încă ceva, Pendergast: odată ce se încheie mica petrecere și scăpăm de grija ei, și odată ce toți grangurii pleacă acasă, o să terminăm cu nemernicul ăsta. Se presupune că ești mare sculă, dar știi ce? Eu nu sunt impresionat. Ai avut la dispoziție patru zile și n-ai pus mâna pe nimic în afară de scula ta. De-acum nu mai pierdem timpul de pomană.

Pendergast zâmbi.

– Da, şi eu aveam speranţe la fel de mari. Dacă asta e decizia pe care aţi luat-o, aşa să fie. Însă trebuie să-ţi spun c-o să-i trimit directorului un memoriu oficial, prin care să-mi susţin punctul de vedere.

– N-ai decât să faci ce vrei, zise Coffey, dar în timpul tău liber. Între timp, oamenii mei îşi stabilesc cartierul general în josul holului. După ora stingerii, aştept un scurt raport din partea ta.

– Raportul meu final e gata pregătit, răspunse Pendergast, cu blândeţe. Acum, domnule Coffey, ar mai fi şi altceva?

– Da, ripostă celălalt. Mă aştept la o cooperare deplină din partea ta, Pendergast.

Ieşi lăsând uşa deschisă.

D'Agosta îl privi îndepărtându-se în lungul coridorului.

– Acum pare ceva mai sictirit decât înainte de sosirea ta, spuse. N-ai de gând să cedezi în faţa labagiului ăstuia, nu-i aşa? adăugă, întorcându-se către Pendergast.

Agentul FBI zâmbi.

– Vincent, mă tem că era inevitabil să se ajungă aici. Într-un anumit sens. Sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme. Asta n-a fost prima data când l-am călcat pe Wright pe bătături de la începutul săptămânii. De ce să mă împotrivesc? În felul ăsta, cel puţin, nimeni nu ne poate acuza de lipsă de colaborare.

– Dar credeam că ai influenţă.

D'Agosta se strădui ca vocea să nu-i trădeze dezamăgirea.

Pendergast îşi deschise braţele.

– Am un strop de influenţă, aşa cum îi spui tu. Însă, nu uita, nu joc pe terenul meu. Pentru că omorurile erau similare celor pe care le-am anchetat la New Orleans, cu şapte ani în urmă, am avut motiv să mă aflu aici – atâta timp cât n-a apărut nici o controversă, nici o solicitare a unei intervenţii locale. Dar ştiam că doctorul Wright şi guvernatorul au fost colegi la Universitatea Brown. Dacă guvernatorul a cerut, în mod oficial, intervenţia FBI-ului, ăsta era singurul rezultat posibil.

– Şi cum rămâne cu rezolvarea cazului? întrebă D'Agosta. Coffey o să-şi asume munca ta şi-o să primească toate onorurile.

– Tu presupui că aici o să primească cineva onoruri, zise Pendergast. Însă eu, locotenente, am o presimţire urâtă în privinţa acestei operaţiuni. Foarte urâtă. Îl ştiu pe Coffey de multă vreme şi te poţi baza pe el dacă e vorba să înrăutăţească o situaţie proastă. Dar ai văzut, Vincent, că nu m-a trimis să-mi strâng bagajele. Asta n-o poate face.

– Nu-mi spune că te bucuri fiindcă scapi de responsabilitate, spuse D'Agosta. *Eu* s-ar putea să-mi fac un scop din a-mi ţine fundul la adăpost, dar mi-am închipuit întotdeauna că tu eşti altfel.

– Vincent, mă surprinzi, făcu Pendergast. Asta n-are nimic de-a face cu fuga de responsabilitate. Însă e un aranjament care îmi oferă un anumit grad de libertate. E adevărat că cel care are ultimul cuvânt e Coffey, dar posibilitatea lui de a coordona acţiunile *mele* e limitată. Iniţial, nu puteam veni aici altfel decât preluând conducerea anchetei. Ceea ce tinde să te facă mai circumspect. Acum o să-mi pot urma propriile instincte. Se lăsă pe spătarul scaunului, aţintindu-şi privirea spălăcită asupra lui D'Agosta. O să continui să-ţi apreciez ajutorul. S-ar putea să am nevoie de cineva, din interiorul departamentului, care să mă ajute să rezolv repede câteva lucruri.

Locotenentul păru să cadă pe gânduri pentru câteva clipe.

– Despre acest Coffey aş fi putut spune, de la bun început, un singur lucru, zise el.

– Care-i ăla?

– Că e un mâncător de rahat.

– Ei, Vincent, făcu Pendergast, ai un limbaj atât de colorat!

35

Vineri

Încăperea arăta exact la fel, remarcă Smithback, posomorât: nici un bibelou nu se clintise de la locul lui. Se lăsă să alunece pe scaun, având o puternică senzaţie de déjà-vu.

Rickman reveni din biroul secretarei sale cu obişnuitul zâmbet afectat încremenit pe faţă şi aducând cu sine un dosar subţire.

– La noapte e noaptea cea mare! zise, plină de voie bună. Intenţionezi să iei parte?

– Da, sigur, răspunse el.

Ea îi întinse dosarul.

– Citeşte asta, Bill, spuse, cu o voce ceva mai puţin plăcută.

MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ DIN NEW YORK
NOTĂ INTERNĂ
Către: William Smithback Jr.
De la: Lavinia Rickman
Referitor la: Lucrarea fără titlu dedicată expoziţiei *Superstiţii.*

Începând din acest moment şi până la noi dispoziţii, activitatea dumneavoastră în cadrul muzeului se va desfăşura conform următoarelor prevederi:

1. Toate interviurile necesare lucrării în desfăşurare vor fi acordate în prezenţa mea.

2. Înregistrarea interviurilor şi luarea notiţelor în timpul acestora vă sunt interzise. În interesul stabilirii oportunităţii şi al menţinerii consecvenţei, îmi voi asuma eu însămi responsabilitatea luării notiţelor şi le voi redacta, înaintându-vi-le apoi pentru a fi incluse în lucrare.
3. În interiorul instituţiei, vă este interzisă, cu excepţia cazurilor în care obţineţi, în prealabil, aprobarea mea scrisă, discutarea problemelor muzeului cu angajaţii acestuia, sau cu oricare alte persoane. Vă rog să semnaţi în spaţiul rezervat mai jos pentru a confirma faptul că aţi înţeles aceste dispoziţii şi că sunteţi de acord să le duceţi la îndeplinire.

Smithback citi de două ori, apoi îşi ridică ochii.

– Ei? îl întrebă ea, înclinându-şi capul către umăr. Ce părere ai?

– Dă-mi voie să lămuresc lucrurile, zise Smithback. Nu mi se îngăduie nici măcar să stau de vorbă cu cineva în timpul, să zicem, mesei de prânz, fără aprobarea ta?

– Despre problemele muzeului. Asta aşa e, spuse Rickman, aranjându-şi eşarfa de lână, moale şi viu colorată, în jurul gâtului.

– De ce? Nota pe care ai trimis-o ieri pretutindeni nu e o frână eficientă?

– Bill, ştii de ce. Te-ai dovedit a fi un tip în care nu se poate avea încredere.

– Cum aşa? făcu el, cu voce înăbuşită.

– Am înţeles că alergi nebuneşte prin tot muzeul, discutând cu oameni cu care nu ai motive să o faci şi putând întrebări absurde despre probleme care nu au nici o legătură cu noua expoziţie. Dacă îţi închipui că poţi aduna informaţii despre... ah... întâmplările recent survenite, trebuie să-ţi reamintesc paragraful cincisprezece al contractului tău, care îţi interzice folosirea oricăror date neautorizate de mine. Nimic, ţi-o repet, nimic referitor la situaţia nefericită în care ne aflăm nu va fi autorizat.

Smithback îşi îndreptă spatele.

– „Situaţia nefericită", explodă el. De ce nu-i spui pe nume: crimă!

– Te rog să nu ridici tonul în biroul meu, zise Rickman.

– M-ai angajat ca să scriu o carte, nu o relatare de presă de rutină de trei sute de pagini. În săptămâna care a precedat cel mai mare vernisaj din istoria muzeului au avut loc un şir de crime sălbatice. Vrei să spui că asta nu face parte din poveste?

– Eu şi numai eu stabilesc ce anume trebuie să cuprindă cartea asta şi ce nu. S-a-nţeles?

– Nu.

Rickman se ridică de pe scaun.

– Toată povestea începe să devină exasperantă. Sau semnezi documentul ăsta acum, sau eşti terminat.

– Terminat? Cum adică, vrei să spui împuşcat sau concediat?

– Nu tolerez astfel de obrăznicii în biroul meu. Sau semnezi convenţia, sau îţi accept chiar acum demisia.

– Excelent, spuse Smithback. O să-i duc manuscrisul unui editor profesionist. Ai nevoie de cartea asta în aceeaşi măsură în care am şi eu. Ştim amândoi că am avea enorm de câştigat dacă am include dedesubturile poveştii crimelor. Şi crede-mă, le ştiu. Pe toate.

Faţa lui Rickman era cadaverică, dar îşi păstrase zâmbetul. Degetele apăsate pe birou i se albiseră.

– Asta ar fi o violare a contractului, spuse ea, cu voce tărăgănată. Daniels, Soller & McCabe, firma de avocatură de pe Wall Street, este în slujba muzeului. Nu mă îndoiesc că ţi-e cunoscută. Dacă întreprinzi o astfel de acţiune, o să ţi se intenteze un proces de încălcare a condiţiilor contractuale imediat ce editorul tău sau un altul o să fie destul de nebun ca să încheie un contract cu tine. O să ne înarmăm cu tot ce avem la dispoziţie ca să susţinem cazul şi, după ce-o să pierzi, să nu fii surprins dacă n-o să mai găseşti niciodată de lucru în branşa pe care ţi-ai ales-o.

– Ceea ce ar reprezenta o încălcare grosolană a drepturilor pe care mi le garantează primul amendament, reuşi Smithback să bombăne.

– Nicidecum. Pur şi simplu, o să cerem despăgubiri pentru încălcarea contractului. Ţie n-o să-ţi revină nici un rol grandios şi evenimentul n-o să fie nici măcar menţionat în *Times*. Bill, dacă intenţionezi într-adevăr să urmezi această cale, o să consult mai întâi un avocat bun, căruia o să-i arăt contractul încheiat cu noi. Nu mă îndoiesc c-o

să-ţi spună că totul este exact atât de serios cum pare. Sau, dacă preferi, îţi accept imediat demisia.

Scoase o a doua foaie de hârtie dintr-un sertar al biroului, pe care îl lăsă deschis.

Interfonului bâzâi, zgomotos.

– Doamnă Rickman? Doctorul Wright pe linia unu.

Ea ridică receptorul.

– Da, Winston. Cum? Iarăşi cei de la *Post?* Da, o să discut cu ei. Ai trimis după Ippolito? Perfect.

Închise telefonul şi se duse la uşă.

– Asigură-te că Ippolito e în drum spre biroul directorului, îi spuse secretarei. Cât despre tine, Bill, nu mai am timp pentru schimburi de amabilităţi. Dacă nu semnezi înţelegerea, adună-ţi lucrurile şi pleacă.

Smithback se domolise. Zâmbi, pe neaşteptate.

– Doamnă Rickman, îţi înţeleg punctul de vedere.

Femeia se aplecă către el, surâzând prosteşte, cu ochii strălucind.

– Şi...? îl îmboldi.

– Accept restricţiile, zise el.

Triumfătoare, Rickman reveni în spatele biroului.

– Bill, mă bucur că n-o să fie necesar să folosesc asta. Puse a doua foaie de hârtie înapoi, în sertarul pe care îl închise. Presupun că eşti destul de inteligent ca să-ţi dai seama că n-ai de ales.

Întâlnindu-i privirea, Smithback se întinse după dosar.

– Nu te deranjează dacă recitesc totul înainte de a semna, nu-i aşa?

Ea ezită.

– Nu, cred că nu. Deşi o să descoperi că nu diferă cu nimic faţă de ceea ce ai citit prima oară. Conţinutul nu e interpretabil, aşa că nu căuta formulări ambigue.

Îşi roti ochii în jurul biroului, îşi luă agenda şi o porni către uşă.

– Bill, te previn. Nu uita să semnezi. Te rog, ieşi în urma mea şi lasă-i secretarei documentul semnat. O să ţi se trimită o copie.

Buzele lui Smithback se ţuguiară a dezgust în timp ce urmărea unduirile caraghioase ale fustei ei plisate. Aruncă o ultimă privire furişă către anticameră. Apoi trase iute sertarul abia închis de Rickman şi

scoase un obiect de mici dimensiuni, pe care și-l strecură în buzunarul hainei. Împinse sertarul, mai privi o dată în jur și o luă către ușă.

Pe urmă reveni lângă birou, înhăță nota internă și mâzgăli o semnătură indescifrabilă în partea de jos a foii. În drum spre ieșire, i-o înmână secretarei.

– Păstrează semnătura asta, s-ar putea să ajungă cândva foarte valoroasă, spuse, peste umăr, lăsând ușa să se închidă cu zgomot.

Când intră Smithback, Margo tocmai închidea telefonul. Laboratorul era, din nou, numai al ei; colega de birou, pregătitoarea măștilor, își luase, după toate aparențele, o neașteptată vacanță prelungită.

– Tocmai am vorbit cu Frock, spuse ea. A fost destul de dezamăgit fiindcă n-am mai găsit și altceva în ladă și fiindcă n-am avut ocazia să verific dacă au mai rămas păstăi cu semințe. Cred că spera să dăm peste o dovadă a existenței creaturii. Am vrut să-i povestesc despre scrisoare și despre Jörgensen, dar a spus că nu poate vorbi. Cred că doctorul Cuthbert era acolo, la el.

– Probabil ca să-l întrebe despre cererea de acces pe care a completat-o, zise Smithback. În stilul lui Torquemada. Arătă către ușă. Cum se face că nu era încuiată?

Margo păru surprinsă.

– Oh. Cred că iar am uitat.

– Te deranjează dacă o încui eu, pentru orice eventualitate?

Răsuci cheia cu stângăcie, apoi, rânjind, își duse mâna la buzunar și scoase cu încetineală o cărțulie mică, ponosită, pe a cărei copertă de piele erau imprimate două săgeți suprapuse. O ridică de parcă ar fi fost un trofeu, dându-i lui Margo ocazia să o studieze.

Privirea ei curioasă se transformă în uluire.

– Dumnezeule! Ăsta-i jurnalul?

Smithback dădu din cap cu mândrie.

– Cum ai dat peste el? *Unde* l-ai găsit?

– În biroul lui Rickman, răspunse el. A trebuit să fac un sacrificiu cumplit. Am semnat un petic de hârtie care îmi interzice să-ți mai vorbesc vreodată.

– Glumești.

– Numai în parte. Oricum, într-un anumit moment al torturii, ea a tras sertarul şi eu am zărit cărticica asta uzată. Arăta ca un jurnal. Părea ciudat ca Rickman s-o ţină în biroul ei. Pe urmă mi-am amintit ce mi-ai povestit despre presupunerea c-ar fi împrumutat jurnalul. Dădu din cap, plin de sine. După cum am bănuit dintotdeauna. Aşa că l-am înhăţat în timp ce plecam de acolo. Deschise cărţulia. Acum fii cuminte, Floare-de-Lotus. Tăticu' o să-ţi citească o poveste înainte de culcare.

Margo îl ascultă citind; la început cu greutate şi apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce se obişnuia cu scrisul şleampăt şi cu prescurtările. Majoritatea însemnărilor de la început erau foarte sumare; fraze aşternute în grabă, oferind câteva detalii despre starea vremii şi despre locul în care ajunseseră în ziua respectivă.

> 31 august. Ploaie toată noaptea – Conserve cu costiţă de porc la micul dejun – O defecţiune a elicopterului în dimineaţa asta, am fost nevoiţi să pierdem ziua degeaba. Maxwell insuportabil. Carlos a avut alte probleme cu Hosta Gilbao – cere plată suplimentară pentru...

– E plictisitor, spuse Smithback, întrerupând lectura. Cui îi pasă că au mâncat costiţă conservată la micul dejun?

– Citeşte mai departe, îl îndemnă Margo.

– Nu mai sunt prea multe aici, zise el, răsfoind paginile. Cred că Whittlesey era un bărbat scump la vorbă. Oh, Doamne. Sper că n-am renunţat la viaţă pentru nimica toată.

Jurnalul descria pătrunderea expediţiei tot mai adânc în inima junglei. Prima parte a călătoriei fusese făcută cu Jeep-ul. Apoi echipa fusese transportată cu elicopterul pe o distanţă de trei sute de kilometri pe cursul superior al râului Xingú. De acolo, călăuzele angajate îi conduseseră în susul apelor leneşe ale acestuia, către *tepui*-ul din Cerro Gordo. Smithback continuă să citească.

> 6 septembrie. Lăsat pirogile pe o terasă. De acum mergem numai pe jos. În după-amiaza asta am zărit pentru prima oară Cerro Gordo – jungla înălţându-se printre nori. Ţipete de păsări tutitl, am prins câteva specimene. Oamenii de pază vorbesc între ei pe şoptite.

12 septembrie. Mâncat ultima dintre conservele de carne tocată de vită la micul dejun. Umiditate mai scăzută decât ieri. Continuat drumul către tepui – norii s-au împrăştiat la amiază – altitudinea platoului ar putea fi de două mii cinci sute de metri – junglă din zona temperată – am văzut cinci exemplare rare de candelaria ibex – recuperat sarbacană şi săgeţi în stare foarte bună – ţânţari afurisiţi – carne uscată de peccari de pe Xingú la cină – nu e rea, are gust de carne afumată de porc. Maxwell umple lăzile cu fleacuri nefolositoare.

– De ce-a ascuns Rickman jurnalul ăsta? se tângui Smithback. Nu conţine nici o porcărie. Ce e atât de important?

15 septembrie. Vânt din sud-vest. Terci de ovăz la micul dejun. Trei transbordări astăzi, din cauza tufişurilor dese din râu – apa până la piept – o frumuseţe de lipitori. Maxwell a dat peste nişte specimene de floră de care e foarte tulburat. Plante indigene într-adevăr unice – simbioze stranii, morfologie aparent străveche. Dar sunt sigur că ne aşteaptă descoperiri mult mai importante.

16 septembrie. Rămas până târziu în tabără în dimineaţa asta, reîmpachetând echipamentele. Maxwell insistă acum să ne întoarcem cu „descoperirile“ lui. Un imbecil, necazul e că aproape toţi ceilalţi vor să se întoarcă. După prânz au pornit-o înapoi, împreună cu toate călăuzele, mai puţin două. Crocker, Carlos şi cu mine ne continuăm drumul. Ne-am oprit aproape imediat ca să împachetăm lăzile. Borcanele cu specimene din interior se spărseseră. În timp ce eu reîmpachetam, Crocker a hoinărit pe lângă potecă, a dat peste coliba dărăpănată...

– Acum mai venim de-acasă, spuse Smithback.

... adus echipamentul jos ca să facem cercetări, redeschis lada, regăsit trusa de scule – înainte de a cerceta coliba, femeie indigenă bătrână iese din tufişuri, clătinându-se – bolnavă sau beată, imposibil de precizat – arată lada, tânguindu-se în gura mare. Sânii îi atârnă până la brâu – nici un dinte, aproape cheală – o umflătură mare în spinare, precum un furuncul. Carlos ezită să traducă, dar eu insist:

Carlos: Zice demon, demon.

Eu: Întreab-o, ce demon?

Carlos traduce. Femeia devine isterică, jeluindu-se, apucându-se de piept.

Eu: Carlos, întreab-o despre Kothoga.

Carlos: Spune că ai venit să iei demonul de aici.

Eu: Ce spune despre Kothoga?

Carlos: Ea zice, Kothoga plecat sus, pe munte.

Eu: Sus, pe munte? Unde?

Femeia scoate mai multe miorlăituri. Arată spre lada noastră deschisă.

Carlos: Ea spune să iei demonul.

Eu: Care demon?

Carlos: Mbwun. Spune să-l iei pe demonul Mbwun în ladă.

Eu: Mai întreab-o despre Mbwun. Ce creatură e?

Carlos discută cu femeia, care se mai calmează puțin și vorbește o lungă perioadă de timp.

Carlos: Zice că Mbwun e fiul unui demon. Nebunul de vrăjitor Kothoga i l-a cerut lui Zilashkee pe fiul lui ca să-i ajute să se apere de dușmani. Demonul i-a făcut să-și ucidă și să-și mănânce toți copiii – pe urmă li l-a trimis pe Mbwun în dar. Mbwun îi ajută să-și înfrângă vrăjmașii, pe urmă se întoarce împotriva lor, începe să-i omoare pe toți. Kothoga fug pe *tepui,* Mbwun îi urmează. Mbwun nu moare niciodată. Kothoga trebuie scăpați de Mbwun. Acum omul alb vine și îl duce pe Mbwun departe. Păzește-te, blestemul lui Mbwun o să te distrugă! Îi duci moartea poporului tău!

Sunt uluit și entuziasmat – povestea se încadrează în ciclul de legende despre care am auzit doar la mâna a doua. Îi spun lui Carlos să afle mai multe detalii despre Mbwun – femeia o rupe brusc la fugă – cu multă putere pentru cineva atât de bătrân – se topește în tufișuri. Carlos o urmărește, se întoarce cu mâinile goale – pare speriat, eu nu forțez lucrurile. Cercetăm coliba. Când ne întoarcem pe cărare, călăuzele au dispărut.

– Femeia știa că aveau de gând să ia statueta! spuse Smithback. Ăsta trebuie să fi fost blestemul despre care vorbea!

Continuă să citească.

17 septembrie. Crocker lipseşte de noaptea trecută. Mă tem de tot ce-i mai rău. Carlos foarte neliniştit. O să-l trimit înapoi, după Maxwell, care, de acum, trebuie să fie la jumătatea drumului către râu – nu-mi pot permite să pierd o astfel de relicvă, despre care cred că e nepreţuită. O să continui să-l caut pe Crocker. Prin pădurile astea sunt poteci care trebuie să fi fost făcute de Kothoga – să spun cum ar putea civilizaţia să exploateze un astfel de loc e peste puterile mele – la urma urmelor, poate că tribul Kothoga o să fie în siguranţă.

Aşa se încheia jurnalul.

Smithback îl închise cu o înjurătură.

– Nu-mi vine să cred! Nimic pe care să nu-l fi ştiut deja! Şi mi-am vândut sufletul lui Rickman... pentru *asta!*

36

Aşezat la biroul său din postul de comandă, Pendergast îşi omora timpul cu un vechi joc de puzzle făcut din alamă şi şnur de mătase răsucită. Părea pe deplin absorbit. În spatele lui, sunetele cizelate ale unui cvartet de coarde izvorau din difuzoarele unui casetofon minuscul. Nu-şi ridică ochii când intră D'Agosta.

– Beethoven, *Cvartetul de coarde în fa major, Opus 135*, spuse. Dar nu mă-ndoiesc că ştiai, locotenente. E partea a patra, *Allegro*, cunoscută sub numele *Der schwer gefaßte Entschluß* – „Rezolvarea complicată". Un titlu care ar putea fi acordat acestui caz, ca şi tempo-ul. Modul în care arta imită viaţa e uimitor, nu-i aşa?

– E ora unsprezece, spuse D'Agosta.

– A, desigur, făcu Pendergast, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se. Directorul de Securitate ne datorează un tur al muzeului, în care să ne fie ghid. Mergem?

Uşa Punctului de Comandă a Sistemului de Securitate le fu deschisă de însuşi Ippolito. Pentru D'Agosta, încăperea semăna cu camera de control a unei uzine nucleare, fiind plină de cadrane, butoane şi manete. De-a lungul unui perete se întindea un oraş vast, miniatural, de reţele luminoase care alcătuiau forme geometrice complicate. Doi paznici monitorizau un set de ecrane în circuit închis. În centru, D'Agosta recunoscu releul de amplificare folosit în staţiile de

retransmisie pentru a mări puterea semnalelor staţiilor radio ale poliţiei şi ale paznicilor muzeului.

– Acesta, spuse Ippolito, desfăcându-şi braţele cu un zâmbet, este unul dintre cele mai sofisticate sisteme de securitate folosite în toate muzeele din lume. A fost proiectat special pentru noi. Vă pot spune că ne-a costat bani frumoşi.

Pendergast privi în jur.

– Impresionant, zise.

– Conţine cele mai noi realizări din domeniu, adăugă Ippolito.

– Nu mă îndoiesc, ripostă Pendergast, dar ceea ce mă preocupă pe mine acum, domnule Ippolito, este siguranţa celor cinci mii de oaspeţi care sunt aşteptaţi aici diseară. Spuneţi-mi cum funcţionează sistemul.

– A fost conceput, în primul rând, pentru a preveni furturile, continuă directorul de securitate. O parte dintre cele mai valoroase exponate au ataşate cipuri minuscule, fixate în locuri în care sunt greu de remarcat. Fiecare cip transmite un semnal infim către o serie de receptoare plasate în întreg muzeul. Dacă obiectul este mutat, fie şi numai cu un centimetru, se declanşează o alarmă care indică locaţia exponatului.

– Şi pe urmă ce se întâmplă? întrebă D'Agosta.

Ippolito rânji. Apăsă pe câteva dintre butoanele unei console. Pe un ecran imens apărură planurile luminate ale tuturor nivelelor clădirii.

– Interiorul muzeului, reluă el, este împărţit în cinci celule. Fiecare dintre acestea cuprinde un anumit număr de săli de expoziţie şi de depozite. Majoritatea se întind de la subsol până la acoperiş, dar din cauza construcţiei structurate a muzeului, contururile celulelor doi şi trei sunt ceva mai complicate. Când apăs un comutator de pe acest panou, din plafon coboară uşi groase de metal, care închid coridoarele interioare dintre celule. Toate ferestrele muzeului au gratii. Odată ce am închis una dintre celule, hoţul e prins în cursă. Nu se poate deplasa decât într-o singură secţiune a muzeului, pe care n-o poate părăsi. Reţeaua a fost concepută astfel încât ieşirile să se afle în afara ei, fiind astfel uşor de supravegheat. Se apropie de planul muzeului. Să presupunem că cineva reuşeşte să fure un obiect şi că părăseşte încăperea înainte de sosirea paznicului. Ceea ce nu are nici o importanţă. În câteva secunde, cipul trimite un semnal către computer, dând instrucţiunea

de închidere a întregii celule. Procedura e cu desăvârşire automată. Hoţul e blocat înăuntru.

– Ce se întâmplă dacă scoate cipul înainte de a o lua la fugă? întrebă D'Agosta.

– Cipurile sesizează mişcarea, preciză Ippolito. Şi în cazul ăsta s-ar declanşa alarma şi uşile de siguranţă ar coborî în mod automat. Un hoţ n-ar putea alerga destul de repede ca să scape.

Pendergast dădu din cap, încuviinţând.

– Cum redeschideţi uşile după prinderea infractorului?

– Din această cameră de control putem debloca orice set de uşi, plus că fiecare dintre ele e prevăzută şi cu o comandă manuală prioritară de ridicare. De fapt, e vorba de o tastatură. Formezi cifrul corect şi uşa se deschide.

– Foarte frumos, murmură Pendergast. Dar întregul sistem se pune în mişcare pentru a împiedica pe cineva să iasă. Aici avem de-a face cu un ucigaş care vrea să rămână înăuntru. Cum ne garantează toate astea că oaspeţii de diseară vor fi în siguranţă?

Ippolito ridică din umeri.

– Nici o problemă. O să folosim sistemul pentru a crea o zonă sigură în jurul sălii în care va avea loc recepţia şi al expoziţiei. Toate festivităţile se vor desfăşura în celula doi. Le arătă planul clădirii. Recepţia se va ţine aici, în Sala Galaxiilor. Se află exact în faţa intrării în expoziţia *Superstiţii,* care este plasată în interiorul celulei doi. Toate uşile de oţel ale acesteia vor fi coborâte. O să lăsăm deschise numai patru: cea dinspre est, care dă în Marea Rotondă – pe unde se face accesul în Sala Galaxiilor – şi trei ieşiri de urgenţă. Toate vor fi extrem de bine păzite.

– Şi ce zone ale muzeului sunt incluse, mai exact, în această celulă doi? se interesă Pendergast.

Ippolito apăsă câteva dintre butoanele consolei. Pe panourile de afişare, o mare porţiune centrală a muzeului se coloră într-un verde strălucitor.

– Aceasta e celula doi, spuse Ippolito. După cum vedeţi, se întinde din subsol până la acoperiş, precum toate celelalte. Sala Galaxiilor se află aici. Laboratorul computerului şi încăperea în care ne aflăm,

Punctul de Comandă al Sistemului de Securitate, sunt amândouă în interiorul ei. Ceea ce se poate spune şi despre Zona de Siguranţă, despre Arhiva Centrală şi despre o serie de alte sectoare de înaltă securitate. Accesul în muzeu se va face numai prin cele patru uşi de oţel, care vor fi ţinute deschise cu ajutorul sistemului manual prioritar. O să izolăm perimetrul cu o oră înainte de începerea festivităţii, o să coborâm celelalte uşi şi o să postăm paznici în toate punctele de acces. Vă spun eu că locul o să fie mai sigur decât trezoreria unei bănci.

– Şi restul muzeului?

– Ne-am gândit să închidem toate cele cinci celule, dar am hotărât să n-o facem.

– Bine, spuse Pendergast, uitându-se la un alt panou. N-am vrea ca echipa de urgenţă să fie blocată în cazul unei crize. Arătă către panoul luminos. Cum rămâne cu nivelul inferior al subsolului? Subsolul acestei celule ar putea fi în legătură cu el. Iar pe acolo poţi ajunge aproape oriunde.

– Nimeni n-ar îndrăzni să se aventureze acolo, pufni Ippolito. E un labirint.

– Dar nu discutăm despre un hoţ obişnuit. Vorbim despre un ucigaş care a evitat toate cercetările pe care le-aţi organizat dumneavoastră, eu sau D'Agosta, aici de faţă. Un ucigaş care pare să se simtă acolo ca acasă.

– Există o singură scară care leagă Sala Galaxiilor de celelalte nivele, îi explică Ippolito cu răbdare, şi va fi păzită de oamenii mei, ca şi ieşirile de urgenţă. Credeţi-mă, am luat totul în calcul. Întreaga zonă o să fie sigură.

Pendergast studie o vreme, în tăcere, harta strălucitoare.

– De unde ştiţi că planul ăsta e corect? întrebă, într-un târziu.

Ippolito păru oarecum tulburat.

– Bineînţeles că e corect.

– Eu v-am întrebat de unde o ştiţi.

– Sistemul a fost conceput direct pe baza planurilor arhitecturale după care s-a făcut reconstrucţia din 1912.

– De atunci n-a mai avut loc nici o schimbare? N-a mai apărut câte o uşă în plus, nu s-a mai blocat nici o alta?

– S-a ţinut cont de toate modificările.

– Aceste planuri arhitecturale acoperă subsolul vechi şi nivelul inferior al subsolului?

– Nu, acelea sunt mai vechi. Dar, aşa cum vă spuneam, sunt fie închise, fie păzite.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care Pendergast continuă să privească panourile. În cele din urmă, se întoarse către directorul de securitate.

– Domnule Ippolito, treaba asta nu-mi place.

În spatele lui, cineva îşi drese glasul.

– Ce nu-i mai place acum?

D'Agosta nu fu nevoit să se uite peste umăr. Accentul acela hârşâit, de Long Island, nu-i putea aparţine decât agentului special Coffey.

– Trec în revistă măsurile de securitate împreună cu domnul Pendergast, spuse Ippolito.

– Păi, domnule Ippolito, va trebui să o faceţi din nou, împreună cu mine. Îşi aţinti ochii înguşti asupra lui Pendergast. Pe viitor, nu uitaţi să mă invitaţi la petrecerile dumneavoastră private, spuse, iritat.

– Domnul Pendergast..., începu Ippolito.

– Domnul Pendergast a venit aici din sudul îndepărtat ca să ne dea puţin ajutor din când în când, dacă e necesar. Acum eu conduc spectacolul. E limpede?

– Da, domnule, zise Ippolito.

Repetă descrierea procedurilor, în timp ce Coffey stătea pe scaunul unui operator, învârtind o pereche de căşti acustice pe deget. D'Agosta hoinărea prin încăpere, uitându-se la panourile de control. Pendergast îl asculta pe vorbitor cu atenţie, vânând amănuntele care îi scăpaseră la prima prezentare. Când directorul de securitate tăcu, Coffey se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ippolito, aveţi patru găuri în perimetrul ăsta. Făcu o pauză, pentru efect. Vreau să înfundaţi trei dintre ele. Vreau să existe o singură intrare şi o singură ieşire.

– Domnule Coffey, regulamentele de prevenire a incendiilor impun...

Acesta îşi flutură mâna.

– Lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji pentru regulamentele astea. Dumneavoastră faceţi-vă probleme din cauza găurilor din sistemul de

pază. Cu cât avem mai multe găuri, cu atât ne putem aştepta la mai multe necazuri.

– Mă tem că ai ales tocmai drumul care duce în direcţia *greşită*, spuse Pendergast. Dacă închideţi aceste trei căi de acces, oaspeţii vor fi blocaţi înăuntru. Presupunând că se întâmplă ceva, nu va exista decât o singură cale de scăpare.

Coffey îşi deschise braţele într-un gest de frustrare.

– Ei, Pendergast, tocmai asta-i esenţa. Nu le poţi avea pe amândouă. Sau creezi o zonă sigură, sau n-o faci. Oricum, după spusele lui Ippolito, aici de faţă, în caz de urgenţă, fiecare uşă de siguranţă are un sistem prioritar de deschidere. Prin urmare, care-i problema ta?

– Aşa e, zise Ippolito. În caz de pericol, uşile pot fi deschise de la tastatură. Nu trebuie decât să ştii cifrul.

– Pot să întreb cine coordonează aceste tastaturi? se interesă Pendergast.

– Computerul central. Se află chiar în încăperea de alături.

– Şi dacă acest computer cade?

– Avem sisteme de siguranţă, redundante. Panourile de pe peretele din capătul celălalt le monitorizează. Fiecare panou are propria alarmă.

– Asta-i o altă problemă, spuse calm Pendergast.

Coffey expiră zgomotos şi vorbi către tavan.

– Nici acum nu-i place.

– Am numărat optzeci şi unu de leduri de alarmă numai pe acel tablou de comandă, continuă Pendergast, adresându-i-se evident lui Coffey. Într-o adevărată stare de urgenţă, cu multe căderi de sistem, multe dintre ele vor clipi. Nici o echipă de operatori n-o să facă faţă.

– Pendergast, mă ţii pe loc, se răsti Coffey. Eu şi Ippolito o să ne ocupăm de detaliile astea, OK? Au rămas mai puţin de opt ore până la începerea spectacolului.

– Sistemul a fost testat vreodată? întrebă Pendergast.

– E testat în fiecare săptămână, spuse Ippolito.

– Ceea ce vreau să aflu este dacă a fost verificat vreodată într-o situaţie reală. Poate o tentativă de jaf?

– Nu, şi sper că nu va fi niciodată.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar mi se pare evident faptul că acest sistem e sortit eșecului. Domnule Ippolito, eu sunt un avocat al progresului, dar acum și aici recomand cu tărie o abordare de modă veche. De fapt, în timpul petrecerii, aș dezactiva întregul sistem. L-aș închide, pur și simplu. E mult prea complex, nu mă încred în el în caz de pericol. Ceea ce ne trebuie este o metodă verificată, care să ne fie cunoscută tuturor. Patrule, paznici înarmați la fiecare punct de intrare și de ieșire. Nu mă îndoiesc că locotenentul D'Agosta o să ne facă rost de personal suplimentar.

– Nu trebuie decât s-o cereți, zise acesta.

– N-o cerem. Coffey izbucni în râs. Isuse, vrea să *dezactiveze* sistemul tocmai atunci când avem cea mai mare nevoie de el!

– Trebuie să-mi consemnez obiecțiile extrem de puternice față de acest plan, spuse Pendergast.

– Păi, n-ai decât să ți le scrii, zise Coffey, și să le trimiți cu un vas de croazieră la biroul din New Orleans. Mie mi se pare că Ippolito, aici de față, ține lucrurile foarte bine sub control.

– Mulțumesc, spuse acesta din urmă, umflându-se vizibil în pene.

– Avem de-a face cu o situație foarte neobișnuită și foarte periculoasă, continuă Pendergast. Nu e momentul să ne lăsăm în baza unui sistem complex și neverificat.

– Am auzit destule, Pendergast, zise Coffey. Ce-ar fi să te duci în biroul tău și să mănânci sandvișul ăla cu pește pe care ți l-a pus soția la pachet?

D'Agosta fu uluit de schimbarea de pe chipul lui Pendergast. Coffey făcu instinctiv un pas înapoi. Dar sudistul nu făcu altceva decât să se răsucească pe călcâie și să se îndrepte spre ușă. D'Agosta dădu să-l urmeze.

– Unde te duci? îl întrebă Coffey. Ar fi mai bine să stai prin preajmă cât timp ne ocupăm de detalii.

– Sunt de acord cu Pendergast, făcu locotenentul. Nu e momentul să ne pierdem vremea cu jocuri video. Discutăm despre viețile unor oameni.

– Ascultă aici, D'Agosta. Suntem băieți mari, suntem FBI-ul. Nu ne interesează părerea unui agent de circulație din Queens.

D'Agosta se uită la fața roșie și transpirată.

– Ești o rușine pentru oamenii legii, îi spuse.

Celălalt îl privi chiorâș.

– Îți mulțumesc și o să menționez insulta asta gratuită în raportul către bunul meu prieten Horlocker, șeful Poliției, care o să ia, fără îndoială, măsurile cuvenite.

– Atunci poți să mai adaugi una: ești un sac cu rahat.

Coffey își lăsă capul pe spate și râse.

– Îmi plac oamenii care își taie singuri craca de sub picioare și te scapă de necazuri. Îmi trecuse deja prin minte că acest caz e mult prea important pentru a avea un locotenent drept legătură cu NYPD. Așa că o să-ți fie retras în douăzeci și patru de ore. Și știi ce? Voiam să ți-o spun abia după vernisaj – ca să nu-ți stric distracția –, dar presupun că, la urma urmelor, momentul de față e foarte potrivit. Așa că dă-i o bună întrebuințare ultimei după-amieze pe care o petreci lucrând aici.

D'Agosta nu ripostă. Într-un fel, nu era surprins.

37

Un strănut exploziv hurui ca un concasor şi urni din loc specimenele de plante uscate din laboratorul auxiliar de botanică.

– Îmi pare rău, se scuză Kawakita, fonfăind. Sunt alergic.

– Poftim un şervețel, spuse Margo, căutând în geantă.

Îl asculta descriindu-i Extrapolatorul, programul lui genetic. „E genial, îşi spuse ea. Dar fac pariu că Frock i-a pus la dispoziție cea mai mare parte a teoriei pe care se bazează."

– Oricum, zise Kawakita, începi cu secvențele genetice a două animale sau plante. Astea sunt datele de intrare. Ceea ce obții e o extrapolare – computerul ghicește ce a legat cele două specii în procesul evoluției. Descoperă, în mod automat, acele părți ale ADN-ului care se potrivesc, compară secvențele asemănătoare, apoi apreciază care ar putea fi forma de viață extrapolată. Ca exemplificare, o să fac un test cu ADN de cimpanzeu şi ADN uman. O să obținem descrierea unei ființe intermediare.

– Veriga lipsă, făcu Margo, dând din cap. Să nu-mi spui că face şi o schiță a creaturii.

– Nu! Kawakita râse. Aş câştiga premiul Nobel dacă aş reuşi aşa ceva. În schimb, îți dă o listă a trăsăturilor morfologice şi de comportament pe care le-ar fi putut avea animalul sau planta. Nu categorice, dar probabile. Şi, desigur, nu o listă completă. O să vezi când terminăm testul.

Tastă o serie de instrucţiuni şi datele începură să se aştearnă pe ecran: o succesiune rapidă, vălurită, de cifre de zero şi unu.

– Poţi să ascunzi asta, zise Kawakita. Dar mie îmi place să văd cum se descarcă datele din ordonatorul de gene. E ca şi cum ai privi undele unui râu. Sau, mai degrabă, un torent de păstrăvi.

Defilarea datelor încetă după vreo cinci minute şi ecranul se goli, căpătând o strălucire de un albastru palid. Apoi apăru chipul lui Moe, din *Three Stooges*, spunând, în difuzoarele computerului:

– Mă gândesc, mă tot gândesc, dar nu se întâmplă nimic.

– Asta înseamnă că programul rulează, spuse Kawakita, râzând pe înfundate de propria glumă. Poate dura până la o oră, în funcţie de cât de apropiate sunt cele două specii.

Pe ecran apăru un mesaj:

TIMP ESTIMATIV DE FINALIZARE: 3.03.04 min.

– Cimpanzeii şi oamenii sunt atât de asemănători – au în comun nouăzeci şi opt la sută dintre gene – aşa că ar trebui să meargă extrem de repede.

Pe ecran, deasupra capului lui Moe, apăru brusc un bec alb.

– Gata! strigă Kawakita. Acum să vedem rezultatele.

Apăsă o tastă. Apoi citiră pe ecranul computerului:

PRIMA SPECIE:
Specia: *Pan troglodytes*
Genul: *Pan*
Familia: *Pongidae*
Ordinul: *Primate*
Clasa: *Mamifere*
Încrengătura: *Cordate*
Regnul: *Animal*

A DOUA SPECIE:
Specia: *Homo Sapiens*
Genul: *Homo*
Familia: *Hominidae*
Ordinul: *Primate*

Clasa: *Mamifere*
Încrengătura: *Cordate*
Regnul: *Animal*

Coincidență globală: 98,4%

– Fie că o crezi sau nu, spuse Kawakita, identificarea celor două specii s-a făcut numai pe baza genelor. Nu i-am spus computerului ce erau cele două organisme. Este o metodă potrivită pentru a le demonstra scepticilor ca Extrapolatorul nu e un truc sau o compilație. Oricum, urmează descrierea speciei intermediare. În cazul ăsta, așa cum spuneai, a verigii lipsă.

Caracteristicile morfologice ale speciei intermediare:
Gracile
Capacitate craniană: 750 cm3
Biped, postură verticală
Deget mare opozabil
Pierderea opozabilității degetelor picioarelor
Dimorfism sexual sub medie
Greutatea masculului adult: 55 kg
Greutatea femelei adulte: 45 kg
Perioada de gestație: 8 luni
Agresivitate: scăzută până la moderată
Ciclul estral al femelei: dispărut

Urmau alte și alte caracteristici, din ce în ce mai neclare. La capitolul „osteologie", Margo nu reuși să înțeleagă aproape nimic.

Dezvoltare atavică a foraminei parietale
Creastă iliacă puternic redusă
10-12 vertebre toracice
Marele trohanter parțial rotit
Orbite cu margini proeminente
Dezvoltare atavică frontală cu apariția proeminențelor zigomatice

„Asta înseamnă, probabil, frunte proeminentă", își spuse Margo.

Diurn
Parţial sau consecutiv monogam
Trăieşte în grupuri sociale bazate pe cooperare

– Ei, haide. Cum de poate programul tău să spună aşa ceva? întrebă Margo, arătând cuvântul monogam.

– Hormonii, zise Kawakita. Există o genă care codifică un hormon caracteristic speciilor de mamifere monogame, dar nu şi celor promiscue. La oameni, acest hormon are un rol în formarea cuplurilor. Nu e prezent la cimpanzei, a căror promiscuitate este notorie. Plus faptul că ciclul estral al femelei a dispărut – ceea asta se întâmplă numai la speciile relativ monogame. Programul foloseşte un adevărat arsenal de unelte – algoritmi subtili ai inteligenţei artificiale, logică *fuzzy* – pentru a interpreta efectele unor serii întregi de gene asupra comportamentului şi al aspectului organismului sugerat.

– Algoritmii inteligenţei artificiale? Logică *fuzzy*? Aici nu te pot urmări, spuse Margo.

– Ei, de fapt, n-are importanţă. Oricum, nu e necesar să ştii toate secretele. În linii mari, e vorba de a face programul să gândească într-un mod mult mai asemănător raţiunii umane decât o fac de obicei computerele. Face presupuneri pornind de la informaţiile deţinute, se bazează pe intuiţie. O singură trăsătură, „cooperarea", de exemplu, este extrapolată ţinând cont de prezenţa sau absenţa a circa optzeci de gene diferite.

– Asta-i tot? întrebă Margo, în glumă.

– Nu, ripostă Kawakita. Programul poate fi folosit şi pentru a face ipoteze legate de mărimea, forma şi comportamentul unui *singur* organism folosind ca date de intrare secvenţele ADN ale unei singure fiinţe, în loc de două, şi dezactivând logica de extrapolare. Şi, presupunând că suportul financiar se menţine, intenţionez să-i adaug programului încă două module. Primul o să facă extrapolări în ceea ce priveşte trecutul unei singure specii, iar al doilea, în privinţa evoluţiei acesteia. Cu alte cuvinte, o să putem afla mai multe despre speciile dispărute şi despre cele din viitor. Zâmbi. Nu e rău, eh?

– E uimitor, spuse Margo.

Se temea că, prin comparație, proiectul ei de cercetare părea lipsit de importanță.

– Cum ai reușit să-l realizezi?

El ezită, privind-o cu o oarecare suspiciune.

– Când am început să lucrez cu Frock, mi-a spus că se simțea frustrat din cauza neuniformității datelor despre fosile. Spunea că dorea să astupe lacunele, să afle care au fost speciile intermediare. Așa că am făcut programul ăsta. El mi-a indicat majoritatea principiilor de lucru. Am început să verificăm diverse specii. Cimpanzei și oameni, precum și o serie de bacterii despre care aveam o mulțime de date generale. Pe urmă s-a întâmplat ceva incredibil. Frock, bătrânul pișicher, se aștepta la așa ceva, dar eu nu. Am comparat câinele domestic cu hiena, iar rezultatul nu a fost o specie intermediară, lipsită de surprize, ci o formă de viață bizară, total diferită atât de câine, cât și de hienă. Același lucru s-a întâmplat și cu alte două perechi de specii. Știi ce-a spus Frock?

Margo clătină din cap.

– A zâmbit și a zis: „Acum se vede adevărata valoare a acestui program". Kawakita ridică din umeri. Vezi tu, programul meu justifică teoria lui despre Efectul Callisto, demonstrând că mici alterări ale ADN-ului pot genera uneori modificări masive ale unui organism. M-am bosumflat într-o oarecare măsură, dar așa lucrează Frock.

– Nu e de mirare că era atât de nerăbdător să folosesc eu programul, spuse Margo. Asta ar putea revoluționa studiul evoluției.

– Da, cu excepția faptului că nu-i dă nimeni nici o atenție, făcu Kawakita, cu amărăciune. Acum, tot ce are legătură cu Frock aduce cu sărutul morții. E într-adevăr frustrant să-ți pui tot sufletul în ceva pentru ca apoi să fii ignorat de comunitatea științifică. Știi, Margo, între noi fie vorba, mă gândesc să renunț la Frock, ca îndrumător, și să mă alătur grupului lui Cuthbert. Cred că aș putea lua o mare parte din munca mea cu mine. Poate că vrei să reflectezi și tu la asta.

– Mulțumesc, dar eu nu-l trădez pe Frock, zise ea, ofensată. Dacă n-ar fi fost el, nici măcar n-aș fi pătruns în domeniul geneticii. Îi datorez foarte multe.

– Cum dorești, spuse Kawakita. Dar s-ar putea ca tu să nici nu rămâi la muzeu, nu-i așa? Cel puțin, așa mi-a spus Bill Smithback. Însă

eu sunt interesat de tot ce se află aici. Conform filozofiei mele de viață, nu-i datorezi nimic nimănui, în afară de tine însuți. Uită-te în jur: uită-te la Wright, la Cuthbert, la toată echipa. Se agită pentru altcineva în afară de ei înșiși? Suntem oameni de știință, noi doi. Știm ce înseamnă selecția naturală și „natura, cu colți și gheare roșii". Iar oamenii de știință trebuie să supraviețuiască, la rândul lor.

Margo îi privi ochii strălucitori. Într-un fel, avea dreptate. Dar în același timp, Margo simțea că ființele umane, odată ce au deslușit legile brutale ale naturii, ar fi putut, poate, să se ridice deasupra unora dintre ele.

Schimbă vorba.

– Deci ESG lucrează cu ADN-ul plantelor la fel cum o face cu cel al animalelor?

– Exact la fel, răspunse Kawakita, revenind la modul pragmatic de abordare. Rulezi secvențele ADN pentru două specii de plante, apoi descarci datele în Extrapolator. O să-ți spună cât de mult se înrudesc plantele, apoi o să-ți descrie forma intermediară. Să nu fii surprinsă dacă programul pune întrebări sau face comentarii. Am adăugat, ici și colo, o grămadă de brizbrizuri în timp ce puneam la punct tehnicile de lucru ale inteligenței artificiale.

– Cred c-am prins ideea, spuse Margo. Mulțumesc. Ai realizat ceva uimitor.

El îi făcu cu ochiul și se înclină.

– Acum îmi ești datoare cu un serviciu, puștoaico.

– Oricând, zise ea.

Puștoiacă. Îi era datoare. Nu-i plăceau oamenii care vorbeau astfel. Și, atunci când spunea ceva, Kawakita o făcea întotdeauna la modul serios.

El se întinse și strănută din nou.

– Plec. Trebuie să mănânc repede ceva și mă duc pe urmă acasă ca să-mi iau smochingul, pentru petrecere. Mă întreb de ce m-am mai obosit să vin încoace astăzi – toți ceilalți sunt pe la casele lor, pregătindu-se pentru diseară. Adică, uită-te la laboratorul ăsta. E pustiu.

– Smoching, ei? făcu Margo. Eu mi-am luat rochia la mine azi-dimineață. E drăguță, dar nu e un Nipon original, sau altceva de genul ăsta.

Kawakita se aplecă către ea.

– Îmbracă-te pentru succes, Margo. E posibil ca potenţaţii să arunce o privire către un tip în tricou, dar, chiar dacă e un geniu, tot n-o să şi-l *imagineze* drept director al muzeului.

– Vrei să ajungi director?

– Bineînţeles, răspunse Kawakita, surprins. Tu nu vrei?

– Ce-ai zice să te ocupi doar de studii ştiinţifice?

– Toată lumea se poate ocupa de ele. Dar eu o să prefer, într-o bună zi, un rol mai de seamă. Un director poate face mult mai multe pentru ştiinţă decât un cercetător care îşi pierde vremea într-un laborator prăfuit ca ăsta. În zilele noastre, nu mai e suficient să faci cercetări demne de luat în seamă. O bătu cu palma pe spate. Distracţie plăcută. Şi să nu spargi nimic.

Plecă, iar laboratorul se cufundă în tăcere.

Pentru o clipă, Margo rămase nemişcată. Apoi deschise dosarul cu specimene de plante Kiribitu. Dar nu se putu împiedica să nu-i zboare gândul că avea de făcut lucruri mai importante. Când, în cele din urmă, reuşise să dea de Frock la telefon şi îi povestise ce anume descoperise în ladă, el devenise foarte tăcut. De parcă dorinţa de luptă i-ar fi dispărut dintr-odată. Păruse atât de deprimat, încât ea nu se mai ostenise să-i povestească despre jurnal şi despre lipsa lui de informaţii.

Se uită la ceas: trecuse de ora unu. Extragerea secvenţelor ADN din fiecare plantă Kiribitu avea să-i ia mult timp şi trebuia să o încheie înainte de a folosi Extrapolatorul lui Kawakita. Însă, aşa cum îi reamintise Frock, era vorba de o primă încercare de a face un studiu sistematic al unui sistem primitiv de clasificare a plantelor. Cu ajutorul programului, putea confirma că, folosindu-şi extraordinarele cunoştinţe despre plante, acei Kiribitu le clasificaseră, de fapt, din punct de vedere biologic. Era posibil să descopere plante intermediare, specii ipotetice ale căror echivalente reale ar fi putut exista încă în jungla din zona locuită de Kiribitu. Cel puţin asta urmărea Frock.

Pentru a obţine secvenţele ADN, Margo trebuia să extragă o parte a fiecărui specimen. În dimineaţa aceea, după un lung schimb de mesaje electronice, i se acordase, în final, permisiunea de a preleva câte o zecime de gram din fiecare specimen. Abia dacă îi era de ajuns.

Privi îndelung specimenele delicate, cu un miros vag de iarbă. Unele erau halucinogene puternice, folosite de Kiribitu în timpul ritualurilor sacre; altele erau plante medicinale, fiind cât se poate de probabil să aibă o valoare deosebită pentru știința modernă. O luă pe prima cu o pensetă și îi tăie vârful unei frunze cu un cuțit special, X-Acto. Cu ajutorul unui pisălog, pisă mostra într-un mojar și o amestecă apoi cu o enzimă de agresivitate moderată, care avea să dizolve celuloza și să elibereze ADN-ul în urma dizolvării nucleului. Lucră repede, dar cu meticulozitate, adăugând enzimele potrivite, centrifugând ceea ce obținuse și efectuând o analiză volumetrică, după care repetă procedeul cu alte plante.

Centrifugarea finală îi luă zece minute și, în timp ce aparatul vibra în carcasa sa metalică, cenușie, își lăsă gândurile să hoinărească. Se întrebă cum se descurca Smithback în noul său rol de proscris al muzeului. Cu un scurt fior de spaimă, se întrebă dacă doamna Rickman descoperise lipsa jurnalului. Se gândi la spusele lui Jörgensen și la ultimele zile de viață ale lui Whittlesey, descrise de el însuși. Și-o închipui pe bătrână arătând spre statueta din ladă cu un deget descărnat și prevenindu-l asupra blestemului. Avu viziunea decorului: coliba dărăpănată acoperită de lujeri, muștele bâzâind în soare. De unde apăruse femeia? De ce fugise? Apoi și-l imagină pe Whittlesey, răsuflând adânc și intrând pentru prima oară în întunecata colibă a misterelor...

„Stai puțin", își spuse. Jurnalul relata că o întâlniseră pe femeie înainte de a pătrunde în coliba părăsită. Totuși, scrisoarea pe care o găsise împănată în capacul lăzii spunea limpede că Whittlesey descoperise statueta *înăuntru.* Nu intraseră în colibă decât după fuga femeii.

Bătrâna *nu* se uita la statuetă în timp ce striga că Mbwun e în ladă! *Probabil că se uita la altceva aflat acolo, pe care îl numea Mbwun!* Dar nimeni nu se gândise la asta, fiindcă nimeni nu găsise scrisoarea lui Whittlesey. Nu avuseseră drept mărturie decât jurnalul, așa că își închipuiseră că Mbwun era statueta.

Dar se înșelaseră.

Mbwun, *adevăratul* Mbwun, nu era nicidecum statueta. Ce spusese femeia? „Acum omul alb vine și îl duce pe Mbwun departe. Păzește-te, blestemul lui Mbwun o să te distrugă! Îi duci moartea poporului tău!"

Şi exact asta se întâmplase. Moartea ajunsese în muzeu. Dar la ce obiect anume din interiorul lăzii s-ar fi putut referi?

Îşi înşfăcă blocnotesul din geantă şi reconstitui în grabă lista celor găsite în lada lui Whittlesey în ziua precedentă:

Presă pentru plante cu plante
Sarbacană şi săgeţi
Disc gravat (găsit în ladă)
Podoabe pentru buze
Patru sau cinci recipiente cu broaşte şi salamandre conservate (oare?)
Penaje de păsări
Vârfuri de săgeţi de cremene şi ţepuşe
Clopoţel de şaman
Mantie

Ce altceva? Scotoci în geantă. Presa pentru plante, discul şi clopoţelul şamanului erau încă acolo. Le înşiră pe masă.

Clopoţelul stricat al şamanului arăta interesant, dar era departe de a fi neobişnuit. Văzuse multe exemplare mult mai exotice în expoziţia *Superstiţii.*

Desenele de pe disc erau neclare. Reprezentau un fel de ceremonie, oameni stând în picioare într-un lac puţin adânc, aplecaţi, cu nişte plante în mâini şi cu coşuri în spate. Foarte straniu. Dar, fără îndoială, nu părea a fi un obiect de cult.

Lista nu-i era de nici un folos. Nimic din interiorul lăzii nu aducea nici de departe a demon, sau a orice altceva care ar fi putut s-o îngrozească pe bătrână.

Margo desfăcu cu grijă mica presă rudimentară pentru plante, ale cărei şuruburi şi folii de placaj fixau colile de sugativă. O deschise cu uşurinţă şi ridică primul strat, îndepărtându-l.

Adăpostea o tulpină de plantă şi mai multe flori mărunte. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată, dar la o primă privire nu sărea în ochi nimic deosebit de interesant.

Următoarele straturi ale presei conţineau flori şi frunze. Nu era o colecţie făcută de un botanist profesionist, îşi spuse Margo. Whittlesey

era antropolog și probabil că adunase acele specimene pentru că aveau un aspect atrăgător și neobișnuit. Dar ce le luase? Dădu deoparte toate specimenele și, pe fundul presei, descoperi notița pe care o căuta.

„Selecție de plante descoperite în grădina părăsită și plină de buruieni de lângă colibă (Kothoga?), la data de 16 septembrie 1987. Ar putea fi specii cultivate, dar unele ar fi putut să o năpădească după ce a fost abandonată." Era și o mică schiță a parcelei invadate de buruieni, arătând poziția diverselor plante. „Antropologie, își zise Margo, nu botanică." Totuși, respectă interesul manifestat de Whittlesey față de relația dintre Kothoga și plantele lor.

Își continuă inspecția. Una dintre plante îi sări în ochi: avea o tulpină lungă, fibroasă, cu o singură frunză rotundă în vârf. Își dădu seama că era un fel de plantă acvatică, similară cu frunza de nufăr. „Creștea, probabil, într-o zonă inundabilă", cugetă.

Pe urmă realiză că pe discul gravat descoperit în colibă erau reprezentate exact aceleași plante. Îl studie cu mai multă atenție: înfățișa oameni care le culegeau dintr-o baltă, în cadrul unui soi de ceremonie. Chipurile personajelor erau schimonosite, pline de tristețe. Foarte ciudat. Dar se simți încântată fiindcă făcuse legătura; ar fi putut scoate un scurt articol frumușel pentru *Revista de etnobotanică*.

Dădu discul deoparte, reasamblă presa și îi strânse bine șurubul. Auzi un sunet puternic de avertizare: centrifugarea se încheiase, materialul era pregătit.

Deschise aparatul și introduse o baghetă de sticlă în stratul subțire de material de pe fundul eprubetei. Îl aplică cu grijă pe suspensia coloidală și introduse tăvița care îl conținea în instalația de electroforeză. Își îndreptă degetul către butonul de pornire. „Urmează o altă jumătate de oră de așteptare", se gândi.

Încremeni cu degetul pe buton. Bătrâna și misterul lui Mbwun îi tot reveneau în minte. Era posibil să se fi referit la păstăile cu semințe – cele care semănau cu niște ouă? Nu, Maxwell plecase cu ele. Nu erau în lada lui Whittlesey. Să fi fost una dintre broaștele sau salamandrele din borcane, sau penajele păsărilor? Păreau un adăpost prea puțin probabil pentru odrasla unui demon. Și nu puteau fi plantele din grădină, pentru că erau ascunse în presă.

Atunci ce era? Baba aia nebună urlase fără nici un motiv?

Margo porni aparatul cu un oftat și se lăsă pe spătarul scaunului. Își puse presa pentru plante și discul gravat în geantă, îndepărtând câteva dintre bucățile de fibre folosite pentru ambalare care se agățaseră de presă, acelea din ladă. Mai erau și altele în geantă. Încă un motiv ca să facă ordine în afurisita aia de traistă.

Fibrele pentru ambalare.

Curioasă, luă una cu o pensetă, o puse pe o lamelă și o plasă sub microscopul stereo. Era lungă și neuniformă, precum nervura fibroasă a unei plante cu tulpina rigidă. Poate că femeile Kothoga o aplatizau ca să o folosească în gospodărie. Prin microscop, putea desluși licărul monoton al celulelor specifice, nucleul acestora fiind mai strălucitor decât ectoplasma din jur.

Se întoarse cu gândul la jurnalul lui Whittlesey. Nu menționase el că recipientele cu specimene se spărseseră și că fuseseră nevoiți să reîmpacheteze obiectele din ladă? Așa că trebuie să fi aruncat vechiul ambalaj, îmbibat cu formaldehidă, în zona colibei părăsite și să fi reîmpachetat obiectele folosind materiale găsite în preajma acesteia. Fibre pregătite, poate, de Kothoga; probabil pentru a țese haine grosolane sau pentru a împleti frânghii.

Oare femeia se referise la ambalaj? Părea imposibil. Totuși, Margo nu-și putea stăpâni curiozitatea profesională. Kothoga cultivau într-adevăr planta aia?

Smulse câteva fibre și le puse într-un alt mojar, adăugă câteva picături de enzimă și le pisă. Dacă obținea secvența ADN, putea folosi programul lui Kawakita măcar pentru a-i identifica genul sau familia.

Curând, ADN-ul centrifugat al fibrelor era pregătit pentru electroforeză. Urmă procedura obișnuită, apoi apăsă butonul de alimentare. De-a lungul suspensiei coloidale străbătute de curentul electric începură să se formeze, cu încetineală, benzi întunecate.

O oră mai târziu, ledul roșu al instalației începu să clipească. Margo îndepărtă tăvița cu suspensie coloidală și începu să înregistrarea pozițiilor punctelor și a benzilor de nucleotide, introducând rezultatele în computer.

Introduse ultima poziție, îi ceru programului lui Kawakita să caute coincidențele cu genele organismelor cunoscute, setă tipărirea rezultatelor la imprimantă și așteptă.

Într-un târziu, hârtia începu să se deruleze.

În partea de sus a primei pagini, computerul listase:

Specia: Necunoscută. Coincidențe aleatoare cu genele speciilor cunoscute în proporție de 10%.

Genul: Necunoscut

Familia: Necunoscută

Ordinul: Necunoscut

Clasa: Necunoscută

Încrengătura: Necunoscută

Regnul: Necunoscut

Vai de mine, Margo! Ce-ai pus aici? Nici măcar nu știu dacă-i animal sau plantă. Și n-o să-ți vină să crezi cât de mult timp i-a trebuit procesorului ca să descifreze toate astea!

Ea nu putu să nu zâmbească. Deci acesta era modul în care experimentul sofisticat al lui Kawakita din domeniul inteligenței artificiale comunica cu lumea exterioară. Iar rezultatele erau ridicole. Regnul *necunoscut?* Nenorocitul de program nu putea spune nici măcar dacă era animal sau plantă. Margo avu brusc senzația că aflase de ce se codise Kawakita să-i arate programul de la bun început, de ce fusese nevoie ca Frock să telefoneze pentru a pune lucrurile în mișcare. Odată ce ieșeai din sferele care-i erau cunoscute, Extrapolatorul începea să se comporte bizar.

Parcurse în grabă datele listate. Computerul identificase foarte puține gene ale specimenului. Printre acestea se numărau cele uzuale, specifice aproape tuturor formelor de viață: câteva proteine necesare în ciclul respirației, citocromul Z, o serie de alte gene universale. Și mai erau, de asemenea, câteva dintre cele caracteristice celulozei, clorofilei și carbohidraților, despre care Margo știa că erau gene tipice ale plantelor.

Începu să tasteze, în dreptul cursorului care clipea:

Cum se face că nu știi dacă e animal sau plantă? Văd aici o mulțime de gene specifice florei.

Urmă o pauză:

N-ai remarcat și genele specifice faunei? Rulează datele prin GenLab.

„Bună idee", își spuse Margo. Apelă baza de date GenLab prin modem și, în curând, pe ecran apăru sigla binecunoscută. Încărcă datele referitoare la ADN-ul fibrei și le compară cu cele din secțiunea destinată botanicii. Același rezultat: aproape nimic. Câteva coincidențe cu genele specifice carbohidraților obișnuiți și clorofilei.

Dintr-un impuls, compară datele cu cele din întreaga bază.

După o lungă pauză, un șuvoi de informații începu să se reverse pe ecran. Margo se grăbi să apese o serie de taste, setând terminalul pentru a memora datele. Apăreau multe coincidențe cu o diversitate de gene de care nu auzise niciodată.

Ieși din baza de date și introduse informațiile pe care le salvase în programul lui Kawakita, cerându-i să identifice proteinele cărora le corespundeau acele coduri genetice.

În josul ecranului începu să defileze o listă alambicată de proteine specifice corespunzătoare fiecărei gene.

Glicotetraglicocol colagenică
Hormonul tirotropic al lui Suckno, 2,6 adenozină [gram pozitiv]
1,2,3 oxitocin 4-hormon monoxitocin supressin
2,4 diglicerid dietilglobulin alanină inelară
Gamaglobulină A, x-y, stânga pozitiv
Hormon hipotalamic corticotrofic, stânga negativ
1-1-1 sufagen (2,3 murină), cheratinoid de legătură, degenerescență III-IV
Retrovirus ambyloid hexagonal cu înveliș proteic
Revers-transcriptază enzimă

Pe listă apăreau mereu alți și alți termeni.

„Mulți par să fie hormoni, își spuse Margo. Dar ce fel de hormoni?"

Descoperi un exemplar din *Enciclopedia de biochimie*, plasat pe un raft ca aibă pe ce se așeza praful, îl luă și căută *Glicotetraglicocol colagenică*:

Proteină comună majorității vertebratelor. Asigură legătura dintre țesutul muscular și cartilaje.

Dădu în grabă paginile până ce ajunse la *Hormonul tirotropic al lui Suckno*:

Un hormon hipotalamic prezent la mamifere, care acționează asupra glandei pituitare.

În minte începu să i se contureze o bănuială cumplită. Căută mai departe, la *1,2,3 oxitocin 4*-hormon monoxitocin supressin:

Hormon secretat de hipotalamusul uman. Rolul său nu este pe deplin înțeles. Studiile recente au demonstrat că este posibil să regleze nivelul testosteronului din sânge în timpul perioadelor de stres foarte puternic. (Bouchard, 1992; Dennison, 1991).

Margo se lăsă pe spate cu o tresărire, iar cartea îi căzu pe podea, cu o bufnitură seacă, înfundată. În timp ce ridica receptorul telefonului, se uită la ceas. Era trei și jumătate.

38

Când şoferul Buick-ului îl puse în mişcare, Pendergast urcă treptele intrării laterale a muzeului, aranjându-şi sub braţ două tuburi lungi de carton în timp ce îi arăta paznicului legitimaţia.

Odată ajuns la postul temporar de comandă, închise uşa şi scoase din tuburi o serie de planuri îngălbenite pe care le desfăcu pe birou.

În următoarea oră, le studie stând aproape nemişcat, cu capul rezemat în palme. Din când în când, nota câteva cuvinte într-un blocnotes sau consulta foile tipărite aşezate într-un colţ.

Se ridică dintr-odată în picioare. Aruncă o ultimă privire asupra planurilor şifonate şi îşi plimbă încet degetul dintr-un punct într-altul, cu buzele strânse. Pe urmă strânse majoritatea colilor, le repuse cu grijă în tuburile de carton şi le aşeză în dulapul său de haine. Pe cele rămase le împături cu băgare de seamă şi le introduse într-o sacoşă de pânză care stătea deschisă pe birou. Deschise un sertar şi scoase un revolver Colt Anaconda, de calibrul .45, cu dublă acţiune, lung şi îngust, care nu prevestea nimic bun. Arma se potrivea perfect în tocul de sub braţul său stâng; nu era chiar unul dintre echipamentele standard ale FBI-ului, dar cu toate acestea, avea rolul unui însoţitor reconfortant. O mână de muniţie îşi găsi adăpost în buzunarul său. Tot din acelaşi sertar scoase şi un obiect galben, voluminos, căruia îi făcu loc în sacoşa de pânză. Apoi îşi netezi costumul negru, îşi îndreptă cravata, îşi strecură blocnotesul în buzunarul de la piept al hainei, luă sacoşa şi ieşi din birou.

Când era vorba de violență, orașul New York avea memoria scurtă și vastele spații publice ale muzeului erau din nou inundate de torente de vizitatori. Grupurile de copii se îngrămădeau în jurul exponatelor, strivindu-și nasurile de sticla vitrinelor, arătând cu degetul și râzând. Părinții se foiau prin preajmă, ținând în mână hărți și aparate de fotografiat. Ghizii care răspundeau de vizitele organizate își vedeau de drum, recitându-și litaniile; paznicii stăteau în cadrul ușilor, cu ochii în patru. Pendergast se strecură, printre toți aceștia, pe nesimțite.

Intră fără grabă în Sala Galaxiilor. Pe două dintre laturile enormei încăperi erau aliniate ghivece cu palmieri și o mică armată de muncitori se ocupa de ultimele pregătiri. Doi tehnicieni verificau microfonul de la pupitrul vorbitorului de pe podium și pe cele o sută de fețe albe de masă erau plasate imitații ale fetișurilor indigene. Zumzetul activităților se înălța spre capitelurile corintice, pierzându-se sub domul vast, circular.

Pendergast se uită la ceas: era ora patru fix. Probabil că toți agenții erau la instructajul ținut de Coffey. Traversă sprinten sala, îndreptându-se către intrarea încuiată a expoziției *Superstiții*. După un scurt schimb de cuvinte, polițistul în uniformă descuie ușa în fața căreia făcea de gardă.

Câteva minute mai târziu, Pendergast ieși din expoziție. Rămase locului o clipă, pierdut în gânduri. Apoi traversă din nou sala și ieși, luând-o pe unul dintre culoarele din partea cealaltă a acesteia.

Pătrunse în partea dosnică, mai liniștită, a muzeului, de dincolo de spațiile publice. Acum se afla în zona depozitelor și a laboratoarelor, unde nu era permisă intrarea nici unui turist. Tavanele înalte și sălile vaste, ornamentate, pierduseră teren în favoarea coridoarelor lipsite de strălucire, din cărămizi de zgură, tapetate cu dulapuri. Deasupra capului său huruiau și șuierau țevile de abur. Pendergast se opri o singură dată în capul unei scări metalice ca să privească o clipă în jur, să-și consulte blocnotesul și să-și încarce arma. Apoi coborî în labirintul de culoare înguste din inima întunecată a muzeului.

39

Uşa laboratorului se deschise cu zgomot, apoi se închise încet. Margo îşi ridică ochii şi îl văzu pe Frock intrând cu spatele, în scârţâitul scaunului său cu rotile. Se ridică iute şi îl ajută să ajungă la terminalul computerului. Observă că era deja îmbrăcat în smoching. „Probabil că şi l-a pus înainte de a veni la serviciu", îşi zise ea. Obişnuita batistă Gucci îi ieşea din buzunarul de la piept.

– Nu pot să-nţeleg de ce pun laboratoarele astea în locuri atât de îndepărtate, bodogăni el. Acum, care e marele secret, Margo? De ce a trebuit să cobor aici ca să-l aflu? Absurditatea de diseară demarează în curând şi prezenţa mea pe estradă o să fie necesară. E o onoare găunoasă, bineînţeles – numai din pricina statului meu de autor cunoscut. Ian Cuthbert mi-a dat-o de înţeles, cu prisosinţă, azi-dimineaţă, în biroul meu.

Vocea îi era din nou plină de amărăciune, resemnată.

Ea îi explică în grabă cum analizase fibrele folosite ca ambalaj pentru obiectele din ladă. Îi arătă discul gravat cu scena culesului. Îi descrise descoperirea şi conţinutul jurnalului lui Whittlesey şi a scrisorii, precum şi discuţia cu Jörgensen. Şi menţionă faptul că bătrâna isterică pomenită în jurnal nu se putea referi la statuetă când îl avertizase pe savant în legătură cu Mbwun.

Frock o ascultă răsucind cu delicateţe discul de piatră în mâini.

– E o poveste interesantă, spuse. Dar ce era atât de urgent? Sunt foarte multe şanse ca eşantionul tău să fi fost, pur şi simplu, contaminat. Şi, din câte ne putem da seama, bătrâna era nebună, sau memoria lui Whittlesey îi juca feste.

– Așa am crezut și eu la început. Dar uitați-vă la asta, spuse Margo, întinzându-i lista scoasă din imprimantă.

El o parcurse la repezeală.

– Ciudat, zise. Dar nu cred că...

Vocea îi pieri pe măsură ce degetele durdulii îi alunecau în josul listei cu proteine.

– Margo, spuse, ridicându-și privirea. M-am pripit din cale-afară. *E* vorba de o contaminare, dar nu i se datorează unei ființe umane.

– Ce vreți să spuneți? îl întrebă ea.

– Vezi proteina asta, retrovirusul ambyloid hexagonal? Provine din învelișul unui virus care infectează animalele și plantele. Uite în ce cantitate mare apare. Și ai și revers-transcriptază, o enzimă care e aproape întotdeauna asociată cu virușii.

– Nu sunt sigură că înțeleg.

Frock se întoarse spre ea, pierzându-și răbdarea.

– Ceea ce ai tu aici e o plantă puternic infectată cu un virus. Aparatul i-a amestecat în momentul obținerii secvențelor ADN, codificându-i împreună. Multe sunt purtătoare de viruși, în aceeași manieră. O fărâmă de ADN sau ARN în învelișul proteic. Virușii infectează planta, preiau controlul asupra câtorva dintre celulele ei, după care își implantează în genele ei propriul material genetic. Genele plantei încep să producă viruși în locul a ceea ce era de așteptat să facă. Virusul fierea-stejarului creează bilele acelea maronii pe care le vezi pe frunză, dar, altfel, este inofensiv. Excrescențele de pe arțari și pini sunt cauzate tot de un virus. La plante, virușii se întâlnesc tot atât de frecvent ca la animale.

– Știu, doctore Frock, dar...

– E ceva ce nu înțeleg, făcu el, lăsând jos lista. De obicei, un virus produce alți viruși. De ce ar produce toate proteinele astea umane și animale? Uită-te la tot ce e aici. La ce sunt buni hormonii umani pentru o plantă?

– Asta e ceea ce vroiam să vă spun, zise Margo. Am căutat o parte dintre hormoni. Mulți dintre ei par să provină din hipotalamusul uman.

Capul lui Frock zvâcni de parcă ar fi fost pălmuit.

– Hipotalamus?

Privirea i se însuflețì pe neașteptate.

– Întocmai.

– Iar creatura care umblă prin muzeu mănâncă hipotalamusul victimelor sale! Probabil că are nevoie de hormonii ăştia – poate chiar *se drogheazã* cu ei, izbucni Frock. Gândeşte-te, sunt numai două surse: plantele – care, datorită acestui virus unic, sunt probabil suprasaturate cu hormoni – şi hipotalamusul uman. Când nu poate face rost de fibre, creatura devorează creierul!

– Isuse, ce îngrozitor! rosti Margo.

– E uluitor. Explică *exact* ceea ce se ascunde în spatele acestor crime îngrozitoare. Aşa putem pune totul laolaltă. Avem o creatură care bântuie prin muzeu, omorând oamenii, deschizându-le calota cranianã şi mâncând regiunea talamică, în care există cea mai mare concentraţie de hormoni.

Continuă să o fixeze cu privirea, în timp ce mâinile îi tremurau.

– Cuthbert a spus că a umblat în lăzi, căutând statueta lui Mbwun, şi a descoperit că una dintre ele fusese spartă, fibrele fiind împrăştiate împrejur. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, într-una dintre lăzile mai mari nu mai era aproape nici o fibră. Aşa că, probabil, creatura le *mânca* de ceva vreme. E evident că Maxwell a folosit acelaşi tip de fibre ca să-şi ambaleze obiectele din lăzi. E posibil ca această creatură să nu mănânce foarte mult – concentraţia hormonilor din plantă trebuie să fie foarte ridicată –, dar e clar că trebuie să mănânce cu regularitate.

Frock se lăsă pe spătarul scaunului său cu rotile.

– Acum zece zile, lăzile au fost mutate în Zona de Siguranţă şi, trei zile mai târziu, au fost ucişi cei doi băieţi. A mai trecut o zi, după care a fost omorât paznicul. Ce s-a întâmplat? Simplu: animalul nu mai poate *ajunge* la fibre, aşa că omoară un om şi-i mănâncă hipotalamusul, satisfăcându-şi astfel o nevoie imperioasă. Însă hipotalamusul secretă o cantitate infimă din aceşti hormoni, fiind un substitut insuficient pentru fibre. Bazându-mă pe concentraţia listată aici, mă hazardez să fac presupunerea că ar fi nevoie de cincizeci de creiere umane pentru a egala cantitatea conţinută de cincisprezece grame de plantă.

– Doctore Frock, spuse Margo, eu cred că tribul Kothoga o *cultiva.* Whittlesey a adunat câteva specimene în presa lui de plante, iar scena gravată pe disc arată cum era culeasă. Sunt sigură că fibrele sunt tulpinile zdrobite ale frunzelor de nufăr din presă – adică ale plantei

înfățișate pe disc. Și acum știm că la *fibre* se referea femeia când a strigat „Mbwun". *Mbwun,* fiul demonului: ăsta e numele plantei!

Se grăbi să scoată din presă planta aceea bizară. Era de culoare maro-închis, ofilită și străbătută de o rețea de nervuri negre. Frunza era groasă și pieloasă, tulpina neagră fiind la fel de dură precum o rădăcină uscată. Margo își apropie nasul de ea cu prudență. Mirosea a mosc.

Frock privi planta cu un amestec de spaimă și fascinație.

– Margo, e genial, spuse el. Kothoga trebuie să fi construit un întreg ritual în jurul acestei plante, al recoltării și al preparării ei – fără îndoială, pentru a liniști creatura. Și nu mă îndoiesc că e vorba chiar de creatura reprezentată de statuetă. Dar cum a ajuns aici? De ce a venit?

– Cred că pot face o presupunere, zise Margo, gândind cu repeziciune. Ieri, prietenul care m-a ajutat să caut în lăzi mi-a spus că a citit despre o serie de crime similare, săvârșite la New Orleans, cu mai mulți ani în urmă. S-au petrecut pe un cargobot care venea de la Belém. Prietenul meu a găsit înregistrările transporturilor făcute către muzeu și a descoperit că lăzile se aflau la bordul navei respective.

– Așadar, creatura a urmărit lăzile, spuse Frock.

– De aceea a venit Pendergast, agentul din Louisiana, răspunse Margo.

Frock se întoarse către ea, cu ochi arzând.

– Sfinte Dumnezeule. Am ademenit o fiară înfricoșătoare într-un muzeu din inima New Yorkului. Efectul Callisto se manifestă printr-o răzbunare: un prădător sălbatic, menit, de data asta, să ne distrugă *pe noi.* Prada lui e una singură.

– Dar ce fel de creatură ar putea fi? întrebă Margo.

– Nu știu, răspunse Frock. Ceva care trăia pe *tepui,* hrănindu-se cu aceste plante. O specie ciudată, care a supraviețuit, probabil, în număr foarte mic, din vremea dinozaurilor. Sau poate că e produsul unei turnuri nefirești a evoluției. Vezi tu, *tepui*-ul ăla e un ecosistem extrem de fragil, o insulă biologică care, în mijlocul junglei, adăpostește specii ieșite din comun. În astfel de locuri, între animale și plante pot apărea paralelisme și interdependențe bizare. Un izvor comun de ADN – gândește-te la asta. Și apoi... Frock amuți. *Apoi!* făcu, cu voce puternică, lovind cu palma în brațul scaunului cu rotile. Pe urmă au descoperit aur și platină pe *tepui!* Nu așa ți-a spus Jörgensen? La scurt timp după destrămarea expediției, l-au incendiat, au construit o șosea, au

adus echipamente grele de minerit. Au distrus întregul ecosistem al *tepui*-ului și, odată cu el, tribul Kothoga. Au poluat râurile și bălțile cu mercur și cianură.

Margo dădu viguros din cap, încuviințând.

– Focul a ars vreme de săptămâni, scăpat de sub control. Iar planta care susținea viața acestei ființe a dispărut de pe fața pământului.

– De aceea creatura a pornit la drum, urmărind lăzile și hrana pe care o râvnea cu disperare.

Frock se cufundă în tăcere, sprijinindu-și capul în piept.

– Doctore Frock, zise Margo într-un târziu, cu voce scăzută. Cum de-a știut creatura că lăzile plecaseră spre Belém?

El își îndreptă privirea spre ea și strânse din ochi.

– Habar n-am, spuse, în cele din urmă. E ciudat, nu-i așa?

Pe neașteptate, se prinse de brațele scaunului cu roțile, ridicându-se, agitat.

– Margo! zise el. *Putem* afla, cu precizie, cu ce fel de creatură avem de-a face. Avem mijloacele chiar aici. Extrapolatorul! Îi avem ADN-ul: introducem datele în program și îi obținem descrierea.

Margo clipi.

– Vă referiți la gheară?

– Exact! Își deplasă scaunul către terminalul din laborator și degetele începură să i se plimbe pe taste. Am scanat rezultatele pe care ni le-a dat Pendergast și le-am introdus în calculator, spuse. O să încarc imediat datele în programul lui Gregory. Mă ajuți să fac setările, da?

Margo îi luă locul în fața tastaturii. O clipă mai târziu, pe ecran licări un alt mesaj:

TIMP ESTIMAT DE FINALIZARE: 55.30 minute.

Ei, Margo, asta pare să fie o treabă serioasă. De ce nu trimiți după pizza? Cel mai grozav local din oraș e la Antonio. Ți-o recomand pe cea cu chili verde și pepperoni. Să le trimit acum comanda prin fax?

Era ora cinci și un sfert.

40

D'Agosta îi urmărea, amuzându-se, pe cei doi muncitori solizi care derulau un covor roşu, întinzându-l între cele două şiruri de palmieri din Marea Rotondă a muzeului, apoi peste pragul uşilor de bronz şi în josul treptelor de la intrarea principală.

„O să plouă", îşi spuse. Era în amurg şi vedea norii de furtună îngrămădindu-se către nord şi către vest şi înălţându-se precum nişte munţi deasupra copacilor biciuiţi de vânt înşiruiţi pe marginea Riverside Drive. Zgomotul îndepărtat al unui tunet făcu să zăngănească artefactele din vitrina plasată, ca avanpremieră, în Marea Rotondă, iar câţiva stropi răzleţi răpăiră, lovindu-se de geamurile mate ale uşilor de bronz. Îi aştepta o furtună monstruoasă – imaginea din satelit pe care o văzuse la ştirile din dimineaţa aceea nu lăsa nici un dubiu. Frumosul covor roşu avea să se ude leoarcă. Şi, odată cu el, o grămadă de oameni eleganţi.

Pentru public, muzeul îşi închisese uşile la ora cinci. Invitaţii urmau să sosească abia la ora şapte. Presa era deja acolo: camionete ale posturilor de televiziune cu antene de satelit, fotografi discutând între ei cu voce puternică, echipamente pretutindeni.

D'Agosta dădea ordine prin staţia sa radio. Avea aproape două duzini de oameni, plasaţi, în mod strategic, în jurul Sălii Galaxiilor şi în alte zone din interiorul şi din afara muzeului. Era un noroc, îşi zise, că până la urmă reuşise să înveţe cum să ajungă în cele mai multe locuri din muzeu. Doi oameni i se rătăciseră deja şi trebuia să ia legătura cu ei prin radio.

Nu era mulţumit. La instructajul de la ora trei, ceruse să se facă o ultimă verificare a sălilor de expoziţie. Coffey îşi folosise dreptul de veto, nefiind de acord nici cu echiparea cu armament greu a poliţiştilor în haine civile şi în uniforme plasaţi în sala petrecerii. Oaspeţii s-ar fi putut speria, spusese el. D'Agosta aruncă o privire către cele patru detectoare de metale plasate pe căile de acces, echipate cu transportoare cu bandă cu raze X. „Mulţumesc lui Dumnezeu că le avem măcar pe astea", se gândi.

Se răsuci pe călcâie şi se mai uită încă o dată în jur, după Pendergast. Nu venise la instructaj. De fapt, nu-l mai văzuse de dimineaţă, de la întâlnirea cu Ippolito.

Aparatul său de emisie-recepţie pârâi.

– Alo, domnule locotenent? Sunt Henley. Mă aflu în faţa elefanţilor împăiaţi, dar se pare că nu reuşesc să găsesc Sala Animalelor Marine. Credeam că aţi spus...

D'Agosta i-o tăie scurt, urmărind din priviri echipa care testa ceea ce trebuia să fie cea mai mare baterie de reflectoare folosită de la *Pe aripile vântului* încoace.

– Henley? Vezi portalul ăla mare, cu colţi de elefant? OK, ia-o pe acolo şi fă de două ori la dreapta. Anunţă-mă când ajungi pe poziţie. Partenerul tău e Wilson.

– Wilson? Domnule, ştiţi că nu-mi place să fiu partener cu o femeie...

– Henley? Mai e ceva.

– Ce anume?

– Wilson o să aducă o armă cu încărcător cu 12 cartuşe.

– Un moment, domnule, sunteţi...

D'Agosta întrerupse legătura.

În spatele lui se auzi un scrâşnet puternic şi, în partea de nord a Marii Rotonde, o uşă groasă de oţel începu să coboare din tavan. Începeau să izoleze perimetrul. Doi agenţi FBI stăteau în întuneric alături de cealaltă parte a cadrului uşii, cu armele cu ţeava scurtă nu prea bine ascunse sub hainele largi ale costumelor lor. D'Agosta strâmbă din nas.

Placa de oţel lovi podeaua cu o bufnitură puternică, cavernoasă. Sunetul reverberă iarăşi şi iarăşi de-a lungul sălii. Înainte ca ecourile să

se stingă, se auzi o a doua bufnitură, cea a uşii coborâte în partea de sud. Doar cea dinspre est urma să rămână ridicată – acolo unde se termina covorul roşu. „Hristoase, îşi spuse D'Agosta, n-aş vrea să văd locul ăsta în timpul unui incendiu."

Auzi o voce puternică zbierând în capătul cel mai îndepărtat al sălii şi se întoarse ca să-l vadă pe Coffey trimiţându-şi în toate părţile oamenii care alergau.

Agentul FBI îl observă.

– Ei, D'Agosta! strigă, făcându-i semne.

Locotenentul îl ignoră. Coffey se apropie ţanţoş, cu chipul asudat. De centura sa lată, de serviciu, atârnau dispozitive şi arme despre care poliţistul auzise, dar nu le mai văzuse în viaţa lui.

– Eşti surd, D'Agosta? Vreau să-i trimiţi aici pe doi dintre oamenii tăi, ca să păzească un timp uşa asta. Nimeni nu intră şi nici nu iese.

„Isuse, cugetă D'Agosta, sunt cinci tipi de la FBI care se învârt de colo până colo în jurul Marii Rotonde, scobindu-se în nas."

– Oamenii mei sunt ocupaţi, Coffey. Foloseşte un Rambo de-al tău, dintre cei de acolo. Vreau să spun că-ţi dispui majoritatea oamenilor *în afara* perimetrului. Eu trebuie să-mi postez forţele în interior, ca să-i apăr pe oaspeţi, ca să nu mai vorbesc de dirijarea traficului din exterior. Restul muzeului o să fie aproape pustiu, iar în zona petrecerii sunt masate prea puţine forţe. Nu-mi place asta.

Coffey îşi săltă centura şi îi aruncă o privire cruntă.

– Ştii ceva? Nu dau nici o ceapă degerată pe ceea ce nu-ţi place ţie. Rezumă-te la a-ţi face datoria. Şi lasă o frecvenţă deschisă pentru mine.

Se îndepărtă cu paşi mari.

D'Agosta înjură. Se uită la ceas. Mai erau şaizeci de minute şi numărătoarea inversă continua.

41

Ecranul monitorului se goli înainte de apariţia unui alt mesaj:

FINALIZAT: PREFERI SĂ TIPĂREŞTI DATELE, SĂ LE VIZUALIZEZI PE ECRAN SAU ŞI UNA, ŞI ALTA (Print/View/Both)?

Margo apăsă tasta B. În timp ce informaţiile defilau pe ecran, Frock îşi blocă scaunul şi îşi apropie faţa de monitor, aburind sticla cu respiraţia sa întretăiată.

Specia: Necunoscută

Genul: Necunoscut

Familia: Coincidenţă 12% cu Pongidae; coincidenţă 16% cu Hominidae

Ordinul: Posibil primate; lipsă 66% dintre caracteristicile genetice uzuale; deviaţii ample faţă de standard

Clasa: Coincidenţă 25% cu Mamiferele; coincidenţă 5% cu Reptilele

Încrengătura: Cordate

Regnul: Animal

Caracteristici morfologice: excesiv de puternic

Capacitatea craniană: 900-1250 cm3

Patruped, dimorfism postero-anterior extrem

Dimorfism sexual potenţial ridicat

Greutatea masculului adult: 240-260 kg
Greutatea femelei adulte: 160 kg
Perioada de gestație: 7 până la 9 luni
Agresivitate: extremă
Ciclul estral al femelei: puternic
Viteza de deplasare: 60-70 km/h
Acoperire epitelială: blană anterior, plăci osoase posterior
Nocturn

Frock parcurse în grabă lista, plimbându-și degetul în josul ei.

– Reptile! exclamă. Sunt acele gene gecko, care apar iarăși! După toate aparențele, creatura combină genele primatelor cu ale reptilelor. Și are solzi în partea posterioară. Probabil tot datorită genelor gecko.

Margo continuă să citească lista caracteristicilor, care deveneau din ce în ce mai nelămurite.

Dezvoltare puternică și fuziune a oaselor metacarpiene ale membrelor posterioare
Probabil fuziune atavică a degetelor 3 și 4 ale membrelor anterioare
Fuziune a primei falange cu cea mijlocie la membrele anterioare
Îngroșare excesivă a bolții craniene
Probabil 90% (?) rotație în sens negativ a ischionului
Îngroșare excesivă și secțiune transversală prismatică a femurului
Cavitate nazală lărgită
Trei (?) pavilioane auditive pronunțat evolventice
Nervi olfactivi hipertrofiați și zonă olfactivă a creierului mărită
Probabil glande mucoase nazale externe
Comisură optică redusă, nerv optic slab dezvoltat

Frock se îndepărtă încet de monitor.

– Margo, spuse, aici e descrisă de mașină de ucis de înaltă clasă. Dar observă cât de des apar cuvintele „probabil“ și „posibil“. E o descriere ipotetică, în cel mai bun caz.

– Chiar și așa, spuse ea, pare tot atât de înfricoșător ca statueta Mbwun din expoziție.

– Fără îndoială. Margo, vreau să-ți atrag în mod deosebit atenția asupra dimensiunilor creierului.

– Nouă sute până la o mie două sute cincizeci de centimetri cubi, zise ea, extrăgând lista din imprimantă. E foarte mare, nu-i aşa?

– Foarte mare? E de necrezut. Limita superioară ajunge în plaja dimensiunilor umane. Animalul ăsta, indiferent ce-o fi, pare să aibă forţa unui urs grizzly, viteza unui ogar şi inteligenţa unei fiinţe umane. Am spus *pare;* o atât de mare parte a celor enumerate reprezintă ipoteze emise de program. Dar uită-te la acest grupaj de caracteristici. Împunse lista cu vârful degetului. Nocturn – activ în timpul nopţii. Glande mucoase nazale externe – ceea ce înseamnă că are un nas „umed", caracteristic animalelor cu miros ascuţit. Pavilioane auditive pronunţat evolventice – o altă caracteristică a animalelor cu organe olfactive foarte bine dezvoltate. Comisură optică redusă – e vorba de acea parte a creierului care procesează semnalele vizuale. Avem o creatură cu un simţ supranatural al mirosului şi cu vederea slabă care vânează în timpul nopţii.

Frock căzu pe gânduri o clipă, cu sprâncenele încruntate.

– Margo, asta mă îngrozeşte.

– Dacă nu ne înşelăm, pe mine mă îngrozeşte întreaga *imagine* a acestei creaturi, ripostă Margo.

Se cutremură la gândul că lucrase ea însăşi cu fibrele.

– Nu, eu mă refer la acest set de particularităţi olfactive. Dacă extrapolarea făcută de program e demnă de crezare, creatura trăieşte graţie mirosului, vânează cu ajutorul mirosului, *gândeşte* prin intermediul mirosului. Am auzit adesea spunându-se că un câine sesizează un întreg peisaj de mirosuri, tot atât de complex şi de superb ca oricare dintre cele pe care le văd ochii noştri. Dar simţul olfactiv este mult mai primitiv decât cel al văzului şi, ca urmare, aceste animale au, totodată, o reacţie extrem de instinctivă şi de naturală faţă de mirosurile percepute. *Asta* e ceea ce mă înspăimântă.

– Nu sunt sigură că înţeleg.

– Peste câteva minute, în muzeu vor intra mii de oameni. Se vor aduna într-un spaţiu închis. Creatura va simţi mirosul concentrat de hormoni ai tuturor acestor oameni. Ceea ce s-ar putea s-o enerveze sau chiar s-o înfurie peste măsură.

În laborator se lăsă liniştea.

– Doctore Frock, i se adresă Margo, aţi spus că, între momentul închiderii lăzilor şi primele crime s-au scurs două zile. Pe urmă, încă una până la următorul omor. De atunci au mai trecut trei.

– Continuă, o îndemnă el.

– Am impresia că, de acum, creatura trebuie să fie disperată. Indiferent ce efect ar avea asupra ei hormonii talamici, acesta trebuie să fi dispărut – la urma urmelor, hormonii din creier sunt un substitut insuficient al plantei. Dacă aveţi dreptate, creatura este, probabil, în starea unui dependent de droguri care nu reuşeşte să facă rost de o doză. Toată activitatea desfăşurată de poliţie a silit-o să se ascundă. Dar întrebarea e – cât de mult se poate abţine?

– Dumnezeule, spuse Frock. E şapte. Trebuie să-i avertizăm. Margo, *trebuie* să oprim vernisajul ăsta. Altfel e tot una cu a suna din clopoţel, invitând creatura la cină.

Porni către uşă, făcându-i semn să-l urmeze.

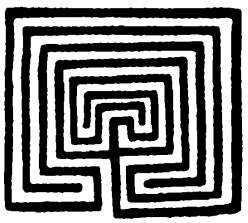

CEL CARE UMBLĂ PE PATRU PICIOARE

PARTEA A TREIA

42

Pe măsură ce se apropia ora şapte, în faţa intrării din partea de vest a muzeului se formă o învălmăşeală de taxiuri şi limuzine. Ocupanţii eleganţi ai acestora coborâră cu grijă, bărbaţii în smochinguri aproape identice, femeile în haine de blană. Umbrelele li se înclinau aidoma unor lănci în timp ce urcau treptele acoperite cu covorul roşu, grăbindu-se către marchiza de la intrarea muzeului şi încercând să evite ploaia care răpăia şi care transformase deja trotuarele în pâraie şi rigolele în râuri repezi.

În interior, Marea Rotondă, obişnuită să fie cufundată în tăcere la ora aceea înaintată, răsuna de ecourile paşilor miilor de pantofi scumpi care traversau întinderea de marmură printre rândurile de palmieri înşiruiţi către Sala Galaxiilor. Aceasta adăpostea tulpini falnice de bambus plasaţi în vase mari şi împodobiţi cu ghirlande de lumini violete. De bambuşi erau agăţate, cu măiestrie, mănunchiuri de orhidee, sugerând grădinile tropicale suspendate.

Undeva în profunzimea sălii, o orchestră invizibilă cânta cu vioiciune *New York, New York*. O armată de chelneri în haine de ceremonie se strecurau cu îndemânare prin mulţime purtând tăvi mari de argint, ticsite cu pahare de şampanie şi cu grămezi de aperitive. Torentul de oaspeţi îngroşa rândurile savanţilor din muzeu şi ale personalului, care se înfruptau deja din hrana gratuită. Paietele rochiilor lungi, de seară, şiragurile de diamante, butonii de aur şlefuit şi diademele scânteiau în lumina de un albastru palid a reflectoarelor.

Vernisajul expoziției *Superstiții* devenise, aproape peste noapte, evenimentul preferat al lumii mondene din New York. Șansa de a vedea pe viu pentru ce se făcea atâta zarvă surclasase balurile care lansau în societate tinerele aristocrate și dineurile destinate strângerii de fonduri. Fuseseră trimise trei mii de invitații și se primiseră cinci mii de răspunsuri care confirmau acceptarea.

Purtând un smoching care nu-i venea bine, asortat cu nepotrivirea unor revere largi, înspicate și cu o cămașă plisată, Smithback inspectă cu atenție Sala Galaxiilor, în căutarea unor chipuri familiare. În capătul opus fusese înălțat un podium enorm. Pe una dintre laturi se afla intrarea împodobită a expoziției, în momentul acela încuiată și păzită. Ringul imens din centru se umplea repede cu perechi de dansatori. Odată intrat în sală, Smithback se pomeni imediat în mijlocul nenumăratelor conversații, toate purtate cu voci dureros de ridicate.

– ... Tipa aia specializată în psihoistorie, Grant? Ei, ieri s-a dat în cele din urmă de gol, mi-a povestit la ce lucrează de atâta vreme. Fii atent la asta: încearcă să demonstreze că minunile făcute, după a doua cruciadă, de Henric al IV-lea, au fost, de fapt, urmările unei amnezii declanșate ca răspuns la stresul foarte puternic. Tot ce am fost în stare să fac a fost să mă abțin de la a-i spune că...

– ... A venit cu ideea ridicolă că Termele Stabiene erau, de fapt, o serie de grajduri! Vreau să spun că omul n-a fost la Pompei în viața lui. N-ar deosebi Vila Misterelor de un Pizza Hut. Dar are tupeul de a se autointitula papirolog...

– ... Noua mea asistentă din cercetare? Știi, aia cu balcoane enorme? Ei, stătea lângă autoclavă, înțelegi, și a scăpat o eprubetă plină cu...

Smithback respiră adânc și se aruncă în mulțime, făcându-și loc către mesele cu aperitive. „O să iasă excelent", își spuse.

D'Agosta văzu întețindu-se flash-urile din grupul de fotografi din afara ușilor Marii Rotonde în momentul intrării unui alt VIP, un tip arătos, timid, de al cărui braț era agățată o femeie vlăguită.

Se plasă într-un loc de unde putea zări detectoarele de metale, oamenii care soseau și gloata care pătrundea în Sala Galaxiilor prin singura ușă deschisă. Podeaua era alunecoasă din cauza apei de ploaie,

iar stiva de umbrele de la garderobă creştea cu repeziciune. FBI-ul îşi plasase aparatura de supraveghere în colţul opus al încăperii: Coffey dorea un loc în primul rând, din care să monitorizeze evenimentele serii. D'Agosta nu-şi putu stăpâni râsul. Se străduiseră să camufleze totul, dar aparatele electrice, telefoanele, fibrele optice şi cablurile late care se întindeau şerpuind precum braţele unei caracatiţe făceau ca totul să fie la fel de uşor de ignorat ca o mahmureală cumplită.

Se auzi bubuitul unui tunet. Vârfurile copacilor care mărgineau promenada de pe malul fluviului Hudson, încă înmuguriţi, se zbăteau cu sălbăticie în bătaia furtunii.

Staţia radio a lui D'Agosta pârâi.

– Domnule locotenent, avem o altă dispută la detectorul de metale.

În fundal se putea auzi o voce stridentă.

– Sigur *mă* cunoaşteţi.

– Dă-o deoparte. Trebuie să menţinem mulţimea în mişcare. Dacă nu vor să treacă prin detector, scoate-i din rând. Trebuie să ţinem totul sub control.

Îşi puse aparatul de emisie-recepţie în toc. Coffey se apropia, urmat de directorul de securitate al muzeului.

– Raportul? se răsti el.

– Toţi oamenii sunt la locurile lor, spuse D'Agosta, scoţându-şi trabucul din gură şi studiindu-i capătul umed. Am patru poliţişti în civil printre oaspeţi. Patru în uniformă, care patrulează în jurul perimetrului, împreună cu oamenii tăi. Cinci dirijează traficul de afară, iar alţi cinci supraveghează detectoarele de metale şi intrarea. Am oameni în uniformă în sală. Doi dintre ei mă vor urma în expoziţie, după tăierea panglicii. Un om e în Camera Computerului, altul în Camera de Comandă a Sistemului de Securitate...

Coffey îl privi chiorâş.

– Oamenii ăia în uniformă, care o să intre în expoziţie odată cu mulţimea. Nu făceau parte din plan.

– Nu e o chestie oficială, dar vreau să fim în faţa sau în apropierea primilor vizitatori care parcurg traseul. Nu ne-ai lăsat să-l verificăm, îţi aduci aminte?

Celălalt oftă.

– Poţi să-ţi faci treaba, dar nu vreau o afurisită de escortă. Să nu sară-n ochi, să nu se plaseze în faţa exponatelor. OK?

D'Agosta dădu din cap.

Coffey se întoarse către Ippolito.

– Şi dumneata?

– Păi, domnule, şi oamenii mei sunt la locurile lor. Exact acolo unde i-aţi vrut.

– Perfect. În timpul ceremoniei, baza mea operaţională o să fie în Rotondă. Pe urmă îmi desfăşor forţele. Între timp, Ippolito, vreau să mergi în faţă, împreună cu D'Agosta. Staţi acolo, în preajma directorului şi a primarului. Îţi cunoşti datoria, D'Agosta, vreau să rămâi în umbră. Fără rahaturi eroice, nu-ţi strica ultima zi. S-a-nţeles?

Waters stătea în camera răcoroasă a computerului, scăldat în lumina neonului, cu umărul îndurerat de greutatea puştii. Probabil că asta era cea mai plictisitoare însărcinare pe care o primise vreodată. Aruncă o privire către şoarecele de bibliotecă – începuse să se gândească la el numindu-l astfel – care continua să-şi plimbe degetele pe taste, în faţa computerului. Tasta şi iar tasta, trecuseră ore de când tasta în continuu. Şi bea cola dietetică. Waters clătină din cap. Poate că avea să-şi înceapă dimineaţa următoare cerându-i lui D'Agosta o rotaţie a posturilor de pază. Înnebunea stând acolo.

Şoarecele de bibliotecă se scărpină pe ceafă şi se întinse.

– Lungă zi, îi spuse lui Waters.

– Mda, îi răspunse el.

– Aproape c-am terminat. N-o să-ţi vină să crezi ce face programul ăsta.

– Probabil că ai dreptate, zise poliţistul, fără nici un fel de entuziasm.

Se uită la ceas. Încă trei ore până la ieşirea sa din schimb.

– Fii atent.

Şoarecele de bibliotecă apăsă pe o tastă. Waters se apropie de ecran. Îl studie cu atenţie. Nu observă nimic, cu excepţia unui ciorchine de litere, o păsărească despre care presupuse că era un program.

Pe monitor apăru apoi imaginea unui gândac. La început, nu făcu nici o mişcare. Pe urmă îşi întinse picioarele verzi şi începu să se

plimbe de-a curmezişul notaţiilor de pe ecran. După care se ivi un al doilea gândac animat. Cei doi se observară şi se apropiară unul de celalalt. Începură să se răsucească.

Waters se uită la şoarecele de bibliotecă.

– Ce-*i* asta? îl întrebă.

– O să vezi, spuse celălalt.

În curând, luară naştere patru gândaci, care prinseră să se răsucească. Aproape imediat, ecranul se umplu de gângănii. Care se apucară apoi să mănânce literele. În două minute, toate cuvintele de pe ecran dispăruseră, nemairămânând nimic altceva în afara gândacilor care se foiau în toate părţile. Pe urmă începură să se mănânce unul pe altul. În scurtă vreme, ecranul negru rămase pustiu.

– E ca lumea, eh? făcu el.

– Mda, răspunse Waters. Ce face programul ăsta? adăugă, după o pauză.

– Păi, doar... Şoarecele de bibliotecă părea oarecum derutat. E doar un program haios, atâta tot. Nu *face* nimic.

– În cât timp l-ai scris? se interesă Waters.

– În două săptămâni, răspunse şoarecele de bibliotecă, cu mândrie, trăgând aerul printre dinţi. Din timpul meu liber, bineînţeles.

Se întoarse cu faţa spre terminal şi reîncepu să apese tastele. Waters se relaxă, sprijinindu-şi spatele de peretele cel mai apropiat de uşa încăperii. Auzea muzica estompată de dans cântată de orchestra aflată deasupra capului său, bufniturile tobelor, vibraţia joasă a paşilor, scâncetele saxofoanelor. Se gândi că ar fi putut auzi şi zgomotul miilor de picioare, târşâindu-se şi alunecând. Şi el stătea acolo, înţepenit în salonul ăla de psihopaţi, neavând altă companie în afară de şoarecele de bibliotecă, ale cărui mâini alergau pe tastatură. Cea mai mare distracţie de care avu parte fu mişcarea individului, care se ridică, întinzându-se după încă o sticlă de cola dietetică.

În momentul acela auzi un zgomot în interiorul Camerei Sistemului Electric.

– Ai auzit ceva? întrebă.

– Nu, spuse celălalt.

Urmă încă un lung răstimp de liniște. Apoi, o bufnitură clară, înfundată.

– Ce naiba a fost asta? făcu Waters.

– Habar n-am, răspunse șoarecele de bibliotecă. Își luă degetele de pe taste și privi în jur. Poate că ar trebui să arunci o privire.

Waters își plimbă palma pe patul lustruit al puștii și trase cu ochiul spre ușa care ducea în camera cu echipamente electrice. „Poate nu e nimic. Data trecută, când a venit D'Agosta, n-a fost." Ar fi trebuit să intre și să verifice cum stăteau lucrurile. Bineînțeles că putea să ceară oricând întăriri de la Punctul Central de Comandă. Colegul lui, Garcia, trebuia să fie acolo... corect?

Fruntea i se broboni de sudoare. Își ridică instinctiv mâna și și-o șterse. Dar nu făcu nici un pas către ușa încăperii cu aparatură electrică.

43

Imediat după colţ, când pătrunse în Marea Rotondă, Margo dădu cu ochii de o scenă de infern: oameni scuturându-şi umbrele ude leoarcă şi sporovăind în grupuri mai mari sau mai mici, larma conversaţiilor lor adăugându-se zarvei recepţiei din sala alăturată. Împinse scaunul lui Frock către şnurul gros de catifea întins în afara detectoarelor de metale, alături de care stătea un poliţist cu ochii în patru. De partea cealaltă, Sala Galaxiilor era inundată de o lumină galbenă. De plafon atârna un candelabru enorm, care împrăştia pretutindeni curcubee scânteietoare.

Îi arătară legitimaţiile de angajaţi ai muzeului poliţistului, care îndepărtă supus şnurul, lăsându-i să intre, după care inspectă geanta lui Margo. Când trecu pe lângă el, o învălui într-o privire stranie. Ea înţelese de ce şi îşi lăsă ochii în jos: încă mai era îmbrăcată în blugi şi pulover.

– Grăbeşte-te, spuse Frock. În faţă, către pupitru.

Pupitrul oratorului şi podiumul erau în capătul opus al sălii, lângă intrarea în expoziţie. Uşile sculptate manual erau blocate cu un lanţ, iar literele ca nişte oase grosolane plasate în arc în partea de sus a acestora alcătuiau cuvântul SUPERSTIŢII. În partea cealaltă se aflau stelaje de lemn, părând nişte stâlpi totem imenşi sau pilonii unui templu păgân. Margo îi zări pe Wright, pe Cuthbert şi pe primar stând laolaltă pe podium, discutând şi glumind, în timp ce un tehnician de sunet regla microfoanele din apropiere. În spatele lor se afla Ippolito, în mijlocul unui cârd de administratori şi de asistenţi, vorbind în staţia

lui radio şi gesticulând furios către cineva din afara câmpului ei vizual. Zgomotul era asurzitor.

– Daţi-ne voie! urlă Frock.

Mulţimea se trase în lături, fără chef.

– Uită-te la toţi oamenii ăştia, strigă el către Margo. Concentraţia de feromoni din sală e, probabil, astronomică. Pentru fiară, o să fie irezistibil! Trebuie să oprim totul în clipa asta. Îşi îndreptă degetul în lateral. Uite – ăla de acolo e Gregory.

Îi făcu semn lui Kawakita, care stătea pe marginea ringului de dans, cu un pahar în mână.

Custodele asistent îşi croi drum către ei.

– Iată-vă, doctore Frock. Toată lumea vă caută. Festivitatea trebuie să înceapă din clipă-n clipă.

Frock se întinse şi îl strânse cu putere de antebraţ.

– Gregory! zbieră el. Trebuie să ne ajuţi! Ceremonia trebuie anulată şi toată lumea trebuie să părăsească imediat muzeul!

– Cum? făcu Kawakita. Asta e un soi de glumă?

Aruncă o privire uluită către Margo, apoi se uită din nou la Frock.

– Greg, zise Margo, acoperind zarva din jur, am descoperit ce ucide oamenii. Nu e o fiinţă umană. E o creatură, un animal. Ceva ce n-am mai văzut niciodată. Programul tău de extrapolare ne-a ajutat să-l identificăm. Se hrăneşte cu fibrele folosite pentru ambalare din lăzile lui Whittlesey. Când nu reuşeşte să ajungă la ele, are nevoie de hormonii din hipotalamusul uman ca substitut. Credem că îi trebuie, periodic, o...

– Ptrr! Stai aşa, Margo, ce tot spui acolo?

– Ce naiba, Gregory! tună Frock. N-avem timp de explicaţii. Trebuie să evacuăm locul ăsta *acum!*

Kawakita făcu un pas înapoi.

– Doctore Frock, cu tot respectul...

Frock îi strânse braţul mai tare şi i se adresă vorbind rar, fără grabă.

– Gregory, ascultă-mă. Prin muzeu umblă, de capul ei, o creatură cumplită. E nevoită să ucidă, şi *o să* ucidă. Trebuie să-i scoatem pe toţi de aici.

Celălalt se trase înapoi cu încă un pas, privind către podium.

– Îmi pare rău, zise, ridicându-şi vocea deasupra zgomotului. Nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar, dacă vă folosiţi de programul meu pentru un soi de glumă... Îşi smulse braţul din strânsoarea lui Frock. Părerea mea sinceră, doctore, e că ar trebui să mergeţi pe podium. Sunteţi aşteptat.

– Greg..., dădu Margo să spună, dar el se îndepărtase şi îi privea intrigat.

– Spre podium, spuse Frock. Wright o poate face. Poate ordona ca locul să fie evacuat.

Pe neaşteptate, auziră bubuitul tobelor şi sunetul fanfarei.

– Winston! urlă Frock, îndreptându-şi scaunul către spaţiul liber din faţa platformei. Winston, ascultă-mă! Trebuie să evacuăm sala!

Ultimele sale cuvinte plutiră în aer în timp ce fanfara amuţea.

– Prin muzeu umblă, liberă, o fiară ucigaşă! strigă el, în liniştea care se aşternuse.

Din mulţime se înălţă brusc un murmur. Cei aflaţi în apropierea lui Frock se traseră îndărăt, uitându-se unii la alţii şi bombănind cu voce scăzută.

Wright îi aruncă o privire lui Frock, în timp ce Cuthbert se desprindea în grabă din grup.

– Frock, şuieră el. Ce mama naibii faci?

Sări de pe podium şi se apropie.

– Ce-i cu tine, Frock? Ţi-ai pierdut minţile? îi şopti, cu răutate.

Celălalt se întinse către el.

– Ian, o fiară cumplită e liberă prin muzeu. Ştiu că noi doi am avut o serie de neînţelegeri, dar acum ascultă-mă, *te rog*. Spune-i lui Wright că trebuie să-i scoatem afară pe oamenii ăştia. *Imediat*.

Cuther îl privi dus pe gânduri.

– Nu ştiu ce-ţi închipui, spuse scoţianul, sau ce carte joci. Poate că e un soi de încercare disperată de a sabota expoziţia în ceasul al doisprezecelea, de a mă face pe mine de râsul lumii. Dar eu îţi spun un singur lucru, Frock: după încă o singură izbucnire de genul ăsta, îi cer domnului Ippolito să te scoată cu forţa din clădire şi o să am grijă să nu mai pui niciodată piciorul înăuntru.

– Ian, te implor să...

Cuthbert îi întoarse spatele și o luă înapoi, către podium.

Margo își lăsă mâna pe umărul lui Frock.

– Nu vă mai osteniți, îi spuse, cu voce joasă. N-o să ne creadă. Aș vrea ca George Moriarty să fie aici, ca să ne ajute. E expoziția lui, trebuie să fie pe undeva. Dar nu l-am văzut.

– Ce-ar putea face? întrebă Frock, tremurând din cauza frustrării.

În jurul lor, conversațiile reîncepură, ca și cum oaspeții din preajmă și-ar fi închipuit că se făcuse un fel de glumă.

– Cred că ar trebui să-l găsim pe Pendergast, spuse Margo. E singura persoană care are destulă influență ca să rezolve ceva.

– Nici el n-o să ne dea crezare, zise Frock, abătut.

– Poate că nu de la început, făcu ea, întorcându-i scaunul în direcția opusă. Dar o să ne asculte. Trebuie să ne grăbim.

În spatele lor, Cuthbert dădu semnalul unor alte bătăi de tobe însoțite de cântecul fanfarei. Apoi străbătu spațiul care îl mai despărțea de podium și își înălță brațele.

– *Doamnelor și domnilor!* strigă. *Am onoarea de a vi-l prezenta pe directorul Muzeului de Istorie Naturală din New York, Winston Wright!*

Margo în roti privirile în timp ce Wright se urca pe podium, zâmbind și fluturându-și mâinile către mulțime.

– *Bine ați venit! urlă el. Bine ați venit, dragi prieteni, concetățeni din New York, cetățeni ai lumii! Bine ați venit la cea mai mare și mai revelatoare expoziție care a fost organizată vreodată!*

Cuvintele preluate de sistemul de amplificare reverberau de-a lungul sălii. Un val uluitor de aplauze se înălță către tavanul boltit.

– O să sunăm la serviciul de pază, spuse Margo. Ei trebuie să știe unde e Pendergast. Afară, în Rotondă, e un aparat telefonic.

Începu să-l împingă pe Frock către ieșire. Auzea vocea lui Wright bubuind în spatele ei, în boxele sistemului de amplificare:

– *Este o expoziție dedicată celor mai profunde dintre credințele noastre, celor mai tainice temeri, celor mai strălucitoare și mai întunecate părți ale naturii umane...*

44

D'Agosta stătea în picioare în spatele podiumului, privind spatele lui Wright în timp ce acesta se adresa mulțimii, căreia îi captase atenția. Pe urmă își înșfăcă stația radio.

– Bailey? spuse el, cu voce scăzută. După ce-o să taie panglica aia, vreau ca tu și McNitt să mergeți în fața mulțimii. Exact în spatele lui Wright și al primarului, dar înaintea tuturor celorlalți. Ai înțeles? Amestecați-vă printre ei cât mai mult posibil, dar nu vă lăsați împinși într-o parte.

– Am înțeles, domnule locotenent.

– *Atunci când mintea umană a evoluat, ajungând să înțeleagă mersul universului, prima întrebare pe care și-a pus-o a fost: Ce este viața? Pe urmă s-a întrebat: Ce este moartea? Am învățat multe despre viață. Dar, în ciuda tuturor tehnologiilor pe care le-am pus la punct, am aflat foarte puține despre moarte și despre ceea ce se află dincolo de ea...*

Mulțimea fascinată îi sorbea cuvintele.

– *Am sigilat expoziția, astfel încât dumneavoastră, onorați oaspeți, veți fi primele persoane care pătrund înăuntru. Veți vedea multe artefacte rare, superbe, cele mai multe dintre acestea fiind expuse pentru prima oară. Veți vedea întruchipări ale frumuseții și ale hidoșeniei, ale binelui suprem și ale răului absolut, simboluri ale străduințelor omului de a înțelege și de a ține piept ultimei taine...*

D'Agosta se întrebă care fusese treaba cu bătrânul curator din scaunul cu rotile. Frock, așa îl chema. Strigase ceva, după care Cuthbert,

organizatorul acțiunii, îl dăduse afară. Mașinațiuni interne, chiar mai urâte decât cele din *Police Plaza Number One.*

– ... *cea mai fierbinte speranță că această expoziție va inaugura o nouă eră pentru muzeul nostru: o eră în care inovațiile tehnologice și reînnoirea procedeelor științifice se vor alătura pentru a revigora interesul publicului iubitor de muzee din ziua de astăzi...*

D'Agosta trecu în revistă încăperea, verificând pozițiile oamenilor săi după schema pe care o avea în minte. Păreau să fie, cu toții, la locurile lor. Cu un semn al capului, îi ceru paznicului de la intrarea în expoziție să îndepărteze lanțul din fața ușilor grele de lemn.

După terminarea discursului, tunetul aplauzelor umplu încă odată uriașa încăpere. Apoi Cuthbert reapăru pe podium.

– *Țin să mulțumesc unui număr de persoane...*

D'Agosta se uită la ceas, întrebându-se unde era Pendergast. Dacă ar fi fost în sală, el ar fi știut-o. Agentul FBI era un tip ușor de remarcat în mulțime.

Cuthbert ridică o pereche uriașă de foarfeci, pe care i-o înmână primarului. Acesta o prinse de unul din mânere, i-l oferi pe celălalt lui Wright și cei doi coborâră treptele podiumului, îndreptându-se spre panglica imensă din fața intrării.

– Ce mai așteptăm? făcu primarul, cu umor, stârnind râsete.

Tăiară panglica în două sub o explozie de blițuri, iar doi dintre paznicii muzeului deschiseră încet ușile, împingându-le. Orchestra începu să cânte *The Joint Is Jumpin'.*

– Acum, spuse D'Agosta, vorbind în grabă în stația radio. Treceți pe poziții.

În timp ce aplauzele și uralele reverberau cu un zgomot infernal, D'Agosta se deplasă sprinten, înaintând de-a lungul peretelui și se strecură în expoziția pustie. Inspectă la iuțeală interiorul, apoi spuse, prin stație:

– Curat.

Ippolito fu următoarea persoană care își făcu apariția, încruntându-se la D'Agosta.

Primarul și directorul se postară în prag, braț la braț, pozând pentru aparatele de fotografiat. Apoi intrară, radiind.

Wright și Cuthbert erau ghizii care îi ofereau primarului un tur al expoziției. D'Agosta îi zări pe cei doi oameni ai săi și, în urma lor, enorma masă de oameni care se îngrămădeau înăuntru, lungindu-și gâturile, gesticulând și discutând. Din perspectiva pe care i-o oferea locul său din interior, păreau un val mareic. „O singură ieșire. Rahat."

Vorbi din nou prin stația radio.

– Walden, vreau să le spui paznicilor ălora să încetinească scurgerea oaspeților spre interior. Se îngrămădesc prea mulți înăuntru.

– Am înțeles, domnule locotenent.

– Acesta, spuse Wright, încă ținându-l de braț pe primar, este un altar de sacrificiu, o raritate, din America Centrală. În partea din față este înfățișat Zeul Soarelui, apărat de jaguari. Preoții sacrificau victima pe această masă, îi scoteau inima încă bătând și o ridicau către soare. Sângele scurgea prin canalele pe care le vedeți și se aduna aici, jos.

– Impresionant, zise primarul. Aș putea folosi așa ceva la Albany.

Wright și Cuthbert râseră, iar hohotele reverberară, pierzându-se printre artefactele neclintite și printre vitrine.

Coffey stătea în punctul înaintat de comandă, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe șolduri și chipul lipsit de expresie. Majoritatea invitaților sosiseră, iar cei care nu o făcuseră încă probabil că nu aveau intenția să se aventureze afară din casă. Acum ploua de-a binelea și perdelele de apă se revărsau pe pavaj. Privind dincolo de întinderea Rotondei, prin ușa dinspre est, Coffey vedea cu claritate festivitatea din Sala Galaxiilor. Era o încăpere superbă, cu stele strălucitoare presărate pe bolta de un negru catifelat suspendată la aproape doi metri deasupra capetelor. De-a lungul pereților se învolburau galaxii și nebuloase care licăreau, estompate. Wright își ținea discursul pe podium, iar ceremonia de tăiere a panglicii urma să înceapă în curând.

– Cum stau lucrurile? îl întrebă pe unul dintre agenții săi.

– Nimic interesant, răspunse acesta, trecând în revistă panoul de afișaj al sistemului de securitate. Nici o breșă, nici o alarmă. Zona e tot atât de liniștită precum un mormânt.

– Așa cum îmi place mie, ripostă Coffey.

Își întoarse din nou privirea către Sala Galaxiilor, la timp pentru a-i vedea pe cei doi paznici care împingeau ușile enorme ale expoziției *Superstiții,* deschizându-le. Scăpase tăierea panglicii. Mulțimea începuse să înainteze acum, pe neașteptate.

– Ce naiba crezi că pune la cale Pendergast? îl întrebă Coffey pe un alt agent de-al său.

Se bucura fiindcă, pe moment, sudistul nu-i stătea în cale, dar devenea nervos la gândul că hoinărea prin jur, nesupravegheat de nimeni.

– Nu l-am văzut, veni răspunsul. Vreți să mă interesez la Punctul de Comandă?

– Nu, făcu Coffey. E bine fără el. E bine și e liniște.

Stația radio a lui D'Agosta hârâi.

– Aici Walden. Știți, avem nevoie de ajutoare. Paznicii nu reușesc să se descurce cu șuvoiul ăsta de oameni. Sunt, pur și simplu, prea mulți.

– Unde e Spenser? Ar trebui să patruleze pe aici, pe undeva. Plasează-l la intrarea în bar, să lase lumea să iasă, dar nu și să intre, în timp ce tu și paznicii muzeului organizați o coadă ordonată. Mulțimea trebuie să fie sub control.

– Da, domnule.

În momentul acela, expoziția se umplea cu repeziciune. Trecuseră douăzeci de minute, iar Wright și primarul pătrunseseră adânc în inima acesteia, ajungând în apropierea ieșirii încuiate din spate. La început se înaintase cu repeziciune, trecându-se prin sălile centrale și evitându-se pasajele secundare. Dar Wright tocmai se oprise în fața unui exponat anume ca să-i explice ceva primarului, iar lumea începea să se scurgă pe lângă ei, către cotloanele cele mai îndepărtate.

– Rămâneți în preajma celor din față, le spuse D'Agosta lui Bailey și McNitt, oamenii săi din avangardă.

El se strecură înainte și aruncă o privire grăbită în două firide laterale. *„Bizară expoziție"*, își spuse. O casă bântuită foarte sofisticată, cu toate amănuntele puse la punct. Lumina palidă, de exemplu. Totuși, nu chiar atât de palidă încât să-ți scape detaliile dezgustătoare. Precum amuleta din Congo, cu orbitele proeminente ale ochilor zgâriate, ca și

trunchiul, de gheare ascuțite. Sau mumia de alături, așezată în poziție verticală într-o vitrină specială și brăzdată cu stropi de sânge. „Aici au cam exagerat", cugetă D'Agosta.

Mulțimea continuă să se împrăștie, iar el se strecură într-un alt grup de firide. Totul era în regulă.

– Walden, cum te-ai descurcat? se interesă el, prin stația radio.

– Domnule locotenent, nu reușesc să dau de Spenser. Nu pare să fie prin preajmă și, cu toată aglomerația asta, eu nu pot pleca de lângă intrare.

– Rahat. OK. Îi caut pe Drogan și Frazier și-i trimit să te ajute.

D'Agosta intră în legătură cu una dintre cele două unități de polițiști în civil care patrulau prin spațiul rezervat festivității.

– Drogan, mă auzi?

Urmă o pauză.

– Da, domnule locotenent.

– Vreau ca tu și Frazier să mergeți imediat în ajutorul lui Walden, la intrarea în expoziție.

– Am înțeles.

D'Agosta privi în jur. Mai erau și alte mumii, dar nici una plină de sânge.

Se opri, înmărmurit. *Mumiile nu sângerează.*

Se răsuci încet pe călcâie și începu să-și facă loc pe lângă falanga de gură-cască plini de nerăbdare. Nu era altceva decât ideea bolnăvicioasă a unui custode. Făcea parte din expoziție.

Dar trebuia să se convingă.

Vitrina era înconjurată de oameni, aidoma tuturor celorlalte. Își făcu loc prin mulțime și aruncă o privire asupra etichetei: „Indian anasazi înmormântat în Peștera Mumiei din Canyon del Muerto, Arizona".

Sângele uscat care formase dârele de pe capul și de pe pieptul mumiei părea să se fi prelins de undeva, de deasupra. Încercând să nu atragă atenția, D'Agosta se aplecă cât de mult putu în direcția vitrinei și privi în sus.

Deasupra capului mumiei, capacul era ridicat, lăsând să se vadă plafonul sub care se întindeau țevi de abur și conducte. O palmă, un

ceas și manșeta unei cămăși albastre ieșeau în afara marginii. De vârful degetului mijlociu atârna un țurțure de sânge închegat.

D'Agosta se retrase într-un colț, se uită în jur și începu imediat să vorbească prin stația radio.

– D'Agosta cheamă Centrul de Comandă.

– Sunt Garcia, domnule locotenent.

– Garcia, aici, înăuntru, e un cadavru. Toată lumea trebuie scoasă afară. Dacă-l văd și intră în panică, am încurcat-o.

– Isuse, făcu Garcia.

– Ia legătura cu paznicii și cu Walden. Să nu mai permită intrarea *nimănui* altcuiva în expoziție. Ai înțeles? Și vreau ca Sala Galaxiilor să fie evacuată, pentru cazul în care mulțimea năvălește într-acolo. Scoateți-i pe toți afară, dar nu stârniți nici un fel de panică. Acum fă-mi legătura cu Coffey.

– Am înțeles.

Locotenentul privi în jur, încercând să-l descopere pe Ippolito. Stația lui radio pârâi.

– Aici Coffey. Ce naiba se întâmplă, D'Agosta?

– În expoziție e un cadavru. Deasupra unei vitrine. Sunt singurul care l-a observat, dar asta se poate schimba în orice moment. Trebuie să-i scoatem pe toți afară cât mai e încă timp.

În timp ce dădea să mai spună ceva, remarcă o voce care se distingea din zgomotul de fond:

– Sângele ăsta pare atât de *real*.

– Acolo, sus, e o mână, auzi apoi glasul altcuiva.

Două femei se îndepărtau de vitrină, mergând de-a-ndăratelea și privind în sus.

– E un cadavru! spuse una din ele, cu voce puternică.

– Nu e real, răspunse cealaltă. E un truc, special pentru vernisaj, asta ar trebui să fie.

D'Agosta își ridică mâinile, apropiindu-se de vitrină.

– Atenție, vă rog!

Urmă un scurt moment de liniște cumplită, încordată.

– Un cadavru! urlă altcineva.

Fu o mişcare rapidă a mulţimii, urmată de o linişte subită. Apoi, un alt urlet:

– A avut loc o crimă!

Mulţimea dădu înapoi, despicându-se şi pornind-o în două direcţii, şi câţiva se poticniră, căzând. O femeie solidă, în rochie de cocteil, se dezechilibră, proptindu-se cu spatele în D'agosta şi izbindu-l de vitrină. Aerul îi ieşi încet din piept pe măsură ce era apăsat de greutatea tot mai multor corpuri. Pe urmă simţi că vitrina de care se rezema începea să cedeze.

– Aveţi răbdare! icni.

Un obiect masiv alunecă din întunericul de deasupra, ajungând pe vitrină, de unde căzu cu zgomot peste masa de oameni înghesuiţi, trântind câţiva dintre ei. Privind din unghiul său incomod, D'Agosta n-ar fi putut spune decât că era plin de sânge şi că era cadavrul unui om. Nu îşi închipuia că avea şi cap.

Atunci se dezlănţui un infern de neînchipuit. Spaţiul închis se umplu de ţipete şi de urlete şi oamenii o rupseră la fugă, agăţându-se unii de alţii şi împiedicându-se. D'Agosta simţi că vitrina se răsturna. Mumia se prăbuşi pe neaşteptate pe duşumea, cu el deasupra. În timp ce se agăţa de marginea vitrinei, cioburile îi spintecară palma. Încercă să se ridice, dar gloata care fugea în valuri îl tot trântea înapoi.

Îşi auzi staţia radio hârâind, descoperi că încă o mai ţinea în mâna dreaptă şi şi-o aduse la nivelul feţei.

– Aici Coffey. Ce naiba se întâmplă, D'Agosta?

– Coffey, s-a dezlănţuit panica. Trebuie să evacuezi sala imediat, altfel... *Rahat!* zbieră, când staţia radio îi fu smulsă din mână de năvala mulţimii.

45

Margo îl urmărea cu priviri abătute pe Frock, care ţipa în microfonul unui telefon fixat de peretele de granit al Marii Rotonde. Preluat de staţia de amplificare, discursul lui Wright se revărsa din Sala Galaxiilor, împiedicând-o să deslușească vreun cuvânt din spusele lui Frock. El închise într-un târziu, trântind receptorul în furcă. Îşi roti scaunul, ca s-o privească în ochi.

– E absurd. După toate aparenţele, Pendergast e pe undeva, prin subsol. Sau, cel puţin era. A luat legătura cu ei prin radio, acum vreo oră. Au refuzat să-l contacteze fără a fi autorizaţi.

– La subsol? Unde anume? întrebă Margo.

– În Sectorul 29, zic ei. Refuză să spună ce face, sau ce făcea acolo, jos. Am impresia că nu ştiu nici ei. Sectorul 29 e foarte întins. Se întoarse către ea. Ei, mergem?

– Unde?

– La subsol, firește, răspunse Frock.

– Nu ştiu, făcu Margo, ezitând. Poate că ar trebui să obţinem autorizaţia de care au nevoie ca să-l cheme sus.

Frock se foi, nerăbdător, în scaunul lui cu rotile.

– Nici măcar nu ştim cine o poate da. O privi lung, devenind conştient de nesiguranţa ei. Draga mea, îi spuse, nu cred că are rost să-ţi fie teamă c-o să *ne*-ntâlnim cu creatura. Dacă nu mă înşel, o să fie atrasă de mulţimea concentrată în expoziţie. E de datoria noastră să

facem tot ce ne stă în putință ca să împiedicăm o catastrofă; ne-am asumat-o când am făcut descoperirile.

Ea continua să șovăie. Lui Frock îi era ușor să rostească vorbe mari. El nu intrase în expoziție. Nu auzise zgomotul vătuit al pașilor furișați. Nu alergase orbește prin întunericul răscolitor...

Respiră adânc.

– Bineînțeles că aveți dreptate, zise. Să mergem.

Pentru că Sectorul 29 se afla în interiorul Celulei Doi a perimetrului de pază, fură nevoiți să-și arate de două ori legitimațiile în drum spre liftul care îi putea duce la destinație. După toate aparențele, interdicția fusese suspendată în seara aceea, paznicii și polițiștii fiind mult mai preocupați de reținerea persoanelor dubioase și neautorizate, decât de restrângerea deplasărilor personalului muzeului.

– Pendergast! strigă Frock, în timp ce Margo îl împingea afară din lift și pătrundeau pe coridorul slab luminat de la subsol. Sunt doctorul Frock. Mă auzi?

Vocea lui reverberă, apoi se stinse.

Margo știa câte ceva despre istoria Sectorului 29. Când centrala electrică a muzeului se afla în apropiere, zona adăpostea țevi de abur, tunele de alimentare și micile încăperi destinate muncitorilor din subteran. În anii 1920, după ce clădirea fusese dotată cu o centrală modernă, accesoriile celei vechi fuseseră îndepărtate, lăsând în urmă un labirint sinistru, folosit ca spațiu de depozitare.

Margo îl purta pe Frock de-a lungul culoarelor cu plafon jos. El bătea din când în când în câte o ușă, sau îl striga pe Pendergast. De fiecare dată, nu primea drept răspuns decât tăcerea.

– Așa nu ajungem nicăieri, spuse, când Margo se opri să-și tragă sufletul.

Părul alb i se ciufulise și smochingul i se șifonase.

Agitată, ea își roti privirile. Știa cam pe unde se aflau: undeva, la capătul îndepărtat al acelor culoare întortocheate, se întindea spațiul amplu și tăcut ocupat de vechea centrală. Un panteon subteran afundat în întuneric, folosit acum pentru a adăposti colecția de oase de balenă a muzeului. În ciuda predicțiilor lui Frock în privința comportamentului creaturii, strigătele lui o nelinișteau.

– Ar putea dura ore întregi, zise Frock. S-ar putea să nu mai fie aici. Poate că nici n-a fost. Oftă adânc. Pendergast era ultima noastră speranţă.

– Poate că zgomotul şi debandada vor speria creatura şi o să rămână ascunsă pe undeva, departe de locul petrecerii, spuse Margo, cu o speranţă pe care nu o simţea.

Frock îşi sprijini capul în palme.

– E puţin posibil. Probabil că animalul e atras de miros. S-ar putea să fie inteligent, s-ar putea să fie viclean, dar, aidoma unui om care a ajuns să ucidă în serie, nu se poate controla atunci când e însetat de sânge.

Frock se îndreptă în scaun şi privirea lui îşi redobândi vigoarea.

– Pendergast! reîncepu să strige. *Unde eşti?*

Waters stătea în picioare, ascultând, cu tot trupul încordat. Îşi putea auzi bătăile inimii şi avea impresia că plămânii lui nu primeau destul aer.

Până atunci, se mai aflase într-o grămadă de situaţii periculoase, se trăsese asupra lui, fusese ameninţat cu cuţitul şi, o dată, cineva chiar aruncase acid către el. Îşi păstrase întotdeauna sângele rece, simţindu-se aproape detaşat, ori de câte ori fusese nevoie. „Şi acum, o singură bufnitură şi gata, am intrat în panică." Îşi lărgi gulerul cu degetele. „În nenorocita asta de cameră, aerul e înăbuşitor." Îşi impuse să respire rar şi adânc. „Nu trebuie decât să-l chem pe Garcia. O să ne uităm împreună. Şi n-o să găsim nimic."

Observă că freamătul paşilor de deasupra capului său îşi schimbase ritmul. În locul pantofilor care se târşâiau şi alunecau, auzea acum o răpăială continuă, asemănătoare zgomotului unor picioare care aleargă. În timp ce asculta, avu impresia că îi ajunsese la urechi un ţipăt estompat. Spaima îl potopi.

Din încăperea cu echipamente electrice se auzi o altă bufnitură.

„Sfinte Isuse, se întâmplă ceva cumplit."

Îşi înşfăcă staţia radio.

– Garcia? Mă auzi? Am nevoie de întăriri ca să văd ce e cu zgomotele dubioase din camera sistemului electric.

Înghiţi în sec. Garcia nu răspundea pe frecvenţa obişnuită. În timp ce îşi punea la loc aparatul de emisie-recepţie, observă că şoarecele de bibliotecă se ridicase şi se îndrepta spre încăperea cu echipamente.

– Ce faci? îl întrebă.

– Vreau să văd ce e cu zgomotul ăsta, spuse celălalt, deschizând uşa. Cred că e posibil să fi căzut din nou aerul condiţionat.

Îşi aşeză mâna pe tocul uşii, bâjbâind după un întrerupător.

– Ai răbdare, zise Waters. Nu...

Staţia sa radio începu să emită un zgomot de fond.

– Cei dinăuntru au intrat în panică! Din nou zgomotul de fond... Toate unităţile să se mobilizeze pentru evacuarea de urgenţă! Alţi paraziţi. Nu putem stăpâni mulţimea, avem nevoie de întăriri, acum, *imediat*...

Isuse. Waters îşi înhăţă aparatul şi începu să-i apese butoanele. Putea auzi că deasupra capului său se petrecea ceva groaznic. „Rahat."

Îşi ridică privirile. Şoarecele de bibliotecă dispăruse şi uşa camerei cu echipamente electrice era deschisă, dar lumina din interior continua să fie stinsă. De ce nu s-a aprins lumina? Îşi luă ochii de la uşa dată de perete, îşi scoase cu grijă puşca de pe umăr, o armă şi începu să înainteze.

Se apropie cu prudenţă de tocul uşii şi aruncă o privire înăuntru. Întuneric.

– Hei, tu, spuse. Eşti acolo?

În timp ce pătrundea în camera întunecată, simţi cum i se usucă gura.

În stânga lui se auzi dintr-odată o bufnitură şi, lăsându-se instinctiv pe un genunchi, Waters trase trei gloanţe, fiecare fiind urmat de un fulger luminos şi de o detunătură asurzitoare.

O ploaie de scântei şi o flamă se înălţară în aer, umplând pentru o clipă încăperea cu o lumină pâlpâitoare, portocalie.

Şoarecele de bibliotecă era în genunchi, cu privirea ridicată către el.

– Nu trage! zbieră, cu vocea frântă. Te rog, nu mai trage.

Waters ridică cu picioarele tremurându-i şi cu urechile ţiuind.

– Am auzit un zgomot, strigă. De ce nu mi-ai răspuns, rahat cu ochi?

– Era aerul condiţionat, spuse şoarecele de bibliotecă, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. A căzut generatorul de aer condiţionat, aşa cum s-a întâmplat şi mai înainte.

Waters se trase înapoi, bâjbâind în căutarea comutatorului de pe perete. Praful de puşcă rămăsese suspendat în aer ca o ceaţă albastră. Pe peretele opus era montată o cutie metalică imensă, din a cărei parte din faţă ieşea fum prin trei găuri largi, cu margini zdrenţuite.

Cu bărbia în piept, Waters se lăsă în jos, sprijinindu-se de perete.

Un arc electric zvâcni pe neaşteptate, străbătând cutia stricată, urmat de o pârâitură şi de o altă ploaie de scântei.

În aerul usturător se răspândi o duhoare scârboasă. Luminile din Camera Computerului clipiră, păliră, îşi sporiră strălucirea. Waters auzi sunetul unei alarme, apoi al alteia.

– Ce se întâmplă? strigă.

Luminile păliră din nou.

– Ai distrus comutatorul central, urlă şoarecele de bibliotecă, ridicându-se şi trecând iute pe lângă el, în fuga sa către Camera Computerului.

– Oh, rahat, murmură Waters.

Luminile se stinseră.

46

Coffey urlă din nou în staţia radio.

- D'Agosta, răspunde! Rămase în aşteptare. *Rahat!*

Trecu pe frecvenţa Centrului de Comandă.

- Garcia, ce dracu' se-ntâmplă?

- Nu ştiu, domnule, răspunse celălalt agitat. Cred că locotenetul D'Agosta a spus că era un cadavru în... Urmă o pauză. Domnule, mi se raportează că în expoziţie s-a stârnit panica. Paznicii sunt...

Coffey îl deconectă şi începu să schimbe frecvenţele, ascultând cu încordare.

- Cei dinăuntru au intrat în panică! cârâi staţia radio.

Agentul reveni pe frecvenţa Centrului de Comandă.

- Garcia, fă un anunţ. Toate unităţile să se mobilizeze pentru evacuarea de urgenţă!

Se răsuci, îndreptându-şi privirea către partea opusă a Marii Rotonde şi, prin uşa dinspre est, către Sala Galaxiilor.

Mulţimea se văluri în mod vizibil şi murmurul din fundal începu să se stingă. Dincolo de muzica orchestrei, Coffey deslușea limpede nişte ţipete înăbuşite şi zgomotul înfundat al unor picioare care se apropiau în fugă. Cei care înaintau către intrarea expoziţiei ezitară. Pe urmă dădură buzna în direcţia opusă, ricoşând aidoma unei unde de presiune. Se auziră câteva urlete de furie şi ţipete nedeslușite, după care Coffey avu senzaţia că distinge nişte plânsete. Mulţimea înţepeni din nou.

Își descheie haina și le aruncă o privire agenților din punctul înaintat de comandă.

– Procedurile de dirijare a mulțimii în caz de pericol. Dați-i drumul.

Gloata se trase brusc înapoi și prin ușa deschisă a sălii răbufniră țipete și urlete înnebunite. Orchestra tăcu și se așternu liniștea. În clipa următoare, toată lumea alerga către ieșirea din Marea Rotondă..

– Mișcă-te, nemernicule! zise Coffey, împingându-l din spate pe unul dintre oamenii săi și strângându-și stația radio în mâna dreaptă.

– D'Agosta, ești pe recepție?

În timp ce mulțimea începea să se scurgă în afara sălii, agenții FBI se ciocniră cu masa de oameni care năvălea, fiind nevoiți să dea înapoi. Împins de gloata tulburată, Coffey se retrăgea pas cu pas, gâfâind și înjurând.

– E ca un tsunami! zbieră unul dintre oamenii lui. N-o să reușim niciodată!

Luminile păliră pe neașteptate. Stația radio din mâna lui Coffey cârâi din nou.

– Aici Garcia. Știți, domnule, toate luminile de avertizare sunt roșii, panoul arată ca un pom de Crăciun. Toate alarmele din perimetru au intrat în funcțiune.

Coffey înaintă din nou, străduindu-se să rămână locului în timp ce oamenii se scurgeau pe lângă el. Îi pierduse din vedere pe ceilalți agenți. Luminile pâlpâiră pentru a doua oară, apoi auzi un huruit profund care venea din direcția sălii. Își ridică privirea și dădu cu ochii de marginea groasă a ușii metalice de securitate, care cobora dintr-un locaș din plafon. Începu să zbiere în stația radio.

– Garcia! Ușa dinspre est coboară! Oprește-o! Ridic-o, pentru numele lui Dumnezeu!

– Domnule, panoul de monitorizare arată că e ridicată. Dar acolo se întâmplă ceva. Toate sistemele sunt...

– Nu-mi pasă ce spune panoul lor de monitorizare. Ușa coboară!

Pe neașteptate, gloata care scăpa cu fuga îl făcu să se răsucească în loc. Țipetele erau acum neîntrerupte, un zgomot straniu, pătrunzător, aidoma unui urlet prevestitor de moarte, care îți ridica părul măciucă. Coffey nu mai văzuse niciodată ceva asemănător: fum, lumini de

avertizare clipind, oamenii alergând și călcându-se în picioare, cu groaza sticlindu-le în ochi. Detectoarele de metale se răsturnaseră și aparatele cu raze X se făcuseră fărâme în timp ce oamenii în smochinguri și rochii de seară se năpusteau în goană afară, în bătaia ploii, agățându-se unii de alții, împiedicându-se și prăvălindu-se pe covorul roșu și pe caldarâmul ud. Coffey zări luminile firave ale blițurilor fulgerând pe treptele din fața intrării, mai întâi câteva, apoi din ce în ce mai multe.

Urlă în stația radio.

– Garcia, anunță poliția din exterior. Să reinstaureze ei ordinea și să gonească dracului presa de acolo. Și pune-i să ridice ușa aia, *imediat!*

– Se străduiesc, domnule, dar toate sistemele cad. Pierdem energie. Ușile de urgență coboară indiferent dacă rețeaua energetică e sau nu în funcțiune, dar nu se pot activa controalele de siguranță pentru avarie. Alarmele urlă peste tot...

Un bărbat trecu pe lângă Coffey și se izbi de el, dezechilibrându-l, în timp ce îl auzea pe Garcia strigând:

– Domnule! A căzut tot sistemul!

– Garcia, unde naiba e sistemul de rezervă?

Încercă să-și facă loc în lateral și se pomeni țintuit de perete. Era zadarnic, nu putea ajunge înăuntru străbătând mulțimea panicată. Ușa era acum pe jumătate coborâtă.

– Dă-mi-l pe tehnician! Am nevoie de cifrul pentru comanda manuală!

Luminile pâlpâiră pentru a treia oară și se stinseră, afundând Rotonda în beznă. Hârâitul ușii în coborâre continua neîntrerupt, acoperind țipetele.

Pendergast își plimbă mâna pe suprafața aspră a pereților de piatră ai fundăturii, bătând ușor în câteva locuri, cu încheieturile degetelor. Tencuiala era crăpată și cojită, iar becul din plafon era spart.

Își deschise sacoșa și extrase un obiect galben – o cască de miner, și-o potrivi pe cap cu grijă și îi apăsă comutatorul. Își lăsă capul pe spate, ațintind fasciculul puternic de lumină asupra peretelui dinaintea lui. Apoi scoase planurile mototolite și orientă lumina către ele. Începu să meargă de-a-ndăratelea, numărându-și pașii. Pe urmă luă briceagul

pe care îl avea în buzunar, îi înfipse vârful în zid și îl răsuci cu delicatețe. O bucată de tencuială de mărimea unei farfurii se desprinse și căzu, dând la iveală conturul neclar al tocului unei uși vechi.

Pendergast notă ceva în agendă, ieși din fundătură și străbătu culoarul numărându-și pașii pe șoptite. Se opri în fața unei porțiuni de tencuială fărâmițată. O împinse cu putere, îndepărtând-o de pe perete. Materialul căzu făcându-se zob și stârnind un val de praf alb. Lumina de pe casca lui Pendergast dezvălui un panou vechi, amplasat în partea de jos a zidului.

Apăsă panoul, tatonând. Opunea rezistență. Zbură într-o parte, scrâșnind, după o lovitură sălbatică de picior. Un tunel îngust și abrupt, pentru întreținere, cobora deschizându-se în plafonul zonei de sub subsol. Cu un nivel sub Pendergast, un firicel de apă se prelingea de-a lungul podelei, precum o panglică murdară.

Fixă panoul la loc, făcu încă un semn pe planul subsolului și își văzu de drum. La urechi îi ajunse un strigăt înăbușit.

– Pendergast! Sunt doctorul Frock. Mă auzi?

Se opri, ridicându-și sprâncenele a surpriză. Deschise gura, gata să răspundă. Și înlemni, pe neașteptate. În aer plutea un miros aparte. Își lăsă sacoșa pe podea, se furișă într-un depozit, închise ușa în urma lui și își ridică mâna, stingându-și lanterna de pe cască.

În mijlocul ușii era plasată o fereastră mică, din sticlă armată, soioasă și plină de crăpături. Cotrobăi prin buzunar, scoase un șervețel, scuipă în el, șterse geamul și aruncă o privire afară.

Ceva mare și negru tocmai intra în partea de jos a câmpului său vizual. Auzi un fornăit, asemănător cu al unui cal care gâfâie, respirând repede și profund. Mirosul deveni mai puternic. În lumina firavă, Pendergast deslușI un greabăn musculos, acoperit cu păr aspru, întunecat.

Mișcându-se încet și respirând pe nas, scurt și sacadat, își duse mâna la buzunarul hainei și-și scoase pistolul de calibrul .45. Pe întuneric, pipăi butoiașul cu degetele, verificând numărul locașurilor încărcate. Apoi prinse revolverul cu amândouă mâinile, îl ridică la nivelul ușii și începu să pășească încet înapoi. În timp ce se îndepărta de fereastră,

forma din partea cealaltă a acesteia îi dispăru din raza vizuală. Dar știa, fără nici o umbră de îndoială, că se afla încă acolo.

Auzi o bufnitură înfundată în ușă, urmată de un zgrepțănat puternic. Strânse mai tare pistolul când văzu, sau crezu că vede, mânerul ușii rotindu-se. Încuiată sau nu, ușa șubredă nu putea fi o stavilă pentru indiferent ce s-ar fi aflat dincolo de ea. Urmă o altă bufnitură înfundată, apoi se lăsă tăcerea.

Aruncă o privire grăbită pe fereastră. Nu zări nimic. Ridică revolverul într-o mână și o puse pe cealaltă pe ușă. Numără până la cinci, ascultând încordat tăcerea. Apoi descuie iute ușa, o deschise dintr-o smucitură și se repezi în mijlocul culoarului, dându-se imediat după un colț. În capătul opus, o formă întunecată se oprise în fața altei uși. Chiar și în lumina aceea slabă, reuși să deslușească mișcările bruște și pline de forță ale unui patruped. Pendergast era cel mai rațional dintre oameni, dar râse scurt, nevenindu-i să creadă, când văzu creatura punându-și gheara pe mânerul ușii. Luminile de pe coridor păliră, devenind apoi mai strălucitoare. Se lăsă încet pe un genunchi, ridică arma în poziție de luptă și ochi. Luminile păliră pentru a doua oară. Văzu creatura stând așezată pe labele din spate și apoi ridicându-se și îndreptându-se către el. Îi ținti tâmpla și își goli plămânii de aer. Apoi apăsă încet pe trăgaci.

Auzi bubuitura și zări flama luminoasă în timp ce se relaxa, compensând reculul. Pentru o fracțiune de secundă, deslușI o dâră albă, care pornea, în linie dreaptă, din craniul animalului. Apoi acesta dispăru dincolo de un colț îndepărtat și coridorul rămase pustiu.

Pendergast știa exact ce se întâmplase. Mai văzuse o dată dâra aceea albă, la o vânătoare de urși; glonțul ricoșase de țeastă, smulgând o bucată de blană și de piele și lăsând osul la vedere. O lovitură perfect țintită, cu un glonț de calibrul .45 cu manta de oțel, placată cu un aliaj de crom, ricoșase din craniul creaturii de parcă ar fi fost un cocoloș de hârtie. Pleoștit, Pendergast făcu un pas înainte, lăsându-și mâna cu arma să atârne către podea, în timp ce luminile mai pâlpâiră o dată înainte de a se stinge.

47

Din locul său de lângă masa cu aperitive, Smithback îl vedea foarte bine pe Wright, stând în faţa microfonului şi gesticulând, în timp ce vocea îi bubuia într-un difuzor din apropiere. Nu se ostenea să-l asculte; avea convingerea sumbră că Rickman urma să-i ofere, mai târziu, un exemplar tipărit al discursului. În momentul acela, cuvântarea se terminase şi mulţimea nerăbdătoare se tot îngrămădea în noua expoziţie de o jumătate de oră. Dar Smithback rămăsese la locul său, ignorând-o. Îşi mai aruncă o dată privirea asupra mesei, întrebându-se dacă să mănânce nişte creveţi graşi sau o mică blinie *au caviare.* Alese blinia, de fapt luă cinci, şi începu să înfulece. Caviarul, remarcă el, avea o culoare cenuşie şi nu era sărat – sturion adevărat, nu peştele alb contrafăcut pe care încercau să-l dea drept aşa ceva la reuniunile de la edituri şi la altele de acelaşi gen.

Înhăţă totuşi şi un crevete, ba chiar doi, după care urmară o lingură plină cu *ceviche*, trei uscăţele acoperite cu icre afumate de cod scoţian cu capere şi lămâie, câteva felii subţiri precum coala de hârtie de carne de vită Kobe roşu, rece, şi nici una de friptură în sos tartar, vă mulţumesc din suflet, dar, hotărât lucru, şi două bucăţi din acel *uni sushi*... Urmări cu privirea şirul de delicatese care se întindeau pe masa de cincisprezece metri lungime. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi nu avea de gând să lase să-i scape nimic.

Orchestra începu să se bâlbâie pe neaşteptate şi, aproape simultan, primi o lovitură puternică de cot în coaste.

– Hei! începu să spună când, ridicându-şi ochii, se văzu înghiţit dintr-odată de o masă de oameni care se împingeau, protestau şi zbierau.

Fu azvârlit înspre masa de banchet; se luptă ca să se poată ţine din nou pe picioare, alunecă şi căzu, apoi se rostogoli sub masă. Se ghemui, urmărind cu privirea picioarele care bubuiau trecând pe lângă el. Se auzeau ţipete şi zgomotele înfiorătoare ale unor trupuri care se îngrămădeau, răsturnându-se unul peste altul. Printre urlete, deslușI câteva frânturi de propoziţii:

– ... Cadavru!

– ... Crimă!

Oare ucigaşul lovise din nou, în mijlocul a mii de oameni? Era imposibil.

Un pantof de damă, din pâslă neagră, cu un toc cui exagerat de înalt, sări sub masă, oprindu-i-se exact sub nas. Îl dădu deoparte cu dezgust, apoi realiză că încă mai strângea în mână o bucăţică de crevete şi o aruncă. Indiferent ce s-ar fi petrecut, se petrecea foarte repede. Era şocat de iuţeala cu care se înstăpânea panica asupra mulţimii.

Masa se cutremură şi alunecă, iar Smithback observă un platou enorm care ateriză exact după marginea feţei de masă. Prin aer zburau biscuiţi şi bucăţi de Camembert. Îi înhăţă pe cei căzuţi pe cămaşa lui cu volănaşe şi începu să mănânce. Vedea, la numai treizeci de centimetri distanţă, zeci de picioare strivind şi amestecând felii de pâine cu *pâté,* transformându-l în noroi. Un alt platou ateriză cu un plescăit, împroşcând podeaua cu un val cenuşiu de caviar.

Luminile păliră. Smithback se grăbi să-şi îndese în gură o bucată de Camembert, prinzând-o între dinţi, şi realiză dintr-odată că mânca în vreme ce i se oferea, pe un platou de argint, cel mai important eveniment la care luase parte vreodată. Când lumina păli, pentru a străluci apoi cu putere, el îşi căuta reportofonul prin buzunare.

Începu să vorbească cu toată repeziciunea de care era în stare, cu gura cât mai aproape de microfon, sperând că vocea avea să i se distingă pe fundalul răcnetelor asurzitoare ale mulţimii. Era o ocazie incredibilă. La dracu' cu Rickman. Toată lumea avea să fie interesată de povestea asta. Spera că dacă la petrecere mai participau şi alţi jurnalişti, aceştia să o fi luat la fugă de mama focului, ca să se vadă afară cât mai repede.

Luminile pâlpâiră iarăşi.

O sută de mii ca avans, nu avea de gând să accepte nici o centimă mai puţin. Se afla acolo, ştia toată povestea, chiar de la început. Nimeni nu-i putea limita accesul la informaţii.

Luminile clipiră pentru a treia oară, apoi se stinseră.

– Ticăloşilor! zbieră Smithback. Să aprindă cineva luminile!

Margo îl împinse pe Frock dincolo de un alt colţ, apoi aşteptă până ce el îl strigă din nou pe Pendergast. Sunetul vocii reverberă zadarnic.

– Toată povestea începe să fie lipsită de sens, spuse Frock, exasperat. În secţiunea asta sunt mai multe depozite imense. Poate că e într-unul dintre ele şi nu ne poate auzi. Să ne uităm în câteva. E tot ce ne-a mai rămas de făcut. Căută, mormăind, într-unul dintre buzunarele hainei. Să nu pleci niciodată de acasă fără ea, zâmbi apoi, ridicând cheia universală a custodelui.

Margo descuie prima uşă şi aruncă o privire în semiîntunericul din interior.

– Domnule Pendergast? strigă ea.

Din semiobscuritate se desprinseră o serie de rafturi metalice pe care erau stivuite oase imense. Un craniu uriaş de dinozaur, de dimensiunile unui Volkswagen Broscuţă, stătea alături de uşă, pe o sanie de lemn, fiind încă pe jumătate ambalat, cu dinţii negri sclipind monoton.

– Următorul! zise Frock.

Luminile păliră.

Nici în al doilea depozit nu primiră nici un răspuns.

– Încă o încercare, spuse Frock. Acolo, pe partea cealaltă a culoarului.

Margo se opri în faţa uşii indicate, etichetată drept PLEISTOCEN – 12B, în acelaşi moment remarcând o alta, pe casa scării din capătul opus al coridorului. Când deschidea uşa magaziei, luminile clipiră pentru a doua oară.

– Asta este..., începu ea.

Sunetul pătrunzător al unei explozii reverberă pe neaşteptate de-a lungul coridorului. Margo îşi ridică ochii, cu inima zvâcnind, încercând să descopere sursa zgomotului. Părea să vină de după un colţ pe care nu-l exploraseră încă.

Apoi se stinseră luminile.

– Dacă mai aşteptăm o clipă, zise Frock într-un târziu, sistemul de rezervă în caz de pericol o să intre în funcţiune.

Liniştea nu era sfâşiată decât de scârţâitul estompat al clădirii. Secundele se prelungiră transformându-se într-un minut, apoi în două.

Pe urmă, Margo simţi un miros de ţap, straniu, fetid, aproape de putreziciune. Îşi aminti, cu un suspin de disperare, că îi mai invadase nările şi altă dată: în expoziţia cufundată în întuneric.

– Simţiţi...? şopti ea.

– Da, şuieră Frock. Du-te înăuntru şi încuie-te.

Respirând precipitat, Margo bâjbâi în căutarea tocului uşii. În timp ce mirosul devenea tot mai puternic, îl chemă pe Frock cu voce scăzută:

– Doctore Frock? Puteţi să vă orientaţi după sunetul glasului meu?

– N-avem timp pentru asta, se auzi şoapta lui de răspuns. Te rog, uită de mine şi du-te înăuntru.

– Nu, zise ea. Veniţi încet către mine.

Îi auzi scaunul cu rotile zăngănind. Duhoarea devenea de nesuportat, era miasma de pământ şi de putreziciune a unei mlaştini amestecată cu mirosul dulceag al unui hamburger crud şi fierbinte. Margo auzi un fornăit umed.

– Sunt chiar aici, îi şopti lui Frock. Oh, grăbiţi-vă, vă rog.

Întunericul părea să o apese, greu şi înăbuşitor. Se strânse lângă tocul uşii, făcându-se una cu peretele şi luptându-se cu imboldul de a o rupe la fugă.

În întunericul de nepătruns, roţile huruiră şi scaunul îi atinse piciorul. Îl înhăţă de mânere şi îl trase pe Frock înăuntru. Se răsuci, trânti uşa, o încuie şi apoi se prăbuşi pe duşumea, cu trupul zguduit de hohote de plâns înăbuşite. În încăpere se lăsă liniştea.

Pe urmă ceva zgârie uşa, mai întâi încet, apoi mai tare şi cu mai multă insistenţă. Margo se trase înapoi, lovindu-şi umărul de cadrul scaunului cu rotile. În beznă, simţi cum Frock îi lua, cu blândeţe, mâna într-ale sale.

48

În mijlocul cioburilor, D'Agosta se ridică în capul oaselor şi îşi înhăţă staţia radio, privind spinările în retragere ale ultimilor oaspeţi, ale căror ţipete şi urlete se îndepărtau.

- Domnule locotenent?

Unul dintre poliţiştii lui, Bailey, ieşea de sub o altă vitrină făcută zob. În încăpere era un adevărat haos: artefacte sparte şi împrăştiate pe podea; cioburi peste tot; pantofi, poşete, bucăţi de haine. Cu excepţia lui D'Agosta, a lui Bailey şi a mortului, toată lumea părăsise galeria. Locotenentul îşi aruncă o privire grăbită către leşul fără cap, observându-i rănile căscate de pe piept, hainele ţepene din cauza sângelui uscat şi măruntaiele expuse din abundenţă, precum o umplutură de câlţi. După toate aparenţele, murise de o bună bucată de vreme. Îşi întoarse ochii în altă parte, după care şi-i azvârli iute înapoi. Bărbatul purta uniformă de poliţist.

- Bailey! strigă el. Poliţist căzut! Cine e omul ăsta?

Bailey se apropie, cu chipul palid în lumina slabă.

- Greu de spus. Dar cred că Fred Beauregard are un inel de la Academie, mare şi vechi aşa ca ăsta.

- Rahat! şuieră D'Agosta, ca pentru sine.

Se aplecă şi citi numărul de pe ecuson.

Bailey dădu din cap.

- E Beauregard, locotenente.

- Hristoase! făcu D'Agosta, îndreptându-se. Nu avea două zile libere?

– Ba da. Miercuri seara a fost ultima dată de serviciu.

– Atunci e aici de ..., începu D'Agosta. Chipul i se înăspri, căpătând o expresie amenințătoare. Nenorocitul ăsta de Coffey, care nu ne-a permis să verificăm expoziția. Îi mai fac încă o gaură-n fund.

Bailey îl ajută să se ridice.

– Sunteți rănit.

– Mă pansez mai târziu, răspunse el, scurt. Unde-i McNitt?

– Nu știu. Când m-am uitat ultima dată, era prins în mijlocul gloatei.

Ippolito apăru de după un colț, vorbind în stația radio. Respectul lui D'Agosta pentru directorul de securitate crescu cu o șchioapă. „Nu l-o fi dând inteligența afară din casă, dar are sânge-n vene la nevoie."

Luminile păliră.

– E panică în Sala Galaxiilor, zise Ippolito, cu urechea lipită de stația radio. Cică peretele de securitate coboară.

– Idioții! Aia e singura ieșire! Își ridică propria stație radio. Walden! Ești pe recepție? Ce se-ntâmplă acolo?

– E un haos, domnule! McNitt tocmai a ieșit din expoziție. E destul de șifonat. Suntem chiar la intrare, încercăm să domolim mulțimea, dar e zadarnic. O grămadă de oameni sunt călcați în picioare, domnule locotenent.

Luminile clipiră pentru a doua oară.

– Walden, ușa de siguranță de la intrarea în Rotondă coboară?

– O secundă. Stația radio bâzâi o clipă. Rahat, așa e! E pe jumătate lăsată și continuă să coboare! Oamenii sunt înghesuiți în ea ca vitele, o să strivească o duzină sau două...

Expoziția se cufundă brusc în întuneric. Zgomotul înfundat al prăbușirii și al rostogolirii unui obiect greu acoperi, pe moment, vaietele și urletele.

D'Agosta își scoase lanterna.

– Ippolito, poți ridica ușa folosind comenzile manuale, nu?

– Da. Oricum, sistemul energetic de rezervă trebuie să intre imediat în funcțiune...

– Nu ne putem permite să așteptăm, să plecăm dracului de aici. Și pentru numele lui Dumnezeu, fiți cu ochii-n patru.

Cu Ippolito în frunte, își croiră drumul către ieșire prin harababura de cioburi, bucăți de lemn și tot felul de alte sfărâmături. Pe jos erau împrăștiate resturile obiectelor care fuseseră cândva niște artefacte neprețuite. Pe măsură ce se apropiau de Sala Galaxiilor, urletele și văicărelile deveneau tot mai puternice.

Mergând în spatele lui Ippolito, D'Agosta nu vedea altceva decât întunecimea vastă a încăperii. Până și lumânările votive se stinseseră din cauza cerii topite. Ippolito își plimbă lumina lanternei în jurul intrării. „De ce stă locului?" se întrebă D'Agosta, iritat. Directorul de Securitate sări brusc înapoi. Lanterna îi căzu pe podea și se rostogoli, pierzându-se în întuneric.

– Ce naiba? strigă D'Agosta, repezindu-se înainte, urmat de Bailey. Apoi încremeni dintr-odată.

Imensa sală era teatrul unui dezastru. Ațintindu-și lanterna în întuneric, D'Agosta își aminti imaginile de după cutremure pe care le văzuse la știri. Podiumul se rupsese în mai multe bucăți, pupitrul oratorului fiind despicat și zdrobit. Locul orchestrei era pustiu, scaunele se răsturnaseră, instrumentele stâlcite zăceau grămadă. Pe podea se învolburau resturi de mâncare, bucăți de haine, programe tipărite, bambuși răsturnați și orhidee tescuite, totul contorsionat și strivit, alcătuind un peisaj straniu, creat de miile de picioare mânate de panică.

D'Agosta își îndreptă lanterna către intrarea propriu-zisă a expoziției. Stelajul uriaș de lemn care o înconjura se prăbușise, rupându-se în câteva bucăți imense. Văzu brațe și picioare ieșind de sub coloanele sculptate cu migală.

Bailey alergă într-acolo.

– Domnule locotenent, aici sunt cel puțin opt oameni striviți. Cred că nu mai trăiește nici unul.

– Sunt și dintre ai noștri? întrebă D'Agosta.

– Mă tem că da. Par să fie McNitt și Walden, și unul dintre oamenii în civil. Sunt și doi tipi în uniforme de paznici și, cred, trei dintre invitați.

– Morți? Cu toții?

– Din câte-mi pot da seama. Nu reușesc să urnesc coloanele astea.

– Rahat.

D'Agosta se uită în altă parte, frecându-şi fruntea. În întreaga sală rezona un zgomot surd.

– Asta-i uşa de siguranţă care se închide, spuse Ippolito, ştergându-se la gură. Îngenunche alături de Bailey. Oh, nu. Martine... Hristoase, nu pot să cred. Se răsuci către D'Agosta. Martine, pe care îl vedeţi aici, era de pază la uşa din spate. Probabil că a venit să-i ajute să ţină gloata în frâu. Era unul dintre oamenii mei cei mai buni...

Locotenentul se strecură printre coloanele sfărâmate şi pătrunse în sală, ocolind mesele răsturnate şi scaunele rupte. Mâna continua să-i sângereze în voie. În jur mai erau şi alte siluete împrăştiate, dar n-ar fi putut spune dacă le aparţineau sau nu unor oameni încă vii. Când auzi ţipetele care veneau din celălalt capăt al încăperii, îşi îndreptă lanterna într-acolo. Uşa de siguranţă era complet închisă şi o grămadă de oameni se împingeau în ea, lovind cu pumnii în metal şi urlând. Câţiva se răsuciră când lumina căzu asupra lor.

D'Agosta alergă într-acolo, ignorând cârâitul staţiei radio.

– Calmaţi-vă şi daţi-vă la o parte! Sunt locotenentul D'Agosta, de la poliţia oraşului New York.

Mulţimea se linişti într-o mică măsură, iar D'Agosta îl strigă pe Ippolito. Apoi inspectă grupul cu privirea şi îi recunoscu pe Wright, directorul, pe Ian Cuthbert, capul acelei întregi bătăi de joc, pe o femeie pe nume Rickman, care părea o persoană foarte importantă – în esenţă, pe primii patruzeci de oameni care intraseră în expoziţie. Primii intraţi, ultimii ieşiţi.

– Atenţie! zbieră el. Directorul de securitate o să deschidă uşa de siguranţă. Vă rog, daţi-vă cu toţii deoparte.

Mulţimea se retrase în lături şi locotenentul gemu fără să vrea. Sub uşa metalică erau ţintuite mai multe mâini şi picioare. Podeaua era alunecoasă din cauza sângelui. Una dintre mâini se zbătea, mişcarea fiind abia perceptibilă, şi desluşi ţipătul unei voci sleite din partea cealaltă a uşii.

– Sfinte Hristoase, şopti. Ippolito, deschide nenorocirea asta de uşă.

– Aţinteşte lumina încoace.

Ippolito îi arătă o mică tastatură de lângă uşă, apoi se ghemui şi apăsă o serie de taste numerice.

Aşteptară.

Directorul de securitate părea să fie în impas.

– Nu pot să pricep...

Apăsă din nou tastele, de data asta mai rar.

– Curentul electric e întrerupt, spuse D'Agosta.

– N-ar trebui să conteze, ripostă Ippolito, tastând cu frenezie, pentru a treia oară. Există sisteme de rezervă, redundante.

Mulţimea începu să murmure.

– Suntem prinşi în cursă! urlă un bărbat.

D'Agosta îşi îndreptă lanterna asupra gloatei.

– Calmaţi-vă, cu toţii. Cadavrul din expoziţie e al unui om mort de cel puţin două zile. Înţelegeţi? *Două zile.* Ucigaşul a plecat de mult.

– De unde ştii? strigă acelaşi bărbat.

– Tăceţi şi ascultaţi-mă, zise locotenentul. O să ieşim de aici. Dacă noi n-o să putem deschide uşa, o vor face cei de afară. S-ar putea să dureze câteva minute. Vreau să vă îndepărtaţi cu toţii de uşă, să staţi laolaltă, să găsiţi nişte scaune întregi şi să vă aşezaţi. OK? N-aveţi ce face aici.

Wright făcu un pas înainte, ieşind în lumină.

– Ascultă, domnule poliţist, spuse el. Trebuie să ieşim de-aici. Ippolito, pentru numele lui Dumnezeu, deschide uşa!

– Un moment! făcu D'Agosta, cu voce ascuţită. Doctore Wright, te rog să te realături grupului. Îşi roti privirea asupra chipurilor cu ochi dilataţi. E vreun medic aici?

Nici un răspuns.

– Infirmiere? Cineva care ştie să dea primul ajutor?

– Mă pricep eu, într-o oarecare măsură, se oferi cineva.

– Grozav. Domnule, ah...

– Arthur Pound.

– Pound. Ia unul sau doi voluntari care să te ajute. Sunt mai mulţi oameni care par să fi fost călcaţi în picioare. Vreau să ştiu câţi şi în ce stare sunt. Am lăsat la intrarea în expoziţie un tip, Bailey, care vă poate da o mână de ajutor. Are o lanternă. Am nevoie şi de un voluntar care să ne ajute să strângem nişte lumânări.

Din întuneric se desprinse un tip tânăr și deșirat, într-un smoching mototolit. Termină de mestecat ceva, apoi îl înghiți.

– Fac eu asta, zise el.

– Numele?

– Smithback.

– OK, Smithback. Ai chibrituri?

– Sigur că da.

Primarul făcu un pas înainte. Avea fața mânjită de sânge și o vânătaie mare, proeminentă și purpurie, sub unul din ochi.

– Lăsați-mă să vă ajut, spuse.

D'Agosta îl privi surprins.

– Domnule primar Harper! Poate că ați putea lua în primire tot grupul. Țineți-i liniștiți.

– Bineînțeles, locotenente.

Stația radio pârâi iarăși și polițistul se grăbi să o înhațe.

– D'Agosta, sunt Coffey. D'Agosta, ești pe recepție? Ce naiba se întâmplă acolo înăuntru? Vreau un raport!

Locotenentul începu să vorbească în grabă.

– Ascultă-mă cu atenție, n-am de gând să repet. Avem cel puțin opt morți, probabil mult mai mulți, și un număr necunoscut de răniți. Presupun că știi de oamenii prinși sub nenorocita asta de ușă. Ippolito n-o poate deschide. Aici suntem vreo treizeci, sau poate chiar patruzeci de oameni. Inclusiv Wright și primarul.

– Primarul! Rahat! Uite ce e, D'Agosta, sistemul a căzut cu desăvârșire. Comanda manuală nu funcționează nici din partea asta. O să aduc o echipă cu flacără oxiacetilenică, să taie ușa și să vă scoată de acolo. S-ar putea să dureze ceva timp, e construită ca un seif de bancă. Primarul e teafăr?

– E bine sănătos. Unde e Pendergast?

– N-am nici o idee.

– Cine altcineva mai e prins în perimetru?

– Încă nu știu, zise Coffey. Acum primim rapoartele. Ar trebui să fie câteva persoane în Camera Computerului și la Centrul de Comandă. Garcia și încă vreo doi. Poate mai sunt câțiva și la celelalte etaje. Am plasat în interior mai mulți polițiști în civil și o serie de

paznici. Pe unii i-a împins mulțimea afară și câțiva sunt destul de stâlciți. Ce naiba s-a întâmplat în expoziție, D'Agosta?

– Au dat peste cadavrul unuia dintre oamenii mei, îndesat deasupra unei vitrine. Cu măruntaiele scoase, precum toți ceilalți. Tăcu o clipă, apoi adăugă, cu amărăciune: Dacă m-ai fi lăsat să fac inspecția pe care ți-am cerut-o, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Stația radio cârâi din nou și amuți.

– Pound! strigă D'Agosta. Care e starea răniților?

– Avem un om în viață, dar abia mai respiră, răspunse Pound, luându-și ochii de la o siluetă inertă. Ceilalți sunt morți. Striviți. S-ar putea ca unul sau doi să fi murit de inimă, e greu de spus.

– Faceți tot ce vă stă în puteri pentru cel viu, zise D'Agosta.

Stația radio zumzăi.

– Locotenente D'Agosta? hârșâi o voce. Sunt Garcia, domnule, de la Centrul de Comandă. Avem...

Glasul i se pierdu într-o explozie de paraziți.

– Garcia? Garcia! Ce s-a întâmplat? țipă D'Agosta în stație.

– Scuzați-mă, domnule, bateriile emițătorului portabil pe care îl folosesc sunt foarte slabe. Avem legătura cu Pendergast. Îl trec pe frecvența dumneavoastră.

– Vincent, veni glasul tărăgănat, familiar.

– Pendergast! Unde ești?

– Sunt în subsol, în Sectorul 29. Am înțeles că a căzut curentul electric în tot muzeul și că suntem prinși în Celula Doi. Mă tem că mai am și eu de adăugat o veste proastă. Te poți deplasa într-un loc de unde să nu fim auziți?

D'Agosta se îndepărtă de grup.

– Despre ce e vorba? întrebă, cu voce scăzută.

– Vincent, ascultă-mă cu atenție. Aici jos e ceva. Nu știu ce e, dar e mare și nu cred că e uman.

– Pendergast, nu te juca cu mine. Nu acum.

– Vincent, sunt cât se poate de serios. Nu asta e vestea proastă. Ci că e posibil să vină către voi.

– Ce vrei să spui? Ce fel de animal e ăsta?

– O să știi când se apropie. Are un miros inconfundabil. Ce fel de arme aveți?

– Să vedem. Trei de calibrul doisprezece, două revolvere de serviciu, două carabine cu gloanțe paralizante. Și, poate, câteva improvizații.

– Paralizoarele nu contează. Acum, ascultă, trebuie să discutăm în grabă. Scoate-i pe toți de acolo. Creatura asta a trecut pe lângă mine chiar înainte de a se stinge luminile. Am văzut-o prin fereastra uneia dintre magaziile de aici și părea foarte mare. Merge în patru labe. Am tras în ea de două ori, după care a luat-o pe o scară din capătul culoarului pe care mă aflu. Am la mine câteva planuri vechi ale clădiri și m-am uitat peste ele. Știi unde duce scara asta?

– Nu, spuse D'Agosta.

– Iese din două în două etaje. Coboară și sub nivelul subsolului, dar nu putem presupune că animalul a luat-o într-acolo. O ieșire e la etajul patru. Și o alta în partea din spate a Sălii Galaxiilor. E în zona destinată personalului de întreținere, după podium.

– Pendergast, asta e o problemă dificilă. Mai exact, ce naiba vrei să facem?

– Eu i-aș lua pe oamenii tăi – pe oricine are o pușcă – și i-aș alinia în fața ușii ăleia. Dacă pătrunde înăuntru, creatura o s-o încaseze. Dacă s-a întâmplat să fi *intrat* deja, nu mai știu. Vincent, i-am tras în cap, de la mică distanță, un glonț cu manta de oțel și abia dacă a zgâriat-o.

Dacă i-ar fi vorbit altcineva, D'Agosta ar fi bănuit că glumește. Sau că e nebun.

– Bine, spuse. Cu câtă vreme în urmă s-a întâmplat asta?

– Am zărit-o acum câteva minute, chiar înainte de întreruperea curentului. Am tras în ea o dată, după care am urmărit-o de-a lungul coridorului și am tras din nou, dar lumina lanternei mele nu e constantă și am ratat. Adineauri am cercetat locul. Culoarul e înfundat, iar creatura a dispărut. Singura ieșire e scara care urcă spre voi. Poate că se ascunde pe trepte sau, dacă aveți noroc, poate s-a dus la alt etaj. Tot ce știu e că nu s-a întors.

D'Agosta înghiți în sec.

– Dacă puteţi ajunge la subsol în siguranţă, faceţi-o. Ne întâlnim aici. Planurile astea par să indice o ieşire. Mai vorbim când ajungi într-un loc sigur. M-ai înţeles?

– Da, răspunse locotenentul.

– Vincent? Încă ceva.

– Ce mai poate fi?

– Creatura poate deschide şi închide uşile.

D'Agosta îşi puse staţia radio în toc, îşi linse buzele şi îşi întoarse privirile către grupul de oameni. Cei mai mulţi stăteau pe podea, năuciţi, iar câţiva încercau să dea o mână de ajutor la aprinderea braţului de lumânări adunate de tipul deşirat.

Li se adresă cu toată delicateţea de care era în stare.

– Veniţi cu toţii aici şi rezemaţi-vă de perete. Lăsaţi lumânările alea.

– Ce mai e? strigă cineva.

Locotenentul recunoscu vocea lui Wright.

– Linişte. Faceţi ce v-am spus. Dumneata, cum îţi spune, Smithback, lasă alea şi vino încoace.

Staţia radio bâzâi şi cineva începu să vorbească în timp ce D'Agosta mătura în grabă sala cu lanterna şi cu privirea. Colţurile îndepărtate erau atât de întunecoase încât păreau să înghită fasciculul de lumină. În centru se vedeau câteva lumânări aprinse în jurul unei forme nemişcate. Pound şi încă un bărbat erau aplecaţi asupra ei.

– Pound! strigă el. Amândoi. Stingeţi lumânările alea şi întoarceţi-vă aici!

– Dar e încă viu...

– Veniţi încoace *acum!* Se întoarse către grupul înghesuit în spatele lui. Nimeni nu mişcă şi nu scoate nici un sunet. Bailey şi Ippolito, luaţi puştile şi urmaţi-mă!

– Aţi auzit? De ce le trebuie armele? strigă Wright.

Recunoscând vocea care izvora din staţia radio ca fiind a lui Coffey, D'Agosta închise aparatul cu o mişcare bruscă. Înaintând cu grijă şi sondând cu lumina lanternelor bezna care i se aşternea înainte, grupul se strecură până în centrul sălii. Locotenentul îşi plimbă lanterna de-a lungul peretelui şi descoperi zona de întreţinere şi conturul întunecat al tocului uşii care dădea către scară. Era închisă. Avu impresia că în

aer plutea un miros straniu: o duhoare aparte, de putreziciune, pe care nu o putea recunoaşte. Dar încăperea puţise de la bun început. Probabil că jumătate dintre oaspeţi îşi pierduseră controlul sfincterelor odată cu stingerea luminilor.

O luă înainte, îndreptându-se către zona de întreţinere, unde se opri.

– După cum spune Pendergast, pe scara asta există probabil o creatură, un animal, şopti el.

– După cum spune Pendergast, murmură Ippolito, cu sarcasm.

– Termină cu rahaturile astea, Ippolito. Acum fiţi atenţi. Nu putem aştepta aici, în întuneric. O să intrăm uşurel. OK? Acţionăm metodic. Ridicaţi piedica, armaţi. Bailey, tu deschizi uşa şi pe urmă ne acoperi cu lumina, *repede*. Ippolito, tu acoperi treptele de sus, iar eu pe cele de jos. Dacă vedeţi un om, îi cereţi să se identifice şi trageţi dacă n-o face. Dacă vedeţi orice altceva, trageţi imediat. Pornim la semnalul meu.

Îşi stinse lanterna, şi-o strecură în buzunar şi strânse puşca mai tare în mâini. Pe urmă îi făcu semn lui Bailey să şi-o îndrepte pe a lui către uşa casei scărilor. Închise ochii şi murmură o scurtă rugăciune în întunericul dens. Apoi dădu semnalul.

Ippolito se trase într-o parte a uşii deschise de poliţist dintr-o lovitură. Dădu buzna înăuntru odată cu D'Agosta, fiind urmaţi de Baley, care îşi roti lanterna, descriind în grabă un semicerc.

Pe casa scărilor îi întâmpină o duhoare oribilă. D'Agosta coborî câteva trepte în întuneric, simţi o mişcare bruscă *deasupra* lui şi auzi un mârâit gros, nepământesc, care îi îngheţă genunchii, urmat de un zgomot cumplit, înfundat, aducând cu plescăitul unui prosop ud pe duşumea. Apoi ceva umed se izbi de pereţii din jur şi nişte flegme jilave îi împroşcară faţa. Se răsuci şi trase în ceva mare şi negru. Lumina descria arce largi.

– Rahat! îl auzi pe Bailey urlând.

– Bailey! Nu-l lăsa să intre în sală!

Trase în întuneric, iarăşi şi iarăşi, în susul şi în josul scărilor, până când i se goli încărcătorul. Mirosul înţepător al prafului de puşcă se amestecă cu duhoarea îngreţoşătoare, în timp ce Sala Galaxiilor răsuna de ţipete.

D'Agosta se împletici în susul scărilor, către palier, aproape căzând peste ceva, şi intră în sală.

– Bailey, unde e? urlă, în timp ce-şi îndesa gloanţe în puşcă, orbit pentru o clipă de flama de la gura ţevii.

– Nu ştiu! zbieră Bailey. Nu văd!

– A luat-o în jos, sau a pătruns înăuntru?

„Două gloanţe în încărcător. Trei..."

– Nu ştiu! Nu ştiu!

D'Agosta îşi scoase lanterna şi o îndreptă spre Bailey. Sângele în care era murat se coagulase în cheaguri îngroşate. Avea bucăţi de carne în păr şi agăţate de sprâncene. Se ştergea la ochi. În aer persista o duhoare scârboasă.

– Sunt teafăr, îl reasigură pe D'Agosta. Aşa cred. Doar că m-am pomenit cu tot rahatul ăsta pe faţă. Nu văd nimic.

Locotenentul roti lanterna în jurul sălii, descriind în pripă un arc, cu puşca proptită în interiorul coapsei. Oamenii din grupul îngrămădit lângă perete clipiră, îngroziţi. Îndreptă din nou lumina către casa scării şi îl văzu pe Ippolito sau ceea ce mai rămăsese din el, zăcând, în parte, pe palier, cu sângele care îi ţâşnea din pântecul sfâşiat răspândindu-se cu repeziciune.

Creatura îi aşteptase stând cu numai câteva trepte deasupra palierului. „Dar unde naiba e acum?" Roti, cu disperare, lumina lanternei în jurul încăperii. Plecase – în spaţiul acela vast nu se clintea nimic.

Ba nu. Ceva înainta către centrul sălii. Lumina lanternei nu bătea până la o asemenea distanţă, dar D'Agosta reuşi să deslueşească o formă întunecată ghemuită deasupra bărbatului de pe ringul de dans şi fandând cu mişcări bizare, spasmodice. D'Agosta auzi un singur urlet al bărbatului – urmat de un pârâit slab şi apoi de tăcere.

Îşi propti lanterna în subsuoară, ridică puşca, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

După fulgerul focului de armă urmă o detunătură. Din grupul îngrămădit se înălţară ţipete. Încă două împuşcături şi încărcătorul se goli iarăşi.

Îşi duse mâna la buzunar după alte gloanţe, o scoase goală, aruncă puşca şi îşi luă revolverul de serviciu.

– Bailey! strigă el. Du-te repede într-acolo, adună-i pe toţi grămadă şi pregătiţi-vă s-o luaţi la fugă.

Mătură podeaua sălii cu raza lanternei, dar forma întunecată dispăruse. Se apropie cu prudenţă de cadavru. Zări, la trei metri distanţă, ceva ce nu ar fi vrut să vadă: o ţeastă despicată, cu creierii răspândiţi pe podea. O urmă însângerată ducea către intrarea în expoziţie. Creatura, orice ar fi fost ea, se grăbise să se refugieze înăuntru, ferindu-se de focurile de armă. Nu avea să rămână prea mult timp acolo.

D'Agosta făcu un salt, ocoli în goană coloanele şi urni, cu o smucitură, una dintre uşile grele de lemn ale expoziţiei. O trânti icnind şi se grăbi către cealaltă. Din interior veni un zgomot, de paşi repezi şi grei. Trânti şi a doua uşă şi auzi lacătul închizându-se. Apoi uşile se cutremurară, izbite de ceva greu.

– Bailey! răcni el. Du-i pe toţi în josul scărilor!

Loviturile deveniră mai puternice şi locotenentul se trase înapoi fără să vrea. Lemnul uşilor începu să crape.

În timp ce-şi aţintea arma către expoziţie, auzi, în spate, ţipete şi vaiete. Dăduseră cu ochii de Ippolito. Vocea lui Bailey se înălţă, contrazicându-se cu a lui Wright. Urmă o lovitură bruscă şi în partea de jos a uşilor se căscă o crăpătură.

D'Agosta o rupse la fugă de-a curmezişul sălii.

– În josul scărilor, *imediat!* Nu priviţi în urmă!

– Nu! urlă Wright, care bloca intrarea. Uitaţi-vă la Ippolito! Eu nu cobor acolo!

– Există o ieşire! strigă D'Agosta.

– Nu, nu este. Dar o luăm prin expoziţie şi...

– *În* expoziţie e ceva! zbieră locotenentul. Acum mişcaţi-vă!

Bailey îl îndepărtă pe Wright cu forţa şi începu să împingă oamenii dincolo de uşă, cu toate că ţipau şi se împleticeau trecând peste cadavrul lui Ippolito. „Măcar primarul pare calm, îşi spuse D'Agosta. Probabil că a văzut lucruri mai cumplite la ultima conferinţă de presă."

– Nu cobor acolo! zbieră Wright. Cuthbert, Lavinia, ascultaţi-mă. Subsolul ăla e o capcană fatală. Ştiu asta. Mergem sus, ne putem ascunde la etajul patru şi ne întoarcem după ce pleacă de aici creatura.

Oamenii treceau pragul uşii şi se împleticeau în josul treptelor. D'Agosta auzi din nou lemnul uşilor crăpându-se. Se opri o clipă. Pe scările de sub el erau treizeci şi ceva de oameni, iar pe palier ezitau doar trei.

– E ultima voastră şansă de a veni cu noi, spuse.

– Mergem cu doctorul Wright, zise directoarea de relaţii publice.

În raza lanternei, chipul tras şi plin de spaimă al lui Rickman părea al unei fantome.

D'Agosta le întoarse spatele fără nici o vorbă şi o luă pe urmele grupului care cobora. În timp ce alerga, auzi vocea sonoră şi disperată a lui Wright care le striga să urce la etaj.

49

Coffey stătea sub arcada înaltă de la intrarea dinspre vest, privind ploaia care se lovea de uşile migălos decorate, din sticlă şi bronz, ale muzeului. Zbiera în staţia radio, însă D'Agosta nu-i dădea nici un răspuns. Şi ce tot îndruga rahatul ăla de Pendergast despre un monstru? Tipul fusese încordat de la bun început, îşi închipui el, iar faptul că fusese dat deoparte îl făcuse s-o ia razna. Ca de obicei, toată lumea o dăduse în bară şi sarcina de a pune lucrurile la punct îi revenea, încă o dată, lui Coffey. Afară, două maşini mari de la urgenţe tocmai parcaseră în faţa porţii şi din ele se revărsau poliţişti echipaţi pentru împiedicarea răzmeriţelor, care se grăbeau să înalţe baricade de-a curmezişul Riverside Drive. Auzea sirenele ambulanţelor care se străduiau, nebuneşte, să-şi facă loc prin plasa de oţel alcătuită din maşini ale staţiilor de radio, maşini de pompieri şi furgonete ale oamenilor de presă. Peste tot erau împrăştiate grupuri de oameni care ţipau şi trăncăneau în ploaie sau sub marchiza imensă a muzeului. Reporterii se străduiau să se strecoare pe lângă cordon, proptindu-şi microfoanele şi aparatele de fotografiat în faţa oamenilor înainte ca poliţia să-i împingă înapoi.

Coffey sprintă printre stropii de ploaie, îndreptându-se către maşina argintie a Unităţii de Comandă Mobilă. Deschise uşa dintr-o smucitură şi sări înăuntru.

În interior era răcoare și întuneric. Mai mulți agenți monitorizau terminalele și chipurile le străluceau, căpătând o tentă verzuie în lumina reflectată. Coffey înșfăcă niște căști și se așeză.

– Regruparea! zbieră el, pe canalul de comandă. Tot personalul FBI să se prezinte la Unitatea de Comandă Mobilă. Schimbă frecvența. Către Centrul de Comandă al Securității, vreau o actualizare a datelor.

Îi răspunse vocea lui Garcia, obosită și încordată:

– Încă ne mai confruntăm cu căderea totală a sistemului, domnule. Sistemul de rezervă n-a intrat în funcțiune, nimeni nu știe de ce. Nu avem la dispoziție decât lanternele și bateriile acestui emițător mobil.

– Și? Porniți-l manual.

– Totul e coordonat de computer, domnule. Se pare că nu există nici o metodă de pornire manuală.

– Și ușile de siguranță?

– Domnule, când am primit șocurile de curent electric, întreg sistemul de securitate a început să funcționeze în mod defectuos. Se crede că e o problemă de hard. Toate ușile de siguranță au fost coborâte.

– Cum adică, toate?

– Ușile de siguranță ale tuturor celor cinci celule sunt închise. Nu doar ale Celulei Doi. Întreg muzeul e compartimentat etanș.

– Garcia, dintre cei de acolo, cine cunoaște cel mai bine sistemul de securitate?

– Ăsta ar trebui să fie Allen.

– Dă-mi-l pe el.

Urmă o scurtă pauză.

– Aici Tom Allen.

– Allen, ce e cu comenzile manuale prioritare?

– E o problemă de hard. Sistemul de securitate a fost instalat de o terță parte, un furnizor japonez. Acum ne străduim să luăm legătura, telefonic, cu un reprezentant al firmei, dar e complicat, centrala telefonică e digitală și a ieșit din funcțiune când s-a închis computerul. Redirecționăm convorbirile prin emițătorul lui Garcia. Au căzut până și liniile directe. În momentul în care s-a tras în comutator s-a declanșat o reacție în lanț.

– Cine a tras? Nu știam...

– Un poliţai – cum îi spune? Waters? – care era de pază în Camera Computerului, a crezut că a văzut ceva şi a expediat două gloanţe în comutatorul electric central.

– Ascultă, Allen, vreau să trimit o echipă care să-i evacueze pe oamenii rămaşi în Sala Galaxiilor. Primarul e înăuntru, pentru numele lui Dumnezeu. Cum putem intra? Să tăiem uşa de est a sălii?

– Uşile sunt proiectate pentru a nu putea fi tăiate cu uşurinţă. Puteţi s-o faceţi, dar o să dureze o veşnicie.

– Dar nivelul de sub subsol? Am auzit că acolo jos sunt nişte adevărate catacombe.

– S-ar putea să existe puncte de acces din locul în care vă aflaţi, dar hărţile online nu sunt disponibile. Iar zona n-a fost cartografiată în întregime. Ar fi nevoie de mult timp.

– Atunci pereţii. Ce spui despre străpungerea zidurilor?

– Zidurile fundaţiei sunt extrem de groase, au un metru, iar zidăria veche a fost ranforsată cu armături. Celula Doi nu are ferestre decât la etajele trei şi patru şi toate sunt prevăzute cu gratii. Oricum, cele mai multe sunt prea mici pentru a se intra prin ele.

– Rahat. Dar acoperişul?

– Toate celulele sunt izolate şi ar fi destul de dificil...

– Fir-ar să fie, Allen, te întreb care e cea mai bună metodă de a scoate nişte oameni de acolo.

Urmă un moment de tăcere.

– Cea mai simplă cale de pătrundere e prin acoperiş, se auzi apoi vocea. Uşile de siguranţă de la etajele superioare nu sunt atât de masive. Celula Trei se extinde până deasupra Sălii Galaxiilor. Totuşi, nu puteţi intra pe acolo – acoperişul e ecranat din cauza laboratoarelor pentru radiografiere. Dar aţi putea pătrunde prin acoperişul Celulei Patru. Aţi putea arunca în aer, cu o singură încărcătură explozivă, uşa de siguranţă care o desparte de Celula Trei şi care se află într-un coridor îngust. Odată ajunşi în această celulă, puteţi intra în Sala Galaxiilor prin plafon. Există o gură de vizitare pentru întreţinea candelabrului de pe tavan. Totuşi, e la douăzeci de metri distanţă de podea.

– Ţinem legătura. Coffey terminat. Apăsă butoanele staţiei şi strigă: Ippolito! Ippolito, eşti pe recepţie?

Ce naiba se întâmpla în sală?

Trecu pe frecvența lui D'Agosta.

– D'Agosta! Sunt Coffey, mă auzi?

Schimba nebunește frecvențele.

– Waters!

– Aici Waters, domnule.

– Ce s-a întâmplat, Waters?

– Am auzit un zgomot puternic în camera echipamentelor electrice, domnule, și am tras conform regulamentelor și...

– Regulamente? Idiot nenorocit, nici un regulament nu spune că trebuie să tragi când auzi zgomote!

– Îmi pare rău, domnule. Era un zgomot puternic și am auzit țipete și oameni alergând în expoziție, așa că am crezut...

– Pentru asta, Waters, ești un om mort. O să-ți prăjesc fundul și-o să ți-l tai felii, precum carnea de porc presată. Gândește-te la asta.

– Da, domnule.

Afară, ceva tuși, pocni și vâjâi, aidoma unui generator portabil pus în funcțiune. Ușa din spate a Unității Mobile de Comandă se deschise și mai mulți agenți se strecurară înăuntru, cu costumele șiroind de apă.

– Ceilalți sunt pe drum, domnule, spuse unul dintre ei.

– OK. Spune-le că avem o întrunire de gestionare a crizei aici, în Unitatea Mobilă, peste cinci minute.

Ieși afară în ploaie. Lucrătorii din echipele de urgență cărau echipamente voluminoase și rezervoare galbene de acetilenă pe treptele muzeului.

Coffey alergă printre rafalele de apă, urcând apoi treptele către Rotonda plină de sfărâmături. Medicii se îngrămădeau lângă ușa metalică de siguranță care bloca intrarea dinspre est a Sălii Galaxiilor. Coffey auzi scâncetul unui ferestrău pentru oase.

– Spune-mi ce-ați constatat, îi ceru șefului echipei de medici.

Deasupra măștii stropite cu sânge, ochii doctorului arătau nefiresc.

– Încă nu-mi pot da seama de adevărata amploare a rănilor, dar avem aici mai multe persoane în stare critică. Facem o serie de amputări la fața locului. Cred că alți câțiva ar mai putea fi salvați dacă ușa s-ar deschide în următoarea jumătate de oră.

Coffey clătină din cap.

– Asta nu pare posibil. O să fim nevoiți să tăiem o bucată din ea.

– Avem niște pături electrice pe care le-am putea pune peste acești oameni în timp ce lucrăm, spuse un membru al echipelor de urgență.

Coffey se trase deoparte și își ridică stația radio.

– D'Agosta! Ippolito! Răspundeți!

Tăcere. Urmată de sâsâitul unor paraziți.

– Aici D'Agosta, se auzi o voce încordată. Ascultă, Coffey...

– Unde ai fost? Ți-am spus...

– Coffey, taci și ascultă-mă. Făceai prea mult zgomot, a trebuit să închid. Suntem în drum spre zona subterană a subsolului. Undeva, în Celula Doi, e o creatură. Nu-mi bat joc de tine, Coffey, e un nenorocit de monstru. L-a ucis pe Ippolito și a dat buzna în sală. Am fost nevoiți să fugim.

– Un *ce?* Îți pierzi controlul, D'Agosta. Vino-ți în fire. Trimitem oameni înăuntru prin acoperiș.

– Zău? Păi, ar face bine să fie înarmați până-n dinți dacă și-au pus în gând să dea ochii cu creatura aia.

– D'Agosta, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Ce spuneai despre Ippolito?

– E mort, ciopârțit, exact la fel ca toate celelalte leșuri.

– Și asta a făcut-o un monstru. OK, sigur că da. Mai sunt și alți ofițeri de poliție cu tine, D'Agosta?

– Da, e Bailey.

– Te eliberez de sarcini. Dă-mi-l pe Bailey.

– Du-te dracului. Uite-l pe Bailey.

– Sergent, se răsti Coffrey, acum tu ești șeful. Care-i situația?

– Domnule Coffey, are dreptate. Am fost nevoiți să plecăm din Sala Galaxiilor. Am coborât pe scările de sub zona de întreținere. Suntem peste treizeci de persoane, inclusiv primarul. Și, rahat, e într-adevăr ceva acolo.

– Mai slăbește-mă, Bailey. L-ai văzut cu ochii tăi?

– Eu nu știu sigur ce am văzut, domnule, dar D'Agosta s-a uitat bine la el și, Isuse, domnule, ar trebui să vedeți ce i-a făcut lui Ippolito...

– Ascultă-mă, Bailey, ai de gând să te calmezi și să preiei comanda?

– Nu, domnule. Pentru mine, el e şeful.
– Dar tocmai ţi-am încredinţat *ţie* comanda!
Coffey răsuflă zgomotos şi îşi ridică ochii, scos din sărite.
– Nemernicul a întrerupt legătura.

Afară, în ploaie, Greg Kawakita încremenise în mijlocul babiloniei de ţipete, suspine şi înjurături. Nu lua în seamă ploaia care îi lipise părul negru de frunte; nici maşinile de salvare cu sirenele ţiuind; nici oaspeţii cuprinşi de panică care treceau în goană pe lângă el, îmbrâncindu-l. În minte îi răsunau, fără întrerupere, cuvintele răcnite către el de Margo şi de Frock. Îşi deschise gura, apoi şi-o închise, după care făcu un pas înainte, de parcă ar fi avut de gând să se întoarcă în muzeu. Pe urmă se răsuci încet pe călcâie, îşi strânse smochingul ud leoarcă mai tare în jurul umerilor înguşti şi se afundă cu prudenţă în întuneric.

50

Margo tresări când o a doua împuşcătură reverberă de-a lungul coridorului.

– Ce se întâmplă? ţipă.

În beznă, simţi că strânsoarea mâinii lui Frock devenea mai puternică.

De dincolo de uşă venea zgomotul unor paşi care alergau. Pe sub prag pătrunse apoi lumina galbenă a unei lanterne.

– Mirosul ăla nu mai e atât de puternic, şopti ea. Credeţi că a plecat?

– Margo, răspunse Frock, cu voce scăzută, mi-ai salvat viaţa. Ţi-ai riscat-o pe a ta pentru asta.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă.

– Cine e? întrebă Frock, pe un ton ferm.

– Pendergast, zise o voce, iar Margo alergă să-i deschidă.

Agentul FBI era pe culoar, cu un revolver mare într-o mână şi planurile mototolite ale clădirii în cealaltă. Costumul lui nou, bine croit, contrasta cu dârele murdare de pe chip. Închise uşa în urma lui.

– Sunt încântat că amândoi sunteţi teferi, spuse, îndreptând raza lanternei mai întâi către Margo şi apoi către Frock.

– Nici pe jumătate atât de încântat cum suntem noi! strigă Frock. Vă căutam, de aceea am coborât aici. Dumneavoastră aţi tras?

– Da, răspunse Pendergast. Şi presupun că dumneavoastră m-aţi strigat.

– Deci m-aţi auzit! exclamă Frock. De asta aţi venit încoace.

Pendergast clătină din cap.

– Nu.

Îi întinse lanterna lui Margo și începu să desfășoare planurile șifonate. Ea văzu că erau acoperite cu adnotații scrise de mână.

– Membrii Asociației Istorice din New York o să fie foarte supărați când o să vadă cum mi-am permis să mă port cu bunurile lor, remarcă sec agentul.

– Domnule Pendergast, șuieră Frock, eu și Margo am descoperit exact ce este ucigașul. *Trebuie* să ne ascultați. Nu e o ființă umană sau vreun animal care să ne fie cunoscut. Vă rog, lăsați-mă să vă explic.

Celălalt își ridică ochii.

– Nu e nevoie să mă convingeți, doctore.

Frock clipi din ochi.

– Nu e nevoie? O s-o faceți? Adică o să ne ajutați să punem capăt festivității care se desfășoară sus și să scoatem oamenii afară?

– E prea târziu pentru asta, răspunse Pendergast. Am vorbit, prin stația radio a poliției, cu locotenentul D'Agosta și cu ceilalți. Curentul electric nu s-a întrerupt numai la subsol, ci în tot muzeul. Sistemul de siguranță a căzut și toate ușile metalice au fost coborâte.

– Vreți să spuneți că..., începu Margo.

– Vreau să spun că muzeul a fost împărțit în cinci celule izolate una de cealaltă. Noi suntem în Celula Doi. Unde se află și oamenii din Sala Galaxiilor. Și creatura.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Frock.

– S-a stârnit panica, și asta înainte de căderea curentului electric și de închiderea ușilor. După ce-au intrat în expoziție, au dat peste un cadavru. Al unui polițist. Cei mai mulți dintre invitați au reușit să iasă, dar vreo treizeci sau patruzeci sunt blocați în Sala Galaxiilor. Zâmbi cu jale. Și eu am fost în expoziție, cu numai câteva ore înainte. Am vrut să arunc o privire asupra statuetei lui Mbwun pe care ați amintit-o. Dacă aș fi ieșit pe ușa din spate în loc de cea din față, poate că aș fi găsit eu leșul și toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Oricum, doctore Frock, am avut ocazia să admir statueta. E o reprezentare excelentă. Credeți-mă, știu ce spun.

Frock încremeni cu ochii holbați și cu gura deschisă.

– Ați văzut creatura? reuși să murmure.

– Da. În ea am tras. Mă aflam dincolo de colțul coridorului când v-am auzit strigându-mă. Pe urmă am simțit un miros groaznic. M-am

strecurat într-o încăpere și am privit-o trecând prin fața ușii. Pe urmă am ieșit și am tras, dar glonțul abia dacă i-a zgâriat țeasta. După aceea s-au stins luminile. Am urmărit-o dincoace de colț și am văzut-o cu ghearele pe ușa asta, adulmecând. Deschise încărcătorul pistolului cu o lovitură și înlocui cele două cartușe consumate. *De-asta* am știut că sunteți aici.

– Dumnezeule, făcu Margo.

Pendergast își puse arma în toc.

– Am mai tras o dată, dar n-am putut să ochesc așa cum ar fi trebuit și am ratat. Am venit încoace s-o caut, dar dispăruse. Trebuie să fi intrat pe casa scării de la capătul coridorului. E singura ieșire din fundătura asta.

– Domnule Pendergast, spuse Frock, nerăbdător. *Spuneți-mi*, vă rog, *cum arată?*

– Nu am văzut-o decât în treacăt, răspunse agentul FBI, pe îndelete. Era scundă și părea extraordinar de puternică. Mergea în patru labe, dar se putea ridica pe cele din spate. Era parțial acoperită cu blană. Strânse din buze, apoi dădu din cap. Era întuneric. Dar aș spune că autorul statuetei, oricine ar fi fost el, știa ce face.

În lumina lanternei lui Pendergast, Margo zări amestecul straniu de teamă, veselie și triumf din expresia care traversă în goană chipul lui Frock.

Apoi, deasupra capetelor lor, reverberară iarăși și iarăși ecourile zgomotelor înăbușite ale unor explozii. După un scurt moment de tăcere, în apropiere răsunară altele, mai pătrunzătoare și mai puternice.

Pendergast își ridică privirile, ascultând cu atenție.

– D'Agosta! spuse.

Se repezi pe coridor, scoțându-și arma și lăsând planurile subsolului să cadă pe podea.

Margo alergă la ușă, îndreptând lanterna în lungul coridorului. În raza ei firavă, îl zări pe agent zdrăngănind ușa casei scărilor. Îngenunche ca să-i inspecteze zăvorul, apoi se ridică și îi trase câteva lovituri sălbatice de picior.

– S-a înțepenit, zise, la întoarcere. Focurile de armă pe care le-am auzit păreau să vină de pe casa scărilor. Probabil că o serie de gloanțe au nimerit

în toc şi au stricat încuietoarea. E imposibil să o clinteşti. Îşi puse arma la loc şi scoase staţia radio. Locotenent D'Agosta! Vincent, mă auzi?

Aşteptă o clipă, apoi clătină din cap şi-şi aşeză aparatul la loc, în buzunarul hainei.

– Suntem încuiaţi aici? întrebă Margo.

Pendergast negă cu o mişcare vehementă a capului.

– Mă îndoiesc. Mi-am petrecut după-amiaza în pivniţele şi în tunelurile astea, încercând să pricep cum de-a izbutit creatura să scape cercetărilor noastre. Planurile pe care le vedeţi au fost realizate cu mult înainte de începutul secolului şi sunt alambicate şi contradictorii, dar par să indice că în zona de sub nivelul subsolului există o ieşire din muzeu. Totul fiind compartimentat etanş, nu avem nici o altă posibilitate de scăpare. Iar în această secţiune a muzeului există mai multe căi de coborâre într-acolo.

– Înseamnă că ne putem întâlni cu cei rămaşi sus şi că o să scăpăm de aici împreună! zise Margo.

Pendergast avea un aer sinistru.

– Dar mai înseamnă şi că animalul poate ajunge înapoi, sub nivelul subsolului. Eu unul cred că aceste uşi de siguranţă pot împiedica propria noastră salvare, dar nu limitează prea mult libertatea de mişcare prin muzeu a creaturii. Cred că se află aici de destul de multă vreme ca să-şi fi descoperit propriile căi secrete de acces şi că, practic, se poate mişca prin muzeu – sau cel puţin pe nivelele inferioare ale clădirii – după bunul ei plac.

Margo dădu din cap, încuviinţând.

– Noi suntem de părere că stă în muzeu de ani de zile. Şi credem că ştim cum şi de ce a venit aici.

Preţ de o clipă nesfârşită, o învălui într-o privire iscoditoare.

– E necesar ca dumneavoastră şi doctorul Frock să-mi povestiţi, cât mai curând cu putinţă, tot ce ştiţi despre animalul ăsta, spuse el.

În timp ce intrau în magazie, Margo auzi un răpăit îndepărtat, aducând a tunet care se apropia încet. Încremeni, ascultând cu încordare. Tunetul părea să aibă glas; nu reuşea să-şi dea seama dacă plângea sau ţipa.

– Ce-a fost asta? murmură.

– Ăsta, spuse Pendergast cu voce scăzută, e zgomotul oamenilor care aleargă pe casa scării, sperând să-şi salveze viaţa.

51

În lumina palidă care pătrundea cu greu prin fereastra cu gratii a laboratorului, Wright abia își dacă putea deslușI vechiul fișet. Erau al naibii de norocoși fiindcă laboratorul se afla în interiorul Celulei Doi. Nu era prima oară când se bucura fiindcă îl păstrase în momentul în care fusese avansat în postul de director. Încăperea le putea oferi un refugiu temporar, în care să se afle în siguranță, un loc în care să-și tragă sufletul. Celula Doi era complet izolată de restul muzeului, iar ei erau, efectiv, prizonieri. Toate zăbrelele, obloanele și porțile de siguranță coborâseră din locașurile lor în momentul întreruperii curentului electric. Cel puțin așa îl auzise spunând pe D'Agosta, ofițerul ăla incompetent de poliție.

– Cineva o să plătească scump pentru asta, murmură Wright, ca pentru sine. Pe urmă amuțiră cu toții. Acum, când încetaseră să mai alerge, începeau să fie copleșiți de enormitatea dezastrului.

Wright înaintă cu prudență și începu să tragă sertarele fișetului unul după altul, cotrobăind printre dosare până când găsi, în sfârșit, ceea ce căuta.

– Ruger magnum, calibrul 0,357, spuse el, luându-l în mână. Un pistol excelent. O metodă excelentă de oprire.

– Nu sunt sigur că poate opri acel ceva care l-a ucis pe Ippolito, indiferent despre ce ar fi vorba, zise Cuthbert.

Stătea lângă ușă, o siluetă nemișcată, într-un cadru întunecat.

– Nu-ți face griji, Ian. Un astfel de glonț de mare viteză poate găuri un elefant. Am cumpărat pistolul după ce vechiul meu Shorter a fost furat de-un vagabond. Oricum, creatura n-o să vină aici. Și, dacă o s-o facă, ușa asta e din lemn masiv de stejar, gros de cinci centimetri.

– Și aia?

Cuthbert arătă către fundul laboratorului.

– Aia dă în Sala Dinozaurilor din Cretacic. E identică – tot din stejar masiv. Își îndesă Ruger-ul în curea. Și tâmpiții ăia care s-au dus în subsol ca o hoardă de lemingi. Ar fi trebuit să mă asculte.

Răscoli din nou fișetul, scoțând, de data asta, o lanternă.

– Excelent. N-am mai folosit-o de ani de zile.

Aprinse lanterna, din care izvorî o rază de lumină plăpândă, care se legăna din cauza tremurului ușor al mâinii sale.

– Eu zic că nu mai e prea mult curent în lanterna asta, murmură Cuthbert.

Wright o stinse.

– O s-o folosim numai în caz de urgență.

– Te rog! făcu Rickman, pe neașteptate. Te rog, las-o aprinsă. Măcar încă un minut.

Stătea pe un scaun pliant din mijlocul încăperii, strângându-și și desfăcându-și întruna pumnii.

– Winston, ce facem? Trebuie să avem un plan.

– Începem cu ceea ce e mai important, spuse Wright. Trebuie să beau un păhărel, ăsta e planul A. Nervii mei sunt la pământ.

Se duse în capătul opus al laboratorului și îndreptă lanterna asupra unui dulap vechi, din care scoase, în cele din urmă, o sticlă. Se auzi zăngănit de pahare.

– Ian? întrebă Wright.

– Pentru mine, nimic, răspunse Cuthbert.

– Lavinia?

– Nu, nu, nu mă simt în stare.

Wright reveni alături de ei și se așeză la o masă de laborator. Umplu un pahar gradat și îl goli din trei sorbituri lacome. Pe urmă îl umplu din nou. Aroma proaspătă, de turbă, a whisky-ului distilat o singură dată invadă brusc încăperea.

– Ia-o uşor, Winston, zise Cuthbert.

– Nu putem rămâne aici, în întuneric, spuse Rickman, agitată. Trebuie să fie o ieşire undeva, la etajul ăsta.

– Îţi spun eu că totul e închis ermetic, se răsti Wright.

– Şi Sala Dinouzaurilor? făcu Rickman, arătând spre uşa din spate.

– Lavinia, zise Wright, Sala Dinouzaurilor are o singură intrare, destinată publicului şi etanşată de o uşă de siguranţă. Suntem încuiaţi aici, în adevăratul sens al cuvântului. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, fiindcă orice l-ar fi ucis pe Ippolito şi pe ceilalţi n-o s-o ia pe urmele noastre. O să urmărească prada uşoară, adică grupul care bâjbâie prin subsol.

Se auzi o înghiţitură zgomotoasă urmată de izbitura sonoră a paharului de suprafaţa mesei.

– Eu zic să mai stăm aici încă o jumătate de oră, să aşteptăm să se liniştească lucrurile. Pe urmă coborâm din nou în expoziţie. Dacă până atunci n-o să refacă reţeaua electrică şi n-o să deschidă uşile, ştiu o altă cale de ieşire. *Prin* expoziţie.

– Se pare că ştii tot felul de ascunzători, spuse Cuthbert.

– Ăsta a fost laboratorul meu. Îmi place să mai vin din când în când aici, să scap de durerile de cap pe care mi le dau activităţile administrative şi să fiu din nou lângă dinozaurii mei.

Râse pe înfundate şi sorbi din pahar.

– Înţeleg, spuse Cuthbert, sarcastic.

– O parte a expoziţiei *Superstiţii* este plasată în ceea ce era cândva pavilionul trilobiţilor. Cu mulţi ani în urmă, mi-am petrecut acolo o grămadă de vreme. Oricum, în spatele uneia dintre vechile vitrine cu trilobiţi e un culoar care dă în coridorul Broadway. Uşa a fost astupată cu scânduri cu ani în urmă, ca să se facă loc pentru încă o vitrină. Sunt sigur că atunci când a fost amenajată expoziţia *Superstiţii*, au aşezat deasupra o foaie de placaj, bătută în cuie şi vopsită. Putem s-o spargem cu lovituri de picior sau să tragem în încuietoare, dacă o să fie necesar.

– Pare realizabil, făcu Rickman, nerăbdătoare.

– Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată despre existenţa unei astfel de uşi în expoziţie, zise Cuthbert, neîncrezător.

– Ţi-am spus că s-a întâmplat cu ani în urmă, se răsti Wright. A fost astupată cu scânduri şi dată uitării.

Urmă un răstimp îndelungat de tăcere, vreme în care Wright își mai turnă încă un pahar.

– Winston, zise Cuthbert, termină cu băutura.

Directorul trase o duşcă, apoi își lăsă capul în piept. Umerii îi căzură.

– Ian, şopti el, în cele din urmă. Cum de s-au putut întâmpla toate astea? Ştii, suntem ruinaţi.

Cuthbert păstră tăcerea.

– Să nu îngropăm pacientul înainte de a-i stabili diagnosticul, făcu Rickman, cu o voce disperat de senină. Nişte relaţii publice excelente pot repara până şi cele mai mari neajunsuri.

– Lavinia, aici nu vorbim despre câteva tablete alterate pentru dureri de cap, spuse Cuthbert. Au murit o jumătate de duzină de oameni, sau poate mai mulţi, şi zac cu două etaje mai jos. Iar afurisitul de primar e acolo, prins în capcană. Peste câteva ore, o să apărem în toate emisiunile de ştiri din ţară.

– Suntem ruinaţi, repetă Wright.

Din gâtlej îi scăpă un mic suspin sugrumat şi își lăsă capul pe masă.

– Mama naibii, bombăni Cuthbert, întinzându-se după sticlă şi după pahar, pe care le puse la loc în dulap.

– S-a sfârşit, nu-i aşa? gemu Wright, fără să-şi salte capul.

– Da, Winston, s-a sfârşit, spuse Cuthbert. Ca să fiu sincer, eu aş fi fericit, pur şi simplu, dacă aş reuşi să ies viu de aici.

– Te rog, Ian, am putea pleca? *Am putea?* insistă Rickman.

Se ridică în picioare, se îndreptă spre uşa pe care Wright o închisese în urma lor şi o deschise.

– Asta n-a fost încuiată! strigă, cu voce ascuţită.

– Doamne Sfinte, spuse Cuthbert, sărind în sus.

Fără să-şi mişte capul de pe masă, Wright pescui o cheie din buzunar şi le-o întinse.

– Se potriveşte la ambele uşi, spuse, cu vocea înăbuşită.

Cheia zdrăngăni zgomotos când mâna tremurătoare a lui Rickman o învârti în broască.

– Unde am greşit? se tângui Wright.

– E destul de clar, îi răspunse Cuthbert. Acum cinci ani, am avut o şansă să rezolvăm treaba asta.

– Ce vrei să spui? întrebă Rickman, îndreptându-se către ei.

– Știi foarte bine. Vorbesc despre dispariția lui Montague. Ar fi trebuit să luăm în considerare problema atunci, nu să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Tot sângele ăla de la subsol, de lângă lăzile lui Whittlesey, Montague care era de negăsit. În lumina celor petrecute acum, știm exact ce s-a întâmplat la vremea respectivă. Dar ar fi trebuit să facem cercetări *atunci*. Îți amintești, Winston? Eram în biroul tău când ne-a adus Ippolito vestea. Ai ordonat ca podeaua să fie curățată, trecându-se incidentul cu vederea. Ne-am spălat pe mâini și am sperat că oricine sau *orice* l-ar fi ucis pe Montague avea să dispară.

– Nu exista nici o dovadă că cineva ar fi fost ucis, se văicări Wright, ridicându-și capul. Și, cu siguranță, nici o dovadă că era vorba de Montague. Ar fi putut fi un câine vagabond, sau orice altceva. De unde era să știm?

– Nu știam. Dar am fi avut o șansă de a afla dacă i-ai fi permis lui Ippolito să raporteze poliției apariția bălții ăleia monstruoase de sânge. Și tu, Lavinia – din câte îmi amintesc, ai fost de acord că nu trebuia să facem altceva decât să spălăm sângele, pur și simplu.

– Ian, nu avea sens să creăm un scandal inutil. Știi foarte bine că sângele ar fi putut proveni de la orice, spuse Rickman. Și, Ian, tu ai fost cel care a insistat să mutăm lăzile alea. Tu te temeai că expoziția avea să atragă după sine întrebări despre expediția lui Whittlesey și tot tu ai luat jurnalul și m-ai rugat să-l păstrez până la închiderea ei. Jurnalul nu se potrivea cu teoriile tale, nu-i așa?

– Cât de puține știi, pufni Cuthbert. John Whittlesey îmi era prieten. Sau, cel puțin, îmi fusese cândva. Am avut o neînțelegere din cauza unui articol pe care l-a publicat și el n-a mai aplanat niciodată conflictul. Oricum, în momentul de față, e prea târziu ca să mai discutăm despre asta. Dar el nu vroia ca jurnalul ăla să iasă la lumină, iar teoriile lui să fie considerate ridicole. Se răsuci și o privi lung pe directoarea de relații publice. Ceea ce am făcut eu, Lavinia, a fost o simplă încercare de a proteja un coleg care se ținicise într-o oarecare măsură. *Eu* nu am acoperit o crimă. Și ce spuneți despre apariții? Winston, tu ai primit, în fiecare an, mai multe rapoarte de la oameni care au văzut sau au

auzit chestii ciudate după terminarea programului. Dar n-ai făcut niciodată nimic în privința asta, nu-i așa?

– De unde-aș fi putut să știu? veni răspunsul îngăimat al celuilalt. Cine ar fi crezut așa ceva? Erau rapoarte îndoielnice, ridicole...

– Vă rog, am putea schimba subiectul? făcu Rickman. Nu pot să stau și să aștept aici, în întuneric. Ce ziceți despre ferestre? Poate o să întindă o plasă în care să sărim?

– Nu, spuse Wright, oftând adânc și frecându-se la ochi. Barele alea sunt din oțel călit și au câțiva centimetri grosime. Își roti ochii prin încăperea întunecoasă. Unde e băutura mea?

– Ai băut destul, spuse Cuthbert.

– Tu și afurisita ta de morală anglicană.

Se ridică clătinându-se pe picioare și o luă către dulap cu pași cam nesiguri.

Pe casa scării, D'Agosta își îndreptă privirile către chipul estompat al lui Bailey.

– Mulțumesc, spuse.

– Aveți comanda, domnule locotenent.

Un grup mare de oaspeți îi aștepta, îngrămădit pe treptele de dedesubt, smiorcăindu-se și suspinând. D'Agosta se întoarse către ei.

– OK, spuse, cu voce scăzută. Trebuie să ne mișcăm repede. Pe palierul următor e o ușă către subsol. Intrăm acolo și ne întâlnim cu alte persoane care știu drumul către ieșire. E clar pentru toată lumea?

– Este, răspunse o voce pe care D'Agosta o recunoscu drept a primarului.

– Bine, aprobă D'Agosta, cu o înclinare a capului. OK, să mergem. Eu o iau înainte, ca să luminez drumul cu lanterna. Bailey, tu acoperi spatele. Anunță-mă dacă vezi ceva.

Grupul coborî încet. Odată ajunși pe palier, D'Agosta așteptă până ce Bailey îi făcu semn că totul era în ordine. Apoi își lăsă mâna pe mânerul ușii.

Aceasta nu se clinti.

D'Agosta o smuci din nou, de data asta cu mai multă forță.

– Ce nai...? Îndreptă lumina lanternei către mâner. Rahat, murmură. Apoi spuse, cu voce mai puternică: Deocamdată, rămâneţi pe loc cu toţii şi faceţi cât mai puţin zgomot. Trebuie să vorbesc cu omul meu din spate. Se întoarse pe propriile urme. Ascultă, Bailey, îi şopti, nu putem intra în subsol. Unele dintre gloanţele noastre au sfârtecat uşa şi au strâmbat ca dracu zăvorul. Nu avem cum s-o deschidem fără o rangă.

Cu toate că era întuneric, văzu ochii celuilalt mărindu-se.

– Şi ce facem? întrebă sergentul. Ne întoarcem sus?

– Dă-mi un minut de gândire, spuse el. Câtă muniţie mai ai? Mie mi-au rămas şase gloanţe.

– Nu ştiu. Poate cinşpe sau şaişpe.

– Fir-ar să fie, făcu D'Agosta. Nu cred...

Tăcu, stingându-şi brusc lanterna şi ascultând încordat în beznă. O pală firavă de aer coborî către ei, aducând un miros respingător, de ţap.

Bailey se lăsă într-un genunchi, îndreptându-şi arma în susul scărilor. D'Agosta se întoarse la iuţeală către grupul de dedesubt.

– Toată lumea coboară pe palierul următor, şuieră el. Repede.

Oamenii murmurară pe şoptite.

– Nu putem merge acolo, strigă cineva. O să fim blocaţi în subterane!

Răspunsul lui D'Agosta fu acoperit de detunătura armei lui Bailey.

– Fiara din muzeu! urlă cineva şi tot grupul se răsuci pe călcâie, împleticindu-se şi năpustindu-se pe trepte în jos.

– Bailey, strigă D'Agosta, cu urechile ţiuindu-i din cauza împuşcăturii. Bailey, vino după mine!

În timp ce cobora scările de-a-ndăratelea, strângând într-o mână pistolul şi pipăind cu cealaltă peretele, sesiză că suprafaţa acestuia îşi schimbase consistenţa, fiind de piatră jilavă sub nivelul subsolului. Putea deslusi silueta neclară lui Bailey, care cobora pe urmele lui, gâfâind şi înjurând printre dinţi. După ceea ce i se păru o eternitate, îşi puse piciorul pe palierul de sub nivelul subsolului. În jurul lui, toată lumea îşi ţinea respiraţia; pe urmă, sergentul dădu nas în nas cu el, izbindu-l uşor.

– Bailey, ce naiba a fost asta? îi şopti.

– Nu știu, veni răspunsul. Am simțit mirosul ăla groaznic și pe urmă am avut impresia că văd ceva. Doi ochi roșii, în întuneric. Am tras.

D'Agosta ațintì raza lanternei în susul casei scărilor. Lumina dădu la iveală doar umbre și piatră galbenă, grosolană și cioplită fără pretenții. Mirosul persista.

Îndreptă lumina către oamenii din grup și îi numără în gând, la repezeală. Treizeci și opt, cu tot cu el și cu Bailey.

– OK, li se adresă, în șoaptă. Ne aflăm sub nivelul subsolului. Eu o să intru primul, după care mă urmați, imediat ce vă fac semn.

Se răsuci și lumină ușa. „Hristoase, își spuse, asta-i din Turnul Londrei." Ușa înnegrită, de metal, era întărită cu bare orizontale de fier. Când o deschise, casa scării fu invadată de un aer rece și umed, cu iz de mucegai. Începu să înainteze. La auzul unui susur de apă, făcu un pas înapoi, apoi îndreptă lanterna în jos.

– Atenție, toată lumea, strigă. Pe aici curge apă, are vreo șapte centimetri adâncime. Înaintați unul câte unul, repede, dar cu grijă. De cealaltă parte a ușii sunt două trepte. Bailey, rămâi la urmă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, închide ușa după tine.

Pendergast numără gloanțele care îi mai rămăseseră, și le puse în buzunar, apoi își ridică ochii către Frock.

– E de-a dreptul fascinant. Și e o descoperire inteligentă. Îmi cer scuze fiindcă m-am îndoit de dumneavoastră, domnule profesor.

Frock gesticulă a mărinimie.

– De unde era să știți la ce să vă așteptați? întrebă el. În afară de asta, Margo, aici de față, a descoperit veriga cea mai importantă. Dacă n-ar fi testat fibrele folosite pentru împachetare, nu ne-am fi dat niciodată seama.

Pendergast dădu din cap către Margo, care se ghemuise pe o ladă mare de lemn.

– Excelentă treabă, spuse. Te-am putea folosi în laboratorul criminalistic din Baton Rouge.

– Presupunând c-o las să plece, zise Frock. Și că scăpăm vii de aici. Două presupuneri îndoielnice, în cel mai bun caz.

– Şi presupunând că vreau să părăsesc muzeul, adăugă Margo, surprinzându-se pe sine însăşi.

Pendergast se întoarse către ea.

– Ştiu că înţelegi creatura asta mai bine decât mine. Totuşi, eşti cu adevărat sigură că planul pe care mi l-ai descris o să funcţioneze?

Margo trase aerul cu putere în piept şi încuviinţă dând din cap.

– Dacă Extrapolatorul nu greşeşte, atunci bestia asta vânează ghidându-se mai degrabă după miros decât după văz. Şi dacă are nevoie de planta aia în măsura în care credem noi... Se întrerupse şi ridică din umeri. E singura cale.

Pendergast rămase o clipă neclintit.

– Dacă vrem să-i salvăm pe oamenii ăia de jos, trebuie să încercăm.

Îşi scoase staţia radio.

– D'Agosta? spuse, reglând frecvenţa. D'Agosta, sunt Pendergast. Mă auzi?

Aparatul emise câţiva paraziţi stridenţi.

– Aici D'Agosta.

– D'Agosta, cum stau lucrurile acolo?

– Ne-am întâlnit cu creatura aia a ta, veni răspunsul. A pătruns în Sală şi i-a ucis pe Ippolito şi pe un invitat rănit. Am intrat pe casa scării, dar uşa către subsol e blocată. A trebuit să coborâm sub nivelul subsolului.

– Am înţeles, spuse Pendergast. Câte arme aţi reuşit să luaţi cu voi?

– N-am avut timp să înşfăcăm decât o puşcă de calibrul doisprezece şi un revolver de serviciu.

– Unde vă aflaţi acum?

– Sub nivelul subsolului, la vreo cincizeci de metri de uşa casei scărilor.

– Ascultă-mă cu atenţie, Vincent. Am discutat cu profesorul Frock. Creatura cu care avem de-a face este extrem de inteligentă. Poate că e la fel de deşteaptă ca tine sau ca mine.

– Vorbeşte în numele tău.

– Dacă dai din nou peste ea, nu trage în cap. Gloanţele îi ricoşează din ţeastă. Ochieşte corpul.

După un moment de tăcere, se auzi din nou vocea lui D'Agosta.

– Uite ce e, Pendergast, trebuie să-i spui lui Coffey câte ceva din toate astea. Trimite niște oameni înăuntru și nu cred că are idee ce-i așteaptă.

– O să fac tot ce pot. Dar să vorbim mai întâi despre modul în care vă putem scoate de acolo. E posibil ca fiara să vă hăituiască.

– Ei, *rahat.*

– Pot să vă indic drumul către ieșirea de sub nivelul subsolului. N-o să fie simplu. Planurile pe care le am sunt vechi și s-ar putea să nu fie complet demne de încredere. E posibil să dați peste apă.

– Acum stăm în apă de cincisprezece centimetri. Ascultă, Pendergast, ești sigur că e bine ce facem? Vreau să spun că afară e o furtună cumplită.

– Fie dați piept cu apa, fie cu bestia. Sunteți patruzeci. Ceea ce vă transformă în ținta cea mai evidentă. Trebuie să vă deplasați, și încă repede – e singura cale de scăpare.

– Ne putem întâlni cu toții?

– Nu. Ne-am hotărât să rămânem aici și să momim creatura, îndepărtând-o de voi. N-am timp să-ți explic acum. Dacă planul nostru funcționează, o să ne întâlnim mai târziu. Mulțumită acestor planuri, am descoperit mai multe căi pe care se poate ajunge sub nivelul subsolului Celulei Doi.

– Hristoase, Pendergast, fii prudent.

– Așa am de gând. Acum ascultă-mă cu atenție. Sunteți într-un coridor lung și îngust?

– Da.

– Foarte bine. Când se bifurcă, luați-o la dreapta. Culoarul ar trebui să ramifice din nou, după vreo sută de metri. Când ajungeți la a doua bifurcație, cheamă-mă prin radio. E clar?

– Clar.

– Noroc. Pendergast terminat. Agentul FBI se grăbi să schimbe frecvențele. Coffey, sunt Pendergast. Mă auzi?

– Aici Coffey. Fir-ar să fie, Pendergast, încerc să dau de tine de...

– N-avem timp de asta acum. Trimiți o echipă de salvare înăuntru?

– Da. În momentul ăsta sunt gata de plecare.

– Atunci asigură-te că sunt echipați cu arme automate de calibru mare, cu căști de artilerie antiaeriană și cu veste antiglonț. Aici,

înăuntru, e o creatură foarte puternică, Coffey. Am văzut-o. Are acces în Celula Doi.

– Pentru numele Domnului, tu şi D'Agosta! Pendergast, dacă încerci să...

Pendergast vorbi pe nerăsuflate în staţia radio:

– Nu te mai avertizez decât o dată. Aici ai de-a face cu o creatură monstruoasă. O subestimezi pe riscul tău. Mă deconectez.

– Nu, Pendergast, aşteaptă! Îţi ordon să...

Pendergast închise staţia radio.

52

Înaintau cu greu prin apă, cu razele firave ale lanternelor prelingându-se pe plafonul jos din faţa şi din spatele lor. Curentul de aer din tunel continua să le lovească uşor feţele. D'Agosta era de-acum în alertă. Fiara putea să le cadă în spate pe nesimţite, duhoarea ei fiind îndepărtată de adierea aceea.

Se opri pentru o clipă, aşteptând ca Bailey să-i ajungă din urmă.

– Locotenente, spuse primarul, trăgându-şi răsuflarea, eşti sigur că suntem pe drumul către ieşire?

– Nu mă pot ghida decât după spusele agentului Pendergast, domnule. El are planurile clădirii. Dar sunt al naibii de sigur că nu vrem să ne întoarcem.

D'Agosta şi grupul începură din nou să înainteze. De pe tavanul boltit, de cărămidă, cădeau picături negre, uleioase. Pereţii erau acoperiţi cu var prăfuit. Toată lumea tăcea, cu excepţia unei femei, care plângea în surdină.

– Îmi permiteţi, domnule locotenent? făcu o voce. Era a tipului înalt şi deşirat, Smithback.

– Da?

– V-ar deranja să-mi răspundeţi la o întrebare?

– Dă-i drumul.

– Cum e când ai în mână vieţile a patruzeci de oameni, printre care şi pe a primarului New Yorkului?

– Ce? D'Agosta se opri o clipă și aruncă o privire peste umăr. Nu-mi spune că avem un afurisit de ziarist printre noi!

– Păi, eu... începu Smithback.

– Dă un telefon la centru și stabilește o întâlnire cu mine la sediul poliției.

Îndreptă lanterna înainte și descoperi bifurcația tunelului. O luă la dreapta, așa cum îl îndrumase Pendergast. Culoarul cobora ușor, în pantă, și apa începu să curgă mai repede, smucindu-i cracii pantalonilor în timp ce se scurgea pierzându-se în întunericul de dincolo de el. Rana de la mână îi zvâcnea. În vreme ce grupul din spatele lui trecea dincoace de colț, constată cu ușurare că adierea nu le mai sufla în față.

Un șobolan mort, umflat, pluti pe lângă ei, izbindu-li-se de picioare precum o bilă supradimensionată de biliard aruncată alene. Cineva gemu și încercă să-l îndepărteze cu o lovitură de picior, dar nimeni nu se plânse.

– Bailey! strigă D'Agosta peste umăr.

– Da?

– Vezi ceva?

– Când o să văd, o să fiți primul care-o află.

– Am priceput. O să iau legătura cu cei de sus, să aflu dacă au făcut ceva progrese în privința realimentării cu energie electrică. Își înșfacă stația radio. Coffey?

– Sunt pe recepție. Pendergast tocmai mi-a închis. Unde sunteți?

– În zona subterană a subsolului. Pendergast are un plan al clădirii. Ne ghidează prin radio. A venit curentul electric?

– D'Agosta, nu fi idiot. O să vă conducă pe toți la moarte. Nu sunt semne c-o să avem energie electrică prea curând. Întoarceți-vă în Sala Galaxiilor și așteptați acolo. În două minute trimitem o echipă SWAT care-o să intre prin acoperiș.

– Atunci ar trebui să știi că Wright, Cuthbert și directoarea de relații publice sunt undeva, sus, probabil la etajul patru. E singurul punct în care se poate ieși de pe acea casă a scărilor.

– Ce tot spui acolo? Nu i-ai luat cu voi?

– Au refuzat să vină. Wright a plecat pe cont propriu, iar ceilalți l-au urmat.

– Se pare că au mai multă minte decât tine. Primarul e teafăr? Lasă-mă să vorbesc cu el.

D'Agosta îi întinse primarului stația radio.

– Sunteți teafăr, domnule? întrebă Coffey cu disperare.

– Suntem în mâinile capabile ale locotenentului.

– Domnule, după părerea mea bine întemeiată, ar trebui să vă întoarceți în Sala Galaxiilor și să așteptați acolo ajutoare. Trimitem o echipă SWAT să vă salveze.

– Am toată încrederea în locotenentul D'Agosta. Ceea ce ar trebui să faci și dumneata.

– Da, desigur, domnule. Vă asigur, domnule, că o să vă scot teafăr de acolo.

– Coffey?

– Domnule?

– În afară de mine, aici mai sunt treizeci de oameni. Ține minte asta.

– Dar vreau să știți, domnule, că suntem extra...

– Coffey! Nu cred că m-ai înțeles. Merită să faceți toate eforturile pentru salvarea vieții fiecăruia dintre oamenii de aici.

– Da, domnule.

Primarul îi înapoie lui D'Agosta stația radio.

– Mi se pare mie, sau Coffey ăsta e un tip insuportabil? bombăni el.

D'Agosta își puse aparatul în toc și își continuă drumul în josul coridorului. Apoi se opri, plimbând lumina lanternei asupra unui obiect al cărui contur nedeslușit se întrezărea înaintea lor. Era o ușă închisă, din oțel. Apa uleioasă năvălea printr-un grilaj cu bare dese din tăblia ei inferioară. Locotenentul înaintă prin apă, apropiindu-se. Ușa era identică cu cea de la baza casei scărilor: groasă, dublată, asamblată cu nituri ruginite. Un zăvor de bronz, vechi și coclit, trecea printr-un inel metalic de forma literei D, de-a lungul unuia dintre canaturi. D'Agosta îl prinse în mâini și trase, dar renunță repede.

– Pendergast? spuse el, după ce își scoase din nou stația radio.

– Recepție.

– Am trecut de prima bifurcație, dar am dat peste o ușă de oțel care e zăvorâtă.

– O ușă zăvorâtă? Între prima și a doua ramificație?

– Da.

– Şi la prima bifurcaţie aţi luat-o la dreapta?

– Da.

– O clipă.

Se auzi foşnetul unor hârtii.

– Vincent, întoarceţi-vă la bifurcaţie şi luaţi-o prin tunelul din stânga. Grăbiţi-vă.

D'Agosta se roti în loc.

– Bailey! Ne întoarcem la ultima ramificaţie. Toată lumea, haideţi să mergem. Imediat.

Oamenii se întoarseră obosiţi, bombănind, şi o porniră înapoi, prin apa murdară.

– Staţi aşa! se auzi vocea lui Bailey, din fruntea grupului. Hristoase, domnule locotenent, simţiţi mirosul?

– Nu, spuse D'Agosta. Rahat! adăugă apoi, când fu învăluit de duhoarea fetidă. Bailey, trebuie să ne oprim. Vin într-acolo. Trage în nemernic!

Cuthbert era aşezat la masa de laborator, bătând absent în suprafaţa ei scrijelită cu guma din capătul unui creion. Wright şedea nemişcat, cu capul în mâini, în capătul opus. Rickman stătea pe vârfuri în faţa micii ferestre. Îndreptase lanterna către un spaţiu dintre gratii şi o tot aprindea şi stingea apăsându-i comutatorul cu un deget cu unghia lăcuită.

Un fulger îi contură silueta subţire, încăperea fiind apoi invadată de bubuitul gros al unui tunet.

– Plouă cu găleata, spuse ea. Nu văd absolut nimic.

– Şi nici pe tine nu te vede nimeni, zise Cuthbert, plictisit. Nu faci altceva decât să consumi bateriile. S-ar putea să avem nevoie de ele mai târziu.

Cu un oftat sonor, Rickman stinse lumina, afundând laboratorul din nou în beznă.

– Mă întreb ce-o fi făcut creatura cu trupul lui Montague, se auzi vocea cleioasă a lui Wright. L-o fi mâncat?

Râsul îi ţâşni din întuneric.

– L-a mâncat! Poate cu puţin curry şi cu orez. Pilaf de Montague! chicoti.

Cuthbert se ridică, se întinse către director şi îi trase pistolul de calibrul .357 din curea. Verifică dacă era încărcat, îndesându-şi-l apoi în propria betelie.

– Dă-mi-l imediat înapoi! îi ceru Wright.

Celălalt nu-i răspunse.

– Eşti un huligan, Ian. Întotdeauna ai fost un huligan, un huligan gelos, cu idei fixe. O să-mi încep dimineaţa de luni concediindu-te. Te fapt, te concediez chiar acum. Wright se ridică clătinându-se.

Cuthbert era în picioare, lângă uşa din faţă a laboratorului, ascultând.

– Ce e? întrebă Rickman, alarmându-se.

Cuthbert îşi ridică mâna cu o mişcare bruscă.

Linişte.

În cele din urmă, Cuthbert se întoarse cu spatele la uşă, îndepărtându-se.

– Mi s-a părut că aud un zgomot, spuse. Se uită la Rickman. Lavinia? Poţi să vii o clipă încoace?

– Ce e? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

Cuthbert o trase deoparte.

– Dă-mi lanterna, îi ceru. Acum, ascultă, nu vreau să te sperii. Dar dacă se întâmplă ceva...

– Ce vrei să spui? îl întrerupse ea, şi vocea i se frânse.

– Indiferent ce ar fi ucis oameni, se află încă în libertate. Şi nu am certitudinea că aici suntem în siguranţă.

– Dar uşa! Winston a spus că are cinci centimetri grosime...

– Ştiu. Poate că totul o să meargă bine. Dar uşile expoziţiei erau chiar mai groase decât asta, aşa că aş vrea să-mi iau câteva măsuri de precauţie. Ajută-mă să pun masa asta în uşă.

Se întoarse spre director.

Wright îşi înălţă privirea tulbure.

– Concediat! Eliberează biroul până luni la ora cinci.

Cuthbert îl ridică în picioare și îl așează pe un scaun din apropiere. Apoi, cu ajutorul lui Rickman, mută masa în fața ușii de stejar a laboratorului.

– Oricum, asta o să-l întârzie, spuse, scuturându-și haina de praf. Suficient de mult ca să am timp să-l găuresc cu câteva gloanțe, dacă o să am noroc. La primul semn de belea, vreau să ieși prin spate și să te ascunzi în Sala Dinozaurilor. Ușile de siguranță fiind coborâte, nu există nici o altă cale de acces. Măcar o să punem două uși între tine și indiferent ce o fi acolo, afară. Privi din nou în jur, neliniștit. Între timp, să încercăm să spargem fereastra asta. Poate că pe urmă, cel puțin, o să ne audă cineva țipând.

Wright izbucni în râs.

– Nu puteți sparge fereastra, nu puteți, nu puteți. E sticlă rezistentă la impact.

Cuthbert cotrobăi prin laborator, descoperind, în cele din urmă, o mică bucată de cornier. Când lovi cu ea printre gratii, bucata de fier ricoșă de geam și îi sări din mână.

– Fir-ar al dracului, bombăni, frecându-și palmele. Am putea arunca fereastra în aer, meditä el. Mai ai ceva gloanțe ascunse pe-aici?

– Nu mai am ce discuta cu tine, ripostă Wright, ironic.

Curthbert deschise fișetul și începu să cotrobăiască pe întuneric.

– Nimic, spuse, într-un târziu. Nu putem irosi gloanțele pe fereastra aia. N-avem decât cinci.

– Nimic, nimic, nimic. Asta n-a spus-o regele Lear?

Cuthbert oftă din greu și se așează. Încăperea se cufundă din nou într-o liniște tulburată doar de șuierul vântului și de răpăitul ploii, precum și de bubuitul îndepărtat al câte unui tunet.

Pendergast lăsă în jos stația radio și se întoarse spre Margo.

– D'Agosta are probleme. Trebuie să ne mișcăm repede.

– Luați-o înainte, spuse Frock, cu voce scăzută. Eu n-aș face altceva decât să vă încetinesc.

– Un gest nobil, îi răspunse Pendergast. Dar avem nevoie de inteligența dumneavoastră.

Ieşi cu grijă pe coridor, măturându-l cu raza lanternei în ambele direcţii. Apoi le făcu semn că totul era în ordine. Porniră cu grijă de-a lungul culoarului, Margo împingând scaunul cu rotile cât putea de repede.

În vreme ce îşi urmau drumul, Frock şoptea, din când în când, câteva vorbe, indicându-le încotro să se îndrepte. Pendergast se oprea la fiecare intersecţie, cu arma pregătită. Adesea, făcea câte o pauză ca să asculte şi ca să deslueşască toate mirosurile din aer. Peste câteva minute, preluă scaunul cu rotile de la Margo, care nu protestă. După ce dădură un colţ, în faţa ochilor le apăru uşa Zonei de Siguranţă.

Margo se rugă, în tăcere, pentru a suta oară, ca planul ei să funcţioneze; ca nu cumva să-i fi condamnat, pur şi simplu, pe toţi – inclusiv pe membrii grupului captiv sub nivelul subsolului – la o moarte oribilă.

– A treia la dreapta! strigă Frock, după ce pătrunseră în interiorul Zonei de Siguranţă. Margo, îţi aminteşti cifrul?

Ea formă numărul, apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Pendergast se apropie cu paşi mari şi îngenunche alături de lada cea mai mică.

– O clipă, spuse Margo.

Agentul FBI se opri, cu sprâncenele ridicate a întrebare.

– Aveţi grijă să nu căpătaţi mirosul fibrelor, spuse ea. Împachetaţile în haina dumneavoastră.

Pendregast ezită.

– Poftim, spuse Frock. Folosiţi batista mea ca să le mânuiţi.

Pendergast o luă şi o privi cercetător.

– Ei, făcu el cu jale, dacă domnul profesor, aici de faţă, poate dona o batistă de o sută de dolari, cred că pot renunţa şi eu la haină.

Îşi luă staţia radio şi agenda, şi le îndesă în betelia pantalonilor, apoi îşi scoase haina.

– De când au început agenţii FBI să poarte costume Armani făcute de comandă? glumi Margo.

– De când au început licenţiaţii în etnofarmacologie să le aprecieze? ripostă el, întinzându-şi haina pe podea.

Pe urmă scoase, cu băgare de seamă, câţiva pumni de fibre şi le aşează, cu grijă, pe toată suprafaţa hainei. În final, îndesă batista într-una dintre mâneci, pe care o legă de cealaltă după ce împături haina.

– Avem nevoie de o frânghie cu care să o tragem, spuse Margo.

– Văd niște sfoară pentru împachetat lângă lada cea mai îndepărtată, zise Frock, arătând într-acolo.

Pendergast legă haina și încropi un ham, apoi trase pachetul pe dușumea.

– Pare o activitate plăcută, spuse. Păcat totuși că podelele astea n-au mai fost măturate de o bună bucată de vreme. Se întoarse spre Margo: Crezi că aroma e destul de puternică pentru a atrage creatura?

Forck dădu energic și aprobator din cap.

– Extrapolatorul estimează că mirosul creaturii e mai ascuțit decât al nostru, în progresie logaritmică. Nu uitați că a fost în stare să detecteze până și prezența lăzilor în acest seif.

– Și sunteți sigur că... ăăă... mesele pe care le-a luat în seara asta nu i-au fost de ajuns?

– Domnule Pendergast, hormonul uman e un substitut sărăcăcios. Noi suntem de părere că fiara trăiește pentru planta asta. Frock dădu încă o dată din cap. Dacă simte mirosul unei cantități mari de fibre, o să le ia urma.

– Atunci să-i dăm drumul, spuse Pendergast. Ridică pachetul cu băgare de seamă. Cealaltă cale de acces către nivelul de dedesubt e la câteva sute de metri de aici. Dacă nu vă înșelați, de-acum înainte noi suntem grupul cel mai vulnerabil. Creatura o să ne ia drept țintă.

Margo îl urmă pe agent pe culoar, împingând căruciorul. El închise ușa și cei trei străbătură coridorul în grabă, întorcându-se în liniștea vechiului subsol.

53

Ghemuit în apă, D'Agosta înaintă cu revolverul ațintit către întunericul de nepătruns. Își stinsese lanterna ca să nu-și trădeze poziția. Șuvoiul i se scurgea cu repeziciune printre coapse, mirosul de alge și de var amestecându-se cu duhoarea fetidă a creaturii.

– Bailey, ești acolo? șopti el în beznă.

– Da, se auzi vocea sergentului. Aștept la prima bifurcație.

– Ai mai multă muniție decât mine. Dacă îl îndepărtăm pe ticălosul ăsta, vreau să stai de pază în timp ce mă întorc și încerc să distrug zăvorul cu o împușcătură.

– Am înțeles.

D'Agosta o porni către Bailey, cu picioarele lipăindu-i prin apa rece ca gheața. Din întunericul din fața lui se desprinseră, pe neașteptate, niște zgomote nedefinite; un plescăit ușor, apoi un altul, mult mai aproape. Pușca lui Bailey se descărcă de două ori și mai mulți oameni din grupul din spate începură să se smiorcăie.

– Isuse! auzi el strigătul lui Bailey.

Urmă un scrâșnet într-o tonalitate joasă, sergentul urlă și D'Agosta simți ceva căzând în apa din fața lui.

– Bailey! strigă el, dar nu-i răspunse decât murmurul apei.

Își scoase lanterna și lumină tunelul. Nimic.

– Bailey!

Acum, câțiva dintre cei din spatele lui plângeau și toată lumea țipa isteric.

– Liniște! insistă el. Trebuie să aud ce se petrece!

Țipetele se stinseră dintr-odată. Plimbă fasciculul lanternei pe pereții și pe tavanul tunelului care i se întindea în față, dar nu zări nimic. Bailey dispăruse și duhoarea se estompase iarăși. Poate că Bailey îl nimerise pe nemernic. Sau poate că mirosul de praf de pușcă îl gonise pentru o vreme. Își aținti lanterna în jos și observă că apa care îi curgea în jurul picioarelor era roșie. O bucată sfâșiată din uniforma albastră a NYPD pluti pe lângă el.

– Am nevoie de ajutor! șuieră, peste umăr.

Smithback i se alătură pe neașteptate.

– Îndreaptă lanterna asta în lungul coridorului, îi spuse D'Agosta.

Pipăi podeaua de piatră cu degetele. Observă că apa părea să se fi ridicat ceva mai sus; când se aplecă, o atinse cu pieptul. Ceva, o bucată din Bailey, îi pluti pe sub nas și fu nevoit să se răsucească pentru o clipă într-o parte.

Pușca nu era de găsit.

– Smithback, spuse locotenentul, mă duc înapoi, vreau să distrug zăvorul cu un foc de armă. Nu ne mai putem întoarce pe propriile urme, fiind pândiți de creatura asta. Caută carabina prin apă. Dacă vezi ceva, sau dacă simți vreun miros, strigă.

– Mă lași singur aici? întrebă Smithback, clătinându-se ușor pe picioare.

– Ai lanterna. Nu lipsesc decât un minut. Te descurci?

– Încerc.

D'Agosta îl strânse scurt de umăr, apoi se întoarse. Pentru un jurnalist, tipul avea curaj.

O mână se agăță de el în timp ce se strecura prin mijlocul grupului de oameni.

– Vă rog, spuneți-ne ce se întâmplă, suspină o voce de femeie.

O îndepărtă cu blândețe. Apoi îl auzi pe primar adresându-i cuvinte mângâietoare. Poate că data viitoare avea să-l voteze pe ticălosul ăsta bătrân.

– Toată lumea înapoi, spuse, așezându-se în fața ușii.

Știa că ar fi trebuit să stea la o distanță mai mare, ca să evite un posibil glonț ricoșat. Dar zăvorul era gros și i-ar fi fost greu să țintească pe întuneric.

Se postă la mai puțin de un metru, aduse țeava pistolului de calibrul .38 în dreptul ivărului și apăsă pe trăgaci. După ce fumul se împrăștie, descoperi, în mijlocul zăvorului, o gaură cu marginile netede. Încuietoarea rezista.

– Fir-ar al dracului, bombăni, lipind țeava revolverului de balama și trăgând pentru a doua oară.

Acum, zăvorul nu mai era. Se azvârli în ușă cu toată puterea.

– Dați-mi o mână de ajutor! strigă.

Mai multe persoane începură imediat să împingă ușa. Balamalele ruginite cedară cu un scârțâit sonor și apa țâșni prin deschizătură.

– Smithback! Ai dat peste ceva?

– I-am găsit lanterna! se auzi vocea fără trup.

– Bună treabă. Acum vino înapoi!

Când trecu pragul, D'Agosta observă că și în partea cealaltă a ușii exista un inel în formă de D. Se trase într-o parte și așteptă să intre toți ceilalți, numărându-i. Treizeci și șapte. Bailey nu mai era. Smithback încheia coloana.

– Perfect, haideți să închidem chestia asta! strigă D'Agosta.

Ușa gemu, închizându-se încet în calea șuvoiului puternic de apă.

– Smithback! Luminează zona cu una dintre lanterne. Poate găsim ceva cu care să zăvorâm ușa.

O privi o clipă. Dacă ar fi putut înțepeni o bucată de metal în inelul în formă de D, ar fi fost posibil să reziste. Se întoarse către grup.

– Am nevoie de ceva, de orice, făcut din metal, strigă. Are cineva o bucată de metal cu care să blocăm ușa asta?

Primarul se foi în grabă printre oameni, apoi veni lângă D'Agosta, punându-i în mâini o colecție minusculă de obiecte metalice. În lumina lanternei ținute de Smithback, locotenentul trecu în revistă o serie de ace de păr, coliere și piepteni.

– N-avem nimic aici, bombăni.

Din partea cealaltă a ușii se auzi, pe neașteptate, un pleoscăit urmat de un mormăit răgușit. Printre barele din partea de jos a ușii pătrunse

un miros greu. O lovitură puternică, un scurt scrâșnet ascuțit al balamalelor și ușa se întredeschise.

– Hristoase! Voi de-acolo, ajutați-mă să închid ușa!

Așa cum se întâmplase și mai înainte, oamenii se aruncară asupra ușii, forțând-o să se închidă. Se auzi un răpăit, urmat de o bubuitură sonoră când creatura li se împotrivi, împingându-i înapoi. Ușa scârțâi, deschizându-se mai mult.

La strigătul lui D'Agosta, ceilalți își uniră eforturile.

– Împingeți, nu vă opriți!

Încă un răget; pe urmă, o lovitură cumplită îi împinse pe toți înapoi pentru a doua oară. Ușa gemea sub apăsările opuse, dar continuă să se deschidă, mai întâi cincisprezece centimetri, apoi treizeci. Duhoarea deveni de nesuportat. Privind ușa care se depărta încet de toc, D'Agosta văzu trei gheare lungi care îi înconjurau muchia, aidoma unor șerpi. O siluetă nedefinită se frecă de ușă, apoi o lovi cu putere, cu ghearele deschizându-i-se și strângându-i-se întruna.

– Isuse, Maria și Iosif, auzi D'Agosta vocea primarului, în care nu se simțea nici o emoție.

Altcineva începu să intoneze o rugăciune pe un ton bizar, monoton. Locotenentul apropie țeava armei de monstruozitate și apăsă pe trăgaci. Se auzi un răget cumplit și silueta nedefinită dispăru în apa învolburată.

– Lanterna! strigă Smithback. Se potrivește perfect! Îndeas-o în inel!

– O să rămânem cu o singură sursă de lumină, gâfâi D'Agosta.

– Ai o idee mai bună?

– Nu, șopti el. Apoi adăugă, cu voce puternică: *Împingeți,* cu toții!

Cu un ultim efort, trântiră din nou ușa de cadrul ei de fier și Smithback vârî lanterna în inelul în formă de D. Pătrunse cu ușurință și capătul evazat îi ajunse deasupra cadrului metalic. În timp ce D'Agosta își trăgea răsuflarea, auziră zgomotul unei alte izbituri bruște și ușa se cutremură, dar nu se clinti.

– Fugiți, oameni buni! strigă D'Agosta. Fugiți!

Își croiră drum prin apa învolburată, căzând și alunecând. Îmbrâncit din spate, D'Agosta căzu cu fața în șuvoi. Se ridică și continuă să înainteze, străduindu-se să ignore răgetele și loviturile monstrului – nu

şi-ar fi închipuit că putea rămâne cu mintea întreagă după ce le auzise. Îşi impuse ca, în loc de asta, să se gândească la lanternă. Era un obiect masiv, rezistent, din dotarea poliţiei. Avea să reziste. Spera, până la Dumnezeu, că avea să reziste. Grupul se opri la o a doua bifurcaţie a tunelului, plângând şi dârdâind. „E timpul să iau legătura cu Pendergast şi să ieşim dracului din labirintul ăsta", îşi spuse D'Agosta. Îşi duse mâna la teaca staţiei radio şi avu un şoc când realiză că era goală.

Coffey stătea în punctul înaintat de comandă, holbându-se iritat la monitor. Nu reuşea să dea nici de Pendergast, nici de D'Agosta. Dintre cei din interiorul perimetrului izolat, mai putea lua încă legătura cu Garcia, aflat în Centrul de Comandă, şi cu Waters, care era în Camera Computerului. Oare toţi ceilalţi fuseseră ucişi? Apoi se gândi la cadavrul primarului şi la titlurile care aveau să apară, cu siguranţă, în primele pagini ale ziarelor şi simţi cum îi se lărgea golul din stomac.

Pâlpâind alături de întinderea argintie a uşii metalice de siguranţă din partea de est a Rotondei, o flacără oxiacetilenică arunca umbre fantomatice pe tavanul înalt. Mirosul înţepător al oţelului topit se răspândea în aer. Rotonda devenise ciudat de tăcută. Lângă uşa de siguranţă se mai făceau încă amputări, dar toţi ceilalţi oaspeţi plecaseră acasă sau ajunseseră la spitalele din împrejurimi. Reporterii se aflau, în sfârşit, sub control, dincolo de barierele de poliţie. Unităţile mobile de reanimare fuseseră instalate pe străzile din apropiere şi echipele de evacuare a răniţilor erau pregătite să treacă la acţiune.

Comandantul grupului SWAT se apropie, având o cartuşieră încătărămată deasupra uniformei negre.

– Suntem gata, spuse.

Coffey dădu din cap.

– Prezentaţi-mi un raport tactic.

Celălalt împinse într-o parte un set de aparate telefonice pentru urgenţe şi despături o coală de hârtie.

– Observatorul nostru o să ne conducă prin radio. Am primit de la acest punct de comandă planurile detaliate ale clădirii. Etapa unu: Tăiem o gaură în acoperiş aici şi coborâm la etajul cinci. Conform descrierii sistemului de siguranţă, uşa asta poate fi aruncată în aer cu o

singură încărcătură. Ceea ce ne permite accesul în celula alăturată. Apoi coborâm către acest depozit de recuzită de la etajul patru. Se află exact deasupra Sălii Galaxiilor. În podea există o trapă, folosită de personalul de întreţinere pentru curăţarea şi repararea candelabrului. Îi coborâm pe oamenii noştri şi ridicăm răniţii în scaune de frânghie. Etapa doi: Îi salvăm pe cei aflaţi sub nivelul subsolului, aceştia fiind primarul şi grupul numeros care îl însoţeşte. Etapa trei: Îi căutăm pe cei care s-ar putea afla altundeva, în interiorul perimetrului. Am înţeles că au rămas oameni la Centrul de Comandă şi în Camera Computerului. E posibil ca directorul muzeului, Ian Cuthbert şi o femeie neidentificată să fi urcat la etajele superioare. Şi nu mai sunt şi agenţi de-ai dumneavoastră înăuntru, domnule? Cel venit de la Biroul din New Orleans...

– Lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji din pricina lui, se răsti Coffey. Cine-a pus la punct planul ăsta?

– Noi, cu ajutorul personalului care se ocupă de securitatea muzeului. Tipul ăla, Allen, cunoaşte ca în palmă planurile celulelor. Oricum, conform descrierii sistemului de siguranţă...

– Voi l-aţi pus la punct. Şi cine e şeful?

– Domnule, după cum ştiţi, în caz pe pericol, comandantul echipei SWAT...

– Vreau să intraţi acolo şi să-l ucideţi pe nenorocitul ăla. S-a înţeles?

– Domnule, principalul nostru obiectiv este eliberarea ostaticilor şi salvarea vieţilor. Numai atunci când ne confruntăm cu...

– Mă crezi prost, domnule comandant? Dacă ucidem creatura aia de acolo, toate problemele noastre sunt rezolvate. Corect? Asta nu e una dintre situaţiile voastre standard, domnule comandant, şi e nevoie de o gândire creativă.

– În cazul sechestrărilor, dacă scoţi din clădire ostaticii criminalului, atunci acesta nu mai deţine nici un avantaj...

– Domnule comandant, ai dormit în timpul prezentării acestei situaţii de criză? Acolo, înăuntru, s-ar putea să fie un animal, nu un om.

– Dar răniţii...

– Foloseşte-ţi o parte dintre oameni ca să-i *scoată afară* pe afurisiţii de răniţi. Dar vreau ca toţi ceilalţi să caute creatura aia şi s-o ucidă. Pe

urmă putem salva orice persoană răzleţită, pe îndelete, în siguranţă şi în condiţii optime. Astea vă sunt ordinele directe.

– Am înţeles, domnule. Totuşi, aş recomanda...

– Nu recomanzi nici un rahat. Pătrundeţi înăuntru aşa cum aţi planificat, dar faceţi treaba cum trebuie. Ucideţi-l pe nemernic.

Comandantul îl privi cu curiozitate.

– Sunteţi sigur că e vorba de un animal?

Coffey ezită.

– Da, spuse, într-un târziu. Nu ştiu prea multe despre el, dar a omorât deja mai multe persoane.

Comandantul îl fixă o clipă cu privirea.

– Mda, făcu el în cele din urmă, ei bine, indiferent ce-ar fi, avem destulă putere de foc pentru a transforma o haită de lei în cea mai fină burniţă roşie.

– O s-aveţi nevoie de ea. Găsiţi creatura. Lichidaţi-o.

Pendergast şi Margo se uitară în josul tunelului îngust de întreţinere care cobora sub nivelul subsolului. Lanterna agentului proiectă un cerc luminos pe suprafaţa apei întunecate şi unsuroase care se învolbura sub picioarele lor.

– E tot mai adâncă, spuse el. Apoi se întoarse spre Margo. Eşti sigură că animalul se poate urca prin puţul ăsta?

– Sunt aproape sigură, zise ea. E foarte agil.

Pendergast se trase înapoi şi încercă din nou să ia legătura cu D'Agosta prin radio.

– S-a întâmplat ceva, spuse el. Locotenentul e deconectat de cincisprezece minute. De când au dat peste uşa aia zăvorâtă. Privi din nou prin puţul care cobora, în pantă, către nivelul de dedesubt. Cum crezi că ar putea simţi mirosul, cu toată apa asta? făcu el.

– Apreciezi că grupul a trecut pe aici cu ceva timp în urmă, corect? întrebă ea.

Pendergast dădu din cap, încuviinţând.

– Ultima dată când am vorbit, D'Agosta mi-a spus că se aflau între prima şi a doua bifurcaţie, răspunse el. Presupunând că nu s-au întors pe acelaşi drum, ar trebui să fie la o distanţă bună de locul ăsta.

– După cum văd eu lucrurile, continuă Margo, dacă presărăm câteva fibre pe suprafața apei, curentul o să le ducă la creatură.

– Asta presupunând că e destul de inteligentă ca să realizeze că fibrele au venit din amonte. Altfel, e posibil să continue, pur și simplu, să-i urmărească în josul apei.

– După părerea mea, e suficient de deșteaptă, zise Frock. Nu trebuie să vă gândiți la creatura asta ca la un *animal.* E posibil să fie aproape tot atât de inteligentă ca o ființă umană.

Folosindu-se de batistă, Pendergast scoase, cu mare grijă, câteva fibre din pachet și le împrăștie la gura puțului. Apoi aruncă un alt mănunchi în apa de dedesubt.

– Nu prea multe, îl avertiză Frock.

Pendergast se uită la Margo.

– O să mai presărăm câteva, ca să existe o urmă consistentă deasupra apei, apoi le târâm pe celelalte înapoi, în Zona de Siguranță și așteptăm. Capcana ta o să fie gata.

După ce mai aruncă alte câteva fibre, legă bine pachetul.

– Ținând cont de viteza apei, spuse el, o să ajungă din urmă creatura în numai câteva minute. Cât de prompt vă așteptați să reacționeze?

– Dacă programul de extrapolare nu are erori, răspunse Frock, creatura se poate deplasa extrem de repede. Ar putea atinge cincizeci de kilometri pe oră, sau chiar mai mult, mai ales când are nevoie de ceva anume. Iar dependența ei de fibre pare să fie copleșitoare. N-o să alerge cu viteza maximă de-a lungul coridoarelor – mirosul pe care o să-l lăsăm în urma noastră o să fie mai greu de detectat –, dar mă îndoiesc că apa o s-o încetinească prea mult. Iar Zona de Siguranță e destul de aproape.

– Înțeleg, zise Pendergast. Ce tulburător. *„El, cel a cărui minte e făcută pentru luptă, trebuie lăsat să lupte, căci acum e timpul potrivit."*

– Ah, făcu Frock, cu un gest aprobator. Alcaeus.

Pendergast clătină din cap.

– Anacreon, doctore. Mergem?

54

Smithback înălţă lanterna, dar raza ei părea să străbată cu greu întunericul aproape palpabil. D'Agosta era cu câţiva paşi în faţa lui, strângându-şi în mână arma. Tunelul părea fără de sfârşit, iar apa întunecată se scurgea repede, pierzându-se în bezna subteranelor joase. Fie că drumul continua să coboare, fie că nivelul apei crescuse. Smithback o simţea lovindu-i-se de coapse.

Aruncă o privire spre chipul posomorât şi îndârjit al lui D'Agosta, cu trăsăturile puternice mânjite de sângele lui Bailey.

– Nu pot să merg mai departe, se tângui cineva din spate.

Smithback auzi vocea familiară a primarului – o voce de politician – reasigurând, alinând, spunându-i fiecăruia exact ceea ce vroia să audă. Şi trucul păru să funcţioneze încă o dată. Smithback aruncă o privire grăbită peste umăr, către grupul demoralizat. Către femeile suple, în rochii de seară, pline de bijuterii; către oamenii de afaceri de vârstă mijlocie, în smochinguri; către cei câţiva tineri bine plătiţi de la băncile de investiţii şi de la birourile de avocatură din centru. Îi ştia de-acum pe toţi, iar imaginaţia lui le atribuise până şi nume şi ocupaţii. Se aflau cu toţii laolaltă, reduşi la cel mai de jos numitor comun, înaintând cu greu prin bezna tunelului şi fiind hăituiţi de un animal plin de cruzime.

Smithback era îngrijorat, dar încă raţional. Ceva mai devreme, trecuse printr-un moment de teroare deplină când realizase că zvonurile despre fiara din muzeu erau adevărate. Dar, în clipa aceea, obosit şi ud,

se temea mai degrabă că avea să moară înainte de a-şi duce cartea la bun sfârşit decât de moartea propriu-zisă. Se întrebă dacă asta însemna că era curajos, sau lacom, sau doar prost. Oricare ar fi fost adevărul, ştia că ceea ce i se întâmpla valora mai mult decât o avere. Lansare la Le Cirque. *Good Morning America*, *Today Show*, *Donahue* şi *Oprah*.

Nimeni nu putea scrie povestea mai bine decât el însuşi, fiindcă nimeni altcineva nu o putea reda din perspectiva celui care o trăise. Şi fusese un erou. El, William Smithback Jr., ţinuse lanterna îndreptată către monstru în timp de D'Agosta se reîntorsese ca să deschidă zăvorul cu un foc de armă. El, Smithback, avusese ideea folosirii lanternei pentru a bloca uşa. El fusese mâna dreaptă a locotenentului D'Agosta.

– Îndreaptă lanterna în sus şi către stânga, într-acolo, îi întrerupse acesta gândurile, iar el se supuse, ascultător.

Nimic.

– Am avut impresia că am văzut ceva mişcându-se în întuneric, murmură D'Agosta. Trebuie să fi fost o umbră, presupun.

Doamne, se gândi Smithback, numai dacă ar supravieţui, ca să se bucure de succes.

– E numai imaginaţia mea, sau apa se adânceşte? întrebă el.

– Se adânceşte şi curge *mai repede*, zise D'Agosta. Pendergast nu mi-a spus încotro s-o luăm după ce ajungem aici.

– N-a spus?

Smithback îşi simţi curajul evaporându-i-se.

– Trebuia să iau legătura cu el, prin radio, când ajungeam la a doua bifurcaţie, continuă locotenentul. Mi-am pierdut aparatul undeva, în urmă, de partea cealaltă a uşii.

Smithback simţi un alt val de apă lovindu-i picioarele, un val puternic. Auzi un ţipăt şi un plescăit.

– E în ordine, îi strigă primarul, când îndreptă lanterna către cei din spatele lui. Cineva a căzut în apă. Curentul se înteţeşte întruna.

– Nu le putem spune că ne-am rătăcit, îi şopti Smithback.

Margo deschise uşa Zonei de Siguranţă, aruncă o privire grăbită în interior, apoi dădu din cap către Pendergast. Agentul trecu pragul, trăgând după sine pachetul.

– Încuiați-l în seif, împreună cu lăzile lui Whittlesey, spuse Frock. Vrem să ținem animalul cât mai mult aici, înăuntru, ca să avem timp să închidem ușa în urma lui.

Margo descuie seiful în timp ce Pendergast trasa un model complicat pe podea. Puseră pachetul înăuntru, după care închiseră și încuiară ușa ornamentată a seifului.

– Repede, spuse Margo. De partea cealaltă a culoarului.

Lăsară deschisă ușa principală a Zonei de Siguranță, apoi traversară coridorul către magazia cu oase de elefant. Ferestruica ușii fusese spartă cu multă vreme în urmă, deschiderea fiind acoperită, în momentul acela, cu o bucată uzată de carton. Margo descuie ușa cu cheia lui Frock, iar Pendergast împinse apoi fotoliul cu rotile în încăpere. Ea reduse la minimum intensitatea luminoasă a lanternei agentului, pe care o așeză, în echilibru, pe bordura de deasupra ușii, cu raza firavă îndreptată către Zona de Siguranță. În cele din urmă, făcu o mică gaură în carton cu ajutorul unui pix și trecu pragul aruncând o ultimă privire în lungul coridorului.

Magazia era mare, neaerisită și plină cu oase de elefanți. Majoritatea scheletelor erau dezasamblate, oasele mari și întunecate fiind stivuite pe rafturi, aidoma unor lemne de foc supradimensionate. În colțul opus stătea un schelet montat, o cușcă întunecoasă de oase, cu doi colți curbați de fildeș licărind în lumina firavă.

Pendergast închise ușa și își stinse lampa de miner.

Privind prin gaura din carton, Margo vedea foarte bine coridorul și ușa deschisă a Zonei de Siguranță.

– Aruncați o privire, îi spuse lui Pendergast, retrăgându-se de lângă ușă.

Agentul FBI se apropie.

– Excelent, spuse el, după o clipă. E o jaluzea perfectă, atâta timp cât țin bateriile lanternei. Se îndepărtă de ușă. Cum de ți-ai amintit de încăperea asta? întrebă, plin de curiozitate.

Margo râse, cu sfială.

– Mi-am adus aminte că miercuri, când ne-ați adus aici, jos, am văzut o ușă pe care scria PACHIDERME și m-am întrebat cum putea cineva să strecoare o țeastă de elefant printr-o deschizătură atât de

mică. Făcu câțiva pași înainte. O să mă uit tot timpul prin orificiul de supraveghere. Fiți gata să o luați la fugă și să închideți creatura în Zona de Siguranță.

În întunericul din spatele lor, Frock își drese glasul.

– Domnule Pendergast? Iertați-mi întrebarea, dar câtă experiență *aveți* în ceea ce privește folosirea acestei arme?

– De fapt, răspunse agentul, înainte de moartea soției mele, am petrecut, în fiecare iarnă, mai multe săptămâni în Africa, la vânătoare de animale mari. Soția mea era un vânător pasionat.

– Ah, făcu Frock.

Margo îi remarcă ușurarea din glas.

– Creatura asta o să fie greu de ucis, dar cred că nu imposibil. Evident că eu n-am fost niciodată cine știe ce vânător. Dar unindu-ne eforturile, s-ar putea să reușim s-o doborâm.

Pendergast dădu din cap.

– Din păcate, pistolul ăsta mă dezavantajează. E o armă puternică, însă nimic nu se compară cu o carabină nitro express de calibrul .345. Mi-ar fi de folos dacă mi-ați putea spune care e locul cel mai vulnerabil al creaturii.

– Luând în considerare datele furnizate de calculator, spuse Frock, fără grabă, putem presupune că animalul are oase puternice. Așa cum ați constatat, nu poate fi ucis cu un glonț în cap. Iar o lovitură în partea de sus a umărului sau în piept, în zona inimii, ar fi deviată, aproape cu certitudine, de osatura masivă și de musculatura puternică a părții anterioare a trunchiului. Dacă ați reuși să ochiți din lateral, i-ați putea trimite un glonț în inimă prin spatele piciorului din față. Dar, iarăși, coastele sunt probabil construite ca o cușcă de oțel. Acum, dacă mă gândesc mai bine, cred că niciunul dintre organele vitale ale animalului nu este deosebit de vulnerabil. O împușcătură în pântece l-ar ucide, în cele din urmă, dar nu înainte de a se răzbuna.

– Slabă consolare, zise Pendergast.

Frock se agită neliniștit în întuneric.

– Ceea ce ne pune oarecum în încurcătură.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

– S-ar putea să existe totuși o cale, spuse, într-un târziu, agentul FBI.

– Da? făcu Frock, nerăbdător.

– La un moment dat, cu ani în urmă, am fost, împreună cu soţia mea, în Tanzania, la vânătoare de kudu. Preferam să vânăm singuri, fără cărăuşi, aşa că singurele arme pe care le aveam cu noi erau nişte carabine 30-30. Eram în contralumină, în apropierea unui râu, când am fost atacaţi de un bivol african. Se pare că fusese rănit cu câteva zile în urmă de un braconier. Bivolii africani sunt precum catârii – nu uită niciodată că au fost agresaţi –, iar un om cu o armă arată, în ochii lor, ca oricare altul.

Stând în lumina sărăcăcioasă, aşteptând apariţia unei creaturi de coşmar şi ascultându-l pe Pendergast istorisind o poveste de vânătoare pe îndelete, în stilul lui caracteristic, Margo începea să conştientizeze senzaţia de irealitate care o învăluia pe nesimţite.

– La vânătoarea de bivoli, spunea Pendergast, se obişnuieşte să încerci să tragi în cap, exact sub umflătura de la baza cornului, sau în inimă. În cazul nostru, calibrul carabinelor 30-30 nu era destul de mare. Soţia mea, care era un ţintaş mai bun decât mine, a apelat la singura tactică pe care o poate folosi un vânător în asemenea situaţii. S-a sprijinit pe un genunchi şi a tras în animal astfel încât să-l doboare la pământ.

– Să-l doboare la pământ?

– Nu poţi încerca să-l ucizi dintr-o singură împuşcătură. În loc de asta, te străduieşti să-l opreşti locului. Ţinteşti în pulpele din faţă, în chişiţă, în genunchi. În esenţă, îi zdrobeşti cât de multe oase poţi, până când nu se mai poate deplasa.

– Înţeleg, zise Frock.

– Această abordare ridică o singură problemă, spuse Pendergast.

– Şi anume...?

– Trebuie să fii un ţintaş desăvârşit. Poziţia ta e cheia. Trebuie să fii extrem de calm, să rămâi neclintit, să-ţi ţii respiraţia şi să tragi între două bătăi de inimă – în faţa unui animal care te atacă. Fiecare din noi a avut timp pentru patru împuşcături. Eu am făcut greşeala de a ţinti pieptul şi am tras de două ori înainte de a realiza că gloanţele se îngropau, pur şi simplu, în muşchi. Pe urmă am tras în picioare. O dată am ratat, iar al doilea glonţ l-a zgâriat doar, fără să-i rupă osul. Clătină din cap. Mă tem că n-am realizat mare lucru.

– Şi, ce s-a întâmplat? întrebă Frock.

– Soţia mea a trimis direct la ţintă trei din cele patru gloanţe pe care le-a tras. I-a zdrobit fluierele ambelor picioare din faţă şi, totodată, partea de sus a unuia din ele. Bivolul s-a dat de-a berbeleacul şi a rămas lat la câţiva metri de locul din care trăsesem. Era în viaţă, dar nu se mai putea mişca. Aşa că „mi-am plătit asigurarea", cum ar spune un vânător profesionist.

– Aş vrea ca soţia dumneavoastră să fi fost aici, spuse Frock.

Pendergast nu răspunse.

– Şi eu aş vrea, zise într-un târziu.

Încăperea se reafundă în tăcere.

– Foarte bine, făcu Frock, în cele din urmă. Înţeleg cum stau lucrurile. Animalul are unele însuşiri neobişnuite pe care ar fi bine să le cunoaşteţi dacă aţi plănuit să, ah, să-l doborâţi la pământ. În primul rând, este extrem de probabil ca pulpele lui din spate să fie acoperite cu plăci osoase sau cu solzi. Mă îndoiesc că ar putea fi străpunse de un glonţ tras cu arma dumneavoastră. După aprecierile mea, acestea acoperă şi partea de jos a piciorului, coborând până la metatarsuri.

– Înţeleg.

– Va trebui să trageţi ţintind prima sau a doua falangă.

– Cele mai de jos oase ale piciorului, spuse Pendergast.

– Da. Ar reprezenta echivalentul chişiţei calului. Ţintiţi exact sub încheietură. De fapt, încheietura însăşi ar putea fi vulnerabilă.

– Asta e greu de făcut, zise Pendregast. Dacă mă atacă, e practic imposibil.

Urmă o scurtă tăcere. Margo continua să stea de veghe, privind prin micul orificiu, dar nu zărea nimic.

– Cred că membrele anterioare ale creaturii sunt ceva mai puţin protejate, continuă Frock. Extrapolatorul le-a descris ca fiind mai puţin robuste. Atât metacarpienele, cât şi carpienele ar putea fi vulnerabile dacă sunt lovite direct.

– Genunchii din faţă şi partea de jos a picioarelor, spuse Pendergast, dând din cap a înţelegere. Împuşcăturile pe care le-aţi pomenit deja sunt cât se poate de obişnuite. De câte răni ar fi nevoie pentru ca animalul să fie imobilizat?

– Greu de spus. Mă tem că ar trebui lovite ambele picioare din față și cel puțin unul din spate. Chiar și așa, tot s-ar mai putea târî. Frock tuși. Puteți s-o faceți?

– Ca să am șanse, ar fi nevoie să mă aflu la o distanță de cel puțin patruzeci și cinci de metri de creatură, în momentul în care atacă. Ideal ar fi să pot trage primul glonț înainte de a-și da seama ce se petrece. Asta ar încetini-o.

Frock căzu o clipă pe gânduri.

– În muzeu sunt mai multe coridoare drepte și lungi, de câte o sută sau o sută douăzeci și cinci de metri. Din nefericire, cele mai multe dintre ele sunt acum tăiate în două de ușile astea blestemate de siguranță. Cred totuși că în Celula Doi există cel puțin unul lipsit de obstacole. La etajul unu, în Sectorul 18, situat după colț în raport cu Camera Computerului.

Agentul FBI dădu din cap.

– O să țin minte, spuse. În caz că planul ăsta dă greș.

– Aud ceva, șuieră Margo.

Cei doi bărbați amuțiră. Pendergast se apropie de ușă.

– Am văzut o umbră trecând prin capătul holului, șopti ea.

Urmă un alt răstimp îndelungat de tăcere.

– E aici, murmură Margo. O văd. O, Doamne, adăugă, cu voce încă și mai scăzută.

– Pleacă de lângă ușă! îi șopti Pendergast la ureche.

Ea se trase înapoi, abia îndrăznind să respire.

– Ce face? șopti.

– S-a oprit în pragul Zonei de Siguranță, răspunse agentul, cu voce joasă. A intrat pentru o clipă, după care a ieșit, aproape imediat. Privește în jur, adulmecând.

– Cum arată? întrebă Frock, cu o oarecare insistență în glas.

Pendergast îi răspunse după o scurtă ezitare.

– De data asta o văd mai bine. E imensă, masivă. Așteptați, se întoarce cu fața încoace... Sfinte Dumnezeule, e o priveliște oribilă, e... Față aplatizată, ochi mici și roșii. Blană rară în partea de sus a corpului. Întocmai ca statueta. Stați așa... Stați o clipă... tocmai a luat-o încoace.

Margo realiză brusc că se trăsese înapoi, ajungând lângă peretele opus. Prin ușă răzbătu un sforăit. Apoi duhoarea puternică, fetidă. Se lăsă să alunece pe podea, în întunericul dens, cu ochii la orificiul din carton care licărea precum o stea. Lumina lanternei lui Pendergast era abia perceptibilă. *Precum o stea...* În mintea lui Margo, o voce firavă se străduia să-i vorbească...

Pe urmă, o umbră căzu asupra orificiului și totul deveni negru. Ceva izbi ușor ușa, cu un zgomot surd, și lemnul vechi scârțâi. Mânerul zăngăni. După o lungă tăcere, de dincolo de prag se auzi zgomotul unor pași grei, apoi cel ascuțit al lemnului ușii, care crăpa sub apăsarea fiarei.

Vocea din mintea lui Margo se făcu brusc auzită.

– Pendergast, aprinde-ți lampa de miner! izbucni ea. Ațintește-o în ochii creaturii!

– Ce tot spui acolo?!

– E un animal nocturn, nu-ți amintești? Probabil că detestă lumina.

– Cât se poate de corect! zbieră Frock.

– Dați-vă înapoi! strigă Pendergast.

Margo auzi un pocnet scurt, iar strălucirea lămpii de miner îi luă ochii pentru o clipă. Când își recăpătă vederea, îl văzu pe Pendergast sprijinit într-un genunchi, cu arma îndreptată către ușa în al cărei centru era focalizat un cerc orbitor de lumină.

Se auzi un alt scrâșnet și Margo văzu din crăpătura largă a panoului superior așchii zburând prin încăpere. Ușa se curbă către interior.

Se prăbuși după un alt zgomot cumplit, făcută țăndări, ceea ce mai rămăsese din ea balansându-se nebunește în balamalele strâmbate. Margo se lipi de perete, îndesându-se în el până ce șira spinării îi protestă, pârâind. Îl auzi pe Frock țipând surprins, uluit și înfricoșat. Creatura se ghemui în cadrul ușii, o siluetă monstruoasă în lumina strălucitoare; pe urmă, cu un neașteptat răget gutural, își scutură capul și se trase înapoi.

– Rămâneți acolo, spuse Pendergast.

Dădu ușa spartă în lături cu o lovitură de picior și ieși pe culoar cu băgare de seamă. Margo auzi dintr-odată o împușcătură, apoi o alta. Apoi tăcerea. Pendergast se întoarse după ceea ce păru o eternitate și le

făcu semn să se apropie. O dâră de picături mărunte roșii se întindea de-a lungul coridorului, pierzându-se după colț.

– Sânge! strigă Frock, aplecându-se cu un mormăit. Ați nimerit-o!

Pendergast ridică din umeri.

– Poate. Dar n-a fost prima rană. Picăturile vin dinspre subsol. Vedeți? Probabil că locotenentul D'Agosta sau unul dintre oamenii lui a rănit-o ceva mai devreme, dar n-a și schilodit-o. A fugit de aici cu o viteză uimitoare.

Margo se uită la Frock.

– De ce n-a mușcat momeala?

El îi întoarse privirea.

– Avem de-a face cu o creatură de o inteligență nefirească.

– Vreți să spuneți c-a înțeles c-o atrăgeam în cursă, zise Pendergast, cu o urmă de neîncredere în glas.

– Dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule Pendergast. *Dumneavoastră* ați fi căzut în capcana asta?

Agentul FBI păstră tăcerea.

– Cred că nu, spuse, într-un târziu.

– Ei, vedeți, făcu Frock. Am subestimat creatura. *Trebuie* să încetăm s-o privim ca pe un animal lipsit de rațiune. Are inteligența unei ființe umane. Am înțeles eu bine că leșul peste care au dat în expoziție era *ascuns?* Animalul știa că e vânat. E evident că a învățat să-și ascundă prada. În plus... Ezită. Cred că acum nu mai e vorba, pur și simplu, de foame. E posibil să se fi săturat cu porția de creier uman din seara asta. Dar a fost și rănit. Dacă analogia cu bivolul african, pe care ați făcut-o, e corectă, creatura asta ar putea fi nu numai flămândă, ci și *furioasă.*

– Cu alte cuvinte, credeți c-a plecat la vânătoare, spuse Pendergast, cu voce scăzută.

Frock rămase neclintit. Apoi încuviință cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

– Așadar, pe cine vânează acum? întrebă Margo.

Nimeni nu răspunse.

55

Cuthbert verifică din nou uşa. Era încuiată şi solidă precum o stâncă. Aprinse lanterna şi o îndreptă către directorul prăbuşit în scaun şi privind îmbufnat în podea. Apoi o stinse. Încăperea duhnea a whisky. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia răpăitului stropilor de ploaie care împroşcau fereastra cu gratii.

– Ce ne facem cu Wright? întrebă el, cu voce scăzută.

– Nici o grijă, răspunse Rickman, înălţându-şi glasul ferm. Le spunem ziariştilor, pur şi simplu, că îi e rău şi îl ducem la spital, apoi programăm o conferinţă de presă pentru mâine după-amiază...

– Nu vorbesc despre ce-o să fie după ce ieşim de aici. Mă refer la *prezent*. La cazul în care fiara vine aici sus.

– Te rog, Ian, nu mai pomeni despre asta. Mă sperie. Nu-mi pot imagina că animalul o să facă aşa ceva. Din câte ştim noi, e în subsol de ani de zile. De ce-ar urca sus tocmai acum?

– Nu ştiu, zise Cuthbert. De-aia sunt îngrijorat.

Mai verifică o dată Ruger-ul. Cinci gloanţe.

Se apropie de Wright şi îi scutură umărul.

– Winston?

– Încă mai eşti aici? întrebă directorul, ridicându-şi privirea înceţoşată.

– Winston, vreau s-o iei pe Lavinia şi să vă duceţi în Sala Dinozaurilor. Haide.

Wright îl plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

– Mi-e foarte bine aici. Poate c-o să trag un pui de somn.

– Atunci să te ia dracu', spuse Cuthbert.

Se așeză pe un scaun, cu fața către ușă.

Dinspre aceasta se auzi un zgomot scurt – un zăngănit – de parcă mânerul i-ar fi fost răsucit, apoi eliberat.

Cuthbert sări în sus, cu arma în mână. Se îndreptă într-acolo și ascultă.

– Aud ceva, spuse cu voce joasă. Du-te în Sala Dinozaurilor, Lavinia.

– Mi-e frică, șopti ea. Te rog, nu mă trimite acolo singură.

– Fă ce-ți spun.

Rickman se duse la ușa din partea opusă și o deschise. Șovăi în prag.

– Du-te.

– Ian..., insistă ea.

Cuthbert vedea, în spatele ei, scheletele uriașe ale dinozaurilor, conturându-se, amenințătoare, în întuneric. Un fulger aruncă, fără veste, o dâră de lumină lividă asupra coastelor imense, negre, și a șirurilor de dinți din boturile căscate.

– Lua-te-ar naiba, femeie, intră acolo o dată.

Cuthbert îi întoarse spatele, ascultând. Ceva moale se freca de ușă. Se aplecă într-acolo, apăsându-și urechea pe lemnul neted. Poate că *era* vântul.

Fu aruncat pe neașteptate înapoi, în încăpere, cu o forță înfricoșătoare. O auzi pe Rickman țipând în Sala Dinozaurilor.

Wright se ridică, abia ținându-se pe picioare.

– Ce-a fost asta? spuse.

Cu capul vâjâind, Cuthbert își luă arma de pe dușumea, se chinui să se salte în picioare și alergă în colțul opus al laboratorului.

– Du-te în Sala Dinozaurilor! îi strigă lui Wright.

Directorul se lăsă cu toată greutatea pe scaun.

– Ce-i cu mirosul ăsta scârbos? întrebă.

Ușa primi o altă lovitură sălbatică și trosnetul lemnului crăpat sună ca o împușcătură. Degetul lui Cuthbert se strânse instinctiv pe trăgaci și glonțul porni pe neașteptate, spulberând praful de pe tavan. Lăsă arma în jos, cu mâinile tremurându-i. „Idiotule, un glonț irosit." Fir-ar să fie, își dorea să fi știut mai multe despre pistoale. Îl ridică iarăși și se

strădui să ia linia de ochire, dar nu-şi mai putea controla mâinile tremurânde. „Trebuie să te calmezi, îşi spuse. Respiră de mai multe ori, adânc. Ţinteşte un organ vital. Patru gloanţe."

Liniştea reveni, treptat, în încăpere. Wright se prăbuşise în scaun, de parcă ar fi împietrit.

– Winston, idiotule! şuieră Cuthbert. Du-te în sală!

– Dacă spui tu, făcu Wright şi îşi târşâi picioarele către uşă.

Părea, în sfârşit, destul de speriat ca să se mişte.

Pe urmă, Cuthbert auzi iarăşi sunetul delicat, apoi lemnul gemu. Creatura se îndesa în uşă. După un alt *tro-osc* cumplit, în uşa despicată se căscă o deschidere largă în timp ce o bucată de lemn se învârtejea nebuneşte prin încăpere. Masa fu azvârlită într-o parte. În întunecimea culoarului se contură ceva şi o gheară cu trei vârfuri pătrunse prin gaură, zgâriind lemnul sfărâmat. Ceea ce mai rămăsese din uşă fu tras în beznă, cu un zgomot puternic, iar Cuthbert deslusi în prag o formă întunecată.

Wright intră în Sala Dinozaurilor clătinându-se şi aproape trântind-o pe Rickman, care apăruse în cadrul uşii, sufocându-se şi suspinând.

– Împuşc-o, Ian, oh, te rog, *te rog*, omoar-o, urlă ea.

Cuthbert aştepta, luând linia de ochire. Îşi ţinu respiraţia. *Patru gloanţe.*

Comandantul echipei SWAT înainta de-a lungul acoperişului, o siluetă ca de pisică proiectată pe fundalul de un indigo întunecat al cerului, ghidându-se după indicaţiile unui observator aflat pe strada de dedesubt. Coffey stătea alături de observator, sub o prelată. Amândoi aveau staţii radio cauciucate, impermeabile.

– Canoe către Roşu Unu, deplasează-te cu încă un metru şi jumătate către est, vorbi observatorul în staţia sa radio, privind în sus prin telescopul în infraroşu. Aproape că ai ajuns.

Studia planurile muzeului, întinse pe o masă, sub o folie de plexiglas. Traseul echipei SWAT era marcat cu o linie roşie.

Silueta întunecată se deplasa cu precauţie pe acoperişul de ardezie, înconjurată de luminile scânteietoare ale cartierului Upper West Side; sub ea erau fluviul Hudson, girofarurile sclipitoare ale maşinilor de

salvare din parcarea muzeului şi blocurile înalte de locuinţe înşirate de-a lungul Riverside Drive aidoma unor cristale strălucitoare.

– Asta era, spuse observatorul. Ai ajuns, Roşu Unu.

Coffey îl văzu pe comandant îngenunchind şi montând în grabă şi în tăcere încărcătura explozivă. Echipa SWAT aştepta la o sută de metri în urmă, medicii aflându-se exact în spatele lor. Pe stradă urla o sirenă.

– Fixat, anunţă comandantul.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă mergând cu spatele şi derulând un fir de sârmă.

– Declanşaţi explozia când sunteţi gata, murmură Coffey.

Apoi îi urmări cu privirea pe cei de pe acoperiş, în timp ce se întindeau cu toţii pe burtă. Urmă o scurtă străfulgerare luminoasă şi, o secundă mai târziu, îi ajunse la urechi un pocnet strident. Comandantul aşteptă o clipă, apoi înaintă cu precauţie.

– Roşu Unu către Canoe, avem o deschizătură.

– Treceţi la acţiune, spuse Coffey.

Echipa SWAT coborî prin gaura din acoperiş, urmată de medici.

– Suntem înăuntru, se auzi vocea comandantului. Ne aflăm pe coridorul de la etajul cinci şi acţionăm conform recomandărilor.

Coffey aştepta, nerăbdător. Se uită la ceas: nouă şi cincisprezece minute. De la blocarea atâtor oameni în muzeul lipsit de curent electric se scurseră cele mai lungi nouăzeci de minute din viaţa lui. Continua să fie chinuit de nepoftita viziune a primarului, mort şi eviscerat.

– Suntem la uşa de siguranţă a Celulei Trei, de la etajul patru, Sectorul 14. Gata pentru montarea explozibililor.

– Acţionaţi, zise Coffey.

D'Agosta şi grupul lui nu mai dăduseră nici un raport de mai bine de jumătate de oră. Dumnezeule, dacă i se întâmpla ceva primarului, nimeni nu avea să se întrebe cine era adevăratul vinovat. Vina urma să cadă asupra lui. Aşa mergeau lucrurile în oraşul ăla. Avusese nevoie de atât de mult timp ca să ajungă pe poziţia în care se afla, fusese atât de scrupulos, iar acum nemernicii erau pe punctul de a-i lua tot ce obţinuse. Era vina lui Pendergast. Dacă nu s-ar fi apucat să se amestece în treburile altora...

– Explozibilii instalați.

– Declanșați explozia când sunteți gata, spuse din nou Coffey.

Pendergast o dăduse în bară, nu el. El nu preluase comanda decât cu o zi în urmă. Poate că, la urma urmelor, nu aveau să dea vina pe el. Mai ales dacă Pendergast nu avea să fie prin preajmă. Nemernicul ăla era în stare să trăncănească la nesfârșit.

Urmă un lung răstimp de tăcere. Coffey aștepta afară, sub prelata îmbibată de apă, fără ca la urechi să-i ajungă zgomotul vreunei explozii.

– Roșu Unu către Canoe, drumul e liber, spuse comandantul.

– Acționați. Intrați și ucideți-l pe ticălos, zise Coffey.

– Așa cum am mai discutat, domnule, prima noastră prioritate este evacuarea răniților, preciză comandantul, fără nici o intonație.

– Știu! Dar grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Apăsă cu sălbăticie butonul de transmisie.

Comandantul intră pe casa scării și privi cu atenție în jur înainte a face un semn din cap, cerându-le celorlalți să-l urmeze. Siluetele negre apărură una câte una, cu măștile de gaze împinse deasupra frunții, cu uniformele de luptă amestecându-se printre umbre, cu puștile M-16 și Bullpup echipate cu baionete. Ofițerul scund și îndesat din coada coloanei căra un aruncător de grenade de patruzeci de milimetri, cu șase încărcături, o armă pântecoasă care semăna cu o mitralieră borțoasă.

– Am ajuns la etajul patru, îl anunță comandantul pe observator, prin stația radio. Instalăm un dispozitiv cu infraroșii. Sala Maimuțelor Mici se află chiar în fața noastră.

– Intrați și înaintați douăzeci de metri către sud, apoi șase către vest, în direcția unei uși, îi transmise observatorul.

Comandantul își desprinse de centură o cutiuță neagră și apăsă pe un buton. Din interior izvorî o rază laser rubinie, de grosimea unui creion. O roti până când afișajul indică distanța de care avea nevoie. Apoi se deplasă și repetă procedura, îndreptând raza către peretele dinspre vest.

– Roșu Unu către Canoe. Ușă în raza vizuală.

– Perfect. Acționați.

Comandantul se îndreptă spre uşă, făcându-le semn oamenilor săi să îl urmeze.

– Uşa e încuiată. Fixăm explozibili.

Echipa mulă în grabă două bare de explozibil plastic în jurul mânerului uşii, apoi se traseră cu toţii înapoi, derulând alt fir de sârmă.

– Explozibilii instalaţi.

Uşa se deschise, zburând în lături, în timp ce se auzea o bufnitură înfundată.

– Trapa trebuie să fie exact în faţa voastră, în centrul magaziei, îi îndrumă observatorul.

Echipa o scoase la vedere îndepărtând mai multe plăci pentru decor. Comandantul deschise zăvoarele, apucă inelul metalic şi o săltă. O pală de aer stătut răbufni prin deschidere, ieşindu-le în întâmpinare. Comandantul se aplecă. Dedesubt, în Sala Galaxiilor, nu se vedea nici o mişcare.

– Am deschis trapa, vorbi el în staţia radio. Pare o treabă bună.

– OK, se auzi vocea lui Coffey. Asiguraţi Sala. Trimiteţi medicii jos şi evacuaţi răniţii, repede.

– Roşu Unu, am înţeles asta, Canoe.

Observatorul preluă legătura.

– Smulgeţi lambriul din centrul peretelui dinspre nord. În spate o să găsiţi o grindă în I, de douăzeci de centimetri, de care să ancoraţi frânghiile.

– Am înţeles.

– Aveţi grijă. E o coborâre de optsprezece metri.

Echipa lucră în grabă, decupând lambriul, înfăşurând lanţurile în jurul grinzii şi ataşându-le inele de blocare, o macara şi un scripete. Cineva fixă o scară de frânghie de unul dintre lanţuri şi îi dădu drumul prin trapă.

Comandantul se aplecă iarăşi, îndreptându-şi lanterna puternică în jos, spre bezna din sală.

– Aici Roşu Unu. Jos sunt o serie de cadavre, spuse el.

– E vreun semn că animalul s-ar afla acolo?

– Negativ. Par să fie zece, douăsprezece cadavre, poate chiar mai multe. Scara a fost montată.

– Ce mai aşteptaţi?

Comandantul se întoarse către echipa de medici.

– Semnalizăm când suntem gata. Începeţi să trimiteţi jos brancardele pliante. O să-i ridicăm pe rând.

Se prinse de scara de frânghie şi prinse să coboare, legănându-se deasupra imensului spaţiu gol. Oamenii săi îl urmară, unul câte unul. Doi se desfăşurară în evantai, gata să tragă dacă ar fi fost necesar, în timp ce alţi doi montau trepiede cu mănunchiuri de lămpi cu halogen, conectându-le la generatorul portabil care era lăsat în jos cu frânghiile. În scurt timp, centrul sălii fu inundat de lumină.

– Asiguraţi toate intrările şi ieşirile! strigă comandantul. Să coboare echipa de medici!

– Raportaţi! zbieră Coffey în staţia radio.

– Am asigurat sala, spuse comandatul. Nici urmă de vreun animal. Echipa de medici intră acum în acţiune.

– Bun. O să fie necesar să găsiţi creatura, s-o ucideţi şi să localizaţi grupul din care face parte primarul. Credem că au coborât pe scările de dincolo de zona de întreţinere.

– Am înţeles, Canoe, zise comandantul.

În timp ce staţia sa radio bâzâia înainte să amuţească, auzi deodată o detunătură, estompată dar inconfundabilă.

– Roşu Unu către Canoe, tocmai am auzit un foc de pistol. Părea să vină de undeva, de sus.

– Fir-ar să fie, du-te acolo! urlă Coffey. Ia-ţi oamenii şi du-te acolo!

Comandantul se întoarse către echipă.

– Foarte bine. Roşu Doi, Roşu Trei, duceţi treaba la bun sfârşit şi asiguraţi locul ăsta. Luaţi aruncătorul de grenade. Ceilalţi veniţi cu mine.

56

Șuvoiul cleios clipocea acum în jurul taliei lui Smithback. Simpla străduință de a-și menține echilibrul era istovitoare. Picioarele îi amorțiseră de multă vreme și dârdâia.

– Apa asta se ridică al dracului de repede, făcu D'Agosta.

– Cred că nu trebuie să ne mai facem griji din cauza creaturii, zise Smithback, plin de speranță.

– Poate că nu. Știi, îi spuse locotenentul fără grabă, ai fost foarte inspirat acolo, când ai blocat ușa cu lanterna. Cred că ne-ai salvat viețile tuturor.

– Mulțumesc, răspunse Smithback, căruia D'Agosta începea să-i placă din ce în ce mai mult.

– Nu lăsa asta să ți se urce la cap, spuse celălalt, acoperind vuietul apei. Apoi se întoarse către primar. Toată lumea e teafără?

Primarul părea tras la față.

– Situația e delicată. Vreo câțiva intră în stare de șoc ori sunt epuizați sau și una, și alta. Încotro o luăm acum?

Îi privi cercetător.

D'Agosta șovăi.

– A, de fapt, nu o pot spune cu precizie, zise, în cele din urmă. Eu și Smithback o să încercăm mai întâi să mergem spre dreapta.

Primarul aruncă o privire înapoi, către grup, apoi se trase mai aproape de locotenent.

– Uite ce e, spuse, cu voce joasă, insistentă. Eu știu că te-ai rătăcit. *Tu* știi că te-ai rătăcit. Dar dacă o află și oamenii ăștia din spate, nu cred că-i mai putem face să meargă mai departe. E foarte frig când stai locului aici, iar apa urcă tot mai sus. Așa că de ce să nu încercăm împreună? E singura noastră șansă. Chiar dacă am vrea să ne întoarcem pe același drum, jumătate din grup n-ar reuși nici în ruptul capului să meargă împotriva curentului.

D'Agosta îl fixă o clipă cu privirea.

– Foarte bine, făcu el, într-un târziu. Apoi se răsuci către ceilalți. Ascultați-mă, vă rog, strigă el. O s-o luăm prin tunelul din dreapta. Prindeți-vă de mâini și formați un șir. Țineți-vă bine. Stați lipiți de perete – curentul devine prea puternic în mijloc. Dacă alunecă cineva, țipați, dar nu-l lăsați să cadă sub apă în nici un caz. A înțeles toată lumea? Atunci, să mergem.

Forma întunecată trecu încet prin ușa spartă, pășind ca o pisică printre așchiile de lemn. Cuthbert simți cum îi amorțeau picioarele. Vru să apese pe trăgaci, dar mâinile refuzară să i se supună.

– Te rog, pleacă, spuse, atât de calm încât se surprinse pe sine însuși.

Creatura se opri dintr-odată, fixându-l cu privirea. În lumina firavă, Cuthbert nu putea deslușI nimic altceva decât enorma siluetă puternică și ochii mici și roșii. Păreau, cumva, inteligenți.

– Nu-mi face nici un rău, stărui el.

Creatura nu se clinti.

– Am o armă, șopti Cuthbert. Ținti cu atenție. N-o să trag dacă pleci, spuse, cu voce scăzută.

Creatura se dădu încet într-o parte, ținându-și capul întors către el. Apoi făcu o mișcare bruscă și dispăru.

Cuprins de panică, Cuthbert se retrase de-a-ndăratelea, iar lanterna prinse să i se rostogolească sălbatic pe podea. Se răsuci în loc, ca un nebun. În jur nu mai era decât tăcerea. Duhoarea creaturii umplea laboratorul. Se pomeni, pe neașteptate, împleticindu-se prin Sala Dinozaurilor și trântind ușa în urma lui.

– Cheia, urlă el. Lavinia, pentru numele lui Dumnezeu!

Își roti cu sălbăticie privirea prin sala întunecată. Dădu cu ochii de scheletul imens al unui tiranozaur, care se înălța din centrul încăperii. În fața acestuia era ghemuită forma întunecată a unui triceratops, cu capul în piept și coarnele mari și negre licărind în lumina săracă.

Auzi un hohot de plâns, apoi simți că cineva îi apăsa o cheie în palmă. Se grăbi să încuie.

– Să mergem, spuse, conducând-o cât mai departe de ușă, pe lângă laba cu gheare a tiranozaurului.

Pătrunseră tot mai adânc în întuneric. Cuthbert o împinse brusc pe directoarea de relații publice într-o parte, apoi o îndemnă să se ghemuiască. Scrută întunericul, cu toate simțurile în alertă. În Sala Dinozaurilor din Cretacic domnea o liniște de mormânt. Nici măcar răpăitul ploii nu pătrundea în acel sanctuar întunecos. Singura lumină venea dinspre șirul de lucarne din partea de sus a peretelui.

Erau înconjurați de o turmă de mici schelete de struthiomimus aranjate într-o formație defensivă, asemănătoare literei U, înaintea scheletului monstruos al unui dryptozaur carnivor cu capul lăsat, botul deschis și ghearele imense gata de atac. Cuthbert gustase întotdeauna dimensiunile încăperii și drama pe care o înfățișa, dar în momentul acela îl îngrozeau. Aflase ce înseamnă să fii hăituit.

În spatele lor, intrarea sălii era blocată de ușa de siguranță din oțel masiv.

– Unde e Winston? șopti el, uitându-se printre oasele dryptozaurului.

– Nu știu, gemu Rickman, strângându-l de braț. Ai ucis creatura?

– Am greșit ținta, murmură. Te rog, lasă-mă să plec. Am nevoie să văd limpede.

Ea îi dădu drumul, apoi se târî înapoi, între două schelete de struthiomimus, ghemuindu-se în poziție fetală și înăbușindu-și un hohot de plâns.

– Fără zgomote! sâsâi Cuthbert.

Sala căzu din nou într-o nemișcare profundă. Își roti privirea, inspectând fiecare umbră. Spera că Wright se refugiase într-unul dintre numeroasele cotloane întunecate.

– Ian? se auzi o voce slabă. Lavinia?

Se răsuci şi văzu, cu groază, că directorul se rezema de coada unui stegozaur. Îl urmări clătinându-se pe picioare şi apoi revenindu-şi.

– Winston! şuieră Cuthbert. Ascunde-te!

Însă Wright o porni către el, bălăngănindu-se.

– Eşti chiar tu, Ian? îl întrebă, cu uimire în glas. Se opri, sprijinindu-se o clipă de colţul unei vitrine. Mi-e rău, adăugă, cu voce inexpresivă.

Un zgomot exploziv se propagă cu viteza unei rachete, reverberând demenţial în imensitatea sălii. Urmă o altă bubuitură. În lumina tulbure, Cuthbert văzu că uşa biroului lui Wright nu mai era decât o gaură cu margini zdrenţuite. Prin ea ţâşni o formă întunecată.

În spatele lui, Rickman ţipă şi îşi acoperi capul cu mâinile.

Prin scheletul dryptozaurului, Cuthbert zărea forma întunecată care se mişca cu repeziciune de-a curmezişul spaţiului gol. Direct către el, îşi spuse – dar creatura îşi schimbă brusc direcţia, îndreptându-se către silueta întunecată a lui Wright. Cele două umbre se contopiră.

Pe urmă auzi zgomotul cleios al unui pârâit, un urlet – şi tăcerea.

Îşi ridică arma şi încercă să ochească printre coastele scheletului asamblat.

Silueta se înălţă cu ceva în gură, scutură uşor din cap şi făcu să se audă o sorbitură zgomotoasă. Cuthbert închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Ruger-ul îi tresăltă în mână şi auzi o detunătură, urmată de un zăngănit sonor. Apoi văzu că dryptozaurului îi lipsea o bucată dintr-o coastă. În spatele lui, Rickman icni, apoi gemu.

Forma întunecată de dincolo de schelet dispăruse.

Trecură câteva clipe, iar Cuthbert simţi că raţiunea sa echilibrată începea să se clatine. Apoi, când prin luminatoare pătrunse licărirea unui fulger, văzu limpede animalul care înainta în grabă de-a lungul peretelui alăturat, venind direct către el şi fixându-i chipul cu ochii săi roşii.

Înălţă ţeava armei şi începu să tragă nebuneşte, trei împuşcături repezi, fiecare scânteie albă dezvăluind rafturi după rafturi ticsite cu ţeste întunecate, cu colţi şi cu gheare – fiara reală pierzându-se brusc în vastitatea spaţiului ocupat de sălbăticiunile neînsufleţite – apoi pistolul păcăni când percutorul izbi inofensiv camerele goale ale încărcătorului.

Parcă desprinzându-se dintr-un vis pe jumătate uitat, sunetele îndepărtate ale unor voci omeneşti ajunseră la urechile lui Cuthbert,

venind dinspre vechiul laborator al lui Wright. Se pomeni dintr-odată alergând, fără să se sinchisească de obstacole, prin ușa distrusă, prin laboratorul directorului și pe coridorul întunecos de dincolo de el. Se auzi țipând, apoi lumina unei lanterne îi străluci în față, iar cineva îl înhăță și îl țintui de un perete.

– Liniștiți-vă, sunteți în siguranță! Uitați-vă, e murdar de sânge!

– Luați-i arma, spuse altcineva.

– Pe el îl căutam?

– Nu, au spus că e un animal. Dar nu vă asumați nici un risc.

– Nu te mai zbate!

Din gâtlejul lui Cuthbert se înălță un alt urlet.

– E acolo, în spate! țipă el. O să vă omoare pe toți! Știe, se vede în ochii lui că știe!

– Ce știe?

– Nu te obosi să discuți cu el, delirează.

Cuthbert se muie dintr-odată.

Comandantul veni mai aproape.

– A mai rămas cineva acolo? îl întrebă, scuturându-l de umăr.

– Da, răspunse el într-un târziu. Wright, Rickman.

Comandantul își ridică ochii.

– Adică Winston Wright? Directorul muzeului? Atunci, dumneavoastră trebuie să fi doctorul Cuthbert. Unde e Wright?

– Tocmai l-a mâncat, răspunse Cuthbert, i-a mâncat creierii. Pur și simplu, mănâncă și iar mănâncă. E în Sala Dinozaurilor, dincolo de laboratorul ăla.

– Duceți-l în sala de jos și spuneți-le medicilor să-l evacueze, zise comandantul, întorcându-se către doi dintre oamenii săi. Voi trei, să mergem. Imediat. Își ridică stația radio. Roșu Unu către Canoe. L-am localizat pe Cuthbert și îl trimitem afară.

– Sunt în laboratorul ăsta, aici, spuse observatorul, arătând cu degetul pe planul clădirii. Acum, când operațiunea de intrare în muzeu se încheiase pe de-a-ntregul, iar echipa pătrunsese adânc în interior, cei doi se retrăseseră în adăpostul unității mobile de comandă, departe de ploaia biciuitoare.

– Laboratorul e curat, se auzi, prin radio, vocea lipsită de inflexiuni a comandantului. Intrăm în Sala Dinozaurilor. Și această a doua ușă a fost spartă.

– Intrați și lichidați creatura! strigă Coffey. Dar uitați-vă după doctorul Wright. Și lăsați o frecvență deschisă. Vreau să fim permanent în legătură!

Rămase în așteptare, peste măsură de încordat, ascultând șuierăturile și pârâiturile de pe frecvența deschisă. Auzi zăngănitul unei arme și câteva șoapte.

– Simțiți mirosul?

Coffey se aplecă înspre stația radio. Aproape că ajunseseră. Își încleștă mâinile de marginea mesei.

– Îhî, răspunse o voce.

Apoi zăngănitul unei arme.

– Stingeți luminile și rămâneți în umbră. Roșu Șapte, acoperă partea din stânga a scheletului ăluia. Roșu Trei, ia-o la dreapta. Roșu Patru, lipește-te cu spatele de perete și acoperă sectorul îndepărtat.

Urmă un lung răstimp de tăcere. Coffey putea auzi respirațiile grele și zgomotul estompat al pașilor.

Cineva izbucni, pe neașteptate, într-o șoaptă explozivă.

– Roșu Patru, uite, aici e un cadavru.

Coffey își simți stomacul crispându-se.

– Fără cap, auzi apoi. Drăguț.

– Uite încă unul, șopti o voce. Îl vezi? Zace în grupul ăla de dinozauri.

Mai multe clinchete și zăngănituri de armă, șuierul altor respirații.

– Roșu Șapte, acoperă-ne retragerea. Nu există nici o altă ieșire.

– S-ar putea să mai fie încă aici, șopti cineva.

– Am înaintat suficient de mult, Roșu Patru.

Lui Coffey i se albiră încheieturile degetelor. De ce naiba nu dădeau gata creatura aia? Tipii erau o șleahtă de babe.

Un alt zăngănit metalic.

– *Se mișcă ceva! Acolo!*

Vocea era atât de puternică încât Coffey sări în sus, iar răpăitul focului automat al unei arme se pierdu imediat printre paraziți când frecvențele se amestecară.

– Rahat, rahat, rahat, se porni Coffey să repete întruna.

Pentru o clipă, reuși să audă un țipăt, apoi iar paraziții; răpăitul cadențat al unei mitraliere; pe urmă, tăcere. Ceva scotea un clinchet – ce anume? Oasele fărâmițate ale dinozaurilor căzând și rostogolindu-se pe podeaua de marmură?

Agentul FBI se simți destinzându-se. Orice ar fi fost murise. Nimic nu putea supraviețui potopului de gloanțe abia scuipat de arma automată. Coșmarul se încheiase, în sfârșit. Se lăsă încet pe un scaun.

– *Roșu Patru! Hoskings! Oh, rahat!* strigă vocea comandantului.

Glasul fu brusc acoperit de zgomotul sacadat al focurilor de armă, apoi de paraziți. Sau fusese un țipăt?

Coffey sări brusc în picioare și se întoarse către agentul care stătea în spatele lui. Deschise gura, dând să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Își văzu în ochii celuilalt propria spaimă.

– Roșu Unu! zbieră el în microfon. Roșu Unu! Mă auzi?

Nu-i răspunseră decât paraziții.

– Vorbește, comandantule! Mă auzi? Mă aude cineva?

Schimbă cu disperare frecvența, intrând în legătură cu echipa din Sala Galaxiilor.

– Domnule, acum evacuăm ultimele cadavre, se auzi vocea unui medic. Cei din echipa SWAT tocmai l-au scos pe doctorul Cuthbert pe acoperiș. Adineauri am auzit focuri de armă la etaj. Urmează să mai evacuăm și alte persoane...?

– Plecați dracului de acolo! strigă Coffey. Scoateți-vă fundurile afară! Ieșiți dracului și trageți sus scara!

– Domnule, dar restul echipei SWAT? Nu-i putem abandona pe oamenii ăia...

– Sunt morți! Pricepi? E un ordin!

Puse stație radio jos și se lăsă pe spate, privind fără țintă pe fereastră. O mașină de morgă se apropia încet de clădirea masivă a muzeului.

Cineva îl bătu pe umăr.

– Domnule, agentul Pendergast vrea să vă vorbească.

El clătină încet din cap.

– Nu. N-am ce discuta cu idiotul ăla, ai înţeles?

– Domnule, el...

– Să nu-i mai pronunţi numele în faţa mea.

Un alt agent deschise uşa din faţă şi intră, cu hainele leoarcă de apă.

– Domnule, morţii ies acum afară.

– Cine? Despre cine vorbeşti acolo?

– Oamenii din Sala Galaxiilor. Erau şaptesprezece morţi şi nici un supravieţuitor.

– Cuthbert? Tipul pe care l-aţi scos din laborator. E afară?

– Tocmai l-au coborât în stradă.

– Vreau să vorbesc cu el.

Coffey ieşi şi alergă către cercul de ambulanţe, cu mintea amorţită. Cum fusese posibil ca o echipă SWAT să fie nimicită cât ai bate din palme?

Văzu apropiindu-se doi infirmieri care împingeau o targă.

– Eşti Cuthbert? se adresă el formei nemişcate.

Bărbatul îşi roti privirile tulburi.

Doctorul se strecură pe lângă Coffey, desfăcu cămaşa lui Cuthbert sfâşiind-o şi îi inspectă faţa şi ochii.

– Aici e sânge, spuse el. Sunteţi rănit?

– Nu ştiu, răspunse Cuthbert.

– Treizeci de respiraţii pe minut, puls o sută douăzeci, zise un paramedic.

– Sunteţi teafăr? întrebă doctorul. E sângele dumneavoastră?

– Nu ştiu.

Doctorul îşi plimbă în grabă privirea de-a lungul picioarelor lui Cuthbert, le pipăi, îi pipăi vintrele şi îi examină gâtul.

Se întoarse către paramedic.

– Ţineţi-l sub observaţie.

Infirmieri împinseră targa, îndepărtând-o.

– Cuthbert! zise Coffey, mergând alături de targă. Ai văzut-o?

– S-o văd? repetă Cuthbert.

– Ai văzut creatura aia nemernică?

– Ştie, răspunse Cuthbert.

– Ce știe?

– Știe ce se petrece, știe exact tot ce se întâmplă.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

– Ne urăște, zise Cuthbert.

– Cum arată? strigă Coffey, în timp ce infirmierii deschidea ușa unei ambulanțe.

– În ochii ei e tristețe, răspunse Cuthbert. O tristețe nesfârșită.

– E nebun, spuse agentul FBI, fără a se adresa cuiva anume.

– N-o s-o ucizi, adăugă Cuthbert, cu o siguranță calmă.

– Pe naiba nu! zbieră Coffey în urma ambulanței care părăsea locul. Du-te dracului, Cuthbert! *Pe naiba nu!*

57

Pendergast îşi coborî mâna în care ţinea staţia radio şi se uită la Margo.

– Creatura tocmai a ucis cea mai mare parte a echipei SWAT. Şi pe doctorul Wright, după cum se pare. Coffey i-a retras pe toţi ceilalţi şi n-o să răspundă la apelurile mele. Pare să creadă că totul s-a întâmplat din vina mea.

– Trebuie să vă asculte! tună Frock. Noi ştim ce e de făcut. E suficient să aducă aici nişte reflectoare puternice!

– Înţeleg ce se petrece, spuse Pendergast. E copleşit, caută ţapi ispăşitori. Nu ne putem baza pe ajutorul lui.

– Dumnezeule, făcu Margo. Doctorul Wright... Îşi duse mâna la gură. Dacă planul meu ar fi funcţionat – dacă aş fi despicat firul în patru – poate că toţi oamenii ăia ar mai fi încă în viaţă.

– Şi poate că locotenentul D'Agosta, şi primarul, şi toţi ceilalţi de dedesubt ar fi morţi, ripostă Pendergast. Privi în lungul coridorului. Presupun că, în momentul de faţă, datoria mea e să vă scot de aici în siguranţă, adăugă. Poate că ar trebui s-o luăm pe traseul pe care i-l sugerasem lui D'Agosta. Bineînţeles, presupunând că planurile alea nu l-au condus pe un drum greşit.

Pe urmă aruncă o privire către Frock.

– Nu, nu cred c-ar merge.

– Daţi-i drumul! strigă Frock. Nu rămâneţi aici din cauza mea!

Pendergast îi adresă un zâmbet subţire.

– Nu din cauza asta, doctore. E vorba de vremea nefavorabilă. Ştiţi că subteranul subsolului se inundă în perioadele ploioase. Am auzit pe cineva spunând, prin staţia radio a poliţiei, că în ultima oră ploaia de afară a devenit aproape musonică. Când am presărat fibrele alea la nivelul de dedesubt, am observat că apa avea o adâncime de aproape şaizeci de centimetri şi se scurgea cu repeziciune către est. Asta presupune că există o legătură cu fluviul. Acum n-am putea ajunge acolo, jos, nici dacă am vrea s-o facem. Ridică din sprâncene. Dacă D'Agosta n-a ieşit până acum – ei, atunci şansele lui sunt minime, în cel mai bun caz. Se întoarse spre Margo. Poate că ar fi cel mai bine să rămâneţi aici, în Zona de Siguranţă. Ştim că animalul nu poate trece de uşa asta întărită. Curentul electric o să revină, fără îndoială, în vreo două ore. Cred că la Centrul de Comandă şi în Camera Computerului mai sunt încă prinşi o serie de oameni. Ar putea fi în pericol. M-aţi învăţat foarte multe despre creatura asta. Îi ştim slăbiciunile, aşa cum îi ştim şi cât de mare îi e puterea. Încăperile respective sunt pe un coridor lung, fără obstacole. Ştiindu-vă în siguranţă aici, poate că aş avea o şansă să o dobor.

– Nu, spuse Margo, n-o poţi face de unul singur.

– Poate că nu, domnişoară Green, dar am de gând să imit întocmai o vânătoare de succes.

– Te însoţesc, spuse ea, hotărâtă.

– Îmi pare rău.

Pendergast stătea în cadrul uşii deschise a Zonei de Siguranţă, aşteptând.

– Creatura e extrem de inteligentă, spuse ea. Nu cred c-o poţi înfrunta de unul singur. Dacă gândeşti aşa din cauză că sunt femeie...

Agentul FBI părea uluit.

– Domnişoară Green, mă şochează faptul că ai o părere atât de proastă despre mine. Adevărul este că, până acum, n-ai mai fost niciodată într-o astfel de situaţie. Fără o armă, nu poţi face nimic.

Margo îi aruncă o privire îndârjită.

– Ţi-am salvat fundul ceva mai devreme, când ţi-am spus să aprinzi lampa, îl provocă ea.

El înalţă o sprânceană.

Din întuneric se auzi vocea lui Frock:

– Pendergast, nu fi un gentleman sudist idiot. Ia-o cu tine.

Agentul FBI se întoarse către el.

– Sunteți sigur că o să vă descurcați de unul singur aici, doctore? îl întrebă. O să fim nevoiți să luăm ambele lanterne și lampa de miner ca să avem o șansă de succes.

– Bineînțeles! zise Frock, îndemnându-i să plece cu o fluturare a mâinii. După toată agitația asta, mi-ar prinde bine puțină odihnă.

Pendergast șovăi încă o clipă, apoi păru să capete un aer uimit.

– Foarte bine, spuse. Margo, încuie-l pe doctor în Zona de Siguranță, ia cheile lui și ce-a mai rămas din haina mea și hai să mergem.

Smithback scutură lanterna cu disperare. Lumina pâlpâi, deveni mai puternică pentru o clipă, apoi păli din nou.

– Dacă rămânem fără lumina asta, am încurcat-o. Stinge-o; o s-o aprindem din când în când, ca să vedem unde-am ajuns.

Mergeau prin întuneric, iar zgomotul apei agitate umplea spațiul restrâns. Smithback era în frunte; în spatele lui venea D'Agosta, ținându-l strâns de mâna care, ca și restul corpului, îi amorțise pe de-a-ntregul.

Jurnalistul ciuli brusc urechile. În bezna care îl înconjura, își dădea treptat seama că auzea un nou sunet.

– Auzi ceva? întrebă el.

D'Agosta ascultă cu atenție.

– Da, aud, răspunse.

– Mi se pare că e...

Smithback amuți.

– O cascadă, făcu D'Agosta, cu hotărâre. Dar, oriunde s-ar afla, trebuie să existe un mod de a o ocoli. Sunetele se propagă la mare distanță prin tunelul ăsta. Păstrează-ți descoperirea pentru tine.

Grupul înainta cu greu, în tăcere.

– Lumină, spuse D'Agosta.

Smithback aprinse lanterna, îi plimbă raza de-a lungul culoarului gol din fața lor, apoi o stinse iarăși. Sunetul era acum mai puternic; de fapt, doar cu o idee mai puternic. Simți apa vălurindu-se.

– Rahat, zise locotenentul.

În urma lor, ceva se zguduise pe neașteptate.

– Ajutor! se auzi vocea unei femei. Am alunecat! Nu mă lăsați!

– S-o înhațe cineva! strigă primarul.

Smithback aprinse lanterna cu o apăsare bruscă și o îndreptă cu repeziciune către cei din spatele lui. O femeie de vârstă mijlocie se zbătea în apă, cu rochia lungă de seară agitându-se deasupra undelor murdare.

– Ridică-te! urlă primarul. Propteşte-te bine pe picioare!

Smithback își îndesă lanterna în buzunar și se postă în calea curentului. Femeia plutea exact către el. Îi văzu brațul biciuind apa și îl simți strângându-se în jurul coapsei lui precum o menghină. Își dădu seama că aluneca.

– Așteaptă! strigă el. Nu te mai zbate! Te-am prins!

Picioarele ei îl izbiră și i se încolăciră în jurul genunchilor. Smithback scăpă mâna lui D'Agosta și înaintă împleticindu-se și pierzându-și echilibrul exact în clipa în care se minuna de puterea femeii.

– Mă tragi la fund, strigă, căzând pe burtă în apă și simțind curentul care îl trăgea în aval.

Cu coada ochiului, îl văzu pe D'Agosta venind cu greu înspre el. Cu mintea întunecată de panică, femeia se cățără deasupra lui, împingându-i capul sub apă. Se ridică sub rochia ei udă, care i se lipi apoi de nas și de bărbie, dezorientându-l și sufocându-l. O moleșeală puternică prinse să-l cuprindă. Ajunse iarăși sub unde, cu urechile pline de un vâjâit straniu, cavernos.

Pe neașteptate, se pomeni din nou deasupra apei, sufocându-se și tușind. Din tunelul care li se deschidea înainte se auzi un țipăt înfiorător. Se simțea reținut de o strânsoare puternică. Strânsoarea lui D'Agosta.

– Am pierdut femeia, zise locotenentul. Haide.

Urletele ei reverberau către grup, devenind tot mai slabe pe măsură ce era purtată în josul curentului. Unii dintre oaspeți strigau în direcția ei, dându-i tot felul de sfaturi, în timp ce alții plângeau în hohote, fără să se poată controla.

– Grăbiți-vă, cu toții! zbieră D'Agosta. Sprijiniți-vă de perete! Să mergem mai departe și, indiferent ce s-ar întâmpla, nu rupeți lanțul. Sper că încă mai ai lanterna, i se adresă apoi lui Smithback, cu voce abia auzită.

– Uite-o, spuse celălalt, încercând-o.

– Trebuie să ne vedem de drum, altfel o să-i pierdem pe toţi, murmură D'Agosta. Pe urmă râse scurt, cu amărăciune. Se pare că de data asta *eu* ţi-am salvat viaţa, Smithback. Ceea ce face să fim chit.

Jurnalistul nu răspunse. Se străduia să nu mai audă ţipetele îngrozitoare, chinuite, acum mai slabe şi mai distorsionate de tunel. Vuietul apei devenea tot mai clar şi mai ameninţător.

Întâmplarea demoralizase grupul.

– Ca să fim în siguranţă, e suficient să ne ţinem de mâini! auzi Smithback strigătul primarului. Păstraţi lanţul intact!

– Lumină, zise D'Agosta.

Smithback apăsă comutatorul. Şi lumea lui se prăbuşi.

La o sută de metri în faţa lor, plafonul înalt al tunelului cobora în pantă către o pâlnie îngustă, semicirculară. Dedesubt, apa se învolbura, învârtejindu-se şi tălăzuind, furtunoasă, pentru a se prăvăli apoi, pe neaşteptate, într-un abis întunecat. În aer se înălţa o pâclă densă, împodobind gura plină de muşchi a puţului precum o barbă de stropi întunecaţi. Cu obrajii căzuţi, Smithback privea cum toate speranţele lui de a scrie un bestseller şi toate visurile lui – ba până şi dorinţa de a rămâne în viaţă – dispăreau în vâltoare.

Realiză, ca prin ceaţă, că ceea ce luase drept ţipete venite din spatele lui erau, de fapt, nişte urale. Privi peste umăr şi văzu grupul de oameni uzi leoarcă privind în sus, deasupra capului său. În punctul în care bolta plafonului de cărămidă întâlnea peretele tunelului, se căsca o gaură întunecată, pătrăţoasă, cu latura de un metru. Din ea ieşea capătul unei scări de fier ruginit, fixate cu buloane de zidăria veche.

Uralele se stinseră iute, în timp ce realitatea cumplită devenea tot mai limpede.

– E al dracului de departe, nu putem ajunge până acolo, spuse D'Agosta.

58

Se îndepărtară de Zona de Siguranţă şi se strecurară, tiptil, pe casa unei scări. Pendergast se întoarse către Margo, îşi duse un deget la buze şi îi arătă stropii stacojii de sânge de pe podea. Ea dădu din cap; animalul trecuse pe acolo când fugise de lanternele lor. Îşi aduse aminte că urcase aceleaşi trepte cu numai o zi înainte, împreună cu Smithback, evitându-l pe paznic. Îl urmă pe Pendergast, care stinse lampa de miner, deschise cu grijă uşa de la etajul întâi şi pătrunse în întunericul de dincolo de ea, cu pachetul cu fibre pe umăr.

Agentul se opri o clipă şi trase aerul în piept.

– Nu simt nici un miros, şopti. În ce parte sunt Centrul de Comandă şi Camera Computerului?

– Cred că de aici trebuie s-o luăm la stânga, spuse Margo. Şi apoi prin Sala Mamiferelor Preistorice. Nu e prea departe. După ce ajungem la Centrul de Comandă, imediat după colţ, e coridorul lung despre care ţi-a povestit doctorul Frock.

Penderegast aprinse lanterna pentru o clipă, îndreptând-o în lungul coridorului.

– Nici o urmă de sânge, murmură. Din Zona de Siguranţă, creatura a luat-o drept în sus – a trecut pe lângă palierul ăsta şi mă tem că s-a dus direct la doctorul Wright. Se întoarse către Margo. Şi cum propui s-o momim încoace?

– Folosim din nou fibrele, răspunse ea.

– Ultima dată, n-a căzut în cursa asta.

– Dar acum nu încercăm s-o prindem într-o capcană. Tot ce vrem e să o facem să vină dincoace de colţ. Dumneata o să fii în cealaltă parte a coridorului, gata să tragi. Pur şi simplu, o să lăsăm câteva fibre la unul din capetele culoarului. O să facem un – cum îi spuneţi? – în capătul opus.

– Un loc de pândă.

– Da, un loc de pândă. O să ne ascundem acolo, în întuneric. Când apare, eu îi pun lampa de minerit în ochi şi dumneata tragi.

– Zău? Şi cum o să ne dăm seama c-a sosit? Dacă acest coridor e într-adevăr atât de lung cum a spus doctorul Frock, n-o să-i simţim mirosul la timp.

Margo păstră tăcerea.

– E dificil, într-adevăr, recunoscu în cele din urmă.

Amuţiră o clipă.

– La capătul culoarului, e o vitrină de sticlă, spuse ea. Are menirea de a adăposti noile cărţi scrise de personalul muzeului, dar doamna Rickman nu se oboseşte niciodată s-o umple. Aşa că nu e încuiată. Putem pune pachetul înăuntru. Creatura o fi dornică de sânge, dar mă îndoiesc c-o să poată rezista *unei asemenea tentaţii*. O să facă ceva zgomot când o să deschidă vitrina, ca s-o inspecteze. Când o auzi, tragi.

– Îmi pare rău, spuse Pendergast după o clipă, dar cred că totul e prea evident. Trebuie să ne punem, din nou, aceeaşi întrebare: dacă eu dau peste un astfel de aranjament, ştiu că e o cursă? În cazul ăsta, răspunsul e afirmativ. Trebuie să ne gândim la ceva mai subtil. O nouă capcană care foloseşte fibrele drept momeală e menită să trezească suspiciuni.

Margo se rezemă de marmura rece a peretelui coridorului.

– Are auzul tot atât de ascuţit ca mirosul, zise ea.

– Şi?

– Poate că cea mai simplă abordare e cea mai potrivită. Ne folosim pe noi înşine drept momeală. Facem ceva zgomot. Vorbim tare. Ne purtăm ca o pradă uşoară.

Pendergast dădu din cap.

– După exemplul cocoşului polar. Se preface că are o aripă ruptă şi atrage vulpea pe urmele lui. Şi de unde o să ştim că e aici?

– O să aprindem lanterna în mod intermitent. O legănăm în toate direcţiile şi o îndreptăm în lungul culoarului. O reglăm la intensitate minimă; poate că o să enerveze creatura, dar n-o să fim atacaţi prin surprindere. Asta o să ne permită s-o vedem. Animalul o să creadă că cercetăm locul, încercând să ne găsim drumul. Pe urmă, când se repede la noi, eu aprind lampa şi dumneata începi să tragi.

Pendergast căzu o clipă pe gânduri.

– Ce zici despre posibilitatea ca fiara să apară din direcţia opusă? Din spatele nostru?

– Coridorul se înfundă la intrarea personalului din Sala Populaţiilor din Pacific, răspunse Margo, arătând într-acolo.

– Aşa că o să fim prinşi într-o fundătură, protestă Pendergast. Asta nu-mi place.

– Oricum n-avem scăpare dacă greşeşti ţinta, spuse ea. Conform datelor furnizate de Extrapolator, creatura e aproape tot atât de iute ca un ogar.

Agentul FBI meditä o clipă.

– Ştii, Margo, planul ăsta s-ar putea să meargă. E înşelător de simplu şi de sistematic, aidoma unei picturi de Zurbarán sau unei simfonii de Bruckner. Dacă această creatură a distrus o echipă SWAT, probabil simte că fiinţele umane nu-i pot face mai mult rău decât până acum. N-o să mai fie foarte precaută.

– Şi e rănită, ceea ce s-ar putea s-o încetinească.

– Da, e rănită. Cred că D'Agosta a împuşcat-o, iar echipa SWAT s-ar putea să fi vârât în ea încă vreun glonţ sau două. Poate că şi eu am nimerit-o; n-avem cum să fim siguri. Dar Margo, faptul că e rănită o face infinit mai periculoasă. Aş prefera, mai degrabă, să hăituiesc zece lei sănătoşi decât unul rănit. Îşi îndreptă umerii şi îşi pipăi arma. Arată-mi drumul, te rog. Nu mă simt deloc în largul meu stând aici, în întuneric, cu pachetul ăsta în spate. De acum înainte, folosim numai lanterna. Fii foarte prudentă.

– De ce nu-mi dai mie lampa de miner, ca să poţi mânui arma nestingherit? sugeră Margo. Dacă fiara ne iese în cale pe neaşteptate, o să fim nevoiţi s-o gonim cu lumina.

– În caz că e grav rănită, mă îndoiesc c-o poate goni ceva, răspunse Pendergast. Dar ia-o.

Înaintară în tăcere de-a lungul coridorului, trecură dincolo de colţ şi intrară apoi prin uşa de serviciu care dădea în Sala Mamiferelor Preistorice. Margo avea impresia că paşii ei uşori reverberau ca nişte focuri de armă de-a curmezişul podelei de travertin. Vitrinele de sticlă scânteiau, şir după şir, în lumina lanternei: un elan uriaş, feline cu colţii aidoma unor săbii, lupi fioroşi. În mijlocul sălii se înălţau scheletul unui mastodont şi al unui mamut lânos. Margo şi Pendergast o luară, cu băgare de seamă, către ieşire, cel din urmă cu arma pregătită.

– Vezi uşa din capătul celălalt? Cea pe care scrie ACCES INTERZIS, CU EXCEPŢIA PERSONALULUI? şopti Margo. Dincolo de ea e culoarul pe care se află Centrul de Comandă, birourile angajaţilor şi Camera Computerului. Iar după colţ e coridorul pe care poţi sta la pândă. Şovăi. Dacă animalul e deja acolo...

– ... Atunci o să-mi doresc să fi rămas la New Orleans, domnişoară Green.

Pătrunseră în Sectorul 18 prin intrarea personalului şi se pomeniră într-un coridor îngust, cu pereţii plini de uşi. Pendergast mătură locul cu lumina lanternei: nimic.

– Asta e, spuse Margo, arătând către o uşă din stânga lor. Centrul de Comandă.

În timp ce îl depăşeau, Margo auzi, pentru o clipă, murmurul unor voci. Apoi trecură pe lângă o altă uşă, pe care era scris COMPUTERUL CENTRAL.

– Cei dinăuntru sunt ţinte uşoare, zise Margo. N-ar trebui...?

– Nu, veni răspunsul. N-avem timp.

Trecură dincolo de colţ şi se opriră. Pendergast plimbă fasciculul luminos de-a lungul coridorului.

– Ce-i cu asta aici? întrebă.

În lumina lanternei, uşa de siguranţă din oţel masiv de la jumătatea culoarului îşi trimitea către ei licăririle batjocoritoare.

– Bunul doctor s-a înşelat, zise Pendergast. Probabil că Celula Doi taie coridorul ăsta în două. Acolo e marginea perimetrului.

– La ce distanţă? întrebă Margo, cu voce inexpresivă.

El își țuguie buzele.

– Cred că sunt cel mult treizeci sau patruzeci de metri.

Ea se întoarse către agent.

– E destul de mare?

Pendergast rămase neclintit.

– Nu. Dar trebuie să mă descurc. Haide, domnișoară Green, să ne ocupăm poziția.

În Unitatea Mobilă de Comandă aerul era tot mai înăbușitor. Coffey își descheie cămașa și își lărgi nodul cravatei trăgând de el cu sălbăticie. Umiditatea trebuia să fie de o sută zece la sută. Nu mai văzuse o astfel de ploaie de douăzeci de ani. Rigolele bolboroseau ca niște gheizere, iar apa ajungea până la capacele roților mașinilor de salvare.

Ușa din spate se deschise și din spatele ei apăru un bărbat în uniformă SWAT.

– Domnule?

– Ce vrei?

– Oamenii ar vrea să știe când ne întoarcem înăuntru.

– Să vă întoarceți *înăuntru?* zbieră Coffey. V-ați pierdut mințile? Patru dintre ai voștri tocmai au fost uciși acolo, făcuți bucăți ca niște prăpădiți de hamburgeri.

– Dar, domnule, mai sunt încă o serie de oameni prinși înăuntru. Poate că am reușit...

Coffey se repezi la el, cu ochii în flăcări și împroșcând cu salivă.

– Nu pricepi? Nu ne putem întoarce pentru o razie. Am trimis oameni înăuntru fără să știm cu ce ne confruntăm. Trebuie să refacem alimentarea cu energie electrică și să repunem toate sistemele în funcțiune înainte de a ...

Un polițist își vârî capul pe ușa furgonetei.

– Domnule, tocmai ni s-a raportat că pe fluviul Hudson plutește un cadavru. A fost observat la Boat Basin. Se pare că a fost azvârlit dintr-unul dintre canalele mari de scurgere a apei de ploaie.

– Cui naiba-i pasă de...

– Domnule, e o femeie în rochie de seară şi, conform unei identificări preliminare, face parte dintre persoanele care au luat parte la petrecere şi au fost date dispărute.

– Cum? Coffey era năucit. Aşa ceva era imposibil. E cineva din grupul primarului?

– Una dintre persoanele rămase înăuntru. Se pare că singurele femei care încă se mai află pe lista persoanelor din interior au coborât la subsol acum două ore.

– Adică împreună cu *primarul?*

– Cred că da, domnule.

Coffey simţi cum i se slăbea vezica urinară. Nu putea fi adevărat.

Nemernicul de Pendergast. Nemernicul de D'Agosta. Era vina lor. Îi nesocotiseră ordinele, îi compromiseseră planul. Îi trimiseseră pe toţi oamenii ăia la moarte. Primarul, mort. Pentru asta aveau să-i ia capul.

– Domnule?

– Ieşi afară, murmură Coffey. Ieşiţi amândoi afară.

Uşa se închise.

– Aici Garcia, terminat. Mă aude cineva? cârâi staţia radio.

Coffey se răsuci şi lovi butonul de emisie cu un deget.

– Garcia! Ce se întâmplă acolo?

– Nimic, domnule, cu excepţia faptului că tot nu a venit curentul electric. Dar îl am aici pe Tom Allen. Vrea să vă vorbească.

– Atunci dă-l încoace.

– Sunt Allen. Noi aici suntem puţin cam neliniştiţi, domnule Coffey. Nu putem face nimic înainte de a primi din nou energie electrică. Bateriile de la transmiţătorul lui Garcia sunt pe terminate şi îl tot oprim ca să nu rămână fără curent. Am vrea să ne scoateţi de-aici.

Coffey izbucni, dintr-odată, într-un râs strident. Agenţii de la pupitrele de comandă schimbară priviri stânjenite.

– Aţi vrea să *vă* scot *eu?* Ascultă, Allen, minţile voastre geniale au creat dezastrul ăsta. Aţi declarat solemn în sus şi-n jos că sistemul o să funcţioneze, că există sisteme redundante pentru orice. Aşa că o să vă scoateţi singuri fundurile de-acolo. Primarul e mort şi am pierdut deja mai mulţi oameni decât... alo?

– Sunt Garcia, din nou. Domnule, aici e întuneric beznă şi n-avem decât două lanterne. Ce s-a întâmplat cu echipa SWAT trimisă înăuntru?

Râsul lui Coffey încetă brusc.

– Garcia? S-au lăsat ucişi. Mă auzi? Ucişi. Şi-au lăsat maţele atârnate ca nişte ghirlande la o aniversare. Şi e vina lui Pendergast şi a lui D'Agosta, şi a nenorocitului de Allen, şi, probabil, *a ta*. Acum, avem aici oameni care se ocupă de restabilirea alimentării cu energie electrică. Spun că se poate rezolva, dar e posibil să mai dureze câteva ore. OK? O să lichidez creatura aia blestemată de dinăuntru, dar după metodele *mele*, în clipa mea de glorie. Aşa că rămâneţi pe poziţie. N-am de gând să mai trimit şi alţi oameni la moarte ca să salvez fundurile voastre prăpădite.

Se auzi o bătaie în uşa din spate.

– Intră, se răsti el, închizând staţia radio.

Înăuntru pătrunse un agent care se ghemui alături de Coffey, cu trăsăturile scoase puternic în evidenţă de strălucirea monitoarelor.

– Domnule, tocmai am auzit că adjunctul primarului se îndreaptă încoace. Iar la telefon e cineva de la biroul guvernatorului. Vor un raport actualizat.

Coffey închise ochii.

Smithback îşi ridică ochii către scară, a cărei primă treaptă ruginită era la mai bine de un metru şi un sfert deasupra capului său. Dacă n-ar fi fost în apă, poate că ar fi reuşit să sară până acolo, dar din şuvoiul care îi ajungea până la piept, era imposibil.

– Vezi ceva acolo sus? întrebă D'Agosta.

– Nu, răspunse el. Lumina e slabă, nu pot spune până unde ajunge chestia asta.

– Atunci stinge lanterna, bolborosi locotenentul. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Urmă un lung răstimp de tăcere. Smithback simţi un alt val izbindu-i mijlocul. Apa continua încă să se ridice cu repeziciune. Încă treizeci de centimetri şi aveau să plutească în josul curentului, către... Scutură din cap, alungându-şi cu furie gândul.

– De unde naiba vine atâta apă? gemu, fără a se adresa cuiva anume.

– Subsolul ăsta vechi e construit sub nivelul apei fluviului Hudson, răspunse D'Agosta. Apa se infiltrează la fiecare ploaie puternică.

– Se infiltrează, sigur – poate că dă buzna şi câte-un şuvoi de-un sfert sau de-o jumătate de metru, gâfâi Smithback. Dar suntem inundaţi. Probabil că ăia de-afară construiesc corăbii deja.

D'Agosta nu răspunse.

– La naiba cu toate astea, spuse o voce. Să se urce cineva pe umerii mei. Ne cocoţăm unul câte unul.

– Taci din gură! se răsti D'Agosta. E prea al naibii de sus pentru aşa ceva.

Smithback tuşi, dregându-şi glasul.

– Am o idee, zise.

Ceilalţi păstrară tăcerea.

– Uite ce e, scara aia de oţel pare să fie destul de puternică, insistă el. Dacă putem să ne legăm curelele una de alta şi să le agăţăm de ea, putem aştepta până ce apa creşte suficient de mult ca să reuşim să ne prindem de treapta de jos.

– Eu nu pot aştepta atât, strigă cineva.

Locotenentul îi aruncă o privire aspră.

– Smithback, să fiu al naibii dacă nu-i cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, mârâi el. În afară de asta, jumătate dintre bărbaţii de aici poartă brâu.

– Am observat că tu ai curea, ripostă Smithback.

– Da, aşa e, făcu D'Agosta, trecând în defensivă. Dar ce te faci să crezi că apa o să crească destul de mult ca să putem ajunge la treaptă?

– Uită-te acolo sus, zise celălalt, plimbând lumina lanternei de-a lungul peretelui din preajma părţii de jos a scării metalice. Vezi o fâşie mai decolorată? Mie mi se pare că arată ca o urmă lăsată de apă. Până acum, a urcat atât de sus cel puţin o singură dată. Dacă furtuna de afară e chiar şi numai pe jumătate atât de puternică cum crezi, ar trebui să ajungem destul de aproape.

D'Agosta clătină din cap.

– Ei, încă mă mai gândesc că e o nebunie, spuse, dar presupun că e mai bine decât să stăm locului, aşteptând să murim. Bărbaţii să vină aici! strigă. Curelele! Daţi-le din mână-n mână către mine!

Pe măsură ce ajungeau la el, locotenentul fixa curelele una de cealaltă, prinzând capătul uneia în catarama alteia și lăsând-o liberă pe cea mai mare dintre acestea din urmă. Apoi i le dădu lui Smithback, care și le înfășură în jurul umerilor. Învârtind capătul mai greu, se propti în contra curentului, se lăsă pe spate și îl azvârli către treapta de jos. Fâșia de piele lungă de trei metri și jumătate căzu înapoi în apă, ratând ținta cu mai bine de un metru. Încercă din nou și dădu greș încă o dată.

– Ei, dă-mi-o mie, spuse locotenentul. Lasă un bărbat să facă o treabă de bărbat.

– La naiba, ripostă Smithback, lăsându-se pe spate periculos de mult și încercând o nouă aruncare.

De data asta se ghemui când catarama grea coborî bălăngănindu-se; apoi trecu prin ea capătul opus al fâșiei și strânse frânghia improvizată cu putere în jurul treptei de jos.

– OK, atenție, toată lumea, zise D'Agosta. Asta e. Vreau să vă țineți cu toții bine de mâini. Nu vă dați drumul. Când o să crească apa, o să ne poarte către scară. O să derulăm fâșia către voi, pe porțiuni, în timp ce ne ridicăm. Sper că afurisita o să reziste, murmură, aruncând o privire plină de îndoială către curelele îmbinate.

– Și că apa o să ajungă destul de sus, adăugă Smithback.

– Dacă n-o face, domnule, o să-ți mai spun eu vreo două vorbe despre asta.

Smithback se întoarse către el, dând să-i răspundă, dar se hotărî să-și cruțe respirația. Șuvoiul i se urcă încet spre piept, smucindu-l de subsuori, și simți o forță neînduplecată care îl sălta încet de dedesubt, în vreme ce picioarele începeau să i se desprindă de podeaua de piatră șlefuită a tunelului.

59

Garcia privea spotul luminos al lanternei lui Allen, care aluneca încet de-a lungul unui set de butoane inactive, luând-o apoi din nou de la capăt. Nessbit, paznicul care monitoriza sistemele, era aplecat deasupra panoului de alarmă pătat de cafea din mijlocul încăperii. Lângă el stăteau Waters și programatorul sfrijit, cu înfățișare de prostănac, din Camera Computerului. Bătuseră la ușa Centrului de Comandă cu zece minute mai devreme, speriindu-i de moarte pe cei trei bărbați dinăuntru. Acum, programatorul stătea tăcut în întuneric, morfolindu-și pielea din jurul unghiilor și smiorcăindu-se. Waters își pusese revolverul de serviciu pe masă și îl învârtea, agitat.

– Ce-a fost asta? făcu el, pe neașteptate, oprindu-și pistolul în toiul unei răsuciri.

– Care asta? întrebă Garcia, ursuz.

– Mi s-a părut că am auzit un zgomot pe hol, chiar acum, zise Waters, înghițind în sec, cu greutate. Ca sunetul pașilor cuiva care ar fi trecut.

– Tu auzi mereu zgomote, Waters, spuse Garcia. În primul rând, asta ne-a adus în starea de acum.

Urmă o scurtă tăcere penibilă.

– Ești sigur că l-ai înțeles bine pe Coffey? vorbi din nou Waters. Dacă creatura aia a distrus o echipă SWAT, nouă ne poate veni de hac cu mare ușurință.

– Nu te mai gândi la asta, făcu Garcia. Şi nu mai *pomeni* despre asta. S-a întâmplat cu trei etaje mai sus.

– Nu pot să cred că agentul Coffey ne-a lăsat pur şi simplu aici, să...

– Waters! Dacă nu-ţi ţii gura, te trimit înapoi, în Camera Computerului.

Poliţistul amuţi.

– Ia din nou legătura cu Coffey, îi spuse Allen lui Garcia. Trebuie să ieşim dracului de aici, imediat.

Garcia clătină încet din cap.

– N-o să meargă. Vorbea de parcă i-ar fi lipsit cinci beri dintr-o navetă de şase. Poate că e ceva cam încordat, fiind sub tensiune. Suntem blocaţi aici pentru o perioadă îndelungată.

– Cine e şeful lui? insistă Allen. Dă-mi staţia radio.

– Nici în ruptul capului. Bateriile de urgenţă sunt aproape terminate.

Allen începu să protesteze, dar se opri dintr-odată.

– Simt un miros, spuse.

Garcia se îndreptă în scaun.

– Şi eu.

Apoi îşi luă puşca, încet, de parcă ar fi fost în mijlocul unui coşmar.

– E fiara ucigaşă! zbieră Waters cât îl ţinea gura.

Săriră cu toţii în picioare. Scaunele se prăvăliră pe spate, izbindu-se de podea. Se auzi o bufnitură, urmată de o sudalmă când cineva se lovi de marginea unei mese, apoi un zornăit de cioburi când un monitor căzu pe duşumea. Garcia înhăţă staţia radio.

– Coffey! E aici!

Se auzi un hârşâit, apoi mânerul uşii zăngăni uşor. Garcia simţi ceva cald prelingându-i-se pe pulpe şi realiză că i se golise vezica urinară. Uşa se curbă brusc înspre interior şi lemnul crăpă sub sălbăticia loviturii. Din tăcerea întunecată din spatele lui se desprinse glasul cuiva care începu să se roage.

– Ai auzit? şopti Pendergast.

Margo mătură coridorul cu raza lanternei.

– Am auzit ceva.

Din josul coridorului și de după colț veni un zgomot de lemn care se despica.

– Sparge una dintre uși! exclamă agentul FBI. Trebuie să-i atragem atenția. *Hei!* strigă apoi.

Margo îi strânse brațul.

– Nu spune nimic ce n-ai vrea să priceapă, șuieră ea.

– Domnișoară Green, n-avem timp de glume, se răsti Pendergast. Evident că nu înțelege engleza.

– Nu știu. Oricum, ne asumăm un risc încrezându-ne, pur și simplu, în datele furnizate de Extrapolator. Dar creatura are un creier extraordinar de bine dezvoltat și e foarte posibil să fie în muzeu de ani de zile, ascultând din cotloanele întunecate. E posibil să înțeleagă anumite cuvinte. Nu ne putem permite nici un risc.

– Cum dorești, șopti Pendergast. Apoi spuse cu voce puternică: Unde ești? Mă auzi?

– Da! strigă Margo. Dar m-am rătăcit! Ajutor! Ne aude cineva?

Agentul FBI își coborî vocea.

– Probabil că ne-a auzit. Acum nu mai putem decât să așteptăm.

Se lăsă pe un genunchi, sprijinindu-și în palma mâinii stângi încheietura mâinii drepte, în care își ținea, gata de tragere, pistolul de calibrul .45.

– Continuă să îndrepți lanterna către cotul coridorului, plimb-o de colo-colo, ca și cum te-ai fi rătăcit. Când zăresc creatura, îți dau semnalul. Aprinzi lampa de miner și o ții ațintită în direcția ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă e furioasă – acum vânează, pur și simplu, ca să se răzbune – trebuie să folosim toate mijloacele posibile ca s-o încetinim. N-avem la dispoziție decât treizeci de metri de culoar în care s-o ucidem. Dacă e în stare să alerge atât de repede cum ați presupus, animalul poate parcurge distanța asta în câteva secunde. Nu-ți poți permite să eziți sau să intri în panică.

– Câteva secunde, zise Margo. Am înțeles.

Garcia se lăsă într-un genunchi în fața grupului de monitoare, cu patul armei sprijinit în obraz și țeava îndreptată undeva, în

semiobscuritate. În faţa lui, conturul uşii era abia vizibil. În spate se afla Waters, în poziţie de luptă.

– Când sparge uşa, începi să tragi, fără să te opreşti, spuse Garcia. Eu n-am decât opt gloanţe. O să încerc să-mi temporizez împuşcăturile, ca să-ţi poţi reîncărca arma cel puţin o dată înainte ca fiara să ajungă la noi. Şi stinge lanterna aia. Vrei să ne dai de gol?

Ceilalţi bărbaţi din punctul de comandă – Allen, programatorul şi paznicul Nessbit – se retrăseseră lângă peretele din partea opusă, unde se ghemuiseră dincolo de schema cufundată în întuneric a reţelei de securitate a muzeului.

Waters tremura.

– A ucis o echipă SWAT, făcu, şi vocea i se frânse.

Se auzi o altă bubuitură şi uşa gemu, iar balamalele pocniră. Waters ţipă, sări în sus şi se îndepărtă pe brânci, pătrunzând de-a-ndăratelea în întuneric şi abandonându-şi arma pe podea.

– Waters, treci înapoi, idiotule!

Garcia auzi zgomotul surd şi îngreţoşător de os izbit de metal când Waters se împletici pe sub birourile de lângă peretele opus, lovindu-şi ţeasta de unul dintre ele.

– Nu-l lăsaţi să mă înhaţe! zbieră el.

Garcia îşi impuse să se întoarcă din nou către uşă. Încercă să-şi ţină arma neclintită. Duhoarea scârboasă a creaturii îi umplu nările când uşa se cutremură sub o altă lovitură puternică. Îşi dorea, mai mult decât orice, să nu vadă ce anume era pe punctul de a pătrunde cu forţa în încăpere. Înjură şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Cu excepţia suspinelor lui Waters, era linişte.

Margo plimbă lanterna de-a lungul coridorului, străduindu-se să imite mişcările dezordonate ale cuiva care caută o cale de ieşire. Raza se prelingea de-a curmezişul pereţilor şi al duşumelei, aruncând o lumină palidă asupra vitrinelor. Inima îi bubuia şi respira scurt, gâfâind.

– Ajutor! strigă iarăşi. Ne-am rătăcit!

Vocea îi răsună în propriile urechi nefiresc de aspră.

De dincolo de colţ nu se mai auzea nici un sunet. Creatura asculta.

– Hei! zbieră ea, impunându-şi să vorbească iarăşi. E cineva acolo?

Vocea reverberă şi se stinse în lungul coridorului. Aşteptă, privind fix în beznă şi încordându-se ca să deslușească orice mişcare.

O formă neagră începu să se desprindă din întunecimea fundalului îndepărtat, la o distanţă la care raza lanternei nu putea răzbate. Mişcarea încetă. Creatura părea să-şi ţină capul înălţat. La urechi le ajunse sunetul straniu, lichid, al unui fornăit.

– Nu încă, şopti Pendargast.

Creatura mai înaintă puţin, venind de după colţ. Fornăitul deveni mai puternic, apoi duhoarea pluti de-a lungul culoarului, invadându-i nările.

Animalul făcu încă un pas.

– Nu încă, şopti Pendergast.

Mâna lui Garcia tremura atât de violent încât abia reuşi să apese pe butonul de emisie.

– Coffey! şuieră el. Coffey, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti pe recepţie?

– Sunt agentul Slade de la Punctul Înaintat de Comandă. Vă rog, cu cine vorbesc?

– Aici Centrul de Comandă, spuse Garcia, respirând adânc şi repede. Unde e Coffey? *Unde e Coffey?*

– Pe moment, agentul special Coffey nu se simte bine. De acum înainte, preiau eu comanda operaţiunii, în aşteptarea sosirii directorului regional. Cum stau lucrurile acolo?

– Cum stau lucrurile? Garcia izbucni într-un râs hârşâit. Suntem terminaţi, aşa stau lucrurile. Creatura e dincolo de uşă. O sparge. Vă implor, trimiteţi o echipă înăuntru.

– La dracu'! veni vocea lui Slade. De ce n-am fost informat?

Garcia auzi o conversaţie neclară.

– Garcia? Sunteţi înarmaţi?

– La ce foloseşte o puşcă? murmură el, aproape plângând. Trebuie să trimiteţi aici un aruncător de rachete. Ajutaţi-ne, *vă rog*.

– Garcia, tocmai ne străduim să punem lucrurile cap la cap. Comanda şi monitorizarea au scăpat de sub control. Mai rezistaţi o

vreme. Nu poate trece prin ușa Centrului de Comandă. E metalică, nu-i așa?

– E de lemn, Slade, e o nenorocită de ușă de instituție! răspunse Garcia, cu lacrimile prelingându-i-se în voie pe obraji.

– Lemn? Ce fel de loc mai e și ăsta? Garcia, acum ascultă-mă. Chiar dacă trimitem pe cineva înăuntru, au nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă până la voi.

– *Vă rog...*

– Trebuie să vă descurcați singuri. Nu știu cu ce vă confruntați, Garcia, dar veniți-vă în fire. Sosim imediat ce putem. Păstrați-vă sângele rece și țintiți...

Garcia se prăbuși pe podea și, de disperare, degetul îi alunecă de pe buton. Nu mai aveau nici o speranță, erau morți cu toții.

60

Smithback strânse bine cureaua, derulând încă o bucată de câţiva centimetri către grup. Cel puţin, îşi spuse, apa se înălţa chiar mai repede decât până atunci; valurile năvăleau acum la fiecare câteva minute, iar mugetul de la capătul tunelului devenise asurzitor, deşi curentul nu era mai puternic. Cei mai bătrâni, mai vlăguiţi şi cei mai slabi înotători erau imediat în spatele lui Smithback, agăţându-se strâns de frânghia improvizată din curele; dincolo de ei, ceilalţi se ţineau unii de alţii, călcând apa cu disperare. Nimeni nu mai scotea nici un sunet; nu mai aveau putere să plângă, să geamă şi nici măcar să vorbească. Smithback îşi ridică ochii: încă şaizeci de centimetri, şi avea să reuşească să se prindă de scară.

– Afară trebuie să fie o furtună cumplită, zise D'Agosta.

Era chiar lângă Smithback, susţinând o femeie mai bătrână.

– La petrecerea dată de muzeu a plouat cu siguranţă, adăugă el, râzând anemic.

Smithback se mulţumi să privească în sus, aprinzând lanterna. Încă patruzeci şi cinci de centimetri.

– Încetează să tot aprinzi şi să tot stingi lanterna aia, se poate? făcu D'Agosta, iritat. O să-ţi spun eu când e cazul să verifici.

Smithback simţi un alt val care îl izbi de pereţii de cărămidă ai tunelului. Din mijlocul grupului se auziră nişte icnete, dar nimeni nu se desprinse de ceilalţi. Dacă frânghia din curele ceda, aveau să se înece cu toţii în treizeci de secunde. Încercă să nu se gândească la asta.

Cu voce slabă, dar hotărâtă, primarul începu să le istorisească o întâmplare. Era vorba de mai multe persoane bine-cunoscute din cadrul primăriei. În ciuda faptului că adulmeca şansa de a publica cel dintâi o poveste senzaţională, Smithback se simţea din ce în ce mai somnoros – ceea ce era, îşi aminti el, un semn de hipotermie.

– OK, Smithback, uită-te la scară.

Vocea răguşită a lui D'Agosta îl făcu să tresară, trezindu-l.

Îndreptă lumina în sus, reînsufleţindu-se. În ultimele cincisprezece minute, apa urcase cu încă treizeci de centimetri, apropiindu-l de capătul scării, astfel încât aproape că o putea atinge. Cu un murmur de încântare, derulă o porţiune mai lungă a curelelor înapoi, către grup.

– Uite ce avem de făcut, spuse D'Agosta. Tu o să urci primul. Eu o să dau o mână de ajutor aici, jos, şi o să rămân la urmă. OK?

– OK, răspunse Smithback, redevenind conştient de tot ceea ce se întâmpla.

Locotenentul întinse bine cureaua, apoi îl înhăţă de betelie şi îl săltă în sus. El se ridică deasupra capului celuilalt, prinzându-se cu mâna liberă de treapta de jos.

– Dă-mi lanterna, spuse D'Agosta.

Smithback o lăsă în jos, întinzându-i-o, apoi apucă treapta şi cu a doua mână. Se săltă puţin, dar căzu înapoi, cu muşchii braţelor şi ai spatelui zvâcnindu-i spasmodic. Respiră adânc şi se trase din nou în sus, de data asta reuşind să ajungă la a doua treaptă.

– Acum te prinzi dumneata de bară, îi spuse D'Agosta cuiva.

Smithback se rezemă de trepte, trăgându-şi răsuflarea. Apoi, ridicându-şi din nou privirea, se agăţă de treapta a treia, apoi de a patra. Pipăi uşor locul cu picioarele, străduindu-se să şi le aşeze, în siguranţă, pe prima treaptă.

– Să nu calci pe mâinile cuiva! îl avertiză D'Agosta, de dedesubt.

Simţi nişte degete care-i ghidau piciorul, apoi izbuti să-şi sprijine greutatea pe prima treaptă. Soliditatea reazemului îl aduse într-al nouălea cer. Întinse o mână în jos şi o ajută pe femeia vârstnică. Pe urmă se răsuci înapoi, simţind cum îi reveneau puterile, şi începu să urce.

Scara se termina în gura unei conducte largi, care se proiecta, orizontal, în afară, acolo unde tavanul boltit se contopea cu peretele tunelului. Intră cu prudență în conductă și începu să se târască în întuneric.

În nări îi pătrunse, imediat, un miros de putreziciune. Canal colector, își spuse. Instinctiv, se opri pentru o clipă, apoi continuă să înainteze.

Conducta se termină, deschizându-se în beznă. Își scoase picioarele cu prudență în afară și le lăsă în jos. La vreo treizeci de centimetri sub gura conductei, picioarele sale întâlniră suprafața stabilă a unei podele murdare. Nu-i venea să creadă cât de norocoși erau: o încăpere de dimensiuni necunoscute, suspendată acolo, între subsol și nivelul de sub acesta. Probabil un palimpsest arhitectural, un produs secundar de mult uitat al uneia dintre numeroasele reconstruiri ale muzeului. Ieși, înaintând cu vreo câțiva centimetri, apoi cu alți câțiva, purtându-și picioarele peste podeaua întunecoasă. Duhoarea era cumplită, dar nu era a mirosul fiarei, fapt pentru care se simțea recunoscător. Ceva uscat – nuiele? – i se sfărâma sub picioare. Din spate auzea murmure și sunetul mișcărilor celorlalți, care se apropiau de el prin conductă. Lumina sărăcăcioasă a lanternei ținute de D'Agosta pe nivelul de dedesubt nu reușea să străpungă întunericul.

Se răsuci, îngenunche la gura conductei și începu să ajute grupul de oameni uzi leoarcă să iasă, îndrumându-i în lateral și avertizându-i să nu se răzlețească, înaintând prea mult în întuneric.

Ieșeau unul câte unul și se desfășurau, lipiți de perete, pipăindu-și drumul cu grijă și picând de oboseală. În încăpere era liniște, cu excepția zgomotului respirațiilor inegale.

Într-un târziu, Smithback auzi vocea lui D'Agosta venind din conductă.

– Hristoase, ce-i cu putoarea asta? murmură locotenentul, adresându-i-se. În cele din urmă, afurisita de lanternă a rămas fără baterii. Așa că am aruncat-o în apă. OK, oameni buni, zise apoi, cu voce puternică, ridicându-se în picioare, vreau să vă numărați.

Zgomotul unui șiroi de apă spori bătăile inimii lui Smithback până când realiză că i se datora lui D'Agosta, care își storcea haina udă.

Membrii grupului își rostiră numele pe rând, cu voci istovite.

– Bine, spuse locotenentul. Acum trebuie să ne dăm seama unde ne aflăm. S-ar putea să fie necesar să căutăm un loc mai înalt, pentru cazul în care apa ar continua să crească.

– Aş prefera să căutăm oricum un loc mai înalt, veni o voce din întuneric. Aici e o duhoare cumplită.

– O să fie greu fără lumină, spuse Smithback. Va trebui să mergem în şir indian.

– Am o brichetă, se auzi un glas. Să verific dacă mai funcţionează?

– Cu grijă, zise altcineva. După părerea mea, aici miroase a metan.

Smithback se crispă când o flamă gălbuie, tremurătoare, lumină încăperea.

– *Oh, Isuse!* ţipă cineva.

Locul se reafundă brusc în întuneric când mâna care ţinea bricheta zvâcni involuntar –, dar nu înainte ca Smithback să înregistreze imaginea devastatoare a ceea ce se întindea în jurul lui.

Margo scruta încordată întunecimea din faţa ochilor, plimbând încet raza lanternei de-a lungul coridorului, străduindu-se să nu o îndrepte, cu bună ştiinţă, asupra animalului care se ghemuise în dreptul colţului, spionându-i.

– Nu încă, murmură Pendergast. Aşteaptă până când se arată pe de-a-ntregul.

Creatura părea să zăbovească o eternitate, stând locului tot atât de tăcută şi de neclintită precum un gargui de piatră. Margo îi putea zări ochii mici şi roşii care o pândeau din întuneric. Din când în când, ochii dispăreau, reapărând apoi, de parcă animalul ar fi clipit.

Fiara mai făcu un pas şi încremeni din nou, ca şi cum ar fi vrut să ia o hotărâre, silueta ei ghemuită şi puternică fiind încordată, gata de atac.

Apoi se năpusti de-a lungul coridorului, repezindu-se către ei cu un salt elastic, straniu şi înfricoşător.

– Acum! strigă Pendergast.

Margo îşi ridică mâna şi pipăi pe bâjbâite casca de miner, iar lumina inundă culoarul pe neaşteptate. Aproape în aceeaşi secundă, auzi un *POC!* asurzitor când arma puternică a agentului FBI detună alături de

ea. Creatura se opri pentru o clipă și ea o văzu, în plină lumină, strângând din ochi și scuturând din cap. Se lăsă pe spate, de parcă ar fi vrut să-și muște pulpa atinsă de glonțul care trecuse. Margo simți că mintea încerca să i se îndepărteze de realitatea pe care o avea în fața ochilor: capul mic, spălăcit și alungit în mod oribil, cu urma lăsată de glonțul lui Pendregast, precum o dungă albă, deasupra ochilor; labele puternice din față, acoperite cu blană deasă și terminându-se cu gheare lungi, ramificate; partea inferioară a pulpelor din spate, cu pielea zbârcită atârnând către cele cinci degete cu gheare. Sângele închegat se încâlcise în blana creaturii, iar cel proaspăt îi strălucea pe solzii picioarelor din spate.

POC! Laba dreaptă din față i se smuci, azvârlită înapoi, și Margo auzi un răget cumplit de furie. Animalul se răsuci ca să-i înfrunte și făcu un salt înainte, cu șiroaiele de salivă care i se scurgeau din bot legănându-se nebunește.

POC! tună arma – un rateu – și fiara continuă să se apropie, accelerând cu o înverșunare cumplită.

POC!

Precum într-un film rulat cu încetinitorul, Margo îi văzu piciorul stâng din față aruncat înapoi, iar creatura se clătină ușor. Dar își reveni și, slobozind un nou urlet, se repezi din nou înspre ei, cu părul aspru de pe pulpe zburlit ca niște țepi.

POC! tună arma, dar animalul nu încetini și, în momentul acela, Margo înțelese limpede că planul lor eșuase, că nu mai era timp decât pentru o singură împușcătură și că atacul creaturii era de neoprit.

– Pendergast! strigă ea, împleticindu-se de-a-ndăratelea, iar lampa de miner i se înclină nebunește, bătând în sus, în timp ce se retrăgea, târându-se, cât mai departe de ochii roșii pironiți într-ai ei cu un amestec cumplit de grăitor de furie, foame și triumf.

Garcia stătea pe podea cu urechile ciulite, întrebându-se dacă vocea pe care o auzise era reală – dacă acolo afară mai era cineva, captiv în același coșmar – sau dacă nu fusese decât o festă jucată de creierul său prea înfierbântat.

Un alt sunet bubui, pe neașteptate, dincolo de ușă; apoi un altul, și încă unul.

Se ridică cu greu în picioare. *Nu putea fi adevărat.* Bâjbâi după stația radio.

– Ați auzit asta? întrebă o voce din spatele lui.

Sunetul bubui din nou, de două ori; apoi, o scurtă tăcere; și încă o dată.

– Să fiu al naibii dacă cineva nu trage pe hol! strigă Garcia.

Urmă o tăcere îndelungată, cumplită.

– S-a oprit, șopti el.

– Au omorât-o? Au omorât-o? scânci Waters.

Tăcerea se prelungea. Garcia își încleștă mâinile pe arma cu încărcătorul și trăgaciul alunecoase de sudoare. Cinci sau șase împușcături, doar atât auzise. Iar creatura lichidase o echipă SWAT înarmată până în dinți.

– Au omorât-o? întrebă din nou Waters.

Garcia ascultă cu încordare, dar de pe hol nu se mai auzea nimic. Asta era cel mai rău: o scurtă revigorare a speranțelor, spulberate apoi dintr-odată. Rămase în așteptare.

Ușa zdrăngăni.

– Nu, șopti el. S-a întors.

61

– Dă-ncoace bricheta! se răsti D'Agosta.

Căzând prosteşte pe spate, Smithback văzu scăpărarea bruscă a pietrei şi îşi acoperi ochii, instinctiv.

– Oh, Hristoase..., îl auzi pe locotenent gemând.

Şi tresări când simţi ceva apucându-l de umăr şi ridicându-l în picioare.

– Ascultă, Smithback, îi şuieră vocea lui D'Agosta în ureche, nu te da bătut tocmai acum. Am nevoie de ajutorul tău ca să-i ţin pe oamenii ăştia laolaltă.

Se sforţă să nu închidă ochii şi i se făcu greaţă. Podeaua din faţa lui era acoperită de oase: mici, mari, unele rupte şi fragile, altele cu cartilajele încă lipite de capetele noduroase.

– Nu sunt nuiele, spuse el, repetând-o iarăşi şi iarăşi, cu voce abia auzită.

Lumina se stinse din nou. D'Agosta făcea economie.

Încă o străfulgerare galbenă, şi Smithback îşi roti nebuneşte privirile. Ceea ce dăduse la o parte cu piciorul erau rămăşiţele unui câine – un terrier, după cum se părea – cu ochii sticloşi larg deschişi, blană de culoare deschisă şi mici mameloane maronii coborând în şiruri ordonate pe pântecul sfâşiat. Pe podea erau împrăştiate şi alte cadavre: pisici, şobolani şi alte animale prea mutilate sau prea descompuse pentru a mai putea fi recunoscute. În spatele lui, cineva ţipa fără încetare.

Lumina se stinse, apoi reapăru ceva mai în față, pentru că D'Agosta înainta.

– Smithback, vino cu mine, i se auzi vocea. Toți ceilalți, nu priviți decât înainte. Să mergem.

Ducându-și încet picioarele unul în fața celuilalt, fără să-și coboare privirea mai mult decât era necesar pentru a evita să calce peste ororile de pe podea, Smithback observă ceva cu coada ochiului. Își întoarse capul către peretele din dreapta.

Cândva, de-a lungul zidului fusese montată la înălțimea umerilor o țeavă sau o conductă care se prăbușise de mult și ale cărei frânturi zăceau pe dușumea, pe jumătate îngropate sub stârvuri. Suporții săi masivi, metalici rămăseseră prinși de perete ieșind în afară precum dinții unei furci. De ei atârnau o diversitate de leșuri umane, ale căror contururi păreau să unduiască în lumina palidă a flăcării. Smithback văzu, dar nu înțelese imediat, că toate cadavrele fuseseră decapitate. Pe jos, de-a lungul peretelui, erau împrăștiate o serie de obiecte sfărâmate, despre care știa că nu puteau fi decât capetele acestora.

Cadavrele mai îndepărtate atârnau acolo de ceva mai multă vreme; păreau mai degrabă niște schelete. Își feri privirea, dar nu înainte ca mintea sa să fi realizat ultima oroare: la încheietura cărnoasă a mâinii celui mai apropiat leș era un ceas neobișnuit, de forma unui cadran solar. Ceasul lui Moriarty.

– Oh, Dumnezeule..., oh, Dumnezeule, repetă Smithback, iarăși și iarăși. Bietul George.

– Îl cunoșteai pe tip? întrebă D'Agosta, cu o mină sinistră. Rahat, toată povestea devine din ce în ce mai urâtă.

Bricheta se stinse din nou și Smithback se opri imediat.

– *Ce fel de loc e ăsta?* strigă cineva din spatele lor.

– N-am nici cea mai vagă idee, bombăni D'Agosta.

– Eu am, făcu Smithback, cu glasul tern. E o *cămară.*

Lumina se reaprinse și el începu din nou să se miște, acum mai repede. Îl auzea pe primar care, în spatele lui, îndemna cu o voce lipsită de viață, mecanică oamenii să nu se oprească.

Bricheta se stinse iarăși, pe neașteptate, și jurnalistul încremeni locului.

– Am ajuns la peretele opus, îl auzi pe D'Agosta vorbind în întuneric. Unul dintre coridoarele de aici urcă, iar celălalt coboară. O luăm pe cel care urcă.

Locotenentul reaprinse bricheta și continuă să înainteze, urmat de Smithback. După câteva clipe, mirosul începu să se împrăștie. Sub picioarele lor, terenul devenea jilav și moale. Jurnalistul simți, sau își închipui că simțea, atingerea vagă a unei adieri răcoroase pe obraji.

D'Agosta râse.

– Hristoase, senzația asta e minunată.

Sub tălpile lor, terenul devenea tot mai umed și se termină, pe neașteptate, în fața unei alte scări. Locotenentul păși într-acolo și ridică bricheta. Smithback se apropie, cu nerăbdare, trăgând în nări adierea răcoroasă. Deasupra lor se auzi deodată un zgomot de apă împroșcată, apoi o bufnitură, și o lumină strălucitoare trecu în goană pe deasupra, urmată de un val de apă cleioasă.

– O gură de canal! strigă D'Agosta. Am reușit, nici nu-mi vine să cred, am reușit într-adevăr!

Se cățără pe scară și se împinse în capacul rotund.

– E înțepenit, mormăi. Nici douăzeci de oameni n-ar putea să-l ridice. *Ajutor!* începu să strige, urcându-se pe scară și apropiindu-și buzele de una dintre găurile de manevrare. *Să ne ajute cineva, pentru numele Domnului!*

Și apoi începu să râdă, lăsându-se să cadă pe scara metalică și scăpând jos bricheta, iar Smithback se prăbuși, de asemenea, pe podeaua tunelului, râzând și plângând, și nemaiizbutind să se controleze.

– Am reușit, spuse D'Agosta, printre hohotele de râs. Smithback! Am reușit! Vino să mă săruți, Smithback – jurnalist nemernic, te iubesc și sper c-o să câștigi un milion din toată istoria asta.

O voce de pe stradă, de deasupra capetelor lor, ajunse la urechile lui Smithback.

– Ai auzit pe cineva strigând?

– Ei, voi de-acolo! zbieră D'Agosta. Vreți să căpătați o recompensă?

– Auzi? Acolo jos e cineva. Hei!

– M-ați auzit? Scoateți-ne de aici!

– Cât? întrebă o altă voce.

– Douăzeci de dolari! Chemați pompierii, scoateți-ne de aici!

– Cincizeci, omule, altfel ne vedem de drum.

D'Agosta nu reuși să-și împiedice râsul.

– Cincizeci de dolari să fie! Acum scoateți-ne dracului afară!

Se întoarse către ceilalți și își deschise brațele.

– Smithback, adu-i pe toți mai aproape! Oameni buni, domnule primar Harper, bine ați revenit în New York!

Ușa zdrăngăni încă o dată. Garcia își propti patul puștii în obraz, apăsându-l și plângând în tăcere. Creatura încerca din nou să intre. Respiră adânc și se strădui să țină arma neclintită.

Apoi realiză că zdrăngănitul se transformase într-un ciocănit.

Zgomotul se auzi din nou, mai puternic, iar el deslușI o voce înăbușită.

– E cineva înăuntru?

– Cine-i acolo? răspunse, cu glasul îngroșat.

– Agentul special Pendergast, FBI.

Lui Garcia nu-i venea să-și creadă urechilor. Când deschise ușa, dădu cu ochii de un bărbat înalt și subțire care îi întoarse liniștit privirea, cu părul spălăcit și ochii fantomatici detașându-se de pe fundalul holului întunecat. Ținea o lanternă într-o mână și un pistol imens în cealaltă. Pe o parte a feței i se prelingeau dâre de sânge, iar pe cămașa udă leoarcă i se conturau pete de forme demențiale, gen Rorschach. Lângă el stătea o femeie scundă, cu părul șaten închis, cu capul, fața, părul și puloverul acoperite cu încă și mai multe pete umede, întunecate, scăldate în lumina galbenă a unei lămpi de miner.

În cele din urmă, chipul lui Pendergast se destinse într-un zâmbet.

– Am reușit, spuse el, simplu.

Surâsul îl făcu pe Garcia să înțeleagă că sângele care îi acoperea pe cei doi nu era al lor.

– Cum...? se bâlbâi.

Se strecurară pe lângă el, în vreme ce ceilalți, aliniați sub planul întunecat al muzeului, îi fixau cu privirea, înghețați de spaimă și nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Pendergast arătă cu lanterna spre unul dintre scaune.

– Ia loc, domnişoară Green, spuse el.

– Mulţumesc, răspunse ea, şi razele lămpii de miner se îndreptară în sus. Ce gentleman.

Pendergast se aşeză, la rândul lui.

– Are cineva o batistă? întrebă.

Allen făcu un pas în faţă, scoţând una din buzunar.

Pendergast i-o întinse lui Margo, care îşi şterse sângele de pe faţă şi i-o dădu înapoi. El îşi curăţă cu grijă faţa şi mâinile.

– Mii de mulţumiri, domnule...?

– Allen. Tom Allen.

Agentul FBI îi înmână batista udă leoarcă de sânge. El dădu să şi-o pună la loc, în buzunar, apoi înlemni şi o lăsă repede să cadă. Se holbă la Pendergast.

– Creatura a murit?

– Da, domnule Allen. E moartă de-a binelea.

– Dumneavoastră aţi ucis-o?

– Noi. De fapt, domnişoara Green a făcut-o.

– Spune-mi Margo. Domnul Pendergast a fost cel care a apăsat pe trăgaci.

– A, da, Margo, dar tu mi-ai spus unde să ţintesc. Mie nu mi-ar fi dat prin cap niciodată. Toate animalele mari – leii, bivolii de apă, elefanţii – au ochii în părţile *laterale* ale capului. Când te atacă, nu te gândeşti niciodată să tragi în ochi. Nu e o lovitură eficientă.

– Dar creatura, îi explică Margo lui Allen, are chipul unui primat. Ochii rotiţi spre partea din faţă, ca să permită vederea stereoscopică. O cale directă către creier. Şi, cu ţeasta ei incredibil de rezistentă, un glonţ odată vârât în creier ricoşează pur şi simplu în interior până ce îşi consumă toată energia.

– Aţi ucis creatura cu un glonţ în ochi? întrebă Garcia, nevenindu-i să creadă.

– Am nimerit-o de mai multe ori, zise Pendergast, dar era, pur şi simplu, prea puternică şi prea înfuriată. Nu m-am uitat foarte bine la ea – cred că o să las asta pentru mult mai târziu –, dar pot să spun, cu certitudine, că nu exista nici o altă posibilitate de a o opri la timp.

Își potrivi nodul cravatei cu două degete prelungi – cu o delicatețe ciudată, cugetă Margo, ținând cont de sângele și de fărâmele de materie cenușie care îi acopereau cămașa albă. Nu avea să uite niciodată momentul în care creierul animalului fusese expulzat prin orbita sfărâmată, o priveliște terifiantă și superbă totodată. De fapt, ochii – ochii aceia oribili, plini de furie – îi dăduseră pe neașteptate o idee disperată, chiar în timp ce se târa de-a-ndăratelea, ferindu-se de duhoarea de putreziciune și de respirația cu iz de abator a fiarei.

Începu dintr-odată să tremure și își cuprinse trunchiul cu brațele.

Pendergast îi făcu imediat semn lui Garcia, cerându-i haina. O înfășură în jurul umerilor fetei.

– Liniștește-te, Margo, îi spuse. S-a terminat cu totul.

– Trebuie să mergem după doctorul Frock, bâigui ea, printre buzele vinețiii.

– Imediat, imediat, zise agentul FBI, cu voce mângâietoare.

– Să dau raportul? întrebă Garcia. Aparatul ăsta mai are curent suficient pentru încă o transmisiune.

– Da, și trebuie să trimitem o echipă în ajutorul locotenentului D'Agosta, zise Pendergast. Apoi se încruntă. Presupun că asta înseamnă să discutăm cu Coffey.

– Nu cred, răspunse Garcia. După toate aparențele, a avut loc o schimbare a conducerii operațiunii.

Pendergast ridică din sprâncene.

– Serios?

– Serios. Garcia îi întinse stația radio. Un agent pe nume Slade pretinde că deține comanda. De ce n-ați face dumneavoastră onorurile?

– Dacă așa vreți, zise Pendergast. Mă bucur că nu trebuie să vorbesc cu agentul special Coffey. Dacă ar fi fost el, mă tem că l-aș fi luat la rost. Răspund cu asprime la insulte. Clătină din cap. E un obicei extrem de prost, dar unul de care îmi e foarte greu să mă dezbar.

62

La sosirea lui Margo, Pendergast și D'Agosta erau deja în biroul lui Frock. Cel dintâi examina ceva, stând la o masă joasă, în timp ce, alături de el, Frock vorbea cu însuflețire. D'Agosta se plimba întruna prin încăpere, părând plictisit și luând în mână tot felul de lucruri pentru a le pune apoi la loc. Mulajul din latex al ghearei trona în centrul mesei de lucru a doctorului, precum un prespapier de coșmar. Un tort imens, comandat de Frock cu ocazia plecării iminente a lui Pendergast, stătea în mijlocul încăperii scăldate în lumina caldă a soarelui și glazura sa albă începuse deja să se prelingă.

– Ultima dată când am fost acolo, am mâncat o langustă cu adevărat magnifică, spunea Frock, strângându-l pe Pendergast de cot. Ah, Margo, făcu el, răsucindu-și scaunul cu rotile. Intră și aruncă o privire.

Ea traversă încăperea. Primăvara se înstăpânise în sfârșit asupra orașului și, prin imensele ferestre boltite, zări întinderea albastră a fluviului Hudson, care se scurgea către sud, scânteind sub razele soarelui. Pe aleea de dedesubt, amatorii de jogging formau șiruri neîntrerupte.

Pe masa joasă se afla o reproducere uriașă a piciorului creaturii, alături de lespedea cu urme fosile de labe din Cretacic. Frock le privea cu afecțiune.

– Dacă nu e aceeași familie, e cel puțin același ordin, spuse el. Iar creatura avea într-adevăr cinci degete la picioarele din spate. Încă ceva care te duce cu gândul la statueta Mbwun.

Margo se uită mai bine și i se păru că cele două nu erau câtuși de puțin similare.

– Evoluție fractală? sugeră ea.

Frock îi aruncă o privire.

– E posibil. Dar, ca să fim siguri, ar fi necesară o analiză cladistică amplă. Se strâmbă. Bineînțeles că așa ceva e imposibil acum după ce guvernul a hotărât să ridice rămășițele, Dumnezeu știe în ce scop.

În luna care se scursese de la dezastrul din noaptea vernisajului, impresiile publicului trecuseră, de la șoc și neîncredere, la fascinație și, în final, la acceptare. În primele două săptămâni, presa abuzase de difuzarea istorisirilor despre fiară, dar relatările contradictorii ale supraviețuitorilor creaseră confuzie și dubii. Singurul obiect care ar fi putut lămuri controversele – leșul – fusese ridicat imediat de la fața locului cu o furgonetă albă, purtând numerele de înmatriculare ale guvernului, pentru a nu mai văzut niciodată. Până și Pendergast susținea că nu știa unde fusese transportat. Presa se reorientase, în curând, către costul în vieți omenești al dezastrului, către procesele penale care îi amenințau pe fabricanții sistemului de siguranță și, într-o mai mică măsură, către departamentul poliției și către muzeu. Revista *Time* publicase un articol marcant, intitulat „Cât de sigure sunt instituțiile noastre naționale?“ Acum, după mai multe săptămâni, oamenii începeau să considere creatura un fenomen unic: o reapariție bizară a unei ființe arhaice, precum pești fosili care se încâlceau uneori în năvoadele întinse de pescari în apele foarte adânci. Interesul începuse să pălească: supraviețuitorii vernisajului nu mai erau intervievați în talk-show-uri, serialul de desene animate programat în diminețile de duminică fusese anulat și reproducerile din plastic ale „fiarei din muzeu“ zăceau, nevândute, în magazinele de jucării.

Frock își roti privirile.

– Iertați-mi lipsa de ospitalitate. Vrea cineva sherry?

– Nu, mulțumesc, îi răspunseră mai multe murmure.

– Numai dacă îi adăugați și un 7-UP, spuse D'Agosta.

Pendergast păli și își întoarse privirile către el.

Locotenentul luă mulajul de latex al ghearei de pe biroul lui Frock și îl săltă în aer.

– Periculos, spuse el.

– Extrem de periculos, încuviință Frock. De fapt, era pe jumătate reptilă, pe jumătate primat. N-o să intru în detalii tehnice – las asta în seama lui Gregory Kawakita, căruia i-am cerut să analizeze toate datele pe care le deținem –, dar se pare că genele reptiliene i-au dat creaturii forța, viteza și masa musculară. Cele de primat și-au adus contribuția în privința inteligenței și probabil că au făcut-o endotermică. Cu sânge cald. O combinație formidabilă.

– Da, bineînțeles, spuse D'Agosta, lăsând mulajul jos. Dar ce naiba *era?*

Frock chicoti.

– Dragul meu domn, pur și simplu, n-avem suficient de multe date pentru a spune *exact* ce anume era. Și, de vreme ce pare să fi fost ultima din specia ei, s-ar putea să nu aflăm niciodată. Tocmai am primit un studiu oficial al *tepui*-ului de unde provenea. Locul a fost complet devastat. Se pare că planta cu care se hrănea și pe care am numit-o, postum, *liliceae mbwunensis* a fost distrusă în totalitate. Exploatările miniere au otrăvit toate bălțile din jurul *tepui*-ului. Ca să nu mai pomenim de faptul că întreaga zonă a fost arsă mai întâi cu napalm, pentru a curăța locul în vederea mineritului. Nu au fost descoperite nici un fel de urme a unor ființe similare care să peregrineze prin orice altă regiune împădurită. Cu toate că, de obicei, sunt îngrozit de o asemenea distrugere a mediului ambiant, se pare că, în cazul de față, planeta a fost scăpată de o amenințare cumplită. Oftă. Ca măsură de precauție – și pot adăuga că în ciuda sfatului meu –, FBI-ul a distrus toate fibrele folosite pentru împachetare și toate specimenele de plantă din muzeu. Așa că și planta a fost rasă cu adevărat de pe suprafața pământului.

– De unde știm că a fost ultima din specia ei? întrebă Margo. N-ar mai putea exista undeva și o alta?

– Puțin probabil, spuse Frock. *Tepui*-ul ăla era o insulă ecologică – un loc unic, conform tuturor relatărilor, în care animalele și plantele au evoluat, într-o interdependență singulară, vreme de, literalmente, milioane de ani.

– Iar în muzeu nu mai există, cu siguranţă, nici o alta, interveni Pendergast, apropiindu-se. Cu ajutorul planurilor vechi pe care le-am găsit la societatea istorică, am reuşit să împărţim nivelul subteran al subsolului în sectoare şi să scotocim fiecare centimetru pătrat. Am găsit multe lucruri care prezintă interes pentru arheologia urbană, dar nici o altă urmă a animalului.

– Când a murit, părea atât de trist, zise Margo. Atât de singur. Aproape că mi-a fost milă de el.

– Era singur, spuse Frock, singur şi pierdut. Călătorise până la mii de kilometri distanţă de jungla lui natală, luând urma ultimelor specimene ale plantei care îl ţinea în viaţă şi îl ferea de suferinţă. Dar era extrem de dăunător şi de feroce. Înainte ca leşul să fie îndepărtat, am numărat cel puţin douăsprezece găuri de glonte.

Uşa se deschise şi înăuntru pătrunse Smithback, fluturând cu gesturi teatrale un plic din hârtie manila pe care îl ţinea într-o mână şi sticla de doi litri de şampanie din cealaltă. Scoase din plic un vraf de hârtii pe care le ridică în sus cu braţul lui lung.

– Un contract pentru o carte, oameni buni! spuse, cu un zâmbet larg.

D'Agosta se încruntă şi se răsuci, luând din nou gheara de latex.

– Am căpătat tot ce mi-am dorit şi mi-am îmbogăţit impresarul, zise Smithback, triumfător.

– Şi te-ai îmbogăţit şi tu, făcu D'Agosta, părând gata să folosească gheara împotriva scriitorului.

Smithback îşi drese glasul, melodramatic.

– Am hotărât să donez jumătate din drepturile de autor pentru a pune bazele unei fundaţii în memoria poliţistului John Bailey. În beneficiul familiei sale.

Locotenentul se întoarse către el.

– Fugi de-aici, spuse.

– Vorbesc serios, zău, făcu Smithback. Jumătate din drepturile de autor. Asta, după ce obţin avansul, se grăbi să adauge.

D'Agosta făcu un pas către el, apoi se opri dintr-odată.

– Ai câştigat cooperarea mea, spuse cu voce scăzută, abia descleştându-şi fălcile.

– Mulţumesc, locotenente. Cred c-o să-mi prindă bine.

– Începând de ieri, e căpitan, zise Pendergast.

– Căpitanul D'Agosta? făcu Margo. Aţi fost avansat?

El încuviinţă dând din cap.

– Unui tip mai cumsecade n-avea cum să i se întâmple, mi-a spus şeful. Întinse un deget către Smithback. Trebuie să citesc ce-o să scrii despre mine înainte de a ajunge la urechile presei.

– Ei, stai o clipă, ripostă celălalt, există o anumită etică pe care jurnaliştii trebuie s-o respecte...

– Aiurea! explodă D'Agosta.

Margo se întoarse către Pendergast.

– Văd că o să fie o colaborare foarte interesantă, şopti ea.

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

Se auzi un ciocănit uşor, urmat de apariţia capul lui Greg Kawakita de după uşa care dădea în anticameră.

– Oh, îmi cer scuze, doctore Frock, zise el, secretara dumneavoastră nu mi-a spus că sunteţi ocupat. Ne putem uita mai târziu peste rezultate.

– Prostii! strigă Frock. Intră, Gregory. Domnule Pendergast, căpitane D'Agosta, acesta este Greg Kawakita, autorul ESG-ului, programul de extrapolare care ne-a permis să obţinem o descriere atât de fidelă a creaturii.

– Aveţi toată recunoştinţa mea, spuse Pendergast. Fără programul ăsta, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost acum aici.

– Vă mulţumesc foarte mult, dar programul este, de fapt, rodul inteligenţei doctorului Frock, răspunse Kawakita, cu ochii la tort. Eu n-am făcut altceva decât să-i asamblez componentele. În plus, au fost o mulţime de lucruri pe care programul *nu* vi le-a spus. Amplasarea frontală a ochilor, de exemplu.

– Ei, Greg, succesul te-a făcut modest, zise Smithback. Oricum, adăugă, întorcându-se către Pendergast, am câteva întrebări pentru *dumneavoastră*. Ştiţi, şampania asta clasa-ntâi nu e pe gratis. Îl fixă pe agentul FBI cu o privire plină de aşteptări. La urma urmelor, ale cui erau cadavrele pe care le-am descoperit în bârlog?

Pendergast săltă uşor din umeri.

– Cred că nu fac nici un rău dacă vă spun – cu toate că acest lucru nu trebuie dat publicității înainte de a se obține o aprobare oficială. Întâmplarea a făcut ca cinci dintre cele opt rămășițe omenești să poată fi identificate. Două erau ale unor boschetari care s-au strecurat în vechiul subsol, probabil căutând un loc mai călduros într-o noapte de iarnă. Un alt cadavru îi aparținea unui turist străin pe care l-am găsit pe lista de persoane dispărute a Interpolului. Altul, după cum știți, era George Moriarty, custodele auxiliar din subordinea lui Ian Cuthbert.

– Bietul George, murmură Margo.

Săptămâni la rând, evitase să se gândească la ultimele clipe ale lui Moriarty, la lupta lui cu fiara. Să mori într-un asemenea chip, pentru a fi apoi atârnat ca o halcă de carne de vacă...

Pendergast așteptă un moment înainte de a-și relua spusele.

– Cel de-al cincilea a fost identificat, fără prea mare certitudine, după o amprentă dentară, ca fiind al unui bărbat pe nume Montague, un angajat al muzeului care a dispărut cu câțiva ani în urmă.

– Montague! exclamă Frock. Deci povestea era adevărată.

– Da, zise agentul FBI. Se pare că anumiți membri ai conducerii muzeului – Wright, Rickman, Cuthbert și poate și Ippolito – bănuiau că ceva cutreiera prin muzeu, în căutare de pradă. Când în vechiul subsol a fost descoperită o baltă mare de sânge, au curățat-o imediat, fără să anunțe poliția. Cu toate că descoperirea a coincis cu dispariția lui Montague, grupul nu a făcut absolut nimic care să arunce lumină asupra evenimentelor. Pe de altă parte, aveau motive să-și închipuie că respectiva creatură era legată, într-un fel sau altul, de expediția lui Whittlesey. Toate aceste suspiciuni au stat, probabil, în spatele mutării lăzilor. Într-o privire retrospectivă, mișcarea a fost cumplit de nechibzuită: a grăbit declanșarea omorurilor.

– Aveți dreptate, bineînțeles, spuse Frock, îndreptându-și scaunul către biroul său. Știm că animalul era extrem de inteligent. Și-a dat seama că ar fi fost în pericol dacă și-ar fi trădat prezența în muzeu. Cred că trebuie să-și fi înfrânat sălbăticia înnăscută, încercând astfel să-și asigure supraviețuirea. Când a ajuns aici, era disperat, poate pe moarte, și l-a ucis pe Montague când l-a văzut umblând cu artefactele și cu plantele. Pe urmă însă, a devenit tot mai prudent, și asta cât se

poate de repede. Știa unde erau lăzile, având astfel o provizie de plante – sau, cel puțin, ar fi avut-o până la epuizarea fibrelor folosite pentru ambalare. Le consuma cu zgârcenie. Concentrația de hormoni din plante era, desigur, foarte ridicată. Iar fiara își suplimenta porția ocazional, pe furiș. Cu șobolanii de pe nivelul de sub subsol, cu pisici scăpate din laboratorul de studiu al comportamentului animal... și, o dată sau de două ori, chiar și cu ființe umane ghinioniste, care s-au aventurat prea adânc în cotloanele tainice ale clădirii. Dar a avut întotdeauna grijă să-și ascundă omorurile și au trecut mai mulți ani în care nu a fost descoperit aproape de nimeni.

Frock se foi ușor în scaunul cu rotile, care scârțâi.

– Pe urmă s-a întâmplat. Lăzile au fost mutate, puse sub cheie, în Zona de Siguranță. Fiara a fost mai întâi înfometată, apoi disperată. Poate că a început să ucidă din cauza furiei pe care i-au stârnit-o ființele care au lipsit-o de plante, ființe care puteau reprezenta, chiar ele însele, un înlocuitor, e drept, sărăcăcios, a ceea ce îi luaseră. Furia i-a crescut și fiara a ucis, iarăși și iarăși.

Își scoase batista și își șterse fruntea.

– Dar nu și-a pierdut *întreaga* rațiune, continuă el. Vă amintiți cum a ascuns leșul polițistului în expoziție? Chiar și atunci când i s-a trezit setea de sânge, chiar și atunci când era înnebunită de pofta de plante, a avut prezența de spirit de a realiza că omorurile atrăgeau asupra ei o atenție nedorită. Poate că plănuise să ducă trupul lui Beauregard jos, în bârlogul ei. Cert este că n-a reușit – expoziția era mult prea departe de locurile ei obișnuite de vânătoare, așa că în loc de asta a ascuns cadavrul. La urma urmelor, hipotalamusul reprezenta obiectivul principal; restul nu era decât carne.

Margo se înfioră.

– M-am întrebat, nu numai o singură dată, ce-a căutat fiara în expoziție, spuse Pendergast.

Frock își ridică degetul arătător.

– Și eu. Și cred că știu motivul. Amintiți-vă, domnule Pendergast, ce *altceva* se mai afla acolo.

Agentul FBI dădu încet din cap.

– Așa e. Statueta lui Mbwun.

– Întocmai, zise Frock. Statueta care o înfăţişa pe ea însăşi. Singura ei legătură cu locul de baştină, cu teritoriul pe care îl pierduse pentru totdeauna.

– Se pare că aţi dedus totul, spuse Smithback. Dar dacă Wright şi Cuthbert erau conştienţi de existenţa creaturii, de unde ştiau că avea legătură cu expediţia lui Whittlesey?

– Cred că pot da eu răspunsul ăsta, interveni Pendergast. Ştiau, desigur, de ce întârziase atât de mult nava care transportase lăzile din Bélem la New Orleans – ceea ce presupun că, în mare parte, aţi aflat şi dumneavoastră, domnule Smithback.

Jurnalistul păru nervos, dintr-odată.

– Păi, începu el, am...

– Totodată, citiseră jurnalul lui Whittlesey. Şi cunoşteau legendele, la fel de bine ca oricine. Pe urmă, atunci când a dispărut Montague – persoana însărcinată să ia în evidenţă artefactele –, iar în preajma lăzilor s-a descoperit o baltă de sânge, nu trebuia să fii savant ca să pui lucrurile cap la cap. În plus, adăugă înnegurându-se, Cuthbert mi-a confirmat-o, mai mult sau mai puţin. Atât cât a fost în stare s-o facă.

Frock dădu din cap.

– Au plătit un preţ cumplit. Winston şi Lavinia morţi, Cuthbert la ospiciu... e mai dureros decât se poate spune prin cuvinte.

– E adevărat, zise Kawakita, dar nu e nici un secret că asta v-a adus în postura de candidat preferat la postul de director al muzeului.

„Unul ca el nu putea să nu se gândească la asta", îşi spuse Margo.

Frock scutură din cap.

– Mă îndoiesc că o să mi se ofere postul, Gregory. Odată aşezat praful, minţile raţionale vor avea câştig de cauză. Sunt prea controversat. În plus, e o funcţie care nu mă tentează. Am aici prea multe materiale noi şi interesante pentru a nu mai amâna scrierea următoarei mele cărţi.

– Un lucru pe care doctorul Wright şi ceilalţi nu-l ştiau, continuă Pendergast – de fapt, un lucru pe care nu-l ştie nimeni din cei de faţă – este că omorurile n-au început la New Orleans. O crimă similară a fost săvârşită la Bélem, în depozitul care a adăpostit lăzile înainte de îmbarcare. Eu am aflat-o în timpul anchetei crimelor de la bordul vasului.

– Probabil că acela a fost primul popas al creaturii pornite către New York, zise Smithback. Presupun că asta închide cercul întregii istorii. Îl conduse pe agentul FBI către o canapea. Acum, domnule Pendergast, presupun şi că rezolvă, în aceeaşi măsură, misterul celor întâmplate cu Whittlesey.

– L-a ucis creatura, fapt care pare să fie aproape o certitudine, răspunse Pendergast. Ei, cred că nu vă supăraţi dacă iau o bucată din tortul ăsta...

Smithback îl reţinu, punându-i mâna pe braţ.

– De unde ştiţi?

– Că l-a omorât pe Whittlesey? Am găsit un suvenir în bârlogul ei.

– Într-adevăr?

Smithback îşi scoase imediat reportofonul.

– Pune-l la loc în buzunar, domnule Smithback, dacă eşti amabil. Da, era ceva pe care Whittlesey îl purta la gât, după toate aparenţele. Un medalion de forma unei săgeţi duble.

– E ornamentul de pe jurnalul lui! exclamă Smithback.

– Şi de pe antetul biletului pe care i l-a trimis lui Montague! interveni Margo.

– Se pare că era blazonul familiei lui Whittlesey. L-am găsit în bârlog; în fine, era o bucată din el. N-o să ştim niciodată de ce a adus-o animalul tocmai de pe Amazon, dar aşa stau lucrurile.

– Am mai găsit acolo şi alte artefacte, zise D'Agosta, cu gura plină de tort. Alături de un morman din păstăile cu seminţe ale lui Maxwell. Creatura era un colecţionar în toată regula.

– Ce a colecţionat? se interesă Margo, îndreptându-se către una din ferestrele boltite şi privind lung peisajul de dincolo de ea.

– Lucruri la care nu te-ai aştepta. Un set de chei de maşină, o mulţime de monede şi de fise de metrou, ba chiar şi un ceas de buzunar, foarte frumos, de aur. L-am căutat pe tipul al cărui nume era gravat în interior şi care ne-a spus că l-a pierdut acum trei ani. A vizitat muzeul şi a fost victima unui hoţ de buzunare. D'Agosta ridică din umeri. Poate că unul dintre leşurile neidentificate era al pungaşului. Sau poate că n-o să i-l găsim niciodată.

– Creatura îl ținea agățat de lanț, de unul dintre cuiele din peretele bârlogului, specifică Pendergast. Îi plăceau lucrurile frumoase. Presupun că e tot un semn de inteligență.

– Totul a fost adunat din interiorul muzeului? întrebă Smithback.

– Da, din câte putem spune, răspunse Pendergast. Nu avem nici o dovadă că fiara ar fi putut – sau că ar fi vrut – să scape din muzeu.

– Nu? făcu Smithback. Dar ieșirea către care l-ați îndrumat pe D'Agosta?

– El singur a descoperit-o, zise Pendergast, simplu. Ați avut mare noroc, cu toții.

Jurnalistul se întoarse către D'Agosta, dornic să-i pună o altă întrebare, iar agentul FBI profită de ocazie ca să se ridice și să se îndrepte spre tort.

– Doctore Frock, ați fost extraordinar de amabil fiindcă m-ați invitat la această petrecere, spuse, întorcându-se la locul său.

– Ne-ați salvat viețile, zise Frock. M-am gândit că un mic tort ar putea fi modul nostru de a vă ura drum bun.

– Atunci mă tem, continuă Pendergast, că am ajuns aici printr-o înșelăciune.

– Cum adică? întrebă Frock.

– E posibil să nu părăsesc definitiv New Yorkul. Vedeți dumneavoastră, conducerea Biroului FBI din oraș e pe punctul de a fi schimbată.

– Vreți să spuneți că nu-i va fi atribuită lui Coffey? se hlizi Smithback.

Pendergast clătină din cap.

– Bietul domn Coffey, zise el. Sper că e mulțumit de poziția sa din cadrul Biroului din Waco. În orice caz, primarul, care a devenit un admirator convins al căpitanului D'Agosta, aici de față, pare să aibă impresia că am șanse foarte mari în această privință.

– Felicitări! exclamă Frock.

– Deocamdată nu e nimic sigur, spuse Pendergast. Și nici nu sunt convins că sunt tentat să mă stabilesc aici. Cu toate că locul are farmecul său.

Se ridică şi se apropie de fereastra boltită alături de care stătea Margo, cu privirile pierdute înspre fluviul Hudson şi înspre Palisades, dealurile înverzite de dincolo de acesta.

– Tu ce planuri ai? o întrebă.

Margo se întoarse către el.

– M-am hotărât să rămân la muzeu până îmi termin dizertaţia.

Frock izbucni în râs.

– Adevărul e că eu am refuzat s-o las să plece, specifică el.

Ea surâse.

– De fapt, am primit o ofertă de la Columbia. Mă aşteaptă un post de asistent universitar, începând de anul viitor. Tata şi-a luat acolo diploma, aşa că trebuie să închid cercul, înţelegi?

– Veşti bune! făcu Smithback. Trebuie să le sărbătorim diseară la cină.

– Cină? Diseară?

– Café des Artistes, la ora şapte, spuse el. Ascultaţi-mă, trebuie să veniţi. Sunt un autor de renume mondial sau sunt pe punctul de a deveni. Şampania asta se încălzeşte, adăugă, întinzându-se după sticlă.

Se strânseră cu toţii în jurul lui, în timp ce Frock aducea pahare. Smithback îndreptă către tavan dopul care sări cu un pocnet reconfortant.

– Pentru ce bem? întrebă D'Agosta, în vreme ce umpleau paharele.

– Pentru cartea mea, spuse Smithback.

– Pentru agentul special Pendergast şi pentru călătoria sa, în siguranţă, către casă, zise Frock.

– În memoria lui George Moriarty, adăugă Margo, cu voce scăzută.

– În memoria lui George Moriarty.

Urmă o clipă de tăcere.

– Domnul să ne binecuvânteze pe noi, pe toţi, psalmodie Smithback.

Margo îl înghionti, în glumă.

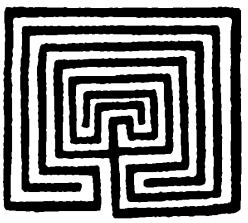

EPILOG

63

Long Island City, şase luni mai târziu

Iepurele tresări când acul i se înfipse în pulpă. Kawakita urmări cu privirea seringa care se umplea cu sânge întunecat.

Cu multă grijă, puse animalul la loc, în cuşca lui, apoi transferă sângele în trei eprubete pentru centrifugare. Deschise aparatul de alături, plasă eprubetele în locaşurile din tambur şi închise capacul. Apăsă pe comutator şi ascultă bâzâitul care se transforma treptat în cârâit, pe măsură ce forţa centrifugă descompunea sângele în componentele sale.

Se lăsă pe spătarul scaunului de lemn şi cutreieră încăperea cu privirea. Biroul era plin de praf şi prost luminat, dar Kawakita prefera să fie aşa. Nu avea rost să atragă atenţia asupra lui.

La început, totul fusese dificil: descoperirea locului potrivit, montarea echipamentului, chiar şi plata chiriei. Era de necrezut cât de mult cereau pentru depozitele dărăpănate din Queens. Computerul fusese cel mai greu de procurat. În loc să cumpere unul, reuşise, în cele din urmă, să se conecteze clandestin, prin telefon, la imensul calculator central al Facultăţii de Medicină Solokov. Era un site relativ sigur, de pe care îşi putea rula programul de extrapolare genetică.

Aruncă o privire către atelierul de dedesubt, prin fereastra murdară. Spaţiul imens era întunecat şi relativ gol, singura lumină provenind din acvariile înşirate, pe rafturi metalice, de-a lungul peretelui opus. Putea să audă bolboroseala estompată a sistemului de aerisire.

Lămpile din bazine își aruncau strălucirea verzuie de-a curmezișul podelei. Erau în jur de două duzini. Avea să aibă nevoie de mai multe, în curând. Dar banii erau din ce în ce mai puțin o problemă.

Soluțiile cele mai elegante erau, în mod uluitor, cele mai simple, își spuse Kawakita. Odată ce înțelegeai asta, răspunsul era evident. Dar momentul *revelației* reprezenta hotarul dintre savantul obișnuit și deplina măreție.

Așa stăteau lucrurile cu misterul lui Mbwun. El, Kawakita, fusese singurul care îl bănuise, care îl deslușise și care – în momentul acela – îl dovedea.

Cârâitul centrifugei devenea din ce în ce mai puțin strident și ledul de un roșu monoton care purta mențiunea TERMINAT începu să clipească. Se ridică, deschise capacul și scoase eprubetele. Cei trei constituenți ai sângelui iepurelui fuseseră separați: limfa transparentă era deasupra, la mijloc se afla un strat subțire de globule albe, iar cel gros, de globule roșii, era la fund. Îndepărtă limfa cu grijă, apoi plasă picături din straturile de globule pe o serie de lamele. În final, adăugă diferiți reactivi și diferite enzime.

Una dintre lamele deveni purpurie.

Kawakita zâmbi. Fusese atât de simplu.

După ce Frock și Margo îl lăsaseră perplex la petrecere, scepticismul lui inițial se transformase repede în fascinație. Se mai aflase în pragul descoperirii și înainte, însă nu-i dăduse cu adevărat atenție. Dar, în seara vernisajului, practic în momentul în care ieșise pe Riverside Drive – purtat de șuvoiul celorlalți numeroși invitați isterizați – începuse să se gândească. Apoi, după evenimente, începuse să pună întrebări. Mai târziu, când îl auzise pe Frock spunând că misterul era rezolvat, curiozitatea lui nu făcuse altceva decât să sporească. Poate că, la drept vorbind, privea lucrurile dintr-o perspectivă mai obiectivă decât cei care se aflaseră în noaptea aceea în muzeu, înfruntând fiara în beznă. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, explicația oferită părea să aibă câteva deficiențe: probleme mărunte și contracții minore pe care toată lumea le ignorase.

Cu excepția lui Kawakita.

El fusese, dintotdeauna, un cercetător prevăzător; precaut şi, în acelaşi timp, plin de o curiozitate nesăţioasă. Fapt care îl ajutase în trecut: la Oxford, ca şi la începuturile activităţii sale din muzeu. Şi care îi fusese de folos şi de acea dată. Precauţia îl determinase să conceapă o subrutină de memorare a datelor rulate prin intermediul Extrapolatorului. Din motive de securitate, bineînţeles –, dar şi ca să afle în ce scop foloseau programul alte persoane.

Aşa că, examinând ceea ce studiaseră Frock şi Margo, nu făcuse altceva decât să se comporte în mod firesc.

Nu fusese nevoie decât să apese pe câteva taste pentru ca programul să listeze, de-a fir a păr, toate întrebările pe care le puseseră cei doi, toate datele pe care le introduseseră şi toate rezultatele pe care le obţinuseră.

Toate acele informaţii îl conduseseră către adevărata rezolvare a misterului lui Mbwun. Fusese acolo, sub nasul lor, tot timpul, dar trebuia să ştii ce anume să întrebi. Kawakita învăţase să pună întrebările potrivite. Şi, primind răspunsul, făcuse o descoperire uluitoare.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa depozitului. Coborî la parter, mişcându-se fără zgomot şi fără nici o ezitare prin întuneric.

– Cine e? şopti, cu voce răguşită.

– Tony, răspunse un glas.

Kawakita trase, fără nici un efort, drugul de fier care bloca uşa şi o deschise. O siluetă trecu pragul.

– E întuneric aici, spuse omul.

Era scund şi vânjos şi mergea legănându-şi umerii într-un fel aparte. Privi în jur cu nervozitate.

– Lasă lumina stinsă, zise Kawakita, cu voce tăioasă. Vino după mine.

Se îndreptară spre capătul opus al depozitului. Acolo, sub o serie de becuri palide, în infraroşu, fusese plasată o masă lungă, acoperită de fibre uscate. La unul dintre capete se afla o balanţă. Kawakita luă o mână de fibre, le cântări, îndepărtă o serie dintre ele, apoi lăsă câteva să cadă la loc. Pe urmă le puse într-o pungă Ziploc, de plastic.

Rămase în expectativă, cu ochii la vizitator. Omul îşi afundă mâna în buzunarul pantalonilor şi îi întinse un sul de bancnote mototolite. El le numără: cinci de câte douăzeci. Dădu aprobator din cap şi îi

înmână punguța. Celălalt o înșfăcă cu nerăbdare și începu să o desfacă sfâșiind-o.

– Nu aici! spuse Kawakita.

– Îmi cer scuze, zise bărbatul.

Se îndreptă către ușă mergând atât de repede pe cât se putea în lumina aceea sărăcăcioasă.

– Încearcă să folosești cantități mai mari, îi sugeră Kawakita. Pune-le în apă clocotită, asta mărește concentrația. Cred că rezultatul o să fie extrem de plăcut.

Omul dădu din cap.

– Plăcut, silabisi el, de parcă ar fi savurat cuvântul.

– O să mai am ceva pentru tine marți, zise Kawakita.

– Mulțumesc, murmură bărbatul, înainte de a ieși.

Kawakita închise ușa și puse drugul la loc. Fusese o zi lungă și se simțea obosit până în măduva oaselor, dar aștepta cu nerăbdare căderea serii, când zgomotele orașului se domoleau și întunericul acoperea pământul. Pentru el, noaptea devenea cu rapiditate cea mai plăcută parte a unei zile.

Imediat ce reconstituise ceea ce obținuseră Frock și Margo folosindu-i programul, totul devenise cât se putea de limpede. Nu mai trebuia decât să găsească una dintre fibre. Ceea ce se dovedise o sarcină dificilă. Zona de Siguranță fusese curățată cu minuțiozitate, iar lăzile fuseseră golite de artefacte și arse, împreună cu materialul folosit pentru ambalare. Laboratorul în care lucrase inițial Margo era acum curat ca lacrima și presa de plante fusese distrusă. Dar nimeni nu-și adusese aminte să curețe geanta lui Margo, a cărei neglijență era notorie în Departamentul de Antropologie. Ca metodă de precauție, o aruncase ea însăși în incineratorul din muzeu, la câteva zile după dezastru. Dar Kawakita găsise deja fibra de care avea nevoie.

În ciuda tuturor celorlalte experiențe pe care le avea de făcut, suprema provocare era reproducerea plantei pornind de la o singură fibră. Își pusese la bătaie toate abilitățile, toate cunoștințele de botanică și de genetică. Și își canalizase întreaga sa energie sălbatică într-un singur scop – gândurile legate de carieră dispăruseră și își permisese să lipsească de la muzeu. În cele din urmă reușise, nu mai devreme de

cinci săptămâni. Își aminti valul de triumf care îl cuprinsese când, pe o capsulă Petri acoperită cu extract coloidal de alge, apăruse o excrescență verde. Iar acum avea o provizie bogată și constantă care creștea în acvarii, complet inoculată cu retrovirus. Cu bizarul retrovirus care data de șaizeci și cinci de milioane de ani.

Planta se dovedise a fi o specie pervers de atrăgătoare de nufăr, care înflorea aproape în permanență, cu flori mari, de un purpuriu intens, cu nervuri ca niște vinișoare și cu staminele de un galben strălucitor. Virusul era concentrat în tulpina rigidă și fibroasă. Recolta două kilograme pe săptămână și se gândea să-și mărească recolta în mod exponențial.

„Kothoga știau totul despre planta asta", își spuse Kawakita. Ceea ce păruse să fie o binecuvântare se preschimbase, pentru ei, într-un blestem. Încercaseră să-i țină puterea sub control, dar eșuaseră. Legenda reda totul cât se putea de bine: demonul nu respectase înțelegerea, iar odrasla lui, Mbwun, se sălbăticise. Se întorsese împotriva stăpânilor săi. Scăpase de sub control.

Dar Kawakita nu avea să dea greș. Testele limfei iepurelui demonstrau că urma să reușească.

Ultima piesă a jocului de puzzle își găsise locul când își reamintise ceea ce povestise polițaiul ăla, D'Agosta, la petrecerea de despărțire dată pentru agentul FBI: că găsiseră un medalion de forma unei săgeți duble, care îi aparținuse lui John Whittlesey, în bârlogul creaturii. Ca dovadă, spuneau ei, că monstrul îl omorâse pe explorator. Dovadă. Ce glumă bună.

Mai degrabă o dovadă că monstrul ***era*** *Whittlesey.*

Kawakita își amintea limpede ziua în care reușise să pună lucrurile cap la cap. Fusese o apoteoză, o revelație. Explica totul. Creatura, Fiara din Muzeu, Cel-Care-Umblă-Pe-Patru-Picioare, *era* Whittlesey. Iar dovada îi stătea la-ndemână: programul de extrapolare. Kawakita pusese ADN-ul uman într-o parte și pe cel al retrovirusului în cealaltă. După care întrebase care era specia intermediară.

Computerul îi spusese care era creatura: Cel-Care-Umblă-Pe-Patru-Picioare.

Retovirusul din plantă era uluitor. Erau şanse să fi existat, într-o formă relativ neschimbată, încă din Mezozoic. Într-o cantitate suficientă, avea puterea de a induce modificări morfologice de o natură uimitoare. Toată lumea ştia că cele mai întunecoase şi mai izolate zone ale junglei adăposteau plante nedescoperite, de o importanţă aproape de neimaginat pentru progresul ştiinţei. Dar Kawakita descoperise deja un miracol. Mâncând fibrele şi infectându-se astfel cu retrovirusul, Whittlesey se transformase în Mbwun.

Mbwun, cuvântul folosit de Kothoga pentru a denumi atât superba şi cumplita plantă, cât şi creaturile în care se preschimbau cei care o mâncau. Kawakita era acum în stare să înţeleagă o parte din religia secretă a tribului Kothoga. Plantele erau un blestem detestat şi, în acelaşi timp, necesar. Creaturile le ţineau duşmanii la distanţă – fiind totuşi, ele însele, o ameninţare pentru stăpânii lor. După toate probabilităţile, Kothoga păstrau, în preajmă, doar câte una singură – mai multe ar fi fost mult prea periculoase. Cultul era, probabil, centralizat în jurul plantei însăşi, al culturii şi al recoltării ei. Apogeul ritualurilor lor era, fără îndoială, crearea unei noi fiare – hrănirea forţată cu plante a unei victime umane care se împotrivea. Iniţial, erau necesare cantităţi mari, ceea ce asigura o cantitate de retrovirus suficientă pentru declanşarea schimbărilor morfologice. Transformarea odată încheiată, planta nu mai trebuia consumată decât în cantităţi modeste, făcându-se bineînţeles apel la un supliment de proteine. Dar menţinerea dozei avea o importanţă critică. În caz contrar, durerile acute şi chiar nebunia erau urmările încercării organismului de a reveni la forma iniţială. Dar moartea survenea, firește, înainte ca acest lucru să se întâmple. Iar creatura disperată se străduia, dacă era posibil, să găsească un substitut al plantei – hipotalamusul uman fiind, de departe, cel mai satisfăcător.

Ascultând, în întunericul reconfortant care îl înconjura, vâjâitul liniştitor al acvariilor, Kawakita putea ghici ce dramă se desfăşurase în junglă. Membrii tribului Kothoga dăduseră cu ochii de un om alb pentru prima oară. Asociatul lui Whittlesey, Crocker, fusese, fără nici un dubiu, găsit primul. Dar creatura era, poate, bătrână, sau bolnavă. Poate că Crocker o omorâse, cu arma din dotarea expediţiei, în timp ce ea îi spinteca măruntaiele. Sau poate că nu. Dar Kawakita ştia că

atunci când Kothoga dăduseră peste Whittlesey, lucrurile nu putuseră evolua decât într-un singur fel.

Se întrebă cum trebuia să se fi simțit acesta din urmă: legat, probabil în mod ritual, hrănit cu forța cu retrovirusul din plantele stranii adunate de el însuși cu doar câteva zile înainte. Poate că îi dăduseră să bea vreo licoare făcută din frunzele plantei, sau poate că îl siliseră, pur și simplu, să mănânce fibrele uscate. Poate că încercaseră să facă, cu omul alb, ceea ce nu reușiseră cu cei asemenea lor: să creeze un monstru pe care să-l poată controla. Un monstru care să-i țină la distanță pe constructorii de drumuri, pe prospectorii și pe minerii care veneau dinspre miazăzi, cu gândul de a invada *tepui*-ul și de a-l distruge. Un monstru care să terorizeze triburile vecine, dar *nu* și pe stăpânii săi; care să asigure, pentru totdeauna, paza și izolarea tribului Kothoga.

Dar civilizația venise oricum, cu toate ororile sale. Kawakita își imagina ziua în care se întâmplase asta: Whittlesey-creatura, ghemuit în junglă, văzând focul care cădea din cer, pârjolind *tepui*-ul, tribul Kothoga și planta prețioasă. Numai el scăpase. Și numai el știa unde mai puteau fi încă găsite fibrele dătătoare de viață după ce jungla fusese distrusă. Știa, pentru că el le trimisese acolo.

Sau poate că Whittlesey era deja plecat în ziua în care arsese *tepui*-ul. Poate că membrii tribului nu fuseseră nici de data asta în stare să controleze creatura pe care o creaseră. Poate că, în starea sa cumplită, demnă de milă, Whittlesey își avea propriile planuri, din care nu făcea parte rămânerea sa prin preajmă, în calitate de înger răzbunător al băștinașilor. Poate că dorea, pur și simplu, să se întoarcă acasă. Așa că îi abandonase pe Kothoga, care fuseseră exterminați de progres.

Dar detaliile antropologice îl interesau pe Kawakita într-o extrem de mică măsură. El era interesat de puterea inerentă a plantei și de manipularea acelei puteri.

Trebuie să controlezi sursa înainte de a controla creatura.

„Iar asta, își spuse Kawakita, reprezintă exact motivul pentru care eu am să reușesc acolo unde Kothoga au dat greș." El controla sursa. Numai el știa cum să cultive acel nufăr delicat și pretențios din adâncurile junglei amazoniene. Numai el știa pH-ul necesar al apei, temperatura

corectă, lumina potrivită, amestecul exact de substanţe nutritive. Doar el ştia cum să inoculeze planta cu retrovirus.

Urmau să fie dependenţi de el. Şi, datorită altoiului genetic realizat prin intermediul limfei de iepure, reuşise să purifice puterea efectului principal a virusului, să-l facă mai sigur, diminuându-i, în acelaşi timp, o parte dintre efectele secundare neplăcute.

Cel puţin, nutrea convingerea fermă că o făcuse.

Descoperirile sale erau revoluţionare. Toată lumea ştia că viruşii îşi infiltrează propriul ADN în celulele victimei. În mod normal, acel ADN nu făcea altceva decât să înveţe celulele respective să producă alţi viruşi. Aşa stăteau lucrurile în cazul tuturor viruşilor cunoscuţi de om: începând cu gripa şi terminând cu SIDA.

Noul virus era diferit. Infiltra în victime întregul său set de gene: *gene reptiliene.* Genele unor reptile preistorice; gene vechi de şaizeci şi cinci de milioane de ani. Care nu se mai regăseau decât la modestul gecko şi la câteva alte specii. Şi, după toate aparenţele, împrumutase deopotrivă, de-a lungul timpului, şi gene de primat – umane, fără nici o îndoială. Un virus care fura genele gazdei şi le incorpora în victimele sale.

În loc să conducă la înmulţirea virusului, genele remodelau *victima.* Îi schimbau forma, transformând-o, treptat, într-un monstru. Viruşii învăţau organismul cum să-şi modifice structura osoasă, sistemul endocrin, membrele, pielea, părul şi organele interne. Îi schimbau comportamentul, greutatea, viteza de deplasare şi abilităţile. Îi ascuţeau, în mod supranatural, mirosul şi auzul, dar îi diminuau vederea şi îi alterau vocea. O făceau colosal de puternică, de masivă şi de rapidă, lăsându-i minunatul creier uman aproape intact. Pe scurt, drogul – virusul – transforma o victimă umană într-o formidabilă maşină ucigaşă. Nu, cuvântul *victimă* nu-l descria în mod corect pe cel infectat. Un termen mai potrivit ar fi fost *simbiot.* Pentru că infestarea era un privilegiu. Un dar. Un cadou de la Greg Kawakita.

Era minunat. De fapt, era sublim.

Posibilităţile oferite de ingineria genetică erau nenumărate. Şi Kawakita se gândise deja la o serie de îmbunătăţiri. La alte gene pe care retrovirusul i le-ar fi putut transfera gazdei sale. Atât umane, cât şi animale. El controla caracteristicile transmise de genele retrovirusului

către gazdă. El hotăra în ce avea să se transforme gazda. Spre deosebire de primitivii şi superstiţioşii Kothoga, Kawakita deţinea controlul – cu ajutorul ştiinţei.

Unul dintre efectele secundare interesante ale plantei era cel halucinogen: o senzaţie minunată, „curată", de plăcere, lipsită de neplăcuta prăbuşire implicată de multe ale droguri. Poate că acesta era modul în care planta îşi asigurase, iniţial, ingerarea şi, ca urmare, răspândirea. Pentru Kawakita reprezenta însă, sursa de finanţare a cercetărilor sale. La început, nu intenţionase să vândă drogul, dar nu putuse evita să o facă, din pricina dificultăţilor financiare cu care se confruntase. Zâmbi, gândindu-se cât de simplu fusese. În cercul său select de utilizatori împătimiţi, drogul avea deja un nume: *glazură*. Piaţa era nesăţioasă şi Kawakita putea vinde oricât de mult putea prepara. Păcat că părea să se consume atât de repede.

Se înnoptase de-a binelea. Îşi scoase ochelarii negri şi inhală mireasma bogată a depozitului, aroma subtilă a fibrelor, mirosul apei, al prafului şi al gazelor de combustie din aer, amestecat cu cel de ţărână şi de dioxid de sulf şi cu nenumărate altele. Toate alergiile lui cronice dispăruseră. „Probabil mulţumită aerului curat din Long Island", îşi spuse, cu prefăcătorie. Îşi scoase pantofii strâmţi şi îşi răşchiră, încântat, degetele picioarelor.

Făcuse cea mai uluitoare descoperire din domeniului geneticii, de după cea a spiralei duble. I-ar fi putut aduce premiul Nobel, cugetă, cu un zâmbet ironic.

Dacă ar fi ales o astfel de cale.

Dar cui îi trebuia premiul Nobel, când întreaga lume i se oferea, dintr-odată, pentru a fi înşelată?

Auzi o altă bătaie în uşă.

Cuprins

Mulţumiri 7
Introducere 9

Partea întâi
MUZEUL MISTERELOR NEFIREŞTI 23

Partea a doua
EXPOZIŢIA *SUPERSTIŢII* 139

Partea a treia
CEL CARE UMBLĂ PE PATRU PICIOARE 279

Epilog 431